

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

AP. 920

Ἡ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

☆

*

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Σοπάκια

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

★

TIKOY

της Ἰρην.
ZAN—PIER PIBIE

Πιχάντιχο ρεπορτάζ

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

μονάχα ή νύστα του κ. Ευλόμπου, αλλά και

Ἡ ἀνθοδέσμη

— Ἄντιο, λήμψη μου.
— Δὲν θὰ κοιμηθῇς ἐσύ;
— Ὁχι, δὲν θὰ κοιμηθῶ ἐγώ.
*Εὐθουσιανισμὸς καὶ ἀντισημιτισμὸς.

—Μαργαρίτα, μ' ἀπατάς μὲ τὸν ἀναιδέστερο τρόπο!

Κι' ἐνῷ ἡ ὑπηρέτρια ἔπαιρνε πίσω τὴν σκηνὴν, ὁ κ. Εὐλάμπιος — μὲ τὴν σειράν του — γούρλωνε τὰ μάτια κι' ἔμενε μὲ τὸ στόμα

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Λίλιαν γύρισε ξαφνικά από την Ίσπανία και θέλησε να ξανα συναντήσει τον Παύλο. Ο Παύλος όμως, ύστερ' από μία επίσκεψή της στο γραφείο, της εξήγησε ότι ο Παύλος είχε αλλάξει και της ζήτησε να τους βοηθήσει, αφήνοντας πίσω το νέο. Επειτα πληροφορήθηκε την Καίτη για την εμφάνισή της Λίλιαν, και την άλλη μέρα κάλεσε στο σπίτι του τη Λέα Βαράτση, τον πατέρα της και τον Παύλο για να τελειώσουν τα ζητήματα του γάμου. Τα πράγματα προχώρησαν, όπως το επιθυμούσε. Σε μία στιγμή τα χείλη της Λέας και του Παύλου ενώθηκαν σ' ένα φιλόγερο φίλι.

30^{ον} —Θέλω να ξεχάσεις έντελώς τ' περασμένα!—του ψιθύρισε.—Πες πως γεννιέσαι τώρα στη ζωή... Έγώ είμαι νοιώθω αυτή τη στιγμή... σαν μόλις τώρα να γεννιέμαι... Ο μπαμπάς έχει μια άμορφη ταχαμπία στο Νέιλο... Η δική μου καμαρούλα είναι ταπεταρισμένη με ροζ μεταξωτό... Μ' αυτή θα ταξιδεύουμε την άνοιξη και το φθινόπωρο στο ποτάμι, όταν ο ήλιος κάνει πηχτά τα νερά του Νείλου από τα χρυσάφια που ρίχνει το ήλιόγεμα... Τότε πως ποθεί κανένας νύχτη στην αγκαλιά του αγαπημένου πρόσωπο!... Στα χείλη του Παύλου ανέβηκαν άδελια τρυφερά λόγια:

—Μαζί σου θάβελαι να ταξιδεύω σ' όλη μου τη ζωή... Να έτσι όπως είμαστε τώρα. Και την αγκαλιάσει τώρα πιο ζεστά και τα χείλη τους ξανάσμιξαν.

—Πάντα τώλεγα, μέσα στη θλίψη μου, για την περιπέτεια με τον άντρα μου, ότι θα φαινότανε κάποια μέρα ένα βαρκάκι μ' άσπρο πανί να με πάρη... Όρκιστο μου!... Δεν θα χη πιά δισταγμούς... Δεν θα χη γυρισμούς προς τα πίσω... Μπροστά θα τραβήζουμε... να χτίσουμε τη φωλιά μας...

Ο καμαριέρης σέρβιρε τώρα δεύτερο ποτήρι σαμπάνιας... Ο γέρο - Βαράτσης, στο σαλονάκι, με το διευθυντή κατάστρωσαν τους όρους αυτής της ευτυχίας, που σχεδίαζαν για τους δυο νέους:

—Αδιατίμητα θα δώσετε, ό,τι όρισετε για προίκα—έλεγε ο διευθυντής—όχι γιατί δεν έχω εμπιστοσύνη στον Παύλο, είναι τίμιος, νέος... αλλά... είναι λίγο ανοιχτοχέρις... και πρέπει να μη έχω φραγμούς... Σ' αυτό θα τον κρατή η Λέα... Την έχω αναθρέψει νοικοκυρεμένα... —Ναι, αλλά τον αγαπάει πολύ κι' έχω τη γνώμη πως θα υποχωρή σ' όλα... —Θα του δώσω τότε μόνο την έπικαρπία σ' ώριμα κτήματα... Θέλω να τους χτίσω και μία βίλλα... Η Λέα μου παραπονιέται πάντα ότι το σπίτι μας δεν είναι πιά μοντέρνο... —Αυτό ανάθετε το στον Παύλο... Εί- ναι από τους καλλίτερου αρχιτέκτονες που έχω... Είμαι της γνώμης, μάλιστα, να τον αφήσετε, παράλληλα με τις δουλειές σας, να εξασκή εκεί κάτω και το κύριο έ- πάγγελμά του, που είναι τόσο δυνατό... —Αυτά θα τα δούμε, όταν πάμε κάτω —Αναστέναξε ο γέρο - Βαράτσης... Αυτό που ενδιαφέρει τώρα είναι αν την αγαπάει... αν θα την κάνει ευτυχισμένη...

Και, μετά μικρή σιωπή, πρόσθεσε:

—Πως θάβελαι να ξέρω τί λένε, οι δυο τους, αυτή τη στιγμή, στο πλατφόρμα- τιο!...

—Και δεν πάμε να δούμε;... Έκαμε, α- φελόστατα, ο διευθυντής.

Και σηκώθηκαν:

—Δεν πιστεύω να είναι κακό αυτό, αν πάμε με τις μύτες των ποδιών...

—Προχωρήτε!—είπε χαμογελώντας ο άλλος.

Και άφησε το γέρο - Βαράτση να προη- γηθή.

Ο γέρος περπατούσε στις μύτες των ποδιών, σαν παιδί, που παίζει το κρυφτού- λι και πάει ν' ανακαλύψει την κρυφώνα άλ- λου παιδιού. Πίσω από την πόρτα στάθηκε να παραμονεύει. Το θέαμα άνοιξε την καρ- διά του: Η Λέα ήταν στην αγκαλιά του Παύλου, που τη φιλούσε στο λαιμό... Και είχε μία έκφραση απόλυτης ευδαιμονίας, έ- ρωτικής μακαριότητας.

—Μπορώ να σε πω, παιδί μου;...—ρώ- τησε τον Παύλο, μπαίνοντας, με συγκινη- μένη φωνή.—Μπορώ να σε σφίξω κι' έχω στην αγκαλιά μου;

Ο Παύλος άφησε τη Λέα με γοργή κί- νηση, για να πη στο γέρο, ανοίγοντας την αγκαλιά του:

—Πατέρα!...

Φιλήθηκαν. Ο γέρος δάκρυσε. Η Λέα μπήκε στη μέση. Και φιληθήκανε κι' οι τρεις.

—Η ώρα η καλή!—ψιθύρισε ο Βαρά- τσης—δωσή ο Θεός...

Και καταφίλουσε την κόρη του και το καινούργιο του παιδί.

—Η ώρα η καλή... Η ώρα η καλή... να δώση ο Θεός... έλεγε και ξανάλεγε.

Ο Παύλος θυμήθηκε τη Λίλιαν την έ-

Ενδιακταίε

Δουλειά και δουλειά!..

Ο Λιρίδης, γνωστός επιχειρηματί- ας, τηλεφωνεί σ' έναν συνάδελφό του, τον Μουρνταρίδη:

—Δέ μου λές, σε παρακαλώ, πόσο καιρό εργάσθηκε στην επιχείρησή σου ή δεσποινίς Λουλού;

Ο Μουρνταρίδης επαναλαμβάνει δὴθεν γιά να θυμηθῇ τὸ ὄνομα:

—Λουλού... Λουλού... είπες; "Α, ναι!

Και ἀποφαίνεται χωρὶς δισταγμοῦ: —Πολύ καλή κοπέλλα!

—Μα δεν σε ρώτησα αν είναι καλή ή κακή, παρατηρεί ο Λιρίδης. Άπλως και μόνο θέλω να μάθω το πόσο εργάσθηκε στο γραφείο σου...

—Μα πέντε-έξι ώρες... απαντά ὁ ὕστερ' ἀπο μικρὸ ὑπολογισμὸ ὁ Μορ- νταρίδης.

—Περίεργο! ἀπορεί τότε ὁ ἄλλος. Ἡ ἴδια μου εἶπε ὅτι ἦταν δακτυλο- γράφος σου ἔξη χρόνια!

—Σ' αὐτὸ εἶπε ἀλήθεια. Ἦταν ἰδι- αίτερα μου ἔξη χρόνια, ἀποκρίνεται ὁ Μουρνταρίδης.

Και συμπληρώνει πονηρά:

—Εὐθὺς με ρώτησε πόσο διά- στημα ἐργάσθηκε... Και σου ἀπάν- τησα!

Ο ΘΑΚΟΣ

πίσκειψί της στο γραφείο· τὸ ραντεβού που τοῦ ζητούσε καὶ ἀνατρίχιασε. Ὅλα τούτα τοῦ φαίνονταν ὡς ὄνειρο. Ὁ διευθυντὴς μπήκε στο δωμάτιο καὶ τὰ βρήκε ὅλα τε- λειωμένα. Ξανάνοιξαν σαμπάνιες. Ὁρισαν τὸ γάμο σύντομα. Οὐτὸ ὁ πεθερὸς, οὐτὸ ὁ διευθυντὴς θέλησαν νὰ δώσουν στὸν Παῦλο μακρὲς προθεσμίες. Καὶ ἡ Λέα ἦταν με τὴν ἴδια γνώμη. Ἦθελε νὰ βρεθοῦν παντρ- μένοι, ὅταν θὰ κατέβαιναν γιὰ τὴ φθινοπω- ρινὴ σαίζον στὴν Αἴγυπτο.

—Θὰ σὰς ζητήσω ἕνα ρουσφέτι—εἶπε γελώντας ὁ διευθυντὴς στὸν Παῦλο καὶ στὴ Λέα.

—Τί πράμα; ἔκαμε ἡ Λέα.

—Ν' ἀκούσουμε, εἶπε ὁ Παῦλος.

—Νὰ σὰς στεφανώσω.

—Θὰ σὰς τώλεγα ἐγώ! εἶπε ἡ Λέα, καὶ τὸν κύτταξε χαρούμενη.

—Θὰ εἶναι ἡ ἐπισφράγιση, ἔκαμε ὁ Παῦ- λος, συγκινημένος.

Ἦσαν ἀκόμη μερικὰ ποτήρια καὶ κατέ- δηκαν εὐτυχεὶ καὶ ζαλισμένοι...

Τὸ πρῶτ' ὁ διευθυντὴς κάλεσε τὴν Καίτη στὸ γραφεῖο του.

—Ὅλα τελείωσαν, τῆς εἶπε. Ἐδήλωσε στὸ γέρο - Βαράτση ὅτι θέλει τὴν κόρη του.

—Σοβαρά;

—Σοβαρώτατα!... Δὲν μποροῦσε, ἄλ- λωστε, νὰ κάνει ἀλλοίως... Ὁ γέρος τὸν ἔ- πιασε μετὰ τὴν Λέα στὴν αγκαλιά του...

Ἡ Καίτη χλωμίασε:

—Τί περίεργος!... Προχώρησε τόσο πολὺ...

—Ἦταν ζήτημα δυὸ ποτηριῶν σαμπά- νιας... Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος...

—Τὸ καταλαβαίνω... Παίρνει τέλος μιὰ ἱστορία πολὺ ἐνοχλητικὴ γιὰ σένα... καὶ μετὰ τὸν καλλίτερο τρόπο...

—Μὲ παρεξηγεῖς... Εἶμαι εὐχαριστημέ- νος πὺ ἐμπιστεύομαι τὸ μέλλον του σ' ἕνα περιβάλλον ὡς τὸν Βαράτση... Αὐτοὶ θὰ τὸν προσέχουν σὲ κάθε του βῆμα... Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ κρατήσῃ τὴ γραμμὴ που τοῦ δώσαμε... καὶ θὰ πᾶν ψηλά... Μ' ἔκανες νὰ τὸν ἀγαπήσω κι' ἐγὼ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο...

Στὴν ἀρχὴ δὲν μοῦ ἄρεσε... τὸν ἀντιπαθού- σα... Ὅταν ὅμως τὸν ἐγνώρισα ἀπὸ κον- τὰ... ἄρχισα σιγά - σιγά νὰ τὸν συμπαθῶ.

Μ' ὅλες τὶς ἀστάθειες καὶ τὶς ἀντιφάσεις του ἔχει μιὰ ἐλκρινεία που σκλαβώνει... εἶναι παιδί... ἄκακος καὶ αὐθόρμητος... Αἰ- σθάνεσαι ἴσως λύπη που τελειώνει, ὀριστι- κὰ πιά ἡ ἱστορία σου μαζί του;...

—Καμμία... Χαίρομαι που βρήκε τέ- τοια τύχη.

—Θὰ τοὺς στεφανώσω ἐγώ...

—Θέλω νὰ εἶμαι στὸ γάμο...

—Δὲν τολμοῦσα νὰ σοὺ τὸ προτείνω...

—Ἀλλ' ἀφοῦ τὸ θέλεις, τὸ δέχομαι μετὰ χαρά... Ὅταν προχωροῦσα, μάλιστα, σὲ μιὰν ἄλλη πρόταση! Τί θάλεγες, ἂν παντρεύομαστε μιὰ βδομάδα πρὶν ἀπ' αὐτούς;

Ἡ Καίτη κοκκίνισε:

—Εἶμαι σύμφωνη, ἂν τὸ θέλεις!—εἶπε.

—Τὸ θέλω, γιὰ νὰ τοὺς στεφανώσουμε μαζί. Εἶναι καιρὸς, ἀγάπη μου, νὰ σκεφθοῦ- με λίγο καὶ τοὺς ἑαυτούς μας... Πρέπει νὰ πᾶς νὰ παραγγείλῃς δυὸ φορέματα: Τὸ νυ- φικὸ καὶ τὸ φορέμα, που θὰ βάλῃς στὸ γά- μο τους... Τὸ νυφικὸ θάβελαι νὰ εἶναι ἀπὸ ἄσπρη, βαρεῖα μεταξωτὴ ναντέλλα... Γιὰ τὸ ἄλλο σ' ἀφήνω στὸ γούστο σου...

Ἡ Καίτη ἔβαλε τὰ χέρια της στοὺς ὤ- μους του. Καί, γιὰ πρώτη φορὰ, τοῦ εἶπε αὐτὴ τὴ λέξι:

—Σὲ λατρεύω...

Τὴν τράβηξε ἀπάνω του καὶ πῆρε τὰ χείλη της σ' ἕνα φιλὶ διαρκείας.

—Μὲ ποιά λαχτάρια περιμένα τὴ στιγ- μὴ αὐτή!...

—Καὶ τὴν παίρνεις—τοῦ εἶπε σὲ πέ- λεια ἐγκατάλειψι—γιὰτὶ ἤξερες νὰ περιμέ- νης...

—Τὴν ἴδια μέρα που θὰ τοὺς στεφανώ- σουμε θὰ φύγουμε καὶ οἱ τέσσερες: Ἐκεῖ- νοι γιὰ τὴν Αἴγυπτο κι' ἐμεῖς γιὰ τὴ Φλω- ρεντία... Δὲ θὰ τὸ ἤλεες;

—Πολύ—τοῦ εἶπε ξέψυχα.

Καὶ ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸ στῆ-θος του, γιὰ νὰ παραδοθῇ σὲ μιὰ γλυκεῖα ὄνειροπόλησι...

Ἡ Λίλιαν Βέρτη, στὸ μεταξὺ, δὲν ἔμει- νε μὲ σταυρωμένα χέρια. Ἡ ἀντίστασι που παρουσίαζε ὁ Παῦλος στὴν ἐρωτικὴ της πα- λινωδία τὴν ἐρέθισε πολὺ. Τὸν θεωροῦσε τοῦ χερσίου της. Νόμιζε πως, ξεπεσμένος, ἀπομονωμένος, νικημένος ἀπὸ τὴ ζωὴ, θὰ γιόρταζε τὸ γυρισμό της σὰν δώρο οὐρά- νιο. Ὅτι θὰ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ἀγάπη της γιὰ στήριγμα. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἤ-θελε κι' αὐτὴ, ξαναπαίρνοντας τὸν, νὰ λά-βῃ μιὰ ἀποδείξι τῆς δύναμης της—εἶχε το- σὴν ἀνάγκη ἀπ' αὐτὸ τώρα!—καὶ συνάμα νὰ γεμίσι τὸ κενὸ που εἶχε ἀφήσει στὴ ζωὴ της γιὰ στήριγμα. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἤ-θελε κι' αὐτὴ, ξαναπαίρνοντας τὸν, νὰ λά-βῃ μιὰ ἀποδείξι τῆς δύναμης της—εἶχε το- σὴν ἀνάγκη ἀπ' αὐτὸ τώρα!—καὶ συνάμα νὰ γεμίσι τὸ κενὸ που εἶχε ἀφήσει στὴ ζωὴ της γιὰ στήριγμα. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἤ-θελε κι' αὐτὴ, ξαναπαίρνοντας τὸν, νὰ λά-βῃ μιὰ ἀποδείξι τῆς δύναμης της—εἶχε το- σὴν ἀνάγκη ἀπ' αὐτὸ τώρα!—καὶ συνάμα νὰ γεμίσι τὸ κενὸ που εἶχε ἀφήσει στὴ ζωὴ της γιὰ στήριγμα.

Πρῶτ' - πρῶτ', τὴν ἄλλη μέρα κίόλας, που ὁ Παῦλος εἶχε δώσει λόγο νὰ κάμῃ γυναίκα του τὴ Λέα, ἡ Λίλιαν μπήκε στὸ γραφεῖο του. Παραμόνευε τὸν ἐρχομὸ του. Καὶ δὲν πρόλαβε ὁ Παῦλος νὰ καθίσῃ στὸ γραφεῖο του, ὅταν ἡ πόρτα χτύπησε καὶ ἡ σιλουέττα τῆς Λίλιαν καρφώθηκε μπροστὰ του μ' ἕνα δροσερὸ καὶ ζαχαροστάλαχτο «καλημέρα».

—Ερχεσαι νὰ κάνουμε ἕναν περίπατο; ρώτησε μετὰ τὸ πὶδ καὶ τῆς χαμόγελο.

Ο Παῦλος τὴν κύτταξε σκουντουφλός:

—Δὲν ξέρω γιὰτὶ ἐπιμένεις—ἀποκρίθη- κε—νὰ κάμῃς νεκροψία σ' ἕνα πεθαμένο αἰ- σθημα...

—Τίποτα δὲν ἔχει νεκρωθῇ μεταξὺ μας—τοῦ φώναξε—ὁ, τί ἔγινε, ἀπὸ μέρους μου, δὲν ἦταν παρὰ μιὰ στοιχειώδη ἄμυνα...

—Ἄν εἰδείχνα ἐνεργὸ ἐνδιαφέρον, θὰ μ' ἔ- παρνε μέσα τὸ σκάνταλο... Ὁ ἄνδρας μου, που ἤθελε νὰ με κρατήσῃ, με κάθε βυσία, τὰ εἶχε ὑπολογίσει ὅλα μιὰ χαρά... Ἄλλα τώρα αὐτὰ ὅλα πέρασαν... ἡ προσοχὴ τοῦ κόσμου ἔφυγε ἀπὸ μᾶς... Κι' ἐστὶν υπορού- με νὰ χαροῦμε ἡσυχα τὴν ἀγάπη μας...

—Πολύ ἀργά—εἶπε ὁ Παῦλος, μ' ἕνα σφιγρὸ χαμόγελο—γιὰτὶ παντρεύομαι αὐτὲς τὶς μέρες...

Ἡ Λίλιαν ἔσκασε ἕνα τρανταχτὸ, ἀτέ- λειωτο γέλιο, που δάκρυσαν τὰ μάτια της:

—Μὰ τί μανία σε πιάνει ἐσένα παιδά- κι μου, νὰ σκλαδώνεσαι;

—Αὐτὴ ἀκριβῶς που σ' ἔπιασε καὶ σέ- να, ὅταν τρελλάθηκες νὰ με χωρίσης καὶ νὰ παντρευτοῦμε καὶ που μοῦ στοίχισε τὴ φοβερὴ ἱστορία που μοῦ σκάρωσε ὁ ἄν-δρας σου...

—Δὲν πιστεύω νὰ μιλάς σοβαρά—εἶπε ἡ Λίλιαν, ὅταν ξεθύμανε ἡ εὐθυμὴ διάθεσί- της—δὲν φαντάζομαι; ὅτι μετὰ τὴν πείρα που ἔχεις θὰ ξαναπήγαινες νὰ δεθῇς χερο- πόδαρα... Ὁδῶνεις, ἀκόμη μιὰ φορὰ, ὅτι δὲν ἔξερες τὸν ἑαυτὸ σου...

Ο Παῦλος ρώτησε, με ὕφος βαριεστι- σμένο:

—Ποιὸς εἶναι ὁ ἑαυτὸς μου;

—Αὐτὸ, παιδί μου, θέλει μεγάλη ἀνά-πτυξη—έκαμε ἡ Λίλιαν.

Καὶ πῆρε μιὰ καρέκλα καὶ κάθισε ἀντί-κρου του.

—Κάθισε—τοῦ εἶπε, ὅλη γλύκα.—Οἱ ἄνδρες, πρέπει νὰ ξέρῃς ἀπὸ μὲνα, διαι- ροῦνται σὲ δυὸ μεγάλες κατηγορίες: Στὰ ὑπερσυστάς ζῶα καὶ στοὺς φίλους τῆς καρ-δίας. Τὰ ὑπερσυστάς ζῶα εἶναι αὐτοὶ που παίρνουν μιὰ γυναίκα καὶ ἀρραβιάζουν παι-διά: Εἶναι πατέρες. Ἐκπληρώνουν τὸν προορισμὸ τοῦ ἄρρενος. Τέτοιος παρὰ λίγο νὰ γίνῃς, ὅταν παντρεύτηκες μετὰ τὴν Καίτη καὶ σκάρωσες, τὸ ἕνα πάνω στ' ἄλλο, δυὸ παιδιά... Εὐτυχῶς συναπαντήθηκες... καὶ σοῦδωσα νὰ καταλάβῃς ὅτι ἀνήκεις στὴν ἄλλη κατηγορία τῶν ἀνδρῶν, που ζοῦν γιὰ τὸν ἔρωτα, που εἶναι φτιασμένοι γι' αὐτόν. Καὶ εἶδες πως ἀμέσως, χωρὶς νὰ τὸ κατα-λάβῃς, ἔπαυσες σιγά - σιγά νὰ ενδιαφέρε-

σαι καὶ γιὰ γυναίκα καὶ γιὰ παιδιά... κι' ἄρχισες νάχῃς ἐπιτυχίες, τὴ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη... Γιὰτὶ ξεχνᾷς ἐστὶ ἐυκόλο;... Γιὰτὶ θέλεις νὰ ξαναμπλέξεις σὲ δεσμούς που δὲν εἶναι γιὰ σένα... που εἶναι ἐξω ἀπὸ τὸν ἑαυ-τό σου;... Ἀλλὰ δὲν τὸ φαντάζομαι... Πι-στεύω πως ἀστεϊεύεσαι...

—Μιλάω σοβαρά—έκαμ' ὁ Παῦλος.—Χθὲς ἔδωσα τὸ λόγο μου...

—Ε, τότε δὲν εἶσαι καλά, παιδί μου... Πρέπει νὰ κυτταχῇς...

Κι' ἔπειτα ἀπὸ κάποια σκέψι, πρόσθεσε:

—Καλά... Ἐδώσες τὸ λόγο σου, ἔστω... καὶ παντρεύεσαι αὐρίο, ἔστω... Τί ἐμποδί-ζει αὐτὸ ν' ἀποχωρήσῃς ἀπὸ τὴν ἐλευ-θερὴ ζωὴ σὲ μιὰ διασκεδάσι μαζί μου; Καὶ ἡ πὶδ ἄγρια καὶ ἡ πὶδ ζηλιάρα μνηστὴ θὰ σοὺ τὸ ἐπέτρεπε... Πάμε, δὲ θὰ σοὺ κάνω μάγια...

—Ενα οὐλο θὰ πάρουμε... νὰ σοὺ εὐχηθῶ γιὰ τὸ γάμο σου... Καὶ μὴ φοβάσαι ὅτι θὰ ζητήσω νὰ μοῦ πῇς ποιὰν παίρνεις.

—Ὅταν κανεὶς αὐτοκτονεῖ, ποτὲ δὲ ρωτᾷ με τί μάρκα πιστολίου τράβηξε στὸ κρανίο του...

Ο Παῦλος σηκώθηκε σὰν ὑπνωτισμένος. Γιά δεύτερη φορὰ παρατηροῦσε αὐτὸ τὸν καιρὸ, ὅτι ἡ φωνὴ της τὸν ζάλιζε σὰν χασίς καὶ τὸν ἔφερε ἀβουλο πῶς της.

—Καὶ που θὰ πάμε;— ρώτησε, κα-ταντροπιασμένος γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τόνου.

—Ἀθῶα, στὴν ἐξοχή... Ἐλῶ νὰ σε προ-πέμψω στὸν Ἄδη τῆς συζυγικῆς εὐδαιμο-νίας...

Τὸν ἔβαλε δίπλα της στὴν κούρσα, που ὠδηγοῦσε καὶ τράβηξε τὴ μίζα. Πῆρνε τὴ λεωφόρο Βασιλειῶν Σοφίας, καὶ προχω-ροῦσαν ἀργά. Κάποια στιγμή, που τοὺς εἶ-χε σταματήσει μιὰ συμπύκνωση αὐτοκινή-των, ἡ Λίλιαν ἐνόησε τὸν Παῦλο που σκίρ-τησε κι' ἀναπῆλθε πλάι της σὰν νὰ τὸν τσίμπησε κάτι.

—Τί εἶναι;—ρώτησε περίεργη.

—Τίποτα!—τῆς εἶπε.

Ἀλλὰ τῆς ἔκρυψε κάτι σημαντικὸ. Ἀπὸ μιὰ πόροδο, κοντὰ στὸν Εὐαγγελισμό, κα-τέβαινε ἡ Λέα Βαράτση μ' ἕνα πράσινο φουστάνι κι' ἕνα καπέλλο με κατεβασμένα ὀλοστρόγγυλα μπόρ καὶ μυτερὸ πρὸς τὰ ἑπάνω σὰν κινέζικο. Αὐτὸ τὴν ἔκανε νὰ μοιάζῃ μετὰ τὴν Ταντάρα. Ἐπειδὴ ὁ τροχονόμος ἀργοῦσε νὰ δώσῃ τὸ σύνθημα νὰ ξεκινήσουν, ἡ Λέα εἶχε προλάβῃ νὰ πλη-σίασῃ ἀρκετὰ τὴν κούρσα τῆς Λίλιαν, ἀνα-γνώρισε τὸν Παῦλο, τὸ πρόσωπό της πῆρε μιὰ έκφρασι γεμάτη καταπληξί καὶ συνάμα διαβρωτικὴ περιέργεια. Ο Παῦλος ἀμέσως ἔστρωσε τὸ πρόσωπό του ἀπὸ τὴν ἀντίθετη πλευρὰ, προσπαθώντας νὰ κουφτῇ. Κι' αὐ-

τὸ ἦταν λάθος του, γιὰτὶ ἔτσι ἔδωσε στὴν παρουσία του στὴν κούρσα τῆς Λίλιαν ἐ-νοχὴ σημασία...

—Μὰ τί κυτταῖς, γυρισμένος ἐστὶ;— τὸν ρώτησε ἡ Λίλιαν, ξαναξεκινώντας μετὰ τὴν κούρσα—θὰ στραβολαίμαζας...

Τῆς ἐξήγησε, ταραγμένος:

—Μὲ εἶδε ἡ μνηστὴ μου...

—Ε, κι' ἔπειτα;... Πες της πως εἶμαι ξαδέρφη σου...

—Ξέρει, ὅτι δὲν ἔχω ξαδερφάδες...

—Πες της, ὅτι εἶμαι μιὰ πελατίτσα...

—Ξέρει, ὅτι δὲν πρέπει νὰ πάρω πιά καμμιὰ δουλειὰ ἐδῶ, γιὰτὶ φεύγουμε...

—Τότε, νὰ της τὸ κῶψῃς ἀπὸ τώρα, ἀ-πὸ τὴν ἀρχή;— Ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀνακα-τεῦται στὴ στενὰ ἀτομικὴ σου ζωὴ.

—Ἀδύνατον νὰ τὸ δεχθῇ... Ὅσα προτιμή-ση τὴ ρῆξι.

—Ἐστὶ πηγὴς καὶ χαντακώθηκες; Τότε καλλίτερα που μᾶς εἶδε... Εἶναι μιὰ καλὴ εὐκαιρία νὰ τὴ στείλῃς ἀπὸ κεί που ἦρθε.

Ο Παῦλος εἶχε ἀπομείνει σιωπηλός. Ἀ-ναλογιζόμενος τὶς συνέπειες. Εἶχανε τώρα βγῇ ἀπὸ τὴν πολιτεία. Ἡ πρασινοῦσα κι' ὁ κα-θαρός ἀέρας τὸν ξανάφεραν σὲ μιὰ γαλή-νια κατάστασι. Ἡ Λίλιαν ἦταν πλάι του ὅλη φρεσκάδα, ζωὴ, κέφι.

Μπήκαν σ' ένα δωμάτιο που δεν άφηνε καμιά αμφιβολία για τη χρήση του.

— Κάθισε—είπε η Λίλιαν, αφού έκλεισε την πόρτα.—Τι θέλες από πάρη;... Ένα βερμούτ;... Ένα ούισκυ;...

Και πίεσε το ηλεκτρικό αχλάδι, που κρεμόταν πάνω από το κρεβάτι.

— Ένα ούισκυ!—έκαμε ο Παύλος και συνέχισε σε τόνο ελαφρά ειρωνικό.— Έχεις εδώ, βλέπω, όλες τις ευκολίες... Δική σου είναι η εγκατάσταση;

— Όχι, φιλοξενία...

— Έπί πληρωμή...

— Φυσικά...

Ένα διακριτικό χτύπημα ακούστηκε στην πόρτα. Η Λίλιαν βγήκε με τρόπο, χωρίς ν' αφήσει το πρόσωπο που ήταν απ' έξω να ιδεί μέσα. Μία φωνή γρήγα ακούστηκε να της αποκρίνεται, καθώς έδινε την παραγγελία. Τη στιγμή όμως, που η Λίλιαν ξαναμπήκε στην κλίνη, ακούστηκε κάτω στο δρόμο θόρυβος αυτοκινήτου, ένα λαχανιασμένο μοτέρ που σταματούσε. Η Λίλιαν αλαφιάστηκε, έδωσε αυτή, αλλά δε μπόρεσε ν' ακούσει τίποτα πιά. Σε λίγο τα διακριτικά χτυπήματα ακούστηκαν πάλι στην πόρτα. Η Λίλιαν βγήκε να παραλάβει το δίσκο με το ούισκυ και τ' αλμυρά μύδαλα...

Είδη μπροστά της τη γρήγα σαν τρομαγμένη.

Ένα αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά στην πόρτα, κυρία...

— Είδες ποιοί είναι μέσα;

— Μια κοπέλα, διευθύνει, κυρία... Σταμάτησε, αλλά δεν κατέβηκε, ούτε ρώτησε τίποτα... Κάθεται μέσα...

— Άς την νά κάθεται... Άν επιχειρήσει ν' ανέβη όμως, νά την έμποδίσω...

— Θα μπερδέσω;

— Αμόλα τον Άζορ, νά της σκίσει με τὰ δόντια του τὸ φουστάνι...

— Η γρηά γέλασε:

— Καλά, κυρία... Σήμερα όμως είναι άκεφος, δεν σάς εγγαύιζε χαρούμενα όπως πάντα...

Η Λίλιαν έφερε το δίσκο στο δωμάτιο.

— Κάτω μπροστά στην πόρτα του κήπου σταμάτησε ένα αυτοκίνητο, που το διευθύνει μία νέα —είπε στον Παύλο— που δεν κατέβηκε από τ' άμάξι, ούτε ρώτησε τίποτα... Λες νά είναι η λεγάμενη;

— Ποιά λεγάμενη;—ρώτησε ο Παύλος, τρομαγμένος.

— Η μνηστή σου...

— Πάω νά ιδώ...

— Φυλάξου, μη σε πάρη τὸ μάτι της!...

Ο Παύλος γλύστρησε από τη μαρμαρένια σκάλα, που δε φαινόταν από τη σιδερένια πόρτα του κήπου, που είχε σταματήσει τὸ αυτοκίνητο... Προχώρησε δεξιά και κρυφούταζε. Η Λέα δε φαινότανε. Γνώρισε όμως τ' άμάξι και είδε τὸν αϊγυπτιακό αριθμό.

Άς λένω πώς σε ξέχασα

Άς λένω πώς σε ξέχασα, ακόμα σέ θυμάμαι.

Απ' τὸν καιρὸ πού σ' έχασα τις νύχτες δὲν κοιμάμαι κι' ἀπελπισμένο κι' ἀγρυπνῶ με βρίσκουν τὰ χαράματα πνιγμένο ἀπ' τὸ παράνοιο, πνιγμένο ἀπ' τὰ κλάματα.

Άς κάνω πῶς δὲ νοιάζομαι, παλιέ καὺμέ μου πρῶτε. Στὴ σκέψι σου ταραζοῖμαι καὶ σ' ἀγαπῶ σὰν τότε. Βλέπεις, ὑπάρχουνε κρασιά πού δὲν οπκῶνουν νέρωμα, κι' ἀπελπισμένο κι' ἀγρυπνῶ με βρίσκει τὸ ζήμερωμα.

Δὲν ξαναερωτεύηκα, τὰ γλέντια δὲν γουστάρω, ἀλλὰ με γέλια ψευτικά τὸν πόνο καμουφλάρω. Απ' τὸν καιρὸ πού σ' έχασα τις νύχτες δὲν κοιμάμαι. Άς λένω πῶς σε ξέχασα, ακόμα σέ θυμάμαι.

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

να σκάλα, που δε φαινόταν από τη σιδερένια πόρτα του κήπου, που είχε σταματήσει τὸ αυτοκίνητο... Προχώρησε δεξιά και κρυφούταζε. Η Λέα δε φαινότανε. Γνώρισε όμως τ' άμάξι και είδε τὸν αϊγυπτιακό αριθμό.

— Αυτή είναι!—είπε, γυρίζοντας τρομαγμένος, στη Λίλιαν. Πώς, διάβολο, μ' άναγκάλε; Και πῶς ἤρθε;... Αυτή, όταν με είδε, ἤτανε πεζή...

— Θα είχε αφήσει τ' αυτοκίνητο, κάπου εκεί κοντά, τὸ πήρε και μὲς παρακολούθησε... Δεν είναι κανένα θαύμα!... Αυτό πρέπει νά σου δώσω μία ιδέα για τὸ τί σε περιμένει ἄμα παντρευτῆς...

— Καλά... και τώρα;—ρώτησε, σαστισμένος, ο Παύλος.

— Τί κάνεις ἔτσι;—έκαμε η Λίλιαν, γε-

λώντας—δὲν έπεσε ἡ ξάχαρη στὸ νερό...Θά τὴν αφήσουμε νά περιμένει σὰν βλάκας...

— Κι' ἂν ἀνέβη ἄπάνω;

— Δὲν θά τὴν αφήσουν... ἀλλά, για καλὸ καὶ για κακό...

Και ἡ Λίλιαν τράβηξε στὴν πόρτα τῆς κλίνης, ἐκλείδωσε ἀπὸ μέσα, κι' έδωσε τὸ ποτήρι με τὸ ούισκυ στὸν Παύλο:

— Θέλεις ἄλλη σόδα;

— Όχι...

— Έλα, στὴν ὑγεία σου!...

Κάθισε στὰ γόνατά του. Κι' ἀτάραχη, για τὴν παρουσία τῆς ἄλλης, κάτω, τὸν ἀγκάλιασε, τσουγκρίσε τὸ ποτήρι της με τὸ δικό του, κατέβασε τὸ μισό, ἄφησε τὸ ποτήρι, πήρε ἀπὸ τὸ χέρι του καὶ τὸ δικό του καὶ ἤπιε ἀπὸ τὰ χεῖλη του ἄλλο ποτὶ πὶδ μεθυστικό, πού είχε τὸσον καιρὸ νά δοκιμάσει...

Η Λέα περίμενε στὸ αυτοκίνητό της με μὴ ὑπομονή κι' ἕνα φλέγμα ἄλλης φυλῆς. Εἶχε βγάλει ἀπὸ τὸ τσαντάκι της ἕνα μυθιστόρημα τῆς τσέπης καὶ διάβαζε τὴ συν- ἔχεια, ἀπὸ κει πού τὸ είχε ἀφήσει, συγκε- τῶντας τὴν ταραχή της. Περίμενε νά κατε- δοῦν, νά βρεθῇ με τὸν Παύλο, πρόσωπο με πρόσωπο, για νά ξεσπάσει. Ἀλλά ἡ Λίλιαν, πού ἡ κατάσταση ἄρχισε νά τὴ διασεδέζει, εἶπε στὸν Παύλο:

— Δὲν ἔχουμε νά κουνηθοῦμε ἀπὸ δῶ... Δὲν θά φύγουμε, ἂν δὲν βαρεθῇ καὶ δὲ φύγῃ πρῶτα...

— Κι' ἂν φτάσει ἐδῶ κι' ἄρχισι νά φω- νάζει;—ρώτησε ο Παύλος, σὰν φοβισμένος. — Θα κάνουμε τὸν ψόφιο... Δὲν θά ὑ- πάρχουμε... δὲν εἴμαστε ἐδῶ...

— Ἐτσι συνέχισαν τὸ γλέντι τους. Ο Παύ- λος σὰν νά χαϊρότανε τώρα μὴ ἄλλη Λί- λιαν, τὸσον τὴν είχε ἀνανεώσει στὰ μάτια του καὶ σ' ἔλεγε τις αἰσθήσεις του ἡ ἀπου- σία του. Ἦτανε σὰν ἄνκανε τὴν κατάκτησί της ἀπὸ τὴν ἀρχή. Καὶ τὸσο ἡ γοητεία, πού είχε πάνω του, ἤτανε δυνατή, ὥστε δὲ λογάριζε πῶς οὔτε τὴν πικρά ποῦβιζε στὴ Λέα, οὔτε τὸν ἐξευτελισμὸ πού τὴν κατα- δικάζε, οὔτε τὸν κίνδυνο νά χάσει ἕνα λα- μπρὸ γάμο. Αὐτὰ ὅλα τὰ είχε θυσιάσει μέ- σα του γι' αὐτή.

Ένα πράγμα τριβέλιζε τὸ μυαλό τῆς Λέας, στὴ διάρκεια τῆς μαρτυρικής της προσμονῆς κάτω: Ποιά ἦταν αὐτὴ πού ἔ- κανε τὸν Παύλο νά ξεχνᾷ ἔτσι τὴ θέσι του καὶ τις ὑποχρεώσεις του; Δὲν τὴν ἤξερε, οὔτε τὴν είχε ιδῇ στὸ περιβάλλον του. Τῆς είχε φανῇ ὡραία καὶ κομψὴ κυρία, ὅπως τὴν είχε ἀντικρύσει στὸ τιμόνι τῆς κούρσας της. Κι' αὐτὸ είχε ξεπηδήσει ἀμέσως τὴ ζήλεια της. Πῶς θά μάθαινε ποιά ἦταν; Γιατί ν' πρεπε νά τὸ μάθῃ με κάθε θυσία, για ν' ἀμυνθῇ. Συλλογιζότανε πῶς ἔπρεπε νά πάῃ νά ζητήσει πληροφορίες ἀπὸ τὴν Καίτη. Αὐ- τὴ καὶ θά ἤξερε, βέβαια... Ἀλλά κι ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τῆς κούρσας της καὶ θά μπό- ρουσε νά βγῇ... Κατέβηκε ἀπὸ τὸ αυτοκί- νητό της, πήγε, σημείωσε τὸν ἀριθμὸ, ξανα- γύρισε στὴ θέσι της καὶ ξαναπῆρε τὸ μυ- θιστόρημα... Καὶ σίγουρα ἔαμενε ὡς τὸ βράδυ ἐκεῖ, ἂν τὸ μάτι της δὲν ἔπεφτε, κά- ποια στιγμή, στὸ ρολογάκι τοῦ χεριού της. Ἦτανε μὴ παρὰ τέταρτο... Ἐπρεπε νά κυρίσει ἀμέσως στὸ ξενοδοχείο, γιατί ὁ πα- ἔρας της δὲν κατέβαινε ποτὲ μόνος στὸ στατόριο νά φάῃ: Τὴν περίμενε πάντα.

Πρὶν βάλῃ ὅμως μπροστὰ τὸ αυτοκίνητό της, κατέβηκε, ἔγραψε σ' ἕνα χαρτί «Λέα Βαράτση» καὶ τὸ τοποθέτησε στὴν «παρ- μπιζέ» τῆς κούρσας, ἀνάμεσα στὸ γυαλί καὶ σ' ἐκεῖνα τὰ δυὸ σιδεράκια, πού τὸ κα- θάρισαν ἀπὸ τὴ βροχή.

— Θέλω νά ξέρουν πῶς ξέρω!—ψιθύρι- σε, βάζοντας μπροστὰ τὴ μηχανή της. Ὡς ἀτέλειωτη εἶχε κυριεύσει τὴν καρ- δια της, ὅταν κατέβαινε στὴν Ἀθήνα... Πά- ταγε γκάκι σὰν τρελλή, πήγε νά τσακιστῇ δυὸ φορές... Τέτοιος ἦτανε λοιπόν! Ἰκα- νὸς νά παντρολογεῖται τὴ μὴ μὲρα καὶ τὴν ἄλλη ν' ἀπιστῇ... Ὡστόσο κάθε ἄλλο σκε- πτότανε παρὰ νά χαλάσῃ τὸ γάμο... Ἦ- ταν, τὸ ἀντίθετο, ἀποφασισμένη νά τὸν κά- μῃ πολὺ γρηγορώτερα ἀπ' ὅσο λογάρι- ζαν... Ὅταν ἔφτασε στὸ ξενοδοχείο, ἔκανε τὴν χαρούμενη. Δὲν εἶπε τίποτα στὸ γέρο Βαράτση. Κι' ἔφαγε μαζί του με πολλὴ ὀ- ρεξί. Μετὰ τὸ φαί τηλεφώνησε στὴν Καίτη καὶ πήγε καὶ τὴ βρήκε σπiti της.

Τῆς ἱστόρησε ὅσα εἶχανε γίνει, τῆς ἔ- κανε μὴ περιγραφή τῆς Λίλιαν καὶ τῆς κούρσας της, για νά τὴ ρωτήσῃ, ἂν μπο- ρούσε νά μαντέψῃ ποιά ἦτανε.

— Αὐτὴ φαίνεται νά είναι μὴ παντρεμέ- νη, ἡ κυρία Βέρτη... εἶπε ἡ Καίτη.

Καὶ τῆς διηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορία, με τὴ σύστασι:

— Νά προσέξῃς πολὺ... Εἶναι φοβερὴ ἀντρογυνοχωρίστρα...

— Δὲν θά προφτάσῃ...—εἶπε ἡ Λέα, σὰν τρομαγμένη, ἀλλά κι' ἀποφασιστικῇ— θά τὸν πάρω ἀμέσως καὶ θά φύγω για τὸ Κάι- ρο... Ἐκτὸς ἂν τὸν ἔχη καταφέρει ν' ἀθε- τήσῃ τὸ λόγο του...

— Δὲν πιστεύω... Ὁ Παύλος ἔχει με τις γυναῖκες ἀδύνατο χαρακτήρα... δὲν είναι ὁ- μως ἄτιμος... Ἀλλά πρέπει νά κάμῃς γρή- γορα.

Η Λέα τὴ φίλησε:

— Θά πάω νά τὸν βρῶ στὸ γραφεῖο του. — Όχι σκηνές!... Δεῖξε μεγαλοψυχία... καὶ δὲς του νά καταλάβῃ ὅτι ξέρεις πῶς δὲν εἶναι σοδάρο... ὅτι δὲν σε προσβάλλει.

— Ἐνοια σου—έκαμε ἡ Λέα, ἐμψυχα- μένη—θὰ ιδῇς...

Καὶ μπόρεσε νά κρατηθῇ. Ὁ Παύλος δὲν ἦταν στὸ γραφεῖο του, ὅταν πήγε ἡ Λέα. Τὸν περίμενε... Εἶχε κατέβει στὴν Ἀθήνα με τὴ Λίλιαν, ἀμέσως μόλις είχε φύγει ἡ Λέα ἀπὸ τὸ μέρος, πού τοὺς είχε πιάσει. Η Λί- λιαν εἶχε διαβάσει τὸ χαρτάκι, πού τῆς εἶ- χε ἀφήσει στὴν «παρ- μπιζέ».

— Τὴν ἀνόητη γυναῖκα, Θεέ μου!—εἶπε με προσποιητὴ περιφρόνησι.—Ἐτοιμάσου, θά σου κάνῃ σκηνή... Ὁ παρὰς τ' ἀπό- γεμα ἀπὸ τὸ γραφεῖο νά μου πῇ... θά εἶ- ναι γλέντι...

Χωρίστηκαν για τὸ φαί. Ὁ Παύλος, μετὰ τὸ ἔστιάτοριο, εἶχε κατεβῇ στὸν Πειραιά για κάποιες συμπληρωματικῆς ἐργασίες πούπρεπε νά γίνουν στὸ κτῖριο τῆς ἐται- ρείας πού εἶχε παραδώσει. Καθυστερήσε... Κι' ἐνῶ τὸν πρόσμενε ἡ Λέα, εἶδε ξαφνικά νά μπει ἡ ὁρμητικὴ ἡ Λίλιαν. Μόλις ἀντί- κρουσε τὴ Λέα κόμπιασε, κοντοστάθηκε λί- γο. Ἀλλά, βάζοντας δύναμι ἀπὸ μέσα της προχώρησε βαρρета. Καὶ εἶχε τὸ θράσος νά ρωτήσῃ με χαρούμενο ὕφος τὴ Λέα:

— Δὲν ἤρθε ἀκόμη;

— Όχι...—εἶπε, χαμογελώντας ἐκείνη —μόλις ἔφυγε με μὴ κυρία... Δὲν τὸν πρό- λαβα... Εἶχε ἀπομακρυνθῇ ἀρκετά...καὶ δὲν ἤθελα νά τὸν φωνάξω... ἀλλά φαντάζομαι, ὅτι δὲν θ' ἀργήσῃ... ἐκτὸς ἂν πρόκειται νά ἐπισκεφθοῦν καμιά ἑπαυλι...

Καί, χωρίς νά τὴν ἀφήσῃ νά πάρῃ ἀνά- στα, πρόσθεσε:

—Ἐπιτρέψτε μου νά παρουσιάσω:Λέα Βαράτση...

— Χαῖρο πολὺ... Λίλιαν Βέρτη!...

— Γοητευμένη, πού γνωρίζω μὴ γυναῖ- κα, πού ἔχει διαλέξει τὸ καλλίτερο ἐπάγ- γελμα ἀπ' ὅλα...

—Ἐπάγγελμα;—ρώτησε ἡ Λίλιαν, με περιφρονητικὴ περιέφραση—τί ἐνοεῖτε; — Νά... αὐτὸ, τὸ πολὺ εὐχάριστο, νά ὑ- ποχωρῇ χωρίς μεγάλῃ διαδικασίᾳ, σ' ὅ- ποια νέα τῆς γυαλίσῃ...

— Φαίνεται—έκαμε ἡ Λίλιαν—ὅτι δὲν ἐλάβατε πολὺ σπουδαία ἀνατροφή...

— Δὲν ἔχετε καλὲς πληροφορίες—εἶπε ἡ Λέα—εἶχα ξενὴ παιδαγωγό, βγαλμένη ἀ- πὸ Πανεπιστήμιο...

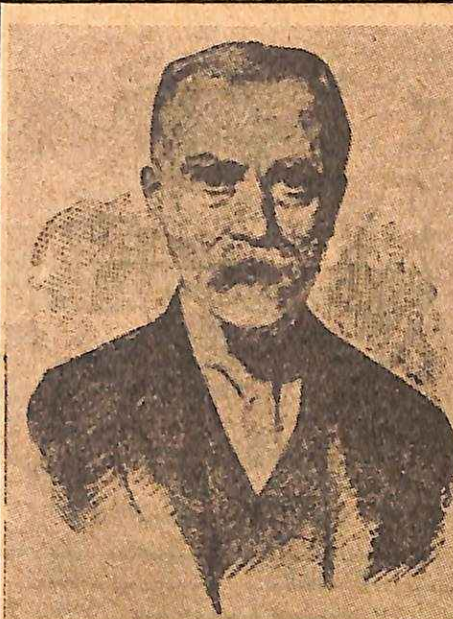
— Δὲν σὰς φαίνεται καθόλου ἀπὸ τὸ φέρομιο σὰς αὐτὴ τὴ στιγμή...

— Δὲν ὑπάρχει ἕνα φέρομιο για ὅλους τοὺς ἀνθρώπους... Μεταχειρίζεται κανένας τὸν κάθε ἀνθρώπο με τὸ φέρομιο πού τοῦ ταιριάζει... Εἶναι κυρίες, πού γυρίζουν σὲ κομψὲς ἐπαυλεις, μ' εὐχάριστη συντροφιά, χωρίς ὁ δυστυχὴς ὁ ἀντρας τους νά ἔχη τὴν παραμικρὴ ἰδέα γι' αὐτό...

— Δὲν ἀναλαμβάνετε—ρώτησε εἰρωνικά ἡ Λίλιαν— νά τὸν πληροφορήσετε σείς;... — Τὸ ἐνδιαφέρον μου δὲν φθάνει ὡς ἐ- κεί—έκαμε ἡ Λέα—δὲν ἔχω νά κερδίσω τί- ποτε...

Ἀπάνω στὴν ὥρα ἔφτασε ὁ Παύλος.Χλό- μιασε, ὅταν εἶδε τις δυὸ γυναῖκες, ὀρθιες, ἀντιμέτωπες. Χαϊρέτησε πρῶτα τὴ Λέα, με χεροφιλήμα:

— Ἀγάπη μου—τῆς ψιθύρισε. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ο "Αγγελος Βλάχος

ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ ΤΩΝ ΛΟΤΙΩΝ

Τὸ φιλολογικὸ σαλόνι τοῦ Ἀγγ. Βλά- χου καὶ τὸ «Χρυσὸ βιβλίο»

Στὸ φιλολογικὸ σαλόνι τοῦ Ἀγγέλου Βλάχου σὺνχαζαν πολλοὶ σημαντικοὶ λο- γοτέχνες, δημοσιογράφοι, ποιητὲς τῆς ἐ- ποχῆς καὶ «φιλόλογοι» — φίλοι τῶν λογι- ῶν — ὅπως τοὺς ἔλεγε εἰρωνικά ὁ Γ. Σου- ρῆς. Οἱ συγκεντρωμένοι στὸ σαλόνι αὐ- τὸ, κάθε Παρασκευῇ, φροντίζανε με μὴ πολὺ ἀδελφική, ἀλλὰ καὶ εὐχάριστη καὶ εὐθύμῃ συζητήσει ν' ἀποφύεγουν τὴν πλι- ζι. Καὶ κάποτε, χάρις στὴν ἐπινοητικότη- τὰ τῆς Ἑλένης Ἀγγ. Βλάχου καὶ ἀπὸ τὴν ἀφορμὴ μίᾳς ἰδιότυπης στιχομυθίας μεταξὺ τοῦ Ἀχ. Παράσχου καὶ μίᾳς κυρί- ας, βρέθηκε ὁ τρόπος νά μὴν πλῆττουν ποτὲ ἡ κυρία εἰς ρωτήσεις ξαφνικά τὸν Παράσχο.

—Ποῖος ἀνθρὸς προτιμᾷτε κ. Παράσχε; —Ἐοῦς, κυρία μου! ἦταν ἡ ἀπάντησι τοῦ ποιητῆ.

Μὴ ἄλλη Παρασκευῇ πάλι ὁ Γ. Ρύκ... αἰ- φνιδιάστηκε ἀπὸ κάποια δεσποινίδα, ὅτι καὶ τόσο ὡραία φαίνεται, με τὴν ἐρώτησι: —Γιατί μὰς λέτε ὡραῖον φύλον;

—Νά σὰς πῶ, δεσποινίς, κι' ἐνῶ δὲν ξέρω τὸ γιατί! ἀπάντησε ὁ ἄλλος.

Αὐτὲς οἱ πραγματικὰ ὡραῖες στιχομυθί- ες ἔδωσαν τὴν ἀφορμὴν στὴν Ἑλένη Ἀγγ. Βλάχου νά ἀπεφθῇ ὅτι θά μπορούσαν νά καταγράφωνται σ' ἕνα βιβλίο οἱ ὡραιό- τερες καὶ πιὸ ἐξυπνες ἀπὸ αὐτές.

Σε λίγες μέρες ἔφερε ἕνα ὡραῖο «ἀλ- μπουμ», θαυμάσια δεμένο, πού τιλοφορή- θηκε «Χρυσὸ βιβλίο». Ἐτοῖ συστηματο- ποιήθηκε τὸ παγινίδι τῶν ἐρωτήσεων καὶ ἀπαντήσεων πού γι' αὐτὸ δὲν χρειαζόταν μόνο εὐστοφία καὶ γρηγοράδα, ἀλλὰ καὶ φαντασία καὶ πνεῦμα καὶ ποιήσι.

Νά τώρα πῶς γίνονταν αὐτὸ τὸ παγινίδι: «Ὅλοι οἱ συγκεντρωμένοι γράφανε πάνω σὲ ὁμοιόμορφα κομμένα χαρτάκια ἀπὸ μὴ ἢ περισσότερες ἐρωτήσεις καὶ τις ρίχναν- τε διπλωμένες σ' ἕνα κουτί. Τὶς ἀνακά- τευαν καὶ ὑστερὰ τις μοίραζαν σὲ ὅλους. Στὴν ἐρώτησι πού τυχαινε στὸν καθέναν ἔπρεπε νά δοθῇ μὴ ἀπάντησι σύντομη, ἐξυπνη καὶ πωτότυπη. Κι' αὐτὸ τὸ ἐκρι- ναν ὅλοι οἱ καλεσμένοι, πού σκημάτιζαν τὴν κριτική, νά ποῦμε, ἐπιτροπή. Οἱ ὡ- ραιότερες κι' ἐξυπνότερες ἀπαντήσεις ἀν- τισφαινόταν ὑστερὰ στὸ «Χρυσὸ βι- βλίο».

Καὶ τώρα ἂς παραθέσωμε ἐδῶ μερικὲς ἀπὸ τίς ἐρωτήσεις καὶ τις ἀπαντήσεις πού δόθηκαν.

Στὸν Δ. Κακλαμάνο, τὸν περίφημο δη- μοσιογράφο, ἐκδότῃ τοῦ « Ἀσπὸς » καὶ κα- τὸπιν πρεσβευτῇ μας στὸ Λονδίνο, ἔτυχε ἡ ἐρώτησι:

—Ποῖος κρατᾷτε ἕνα μουσικὸ καλύτερα, ὁ ἀνδρὸς ἢ ἡ γυναῖκα;

—Ἡ ἀπάντησι τοῦ Κακλαμάνου ἦταν:

—Ὅτε αὐτὸς, ὅτε ἐκείνη, ἀλλὰ ὅποι- ος δὲν τὸ ξέρει...

Στὴν Ἑλένη Ἀγγ. Βλάχου ἔτυχε μὴ φορά ἡ ἐρώτησι:

—Τί ἀξία ἔχει τὸ καλὸ ντύσιμο;

Καὶ ἡ ἀπάντησι τῆς ἦταν: —Σχεδὸν καμμιὰ. Γιατί ἐνῶ ὅλοι ὑπο- δεχόμαστε τὸν ἀνθρώπο κατὰ τὸ ντύσιμό του, στὸ τέλος τὸν ἀποκαιροῦμε κατὰ τὸ πνεῦμα πού ἔδειξε.

Ἀς παραθέσωμε μερικὲς ἀκόμη ἐρω- ταποκρίσεις σὲ μὴ τυχαία σειρά: —Τί εἶναι ἡ γυναικεῖα φιλοσοφία; —Ἡ τέχνη νά κερδίζῃ τις ξένες καρ- διές, χωρίς νά χάνῃ ποτὲ τὴ δική της. Ι. Σκυλίτσας

—Για ποιά πράγματα δὲν πρέπει νά θυ- μῶνῃ κανεὶς;

—Για ὅσα μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ καὶ για ὅσα δὲν μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ.

Δ. Κακλαμάνος

—Ποῖος καθρέφτης σὰς ἀρέσει;

—Ποῖος μ' ἀρέσει νά σὰς πῶ; Τὰ δυὸ μάτια μ' ἀγαπᾷ.

Ἡ ἐμπειρία αὐτὴ ἀπάντησι εἶναι τοῦ Δροσίνη.

Ἀπαντήσατε εἰς τὰ 5 ἐρωτήματα: 1) Τί εἶναι βίος; 2) Τί κοῦμα; 3) Τί ἀνδρὸς; 4) Τί γυναῖκα; καὶ 5) Τί παιδιά;

Ἡ ἀπάντησι ἐδόθη ἀπὸ τὸν παλαιὸ δη- μοσιογράφο Α. Ρούκν καὶ ἦταν ἡ ἀκό- λουθη:

—Βίος: ἡ κἀρὸς πρὸς ἀνυπολογιστὰν. Χρῆμα: ἀκοπὸς τοῦ βίου. Ἀνδρὸς: μὴ- κανὴ πρὸς ἀόπτην χρημάτων. Γυναῖ- κα: μηχανὴ πρὸς κατασλῶσιν τῶν. Παι- διά: ὁμοῖα μηχανή, μικρή.

—Τί εἶναι ἡ δύναμις τοῦ χαρακτήρος;

—Τὸ νά κάνῃ κανεὶς ὅ,τι θέλει καὶ ὅ,τι θέν θέλει.

Δ. Κ.

—Ποιά εἶναι ἡ καλύτερη ἀπάντησι σὲ μὴ πρότασι ἰδιαίτερης συναντήσεως με γυναικεῖον πρόσωπον;

—Ἡ συναπάντησις.

Γ. Κ.

—Τί εἶναι πόρτις;

—Ἐκεῖνος πού ἡ πραγματικότης σπάνια παρουσιάζει καὶ ὁ ἔρως τὸ σκορπίζει με ἀφθονία.

Γ. Κ.

—Ποιοί εἶναι οἱ αὐστηρότεροι κριταί;

—Ἐκεῖνοι πού ἔχουν τὰ ὀλιγώτερα προ- σόντα για νά κρίνουν.

Ι. Πολέμης

—Τί προτιμᾷτε, μεγάλη ἢ μικρὴ καρδιά;

—Μικρὴ για νά μὴν χωρῇ καμμιὰ ἄλλη μέσα της.

Α.

—Παράδεισος τί εἶναι;

—Τὸ πρῶτο συνθετικὸ τῆς λέξεως.

Ι. Πολίτης

—Ἡ ἀγάπη εἶναι τυχαῖον συμβάν ἢ ἄ- πλῇ συνθήκη;

Το σύστημα της ΥΓΡΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Μόνο με χυμούς φρούτων και λαχανικών

ΕΙΝΑΙ πολλές οι γυναίκες εκείνες που δεν θέλουν να παχύνουν, αλλά και δεν βρίσκουν τη δύναμη της βελήσεως, την επιμονή που χρειάζονται για να ακολουθήσουν πιστά μια συνεχή και αυστηρή δίαιτα.

Γι' αυτές λοιπόν υπάρχει ένα θαυμάσιο μέσον, που τους επιτρέπει να διατηρήσουν τη γραμμή τους — ή και να την καλλιεργήσουν, αν απομακρύνεται πολύ απ' το πρότυπο της σύγχρονης ομορφιάς. Είναι το λεγόμενο «σύστημα της υγρής ημέρας».

Το σύστημα αυτό έχει βρή μεγάλη διάδοσι στην Αμερική κατά τα τελευταία χρόνια, κι' επεκτείνεται και στην Ευρώπη.

Όπως δείχνει η ονομασία του, επιβάλλει στη γυναίκα που θα το ακολουθήσει, μία μέρα κάθε εβδομάδα, να μην παίρνει καμιά στερεή τροφή. Τίποτ' άλλο από διάφορα ποτά.

Είναι αρκετή μία μέρα τη εβδομάδα. Αν γίνουν περισσότερες οι «υγρές ημέρες», υπάρχει κίνδυνος να εξασθενήσει σιγά-σιγά ο οργανισμός, και τότε οι συνέπειες θάιναι ίσως επικίνδυνες.

Ωστόσο, οι γυναίκες που δεν έχουν καμιά απόλυτως εργασία, ούτε εξωτερική ούτε μέσα στο σπίτι τους, μπορούν να εφαρμόζουν συχνότερα αυτό το σύστημα, δυο ή τρεις φορές τη εβδομάδα. Θα επιτύχουν έτσι να χάσουν γρήγορα αρκετά κιλά.

Πρέπει όμως απαραίτητα να μένουν στο κρεβάτι, σ' απόλυτη ανάπαυση, τις «υγρές ημέρες».

Μάλιστα, μερικά μεγάλα ξένα ινστιτούτα καλλονής επιβάλλουν στις πελάτισσές τους να περνάνε δλοκλήρες τις ημέρες αυτές στο ινστιτούτο, όπου τις παρακολουθούν ειδικοί γιατροί.

Και τώρα ας δούμε το πρόγραμμα της «υγρής ημέρας», που επανορθώνει τις υπερβολές και τις άμελεις δλης της υπόλοιπης εβδομάδας:

Όταν ξυπνάτε το πρωί, και πριν ακόμη σηκωθείτε απ' το κρεβάτι, πίνετε ένα ποτήρι νερό ζεστό, στο οποίο έχετε προσθέσει το χυμό μισού λεμονιού.

Μία ώρα αργότερα, παίρνετε το ζουμί ενός πορτοκαλιού κι' ένα φλυτζάνι «γαλλικό» καφέ (κατακαθιστό), μ' ελάχιστη ζάχαρη.

Κατά τις 11, θα πιείτε ένα φλυτζάνι από μίγμα χυμού πορτοκαλιού και γάλατος ινδικής καρύδας, για να δώσετε στον οργανισμό σας τις βιταμίνες που του χρειάζονται.

Εδώ πρέπει να κάνουμε μία παρένθεση: Στην Αμερική, απ' όπου μας έρχεται το σύστημα αυτό, άφθονοι οι ινδικές καρύδες. Στην Ελλάδα όμως δεν βρίσκονται τόσο εύκολα. Αν λοιπόν δυσκολεύεστε να βρείτε γάλα καρύδας, μπορείτε κάλλιστα να το αντικαταστήσετε μ' ένα μικρό φλυτζάνι αποδουρωμένο γάλα ή με λίγο γιαούρτι.

Φυσικά, το μεσημέρι δεν θα φάτε τίποτε. Μονάχα στις 2 πίνετε ζουμί από διάφορα ώμα λαχανικά — πράσα, καρότα, σπανάκι, κλπ. — που τάχετε στίψει καλά.

Ο χυμός αυτός είναι πιο ωφέλιμος, όταν προέρχεται από ώμα λαχανικά. Ωστόσο, για εύκολια σας μπορείτε να τα βράσετε, να τα λιώσετε, να τα περάσετε από ψιλό σουρωτήρι και να πιείτε το ζουμί τους. Σ' αυτή την περίπτωση, δεν επιτρέπεται να υπάρχουν και πατάτες ανάμεσα στα ώμα λαχανικά.

Κατά τις 4, πίνετε ένα μίγμα από χυμούς φρούτων της έκλογής σας. Ανάμεσα σ' αυτά μπορεί να συμπεριληφθεί και η ζυμάρα.

Δεν απαγορεύεται ένα φλυτζάνι τσάι, αρκεί να είναι δίχως ζάχαρη.

Τέλος, τη βράδυ, την ώρα που θα πρόκειται να πέσετε στο κρεβάτι — και πρέπει να πλαγιαίσετε από πολύ νωρίς, αυτή την ημέρα — θα πιείτε ένα φλυτζάνι χυμό φρούτων, ή έστω ένα γάλα, αν το απαιτεί το στομάχι σας.

Βέβαια, η δίαιτα αυτή συνεπάγεται ένα κάποιο έκτακτο έξοδο. Αν όμως συμφωνήσετε με δυο-τρεις φιλενάδες σας να εφαρμόζετε όλες μαζί το σύστημα της «υγρής ημέρας», θα αναλογη μικρότερη δαπάνη στην καθημία σας.

Μπορεί επίσης, για τον ίδιο λόγο της οικονομίας, να καθιερωθεί η υγρή δίαιτα μία μέρα τη εβδομάδα για όλα τα μέλη της οικογένειας — για τα έφηλα δηλαδή, γιατί για τα παιδιά δεν χρειάζεται, εκτός αν τη συστήση ο γιατρός, σ' ειδικές περιπτώσεις.

Δοκιμάστε το σύστημα αυτό τώρα το καλοκαίρι, που υπάρχουν άφθονα φρούτα και λαχανικά. Θα δите πως θ' απαλλαγεί ο οργανισμός σας απ' τις τοξίνες, θα ωφεληθεί σημαντικά το δέρμα σας, θα χάσετε μία ποσότητα περιττού λίπους και θα ξαναβρείτε μία άψογη σιλουέτα.

Και τώρα, αν θέλετε να εξακριβώσετε κατά πόσον έχετε το βάρος που πρέπει, να πώς θα το υπολογίσετε:

Αν έχετε μικρά κόκκαλα, μάλλον στενούς ώμους και γοφούς, αρχίζετε με 45 κιλά για άναστημα 1,50 και προσθέτετε 1 κιλό για κάθε πόντο παραπάνω. Έχετε π.χ. άναστημα 1,60; Πρέπει κανονικά να ζυγίζετε 45 + 10 = 55 κιλά.

Αν είσατε «χοντροκόκαλη» με φαρδεις ώμους και λεκάνη, θ' αρχίσετε με 50 κιλά για άναστημα 1,50 και θα προσθέτετε πάλι 1 κιλό για κάθε πόντο. Στην περίπτωση αυτή, σ' άναστημα 1,60 αντιστοιχεί κανονικό βάρος 60 κιλά.

Επιπλέον, αν είσατε ηλικίας 16-25 ετών, θ' αφαιρέσετε απ' το κανονικό βάρος που βρήκατε με τον παραπάνω υπολογισμό, μισό κιλό για κάθε χρόνο κάτω από τα 25. Αν δηλαδή είσατε π.χ. 19 χρονών, το κανονικό βάρος για σας είναι κατά 3 κιλά λιγότερο απ' όσο θα βρήτε με τον υπολογισμό του αναστήματος.

Για να μετρήσετε σωστά τις διαστάσεις του σώματός σας στα διάφορα «κρίσιμα» σημεία του, πρέπει να ξέρετε μερικά πράγματα: ΣΤΗΘΟΣ. — Θα περάσετε το μέτρο κάτω απ' τις μασχάλες και πάνω απ' τους μαστούς. Ύστερα θα το χαμηλώσετε και θα το σφίξετε ελαφρά στο κέντρο των μαστών. Πρέπει να βρήτε εκεί 5-7 πόντους παραπάνω από την περίμετρο του θώρακος.

ΜΕΣΗ. — Μη σφίγγετε πολύ το μέτρο, για να ξεγελάσετε τον εαυτό σας! Η περιφέρεια της μέσης σας πρέπει να είναι τουλάχιστον 20 πόντους μικρότερη από του στήθους σας. Αν είσατε ψηλή, καλλίτερα να φτάνη η διαφορά αυτή τους 25 πόντους.

ΓΟΦΟΙ. — Θα τους μετρήσετε στο παχύτερο σημείο τους. Δεν πρέπει να ξεπερνούν το στήθος πάνω από 5 πόντους. Αν όμως έχετε στήθος πολύ μικρό, μπορεί να φτάση η διαφορά αυτή τους 7 πόντους.

Η συμπεριφορά στην υπηρέτρια

Οι συζητήσεις της κυρίας με την υπηρέτρια πρέπει να είναι σπάνιες και σύντομες, γιατί η οικειότητα βλάπτει το σεβασμό.

Η κυρία δεν μιλάει ποτέ στην υπηρέτρια για δτι την αφορά. Ωστόσο της αναγγέλλει ένα οικογενειακό γεγονός πριν το μάθη ή άλλος κόσμος — κι' η προτίμηση αυτή την συγκινεί.

Η ζωή των παιδιών του σπιτιού είναι ένα θέμα συζητήσεως εύχαριστο και για τις δυο.

Η κυρία δεν ρωτάει ποτέ την υπηρέτρια για τους γείτονες. Τη διακόπτει μάλιστα άμέσως, σ' κάθε απόπειρα κουτσομπολιού.

Δεν της κάνει μαθήματα ηθικής. Διορθώνει όμως μία λανθασμένη κρίση της, την ενθαρρύνει ή την παρηγορεί με μία λέξη της, τη σταματάει σ' έναν άσχημο κατήφορο, διακριτικά πάντα και χωρίς μεγάλο φροντίσει να μην ακούση η υπηρέτρια καμιά λέξη που μπορεί να τη βλάψη ηθικά, κοινωνικά ή θρησκευτικά.

Την έπαινει όταν επιτύχει ένα φαγητό. Δείχνει πάντα πώς αναγνωρίζει τον κόπο της, την εργατικότητα, την ικανότητά της.

Δεν τη μαλώνει μπροστά σ' ένοικους ή στα παιδιά. Και δεν χρησιμοποιεί ποτέ λέξεις που πληγώνουν την αξιοπρέπεια της.

Το πρωί, πριν σηκωθείτε, πίνετε ένα ποτήρι νερό ζεστό με χυμό μισού λεμονιού...

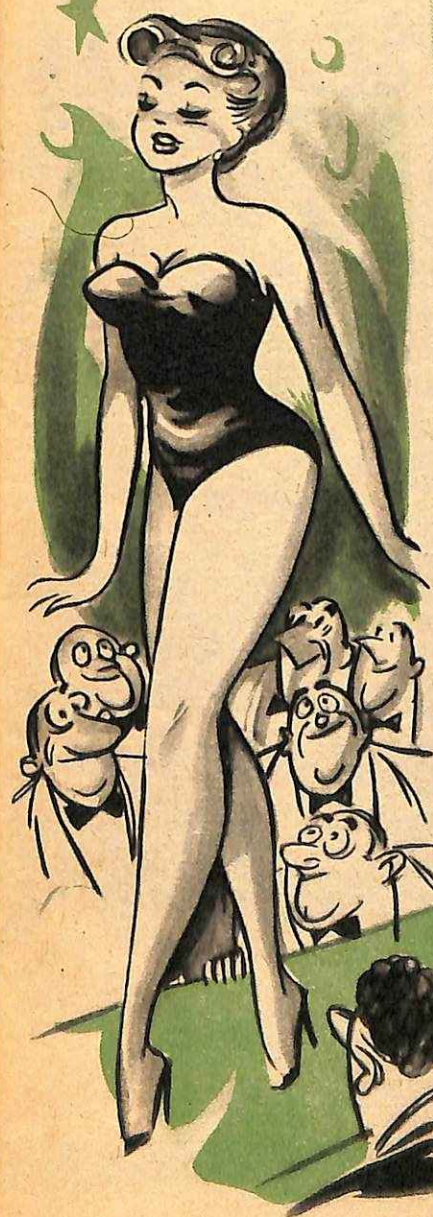
το κανονικό βάρος που βρήκατε με τον παραπάνω υπολογισμό, μισό κιλό για κάθε χρόνο κάτω από τα 25. Αν δηλαδή είσατε π.χ. 19 χρονών, το κανονικό βάρος για σας είναι κατά 3 κιλά λιγότερο απ' όσο θα βρήτε με τον υπολογισμό του αναστήματος.

Για να μετρήσετε σωστά τις διαστάσεις του σώματός σας στα διάφορα «κρίσιμα» σημεία του, πρέπει να ξέρετε μερικά πράγματα: ΣΤΗΘΟΣ. — Θα περάσετε το μέτρο κάτω απ' τις μασχάλες και πάνω απ' τους μαστούς. Ύστερα θα το χαμηλώσετε και θα το σφίξετε ελαφρά στο κέντρο των μαστών. Πρέπει να βρήτε εκεί 5-7 πόντους παραπάνω από την περίμετρο του θώρακος.

ΜΕΣΗ. — Μη σφίγγετε πολύ το μέτρο, για να ξεγελάσετε τον εαυτό σας! Η περιφέρεια της μέσης σας πρέπει να είναι τουλάχιστον 20 πόντους μικρότερη από του στήθους σας. Αν είσατε ψηλή, καλλίτερα να φτάνη η διαφορά αυτή τους 25 πόντους.

ΓΟΦΟΙ. — Θα τους μετρήσετε στο παχύτερο σημείο τους. Δεν πρέπει να ξεπερνούν το στήθος πάνω από 5 πόντους. Αν όμως έχετε στήθος πολύ μικρό, μπορεί να φτάση η διαφορά αυτή τους 7 πόντους.

00

Των σχολειών οι επιδείξεις έχουν κάλμα σημειώσει και την τόση την φορά τους, αίσθητός έχουν μειώσει.

μ' όλα τα αυτά η γυναίκα ξεπαθώνει όσο πάει και σε πλείστες επιδείξεις κι' ατελείωτες ξεπαθεί! Για φηγούρα και για μύστροα είναι, βλέπετε, πλασμένη, ή γυναίκα του καιρού μα' ή λουσου και φαντασμένη κι' έννοει κάθε προσόν της φανερά να εκλαμάρη και στα φόρα να εκθέτη το κρυφό της το καμάρι!

Επιδείξως μανία, ή γυναίκα έχει πάντα ή για ένα... τσίτι μόνο το παράστημα... τσιτώνει κι' εμφανώς επιδεικνύει το φουστάνι της, την τσάντα, και φωνάζει στεντοργείως τό: «Για ιδέστε με... γείτόνοι! Μπρός στα βλέμματα του κόσμου και σε κάθε πέρασμα (της,

πομπωδώς επιδεικνύει το μοιραίο βάδισμά της, τα «μυζού», το χτένισμά της, ή το ψευτοκόσμημά της

και μμουμένη, καθ' όλα, την άεχαστη Σουσου, εις κοινήν εκθέτει θεαν και αυτά της τα «ντεσου»!

Εμφανώς επιδεικνύει, — ή γυναίκα δηλαδή — κι' όπου τύχη κι' όπου λάνη, το καρρέ της το φαρδύ και το μάτι σου θολώνει

γιατι πίσω απ' το καρρέ της αντικρύζεις — τέτοιες (ώρες —

και πολλές, κατά κανόνα, σπανιώτατες ώρες!

Την επιδείξει την έ-ει, δυστυχώς, πε-ι πολλού, κάθε Λούλα και Λουλού, που για «στάο Έλλάς» πηγαίνει

κι' απ' τα ρούχα της κι' εκείνη κι' ο πολύς ο κόσμος (βγαίνει!

Μάλλον επί της «γεφύρας» αντικρύζει ο κόσμος τέτοια πλουσιώτατα υπερκεντρία

και προσέχει κατά βάθος, τέτοια επιδείξει γραμμών ώστε γίνεται μοιραίως γέφυρα των στεναγμών!

Η επιδείξεις και μόνον οδηγεί και την Κική, να σπουδάση πέντε χρόνια ωδική και μουσική, για να δείξη, έννοείται, στους γνωστούς της και γεί- (τόνους

πώς στα δάχτυλά της παίζει και το σόλ κι' όλους τους (τόνους.

Το πιανάκι της, εν τέλει, νύχτα — μέρα γρατζουνά, τόσο, που οι γείτονές της παίρνουν όλοι τα βουγά και για το «κλειδί του σόλ» της καταλήγουν, δηλαδή, το τσαρδί τους να σφαλίσουν με λουκέτο και κλειδί!

Χάρεν επιδείξως της σπείδει, — επίσης — κι' ή Μα- (οίγα,

να σου κάνη μέσ' στην πιάτσα, την μαγγιώρα σωφερίνα, να θαμπώνει με την κούρσα τους διαβάτες τους χαζούς και το «γκάζι της» άραδα να πατά και τους... πεζούς!

Όλο σκέρτσος και καμάρι τις ταχύτετες πατά και φτερά θαρρείς — άμάξι εφαινικά πως άποκτά, πρόγμα που σαφώς σημαίνει και θα τη εν των προτέρων, ισοπέδωσης τελεία βιγινών και... περιπτέρων!

Επιδείξων πληθώραν σιναντάς όπου σταθής και θα δής, εν έσω άλλων επιδείξων εξαλλων

και την Καίτη που γυρνεί να φανή γλωσσομαθής κι' άγκαζέ όλο βαδίζει μ' ένα ναύτη Αμερικάνο, ύψηλό, κοκκινότρεχη, μυταρά άν... πελεκάνο!

Σαν το γύφτινο σκεπάρνι, στο πλευρό του καμαρώνει και τα βλέμματα του κόσμου προσπαθεί να συγκεντρώνη, ή μαζί του στις πλατείες κόβει βόλτες ταχινές

και στους γείτονές της κάνει «επιδείξεις ναυτικές»!

Αλλ' εκεί που κάνουν θραύσι, είναι ή πλάξ άντισπο- (θέτως,

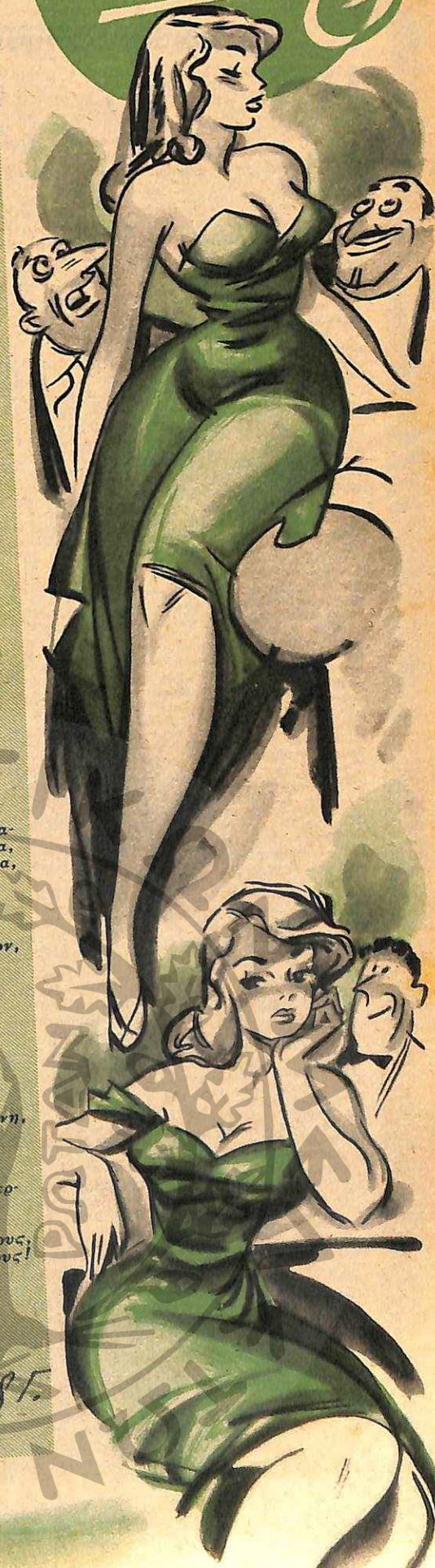
όπου όλες τους το ρίχνουν στο ύπτιώς ή καθέτως, για να δείξουν το μαγίω τους και το σπαγιο το «όλτα» τους, τις ημίγυμνες γραμμές τους, ή και χώρους αναλύπτοντες!

Και μ' αυτή την τακτική τους σιναντάς κι' άπροσδοκήτους επιδείξεις μερικίνες

που θα πρέπει να τις πούμε, μάλλον... φωτογραφικές!

Επισημασμένες
Μα. Ταβία

Ε. Σουρογιάνης

★ Στιούαρτ Γκρέιντζερ - Τζίν Σίμονς ★

Το ζευγάρι που συμφιλιώθηκε ύστερα από ένα... θαύμα

ΤΑ ΠΙΘΕΡΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΣΥΜΒΑΙΝΟΥΝ ΑΣΦΑΛΩΣ ΜΟΝΟ ΣΤΗΝ ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ. ΤΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΖΕΥΓΑΡΙΑ ΕΧΟΥΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΕΣ ΔΙΑΦΩΝΙΕΣ ΚΑΙ ΜΑΛΛΩΝΟΥΝ... ΘΟΡΥΒΩΔΩΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥΣ ΓΙΑ ΨΥΛΛΟΥ ΠΗΔΗΜΑ. 'ΑΛΛΑ ΖΕΥΓΑΡΙΑ ΠΑΛΙ ΕΝΩ ΔΙΑΦΩΝΟΥΝ ΚΑΙ ΦΘΑΝΟΥΝ ΣΤΑ ΠΡΟΘΥΡΑ ΤΟΥ ΔΙΑΖΥΓΙΟΥ, ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ... ΔΙΑΚΡΙΤΙΚΑ. 'ΟΧΙ ΜΟΝΟ ΔΕΝ ΑΚΟΥΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΤΟΥΣ ΚΑΥΓΑΔΕΣ ΤΟΥΣ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΑ ΘΕΩΡΕΙ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΑ! ΣΤΗ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΑΥΤΗ ΑΝΗΚΑΝ ΜΕΧΡΙ ΠΡΟ ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ ΚΑΙ Ο ΣΤΙΟΥΑΡΤ ΓΚΡΕΙΝΤΖΕΡ ΜΕ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΤΖΙΝ ΣΙΜΟΝΣ.

ΑΥΤΟΣ, 43 ΕΤΩΝ ΣΗΜΕΡΑ, ΜΕ ΑΣΗΜΕΝΙΟΥΣ ΚΡΟΤΑΦΟΥΣ, ΑΘΛΗΤΙΚΟ ΣΩΜΑ ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΗΜΑ 1,89, ΚΙ' ΑΥΤΗ 27 ΕΤΩΝ, ΘΥΡΟΦΗ, ΜΕ ΑΝΑΣΤΗΜΑ ΠΟΥ ΦΘΑΝΕΙ ΜΟΛΙΣ ΤΟ 1,63. ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΑΝ ΣΤΗ ΜΙΚΡΗ ΠΟΛΙ ΤΟΥΣΚΟΝ ΤΗΣ 'ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΣΤΙΣ 20 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ΤΟΥ 1950, ΎΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΑΜΟΙΒΑΙΟ ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΟ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΠΟΛΛΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ. ΑΥΤΟΣ ΓΙΑ ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΟΡΑ—ΉΤΑΝ ΠΑΝΤΡΕΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ΣΤΗΝ 'ΑΓΓΛΙΑ ΚΑΙ ΕΧΕΙ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΕΡΑ 12 ΚΑΙ 10 ΕΤΩΝ ΣΗΜΕΡΑ—ΚΙ' ΕΚΕΙΝΗ ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ. ΛΙΓΟΥΣ ΜΗΝΕΣ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΓΑΜΟ ΤΟΥΣ ΑΡΧΙΣΑΝ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΣΥΝΕΦΑ ΝΑ ΣΚΙΑΖΟΥΝ ΤΟΝ ΣΥΖΥΓΙΚΟ ΟΡΙΖΟΝΤΑ, ΚΥΡΙΩΣ ΕΞ ΑΙΤΙΑΣ ΤΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΤΟΥ ΣΤΙΟΥΑΡΤ. 'ΕΓΩΙΣΤΗΣ, ΣΚΛΗΡΟΣ ΣΤΑ ΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΤΟΜΟΣ ΣΤΟΥΣ ΤΡΟΠΟΥΣ, ΕΠΕΒΑΛΕ ΑΜΕΣΩΣ ΣΤΗ ΤΖΙΝ ΕΝΑ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΑΝ ΚΑΙ ΑΠΕΙΛΩΝ. 'ΑΡΚΕΤΑ ΣΥΧΝΑ, ΜΑΛΙΣΤΑ, ΤΗΣ ΕΛΕΓΕ ΣΕ ΕΝΤΟΝΟ ΨΟΦ:

— ΣΕ ΑΓΑΠΩ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ, ΕΦΟΣΟΝ ΔΕΝ ΕΧΕΙΣ ΑΝΤΙΡΡΗΣΕΙΣ ΣΕ

Δ,ΤΙ ΛΕΩ ΚΑΙ Δ,ΤΙ ΑΠΟΦΑΣΙΖΩ. 'ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΚΙ' ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΣΟΥ ΑΚΟΜΗ! ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΟΥ ΧΑΡΙΣΗΣ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΠΟΥ ΠΕΡΙΜΕΝΩ ΜΕ ΤΟΣΗ ΛΟΧΤΑΡΑ. ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΣΙΓΟΥΡΗ ΠΩΣ ΕΤΣΙ ΘΑ ΠΕΡΑΣΟΥΜΕ ΧΡΥΣΗ ΖΩΗ ΟΙ ΔΥΟ ΜΑΣ, ΕΔΩ ΣΤΗΝ 'ΑΜΕΡΙΚΗ, ΑΦΟΥ ΘΑ ΕΠΙΔΙΩΣΟΥΜΕ ΝΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΚΑΙ 'ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΠΟΛΙΤΕΣ!...

ΚΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΤΗΣ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙ ΔΤΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΜΟΝΟ ΑΥΤΟΣ ΉΤΑΝ Ο «ΚΥΡΙΟΣ» ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ, ΚΑΝΟΝΙΣΕ ΤΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥΣ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ. ΒΡΗΚΕ ΜΙΑ ΒΙΛΛΑ Σ' ΕΝΑ ΠΡΟΣΤΕΙΟ ΚΑΙ ΜΟΝΟΣ ΤΟΝ ΤΗΝ ΕΠΙΠΛΩΣΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΓΟΥΣΤΟ ΤΟΥ. 'ΕΠΙ ΠΛΕΟΝ ΔΕΝ ΕΠΕΤΡΕΨΕ ΣΤΗΝ ΤΖΙΝ ΝΑ ΠΑΙΞΕΙ ΣΕ ΤΑΙΝΙΕΣ ΚΑΙ ΝΑ ΒΓΑΙΝΗ ΕΞΩ ΧΩΡΙΣ ΑΥΤΟΝ, ΕΝΩ Ο ΙΔΙΟΣ ΑΡΧΙΣΕ ΤΑ ΑΤΕΛΕΙΩΤΑ ΤΑΞΙΔΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΓΥΡΙΣΜΑ ΤΩΝ ΤΑΙΝΙΩΝ ΤΟΥ. 'ΕΤΣΙ Η ΤΖΙΝ, ΧΩΡΙΣ ΚΑΜΜΙΑ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΚΑΙ ΣΧΕΔΟΝ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΗ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ, ΠΕΡΙΜΕΝΕ ΠΑΝΤΟΤΕ ΜΕ ΘΛΪΨΗ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ. 'ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΩΤΑΝ ΕΠΕΣΤΡΕΦΕ, ΜΗΠΩΣ ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙ; ΚΑΘΕ ΑΛΛΟ! ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΉΤΑΝ ΕΚΕΙΝΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΑΥΤΟΣ, Η ΤΖΙΝ ΖΗΤΟΥΣΕ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΚΑΙ Ο ΣΤΙΟΥΑΡΤ ΤΗΝ ΑΠΕΦΕΥΓΕ ΜΕ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΗ ΠΡΟΦΑΣΙ ΔΤΙ ΉΤΑΝ ΚΥΡΙΑΣΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ΕΙΧΕ ΑΝΑΓΗΓΕ ΑΠΟ ΎΠΝΟ!...

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΑΥΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΒΕΒΑΙΩΝ ΠΩΣ ΚΑΜΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΔΕΝ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΑΝΔΕΞΗ ΕΠΙ ΠΟΛΥ. ΤΟ ΙΔΙΟ ΣΥΝΕΒΗ ΚΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΤΖΙΝ. ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ ΕΞΕΠΛΑΓΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΤΡΟΠΟΥΣ ΤΟΥ, ΕΠΕΙΤΑ ΑΝΑΝΤΙΚΗΣΕ ΚΑΙ ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣΕ. 'ΕΠΙΜΟΝΗ ΚΑΙ ΝΕΥΡΑ Ο 'ΕΝΑΣ, ΠΕΙΣΜΑ ΚΑΙ ΑΝΥΠΑΚΟΗ Ο ΑΛΛΟΣ. 'ΕΤΣΙ ΑΡΧΙΣΑΝ ΟΙ ΣΥΝΕΧΕΙΣ ΚΑΥΓΑΔΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥΣ, ΠΟΥ ΤΙΣ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΦΟΡΕΣ ΕΙΧΑΝ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΤΗΛΗ. 'ΑΛΛΑ ΚΑΥΓΑΔΕΣ... ΨΙΦΥΡΙΣΤΟΙ, ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΙ, ΧΩΡΙΣ ΎΣΤΕΡΟΙΣ ΚΕΦΑΛΕΣ ΚΑΙ... ΣΠΑΣΙΜΟ ΓΥΝΑΙΚΙΚΟΙ ΕΠΙΠΛΩΝ! ΓΙ' ΑΥΤΟ ΚΑΙ ΕΠΙ 4 ΔΟΚΛΗΡΑ ΧΡΟΝΙΑ, ΟΧΙ ΜΟΝΟ ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΑΝΤΕΛΗΦΘΗ ΤΟ ΠΑΡΑΜΙΚΡΟ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΤΟΥΣ ΘΕΩΡΟΥΣΑΝ ΣΑΝ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΑΝΔΡΟΓΥΝΟ!

ΞΑΦΝΙΚΑ, ΤΩΡΑ ΤΟΥΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥΣ ΔΥΟ ΜΗΝΕΣ, ΕΓΙΝΕ ΕΝΑ «ΘΑΥΜΑ»: ΜΕΡΙΚΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΠΟΥ ΜΕΣΟΛΑΒΗΣΑΝ ΣΤΗ ΔΥΣΚΟΛΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΖΕΥΓΑΡΙΟΥ, ΑΛΛΑΞΑΝ ΡΙΖΙΚΑ ΤΟΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΥΟ, ΑΛΛΑ ΙΔΙΑΙΟΤΕΡΑ ΤΟΥ ΣΤΙΟΥΑΡΤ. ΑΠΟ ΕΓΩΙΣΤΗΣ, ΕΓΙΝΕ ΜΕΤΡΙΟΦΩΝ, ΑΠΟ ΣΚΛΗΡΟΣ... ΜΑΛΑΚΟΣ ΣΑΝ ΠΡΟΖΥΜΙ ΚΑΙ ΓΛΥΚΟΜΙΛΗΤΟΣ ΣΑΝ ΠΑΣΤΟΡΑΣ!

ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΣ ΑΥΤΗΣ ΜΕΤΑΒΟΛΗΣ ΉΤΑΝ ΤΡΙΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ, ΠΟΥ ΕΦΤΑΣΑΝ ΜΑΖΙ, ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΜΙΣΟΥΝ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟ ΤΟΝ ΣΤΙΟΥΑΡΤ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΖΙΝ. ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΑΙ ΠΙΘΕΡΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΉΤΑΝ ΤΟ ΑΓΓΕΛΜΑ ΔΤΙ ΜΕΧΡΙ ΤΩΝ ΠΡΟΣΕΧΩ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟ Ο ΣΤΙΟΥΑΡΤ ΘΑ ΓΙΝΟΤΑΝ ΠΑΤΕΡΑΣ. ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΉΤΑΝ Η ΑΓΟΡΑ ΣΕ ΤΙΜΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑΣ ΜΙΑΣ ΒΙΛΛΑΣ ΜΕ ΜΕΓΑΛΟ ΧΤΗΜΑ ΣΤΑ ΠΕΡΙΧΩΡΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥ. ΟΥΝΤ ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΙΤΟ Η ΤΕΛΙΚΗ ΕΓΚΡΙΣΗ ΤΩΝ ΜΕΤΑ-ΣΤΕΥΤΙΚΩΝ ΑΡΧΩΝ ΝΑ ΤΟΥΣ ΘΕΩΡΗΣΟΥΝ ΑΠΟ ΤΟ 1956 'ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥΣ ΠΟΛΙΤΕΣ. 'ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΕΠΕΔΡΑΣΑΝ ΣΤΟΥΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΕΚΑΝ ΝΑΝ ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΣΤΙΟΥΑΡΤ ΚΑΙ ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΤΖΙΝ, ΠΟΥ ΔΕΝ Ε-ΧΟΥΝ ΚΑΜΜΙΑ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΑΛΗΟΥΣ! 'ΙΔΟΥ ΤΙ ΛΕΕΙ ΤΩΡΑ Ο ΠΡΩΤΟΣ:

— ΕΙΜΑΙ ΤΡΕΛΛΟΣ ΑΠ' ΤΗ ΧΑΡΑ ΜΟΥ ΜΕ ΤΗ ΣΚΕΨΗ ΔΤΙ ΘΑ ΓΙΝΩ ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΠΑΤΕΡΑΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΜΟΥ ΤΖΙΝ. ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΤΟ ΠΕΡΙΜΕΝΑ ΜΕ ΑΓΩΝΙΕΣ ΚΑΙ ΧΤΥΠΟΚΑΡΔΙΑ ΠΕΝΤΕ ΔΟΚΛΗΡΑ ΧΡΟΝΙΑ. 'ΟΣΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΟΓΡΑΦΗΣΗ ΜΕ ΩΣ 'ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ, ΚΑΙ ΓΙ' ΑΥΤΗΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΙ! ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΜΕ ΝΑ ΕΧΟΥΜΕ ΚΑΝΕΝΑ ΔΕΣΜΟ ΠΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΑΣ 'ΑΓΓΛΙΑ. 'ΗΡΘΑΜΕ ΣΤΗΝ 'ΑΜΕΡΙΚΗ ΚΑΙ ΑΝΑΠΝΕΥΣΑΜΕ ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΝ ΑΔΕΡΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ. 'ΟΛΟΙ ΟΙ 'ΑΓΓΛΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ, ΠΟΥ ΖΟΥΝ ΕΔΩ, ΘΑ ΕΠΤΡΕΠΕ ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΤΟ ΙΔΙΟ!...

ΤΩΡΑ ΕΧΟΥΝ ΑΛΛΑΞΕΙ ΠΟΛΛΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΓΚΡΕΙΝΤΖΕΡ. ΟΙ ΑΝΤΙΓΩΜΙΕΣ, ΤΑ ΠΕΙΣΜΑΤΑ, ΤΑ ΝΕΥΡΑ ΚΑΙ ΟΙ ΘΥΜΟΙ ΕΧΟΥΝ ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΕΙ ΤΗ ΘΕΣΙ ΤΟΥΣ ΣΤΟ ΔΙΑΡΚΕΣ ΧΑΜΟΓΕΛΟ, ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΗΡΕΜΙΑ.

ΎΣΤΕΡΑ ΑΠΟ 6 ΧΡΟΝΙΑΝ ΣΥΖΥΓΙΚΗΣ ΖΩΗΣ, ΜΟΛΙΣ ΕΦΕΤΟΣ ΑΝΟΙΞΑΝ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΤΟΥΣ ΓΙΑ ΝΑ ΔΕΧΘΟΥΝ ΜΕΡΙΚΟΥΣ ΚΑΛΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΚΑΙ ΓΝΩΣΤΟΥΣ ΣΕ ΜΙΑ ΦΙΛΙΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ. 'ΑΛΛΑ ΤΟ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΟ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ. ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ ΔΤΙ ΜΟΛΙΣ ΕΦΕΤΟΣ ΑΝΘΙΣΕ ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΤΟ ΧΑΡΟΥΜΕΝΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΤΑ ΠΙΚΡΑΜΕΝΑ ΧΕΙΛΗ ΤΗΣ ΤΖΙΝ. ΠΡΑΓΜΑ ΠΟΥ ΤΗΝ ΚΑΝΕΙ ΝΑ ΔΕΙΧΝΕΤΑΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΚΟΥΡΑΣΤΗ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΑΛΛΗ ΦΟΡΑ. 'ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΚΑΡΡΙΕΡΑ ΤΗΣ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΟΥΝΤ, ΣΤΟ ΔΠΟΡΙΟΝ ΕΧΕΙ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣΕΙ ΣΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΑΠΟ 10 ΤΑΙΝΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟ 1952, ΕΧΕΙ ΠΑΙΞΕΙ ΚΑΙ ΣΕ ΑΛΛΕΣ ΔΥΟ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟΝ ΣΤΙΟΥΑΡΤ ΜΕ ΤΟΥΣ ΤΙΤΛΟΥΣ «ΔΑΚΡΥΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ» ΚΑΙ «ΒΗΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΟΜΙΧΛΗ».

ΡΟΜΠ. ΜΠΡΑΟΥΝ

Η Τζίν Σίμονς

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησεύλες

* Η ΡΙΤΑ ΜΟΡΕΝΟ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΑΤΥΧΗ ΣΤΟΥΣ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ. ΕΙΧΕ ΜΟΛΙΣ ΚΑΤΑΡΩΣΕΙ ΝΑ ΚΑΝΗ ΤΟΝ ΜΑΡΛΟΝ ΜΠΡΑΝΤΟ ΝΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΞΗ ΚΑΙ ΝΑ ΕΝΟΙΑΦΕΡΘΗ ΓΙ' ΑΥΤΗΝ ΩΤΑΝ ΤΟ ΕΙΔΩΛΟ ΤΗΣ ΕΦΥΓΕ ΓΙΑ ΤΗΝ 'ΙΑΠΩΝΙΑ ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟ ΝΑ ΓΥΡΙΣΗ ΕΚΕΙ ΤΟ ΦΙΛΜ «ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΦΕΥΓΑΡΙ». ΎΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΕΠΙΜΟΝΕΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ Η ΡΙΤΑ ΜΟΡΕΝΟ ΚΑΤΑΡΩΣΕ ΝΑ ΦΥΓΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΡΕΑ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΣΑ ΜΙΑΣ ΘΜΑΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ ΠΟΥ ΠΗΓΑΙΝΑΝ ΝΑ ΨΥΧΑΓΩΓΗΣΟΥΝ ΤΟΥΣ ΕΚΕΙ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΟΥΣ 'ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ. Η ΚΟΡΕΑ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΠΟΛΥ ΚΟΝΤΑ ΣΤΗΝ 'ΙΑΠΩΝΙΑ ΚΑΙ Η ΡΙΤΑ ΟΠΕΛΟΓΕΙΣΕ ΠΩΣ ΘΑ ΤΗΣ ΉΤΑΝ ΕΥΚΟΛΟ ΑΠ' ΕΚΕΙ ΝΑ ΠΕΤΑΞΗ Μ' ΕΝΑ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ ΠΡΟΣ ΣΟΥΑΝΤΟΙ ΤΟΥ ΛΑΤΡΕΥΤΟΥ ΤΗΣ. ΔΥΣΤΥΧΩΣ ΘΪΜΑΣ Ο ΚΑΡΟΣ ΤΗΣ ΕΚΑΝΕ ΜΕΓΑΛΕΣ ΧΑΛΑΣΤΕΡΕΣ. ΠΡΙΝ ΑΚΟΜΑ Η ΡΙΤΑ ΦΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΚΟΡΕΑ, Ο ΣΚΗΝΟΤΕΙΧΗΣ ΤΟΥ ΦΙΛΜ «ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΦΕΥΓΑΡΙ», ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΟΙ ΠΟΥ ΕΙΧΑΝ ΠΑΡΕΙ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ ΣΤΗΝ 'ΑΜΕΡΙΚΗ, ΓΙΑΤΙ Η ΣΥΝΕΧΗΣ ΚΑΚΟΚΑΙΡΙΑ ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΑΦΕΙ ΝΑ ΓΥΡΙΣΟΥΝ ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΣΚΗΝΗ ΣΕ ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.

* Ο ΤΖΩΝΝ ΒΑΙΣΜΟΥΛΕΡ ΑΠΕΚΑΛΥΨΕ ΔΤΙ ΕΤΟΙΜΑΙΕ ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ ΑΠΟ 29 ΤΑΙΝΙΕΣ ΖΕΥΓΑΡΙΑΣ ΜΕ ΗΡΩΑ ΤΩΝ «ΤΖΑΝΓΚΛ ΤΖΙΜ». «Η ΤΗΛΕΘΡΑΣΙΑ, ΕΙΠΕ Ο ΤΖΩΝΝ, ΠΛΗΡΩΝΕΙ ΠΟΛΥ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ».

* Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΡΟΟΥΤΕΡ ΤΖΕΡΣ ΜΕΓΑΛΩΝΕΙ ΣΥΝΕΧΩΣ. 'Ο ΔΙΔΟΧΟΣ ΤΟΥ ΤΟΜ ΜΙΣ ΛΑΤΡΕΥΕΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΥΙΟΘΕΤΕΙ ΤΟ ΕΝΑ ΜΕΤΑ ΤΟ ΑΛΛΟ ΔΙΑΦΟΡΑ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΑ ΟΡΦΑΝΑ. ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΑΠΟΚΤΗΜΑ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΨΑΛΙΑ ΜΙΚΡΗ ΚΟΡΕΑΤΟΠΟΥΛΑ.

* ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΤΟΝΥ ΚΕΡΤΙΣ, Η ΜΑΙΡΙΛΥΝ ΜΟΝΡΟΕ, Η «ΑΜΠΥ ΛΑΙΝ» ΚΑΙ Η ΤΖΕΪΝ ΜΑΝΟΦΙΛΤΝ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΜΟΝΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΕΜΦΑΝΙΖΟΜΕΝΕΣ ΝΤΥΜΕΝΕΣ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΘΕΑΤΗ ΚΑΤΟΡΘΑΝΟΥΝ ΝΑ ΤΟΙΣ ΜΕΤΑΔΩΣΟΥΝ ΤΗΝ ΨΕΥΔΑΙΣΤΗΣΗ ΔΤΙ ΤΗΣ ΕΧΕΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΤΟ ΟΛΟΓΥΜΝΕΣ.

* Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΤΗΛΕΘΡΑΣΙΑ ΕΚΑΝΕ ΣΤΗΝ ΓΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ ΤΗΝ ΠΙΘΕΡΑ ΔΕΑΛΟΤΙΚΗ ΠΡΟΤΑΣΗ ΠΟΥ ΕΚΑΝΕ ΠΟΤΕ ΣΕ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗ: 1.500.000 ΔΡΑΧΜΕΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΔΥΟ ΛΕΠΤΩΝ ΤΗΣ ΨΟΡΑΣ. ΚΙ' ΟΜΩΣ Η ΘΕΙΑ ΓΚΡΕΤΑ ΑΡΝΗΘΗΚΕ ΚΑΙ ΠΑΛΙ.

* ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΗΝΑ ΜΑΪΟ ΕΦΤΑΣΑΝ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΟΥΝΤ 5.863 ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΡΟΟΡΙΖΟΜΕΝΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΖΕΪΜΣ ΝΤΗΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΡΧΟΜΕΝΑ ΑΠΟ ΘΕΑΜΑΣΤΑΣ ΚΑΙ ΙΔΙΩΣ ΑΠΟ ΘΑΥΜΑΣΤΡΕΙΣ ΤΟΥ. ΟΥΤΕ Ο ΤΖΩΝΝ ΤΣΙΜΠΕΡΤ, ΟΥΤΕ Ο ΡΟΔΟΛΦΟΣ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟ ΕΙΧΑΝ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥΣ ΤΟΣΟ ΘΥΚΩΔΕΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΑ.

* Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΜΑΙΡΙΛΥΝ ΜΟΝΡΟΕ ΚΑΙ ΤΟΥ «ΑΡΘΟΥΡ ΜΥΛ

ΛΕΡ ΕΓΙΝΕ ΣΤΟ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟ ΤΟΥ ΟΥ-ΑΙΤ ΠΛΕΙΝΣ ΜΥΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΕΙΣΑΚΤΙΚΑ, ΑΦΟΥ ΤΟ ΖΕΥΓΑΡΙ ΚΑΤΩΡΩΣΕ ΝΑ ΔΙΑΣΠΑΣΗ ΤΟΝ ΚΛΟΙΔ ΤΩΝ ΔΗΜΟΙΟΓΡΑΦΩΝ ΚΑΙ ΦΩΤΟΡΕΠΟΡΤΕΡΣ ΠΟΥ ΠΟΛΙΟΡΚΟΥΣΑΝ ΑΠΟ ΜΕΡΕΣ ΤΗΝ ΒΙΛΛΑ ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ. 'Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΟΥ ΜΥΛΛΕΡ ΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗ ΧΩΡΙΣ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΔΗΜΟΙΟΓΡΑΦΩΝ ΕΝΙΣΧΥΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ ΠΟΥ ΣΤΟΙΝΙΣΕ ΤΗ ΖΩΗ ΣΤΗ ΜΑΡΑ ΣΕΡΜΠΑΤΑΨ, ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΡΙΑ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ «ΠΑΡΙ ΜΑΤΣ», ΤΗΣ ΟΠΟΙΑΣ ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΕΠΕΣΕ ΠΑΝΩ Σ' ΕΝΑ ΔΕΝΤΡΟ ΕΝΩ ΚΑΤΕΔΙΩΚΕ ΤΟ ΖΕΥΓΑΡΙ ΤΟΥ ΟΠΟΙΟΥ ΜΟΝΟΝ ΑΥΤΗ ΕΙΧΕ ΑΝΤΙΛΗΦΘΗ ΤΗ ΦΥΓΗ. 'Ο ΜΥΛΛΕΡ ΚΑΙ Η ΜΟΝΡΟΕ ΕΣΤΡΕΨΑΝ ΑΜΕΣΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΙΣΩ ΚΑΙ ΑΦΟΥ ΠΕΡΙΠΟΙΗΘΗΚΑΝ ΟΣΟ ΜΠΟΡΟΥΣΑΝ ΤΗ ΒΑΡΕΙΑ ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΗ ΔΗΜΟΙΟΓΡΑΦΟ, ΕΣΤΕΥΣΑΝ ΣΤΟ ΠΛΗΣΙΕΣΤΕΡΟ ΚΤΗΜΑ ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΛΕΣΟΥΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑΚΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ. 'Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΙΣ ΑΥΤΗ ΒΟΗΘΗΣΕ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ ΔΗΜΟΙΟΓΡΑΦΟΥΣ ΝΑ ΑΝΑΚΑΛΟΥΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΤΟ ΖΕΥΓΑΡΙ, ΩΤΑΝ ΔΕ Η ΜΟΝΡΟΕ ΕΝΕΦΑΝΙΣΘΗ ΜΠΡΟΣΤΑ ΤΟΥΣ, ΕΙΧΕ ΤΗΝ ΜΠΛΟΥΖΑ ΤΗΣ ΜΑΤΩΜΕΝΗ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΙΠΕ:

—'Ο ΓΑΜΟΣ ΜΑΣ ΕΓΙΝΕ ΑΦΟΡΜΗ ΝΑ ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΘΗ ΣΟΦΑΡΑ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ. ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΦΡΙΚΤΟ.

ΤΟ ΖΕΥΓΟΣ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΕ ΚΑΤΟΠΙΝ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΓΙΑ Ν' ΑΛΛΑΞΗ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΚΑΤΩΡΩΣΕ ΝΑ ΠΑΡΑΠΛΑΝΗΣΗ ΤΟΥΣ ΕΝΟΧΛΗΤΙΚΟΥΣ ΔΗΜΟΙΟΓΡΑΦΟΥΣ ΔΗΛΩΝΟΝΤΑΣ ΠΩΣ ΎΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΑΥΤΟ ΤΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ—ΕΙΧΕ ΕΝ ΤΗ ΜΕΤΑΞΥ ΓΥΝΩΣΘΗ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ Κ. ΣΕΡΜΠΑΤΑΨ—ΘΑ ΑΝΕΒΑΛΛΕ ΑΠ' ΑΘΡΙΣΤΟΝ ΤΗΝ ΤΕΛΕΣΙ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ ΤΟΥ.

'ΕΤΑΙ ΤΙΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΕΛΕΤΗ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ ΟΙ ΔΗΜΟΙΟΓΡΑΦΟΙ ΤΙΣ ΠΗΡΑΝ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗ ΡΑΓΚΑΝΑΒΙΤΣ. «'ΟΤΑΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΤΗΚΑ ΜΠΡΟΣΤΑ ΜΟΥ ΤΟ ΖΕΥΓΟΣ, ΕΙΠΕ, ΦΑΙΝΟΤΑΝ ΚΑΤΑΚΟΠΟ, ΑΛΛΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ, ΜΕ ΑΝΑΓΚΑΣΕ ΔΕ ΝΑ ΕΠΙΔΡΑ-ΔΥΝΑ ΓΙΑ ΛΙΓΟ ΤΟ ΓΕΥΜΑ ΜΟΥ ΓΙΑ ΝΑ ΤΟ ΕΝΩΣΩ ΑΜΕΣΩΣ ΣΤΟ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟ. ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΉΣΑΝ Ο ΜΟΡΤΟΝ ΚΑΙ Ο ΦΛΑΡΕΝΣ ΜΥΛΛΕΡ, ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ. 'Η ΜΑΙΡΙΛΥΝ ΚΑΤΑ ΤΗ ΤΕΛΕΤΗ ΦΟΡΟΥΣΕ ΕΝΑ ΑΠΛΟ ΦΟΡΕΜΑ ΜΕ ΠΛΕΚΤΗ ΖΑΚΕΤΑ».

Η ΜΑΙΡΙΛΥΝ ΕΦΤΑΣΕ ΠΡΟ ΗΜΕΡΩΝ ΤΗΣ 30Η ΕΠΕΤΕΙΟ ΤΩΝ ΓΕΝΕΘΛΙΩΝ ΤΗΣ, ΕΝΩ Ο ΜΥΛΛΕΡ ΕΙΝΑΙ 41 ΧΡΟΝΙΑΝ ΚΑΙ ΕΧΕΙ ΔΥΟ ΠΑΙΔΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΡΩΤΟ ΤΟΥ ΓΑΜΟ. ΤΟ ΖΕΥΓΟΣ ΠΕΡΝΑ ΤΟ ΜΗΝΑ ΤΟΥ ΜΕΛΙΤΟΣ ΣΕ ΜΕΡΟΣ ΠΟΥ ΚΑΝΕΙΣ ΜΕΧΡΙ ΣΤΙΓΜΗΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΣΕ Ν' ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ.

* 'Ο ΠΑΡΑΓΩΓΟΣ ΣΑΜ ΖΙΜΠΑΛΙΣΤ ΠΟΥ ΑΠΟΦΑΣΙΣΕ ΝΑ ΞΑΝΑΓΥΡΙ-ΣΤΗΝ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑ ΕΠΙΤΥΧΙΑ «ΜΠΕΝ ΧΟΥΡ», ΑΦΟΥ ΜΑΤΑΙΑ ΑΝΑΞΗΤΗΣΕ ΣΤΗΝ 'ΑΜΕΡΙΚΗ ΕΝΑΝ ΑΓΝΩΣΤΟ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟ ΝΑ ΥΠΟΔΩΘΗ ΤΟ ΡΟΛΟ ΤΟΥ ΗΡΩΟΣ, ΗΡΘΕ ΤΩΡΑ ΝΑ ΤΟΝ ΑΝΑΞΗΤΗΣΗ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ, ΕΛΠΙΖΟΝΤΑΣ ΝΑ ΣΤΑΘΗ ΤΥΧΕΡΟΣ. ΠΑΡΤΕΝΑΡΙΟ ΤΟΥ ΘΑ ΕΙΝΑΙ Η 'ΑΝΝΑ ΚΑΡΑΧΦΙ, ΜΙΑ ΝΕΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΠΟΥ ΓΥΡΙΣΕ ΕΝΑ ΜΟΝΑΧΟ ΦΙΛΜ «ΤΟ ΒΟΥΝΟ» ΜΕ ΤΟΝ ΣΠΕΝΣΕΡ ΤΡΕΪΣΙ.

* ΤΟ ΓΥΡΙΣΜΑ ΤΟΥ ΦΙΛΜ «ΘΑΛΑΣΣΟΓΥΝΑΙΚΑ» ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΣΤΗ ΤΖΑΜΑΪΚΑ ΟΧΙ ΘΜΩΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΡΟΜΠΕΡΤΟ ΡΟΣΣΕΛΙΝΙ ΑΛΛΑ ΑΠΟ ΕΝΑΝ ΑΛΛΟ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗ ΠΟΥ ΔΙΑΛΕΞΕ Ο ΠΑΡΑΓΩΓΟΣ ΤΟΥ, ΤΟΝ ΜΠΟΜΠ ΜΑΚΝΑΨ. 'Ο ΡΟΣΣΕΛΙΝΙ ΖΗΤΑΙ ΤΩΡΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΡΑΓΩΓΟ 30 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΦΡΑΓΚΑ ΒΑΣΕΙ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΥ ΠΟΥ ΕΙΧΕ Θ-ΠΟΓΡΑΨΕΙ ΜΑΖΙ ΤΟΥ.

* Η ΤΖΙΝΑ ΛΟΛΟΜΠΡΙ-ΤΖΙΝΤΑ ΠΑΡΕΥΡΕΘΗΚΕ ΣΤΗΝ ΠΡΕ-ΜΙΕΡΑ ΤΟΥ ΦΙΛΜ «ΜΟΝΟΖΥΓΟ» ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ. ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ Ο ΛΩΡΕΝΣ 'ΟΛΙΒΙΕ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ-ΣΕ ΣΤΟ ΚΟΙΝΟ ΤΗΝ 'ΙΤΑΛΙΔΑ ΣΥΝΑΔΕΛ-ΦΟ ΤΟΥ, ΜΕΤΑ ΔΕ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΩΣ, ΠΡΩΤΟΣ ΑΥΤΟΣ ΤΗΝ ΣΥΝ-ΕΧΑΡΗ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙΟ ΤΗΣ.

* Ο ΣΑΙΜΟΥΕΛ ΓΚΟΛΝΤΟΥΝ, ΠΡΟ-ΔΡΟΣ ΚΑΙ ΓΕΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ «ΜΕΤΡΟ - ΓΚΟΛΝΤΟΥΝ - ΜΑΓΕΡ» ΘΑ ΕΛΘΗ Ο ΙΔΙΟΣ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟΥ ΟΠΕΡΑ-ΠΑΡΑΓΩΓΗ «ΑΓΩΡΙΑ ΚΑΙ ΚΟΚΚΛΕΣ» ΣΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΟΥΝ ΚΑΙ ΤΡΑΓΟΥΔΟΥΝ Ο ΜΑΡΛΟΝ ΜΠΡΑΝΤΟ, Η ΤΖΙΝ ΣΙΜΟΝΣ ΚΑΙ Ο ΦΡΑΝΚ ΣΙΝΑΤΡΑ.

* Η ΠΙΘΕΡΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗ ΑΠΑΣΧΟΛΗ-ΣΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΠΛΑΝΣΕΤ ΜΠΡΥ-ΝΟΥΑ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΦΤΙΑΧΗ ΣΤΑΥΡΟ-ΛΕΞΑ.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΤΥ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΟΜΟΡΦΙΑ ΚΙ' ΕΞΥΠΝΑΔΑ

(Τρυφερό τέτ-α-τέτ, νύχτα, σέ μια γραφική ταβέρνα προαστείου κοντά στην 'Αθήνα. 'Εκείνος κι' 'Εκείνη, χωμένοι σέ μια μισοσκοτεινή γωνιά τού κη-πού, κάτω από μια θεορατή μπουριά φορτωμένη άσπρα μού-ρα, μασάανε από ένα τρυφερό μοσχαράκι ψιπό ό καθένας, μα-ζί με τίς πρώτες, έπίσης τρυφε-ρές, εκμυστηρεύσεις ενός αρ-χομένου ιδιυλλίου...)

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά, κυττάζον-τάς την σέ μάτια): Είμαι μιά από τίς πιό ευτυχισμένες νύχτες τής ζωής μου ή άποψινή!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μέ κολακεύετε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καθόλου... Μι-λάω με την πιό άδίστη είλι-κρίνια. Μπορεί κανείς νά γνω-ρίση μιά γυναίκα όμορφη. Μά γυναίκα όμωσ έξυπνη και όμορ-φη μαζί, άποτελεί τό όγδοο θαύμα τού κόσμου.

ΕΚΕΙΝΗ: Χαίρω πολύ γιά τήν ιδέα πού σχηματίσατε γιά μένα... Μέ κολακεύει, σάς βε-βαιώνω, φοβερά, ένας άνθρωπος μέ γούστο, όξυδέρκεια κι' ευθυ-κρίσια, νά με βρίσκει καί πιό πάνω άπό μιά άπλή άσφυξη κούκλα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μέ πραγματικό θαυμασμό): 'Εχετε καί πιό πολύ άπό ψυχή: 'Εχετε πνεύμα καί δυναμισμό... Καί αὐτά τή δυό δέ σάς πειράζανε διόλου τή γυναικότητα. Ξέρετε παράλληλα νά διατηρήτε κι' ένα όλοζώντα-νο γυναικείο ενδιαφέρον, νά συν-

τηρήτε ένα ήπιον κλίμα θηλυκό-τητος πού γοητεύει τόν άντρα. Καί τόν γοητεύει άκόμη π ό πολύ, γιάτί συνδυάζεται μέ έξυ-πνάδα, εύστροφία καί όλοζών-τανο χούμορ... (Γεμίζει τό πο-τήρι τής μέ παγωμένο κρασί). Στήν υγεία τής έξυπνης όμορ-φιάς σας!

ΕΚΕΙΝΗ (σουγκρίζει γεμά-τη κέφι τό ποτήρι τής μέ τό δικό τού): Στήν υγεία τής, λοι-πόν, άφού έπιμένετε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πού έχει πάρει φόρα καί είναι άδύνατο νά φρε-νάρη): Συνήθως ό γυναίκες καλλιέργουν τή φυσική τους ό-μορφιά... Αὐτήν φροντίζουν, αὐ-τήν περιποιούνται, αὐτή τούς τρώει καί ώρες καί χρόνια σέ λούσα, καλλυντικά, μολίστες, παπουτσιές, κομμάτες, ίνστι-τούτα καλλονής... Καί καμμία γυναίκα δέν φροντίζει γιά τήν ψυχική τής καλλιέργεια, γιά τήν πνευματική τής βελτίωση, έφ' όσον ή ψυχή θεωρείται άση-μαντο γυναικείο προσόν καί τό πνεύμα άμελητέα ποσότης. Πό-σο χαίρομαι πού σεις πρωτο-τυπήσατε, καινοτομήσατε, καί δοθήκατε δόλφιντα στήν καλ-λιέργεια τών άσώρων προσόν-των σας...

ΕΚΕΙΝΗ (σπρώχνει λίγο τό πιάτο τής κι' ανάδει ένα τσι-γάρο): Κί' αὐτό, μπορείτε νά τό χαρακτηρίσετε σάν μιά ά-κόμη έκδήλωσι έξυπνάδας.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φυσικά... Καί όχι βεβαία, τή μοναδική, ούτε τή τελευταία... (Τής ξαναγε-μίζει τό ποτήρι. Θερμά). Δέν είν' ανάγκη νά σάς πώ ότι αὐτό

— Καί νά σκέπτεσαι, Στέλιο μου, ότι σέ μιά βδομάδα δέν θά μάς πιστεύη κανείς!...

(Τού 'Αρχέλαου)

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο πρίγκιπας ντε Μοντεπέλλο φανερώνει την προδοσία του Τρικό, που καταδικάζεται σε θάνατο. Οι γυναίκες της Αύλης των Θουμάτων τον κομμωσάνε. Στο μεταξύ, οργανώνεται η άμυνα έναντι των επιθέσεων των ανδρών του Μονκλάρ. Ο Μαχού προσπαθεί να λύσει το μυστήριο του σπιτιού του Κεραμεικού και παραμονεύει έξω απ' αυτό. Βλέπει τέλος, πέντε ανθρώπους, δύο γυναίκες και τρεις άντρες, να βγαίνουν από το σπίτι αυτό και να προχωρούν προς την όδον 'Αγίου Διονυσίου. Στη μια από αυτές τις γυναίκες αναγνωρίζει τη δούκισσα του Φονταίνεμπλά, που την είχε οδηγήσει άλλοτε στο σπίτι της τρελλής Μαργαρίτας.

Καθώς διευθύνονταν προς τα εκεί, σκεφτόταν ταυτόχρονα τι έπρεπε να κάνει.

—Θα πω το μυστικό μου στη δούκισσα ντ' Ετάμπ ή στο βασιλιά; αναρωτήθηκε. Το ζήτημα είναι ποιος θα με πληρώσει περισσότερο...

Όταν, τέλος, έφτασε στο Λούβρο, είχε πάρει πια την απόφασή του. Θα τα έλεγε όλα στο βασιλιά.

Μήπως, άλλωστε, δεν ζητούσε από καιρό τώρα κάποια ευκαιρία για να κερδίσει την εύνοιά του;

—Αλλά τι θα ζητούσε από το βασιλιά; Μια προαγωγή ή μια χρηματική αμοιβή; Ο λε Μαχού βρέθηκε σε μεγάλη δυσκολία. Αλλά το πρακτικό πνεύμα του υπερίσχυσε.

—Τι θα κερδίσω αν πάρω ένα βαθμό; σκέφτηκε. Ένα σακκούλακι γεμάτο χρυσά σκουδάκια... Έ, αυτό, βέβαια, είναι άλλο πράγμα!

Στο Λούβρο επικρατούσε μεγάλη αναστάσιση. Εύγενεις ανεδοκατέβαιναν τις σκάλες και κάτω, στη μεγάλη αύλη, είχαν παραταχθεί δύο λόχοι τυφεκιοφόρων.

Οι ιπποκόμοι σέλλωναν μέσα στους σταύλους τα άλογα.

Πολλοί εύγενεις ήταν ανεβασμένοι κι' έλας στ' αλόγα τους. Ο Μαχού πρόσεξε πως φορούσαν θώρακες και πως είχαν στο πλευρό τους τα βαρέα πολεμικά ξίφη τους.

Στο βάθος της αύλης, ο μεγάλος αρχιδικαστής, ακίνητος σαν άγαλμα, παρακολουθούσε σιωπηλά όλες αυτές τις προετοιμασίες.

Ο Μαχού δεν ήξερε τί να υποθέσει. Άνέβηκε, ωστόσο, τις σκάλες και διευθύνθηκε στα διαμερίσματα του βασιλιά.

—Θέλω να μιλήσω στην Αυτού Μεγαλειότητα, είπε στο Μπασσινιάκ.

—Ο αρχιθαλαμηπόλος του Φραγκίσκου Ιου τον κύτταξε κατάπληκτος.

—Ζήτηστε ακρόαση, του απάντησε ψυχρά.

—Φέρνω ένα σημαντικό νέο στο Μεγαλειότητα και πρέπει να τον ιδώ άμεσα, ξαναείπε ο Μαχού.

—Και δεν μπορείτε να το πείτε σε μένα;

—Όχι. Μόνο στο βασιλιά θα το πω. —Δεν μπορώ ν' ανησυχώσω την Αυτού Μεγαλειότητα, απάντησε ο Μπασσινιάκ.

—Όπως θέλετε, είπε ο Μαχού. Και του γύρισε τις πλάτες.

—Να του πω το μυστικό μου! ψιθύρισε καθώς απομακρυνόταν. Θα προτιμούσα να χάσω το ένα μου χέρι ή το ένα μου μάτι! Έκαμα, λοιπόν, έρω όλο τον κόπο και κείνος που θα βγή κερδισμένος θα είναι ο άθλιος Μπασσινιάκ!... Τον ξέρω καλά το βασιλιά. Θα πετάξει καμιά χρυσή αλυσίδα σε κείνον που θα του πη αυτό το μεγάλο νέο και θα τρέξει κατόπιν να βρή το μεγαλύτερο κέρδος που του έφυγε... Όσο για το περιστεράκι που του έφυγε... Μπά! Μπά! Θα βρω τον τρόπο να μιλήσω στο βασιλιά! Φαίνεται πως κάτι πρόκειται να γίνει άποψε.

Κατά τις έντεκα, έγινε μια μεγάλη αναστάσιση στην αύλη του Λούβρου.

Οι λόχοι διευθύνθηκαν προς την έξοδο. Κάθε αξιωματικός πήγαινε να πάρει τις διαταγές του Μονκλάρ, που είχε το γενικό πρόσταγμα αυτής της νυκτερινής επιχείρησης.

Εμφανίστηκε κατόπιν ο βασιλιάς, μαζί με καμμία δεκαριά από τους εύνοους μόνους του.

—Ο Μονκλάρ έτρεξε κοντά του. —Είμαστε έτοιμοι; ρώτησε ο Φραγκίσκος.

—Είμαι, Μεγαλειότητα. —Ο βασιλιάς πήδησε στο αλόγο του κι' άρχισε να προχωρή, έχοντας τον Σαταινεράι στο πλευρό του.

Ο Μαχού, χωρίς να χάνει καιρό, πήδησε κι' αυτός στο αλόγο του και πήρε θέσι επάνω.

—Τι έκαμες; τον ρώτησε. —Όταν όλοι έφυγαν από το σπίτι του Κεραμεικού, εγώ είχα την καλή έμπνευση να μείνω, απάντησε ο Μαχού.

—Α, και τί είδες; —Είδα πέντε ανθρώπους να βγαίνουν απ' αυτό το σπίτι: δύο γυναίκες και τρεις άντρες. Ο ένας από τους άντρες ήταν ένας γυναικάς, που φορούσε, όμως, ανδρικά ρούχα. Έτσι έχομε τρεις γυναίκες και δύο άντρες. Απ' αυτές τις τρεις γυναίκες, γνώρισα μόνο τη μια. Όσο για τους δύο άντρες, μου είναι κι' οι δύο άγνωστοι.

—Και ποιά είναι η γυναίκα που αναγνώρισε; —Η δούκισσα του Φονταίνεμπλά. Την αναγνώρισα γιατί είχα την τιμή να είμαι ένα βράδυ φρουρός στην πόρτα της μεγάλης αίθουσας των εορτών.

—Είσαι βέβαιος; —Τόσο βέβαιος όσο και για το ότι έχω την τιμή να μιλάω αυτή τη στιγμή με τη Μεγαλειότητα σας. Την τιμή αυτή δεν θα την ξεχάσω, κι' αν ακόμη η Μεγαλειότητάς σας...

—Συνέχισε, είπε ο βασιλιάς. Μπορείς να είσαι βέβαιος ότι δεν θα ξεχάσω την υπηρεσία που μου πρόσφερες...

—Όταν αυτά τα πέντε πρόσωπα έφυγαν από το σπίτι του Κεραμεικού, αποφάσισα να τα παρακολουθήσω. Άν, λοιπόν, η Μεγαλειότητάς σας θέλει να ξαναβρω τη δούκισσα του Φονταίνεμπλά, σε μισή ώρα θα βρίσκεται κοντά της.

Ο Φραγκίσκος γύρισε προς τα πίσω. —Σαταινεράι, στείλε μου τον κύριο ντε Μονκλάρ, είπε.

—Στις διαταγές σας, Μεγαλειότητα, ακούστηκε η φωνή του αρχιδικαστού, που βρισκόταν μερικά μέτρα πιο πέρα.

—Μονκλάρ, είπε ο βασιλιάς, θα εκδώσετε αύριο μια διαταγή για χίλια σκουδάκια των έξι λιβρών επ' όνοματι του...

Γύρισε στον πληροφοριοδότη, που απάντησε άμεσα:

—Αίαι λε Μαχού, αξιωματικός των τυφεκιοφόρων της Αυτού Μεγαλειότητάς.

Ο Μονκλάρ τον κύτταξε αδιάφορα. —Είσαι ευχαριστήμένος; τον ρώτησε ο βασιλιάς.

—Η Μεγαλειότητάς σας με κάνει σκλάβο της γιά όλη μου τη ζωή, απάντησε ο ληστής.

Χίλια σκουδάκια των έξι λιβρών, δηλαδή έξη χιλιάδες λιβρές ήταν ένα ποσό πολύ σημαντικό. Ο Μαχού, όμως, δεν σκεφτόταν να περιορισθ' αυτή την αμοιβή. Αλλά γιά τη στιγμή δεν έπρεπε να πη τίποτε.

—Μονκλάρ, είπε ο Φραγκίσκος, διαλέχτε είκοσι ανθρώπους γιά να με συνοδεύσουν και συνεχίστε την πορεία σας προς

πείτα από τους εύνοους μόνους του βασιλιά. Όταν, όμως, βγήκαν στο δρόμο, σπηρούνισε το αλόγο του κι' έτρεξε μπροστά στο Φραγκίσκο.

—Μεγαλειότητα, είπε με θάρρος, σας φέρνω νέα από το σπίτι του Κεραμεικού.

Ο βασιλιάς άπλωσε το χέρι του γιά να δείξει σε κείνους που τον συνώδευσαν ότι ήθελε να τον αφήσουν μόνο του.

—Πλησίασε, είπε στο Μαχού. Ποιά είναι τα νέα που μου φέρνεις;

—Μεγαλειότητα, απάντησε ο αξιωματικός, ξέρω που βρίσκεται η δούκισσα του Φονταίνεμπλά.

—Ποιάς είσαι; ρώτησε ο βασιλιάς. —Ένας φτωχός αξιωματικός, που βρίσκεται στο τελευταίο σκαλοπάτι της ιεραρχίας, απάντησε ο Μαχού.

Και πρόσθεσε με αναίδεια: —Ελπίζω, ωστόσο, ότι η Μεγαλειότητάς σας δεν θα ξεχάσει την αφοσίωσή μου...

Ο βασιλιάς κύτταξε με περιφρόνηση αυτό τον άνθρωπο, που μιλούσε τόσο αδιάντροπα.

—Τι έκαμες; τον ρώτησε. —Όταν όλοι έφυγαν από το σπίτι του Κεραμεικού, εγώ είχα την καλή έμπνευση να μείνω, απάντησε ο Μαχού.

—Α, και τί είδες; —Είδα πέντε ανθρώπους να βγαίνουν απ' αυτό το σπίτι: δύο γυναίκες και τρεις άντρες. Ο ένας από τους άντρες ήταν ένας γυναικάς, που φορούσε, όμως, ανδρικά ρούχα. Έτσι έχομε τρεις γυναίκες και δύο άντρες. Απ' αυτές τις τρεις γυναίκες, γνώρισα μόνο τη μια. Όσο για τους δύο άντρες, μου είναι κι' οι δύο άγνωστοι.

—Και ποιά είναι η γυναίκα που αναγνώρισε; —Η δούκισσα του Φονταίνεμπλά. Την αναγνώρισα γιατί είχα την τιμή να είμαι ένα βράδυ φρουρός στην πόρτα της μεγάλης αίθουσας των εορτών.

—Είσαι βέβαιος; —Τόσο βέβαιος όσο και για το ότι έχω την τιμή να μιλάω αυτή τη στιγμή με τη Μεγαλειότητα σας. Την τιμή αυτή δεν θα την ξεχάσω, κι' αν ακόμη η Μεγαλειότητάς σας...

—Συνέχισε, είπε ο βασιλιάς. Μπορείς να είσαι βέβαιος ότι δεν θα ξεχάσω την υπηρεσία που μου πρόσφερες...

—Όταν αυτά τα πέντε πρόσωπα έφυγαν από το σπίτι του Κεραμεικού, αποφάσισα να τα παρακολουθήσω. Άν, λοιπόν, η Μεγαλειότητάς σας θέλει να ξαναβρω τη δούκισσα του Φονταίνεμπλά, σε μισή ώρα θα βρίσκεται κοντά της.

Ο Φραγκίσκος γύρισε προς τα πίσω. —Σαταινεράι, στείλε μου τον κύριο ντε Μονκλάρ, είπε.

—Στις διαταγές σας, Μεγαλειότητα, ακούστηκε η φωνή του αρχιδικαστού, που βρισκόταν μερικά μέτρα πιο πέρα.

—Μονκλάρ, είπε ο βασιλιάς, θα εκδώσετε αύριο μια διαταγή για χίλια σκουδάκια των έξι λιβρών επ' όνοματι του...

Γύρισε στον πληροφοριοδότη, που απάντησε άμεσα:

—Αίαι λε Μαχού, αξιωματικός των τυφεκιοφόρων της Αυτού Μεγαλειότητάς.

Ο Μονκλάρ τον κύτταξε αδιάφορα. —Είσαι ευχαριστήμένος; τον ρώτησε ο βασιλιάς.

—Η Μεγαλειότητάς σας με κάνει σκλάβο της γιά όλη μου τη ζωή, απάντησε ο ληστής.

Χίλια σκουδάκια των έξι λιβρών, δηλαδή έξη χιλιάδες λιβρές ήταν ένα ποσό πολύ σημαντικό. Ο Μαχού, όμως, δεν σκεφτόταν να περιορισθ' αυτή την αμοιβή. Αλλά γιά τη στιγμή δεν έπρεπε να πη τίποτε.

—Μονκλάρ, είπε ο Φραγκίσκος, διαλέχτε είκοσι ανθρώπους γιά να με συνοδεύσουν και συνεχίστε την πορεία σας προς

την Αύλη των Θουμάτων. Έλπίζω ότι θα σας συναντήσω αργότερα εκεί.

Ο Μονκλάρ απομακρύνθηκε χωρίς να πη λέξι.

Μερικά λεπτά αργότερα, είκοσι ιππείς έπαιρναν θέσι γύρω στο βασιλιά.

Ο Φραγκίσκος πήρε επίσης μαζί του και τους τρεις έμπιστους του.

—Προχώρησε μπροστά, είπε στον Μαχού.

—Επειτα από μισή ώρα, ο μικρός όμιλος βρισκόταν μπροστά στο σπίτι της όδου 'Αγίου Διονυσίου.

—Η επίθεσις

Στο μεταξύ, ο κόμης ντε Μονκλάρ προχωρούσε επί κεφαλής της φάλαγγας, που διευθυνόταν στην Αύλη των Θουμάτων.

Είχε καταστρώσει από καιρό το σχέδιο της επίθεσής κι' ήταν βέβαιος από πριν γιά την επιτυχία του.

Αυτό το σχέδιο είχε στις γενικές του γραμμές ως εξής:

—Η επίθεσις θ' άρχιζε μόλις ο Τρικό έδινε το σύνθημα ότι όλα ήταν ήσυχα μέσα στην Αύλη των Θουμάτων.

Σε καθέναν από τους τρεις δρόμους που οδηγούσαν στο έσωτερικό της θα κρύβονταν τρακόσιοι στρατιώτες.

Μόλις δινόταν το σύνθημα, ο Μονκλάρ βάμπαινε στην Αύλη των Θουμάτων και θα κυριεύε την κεντρική πλατεία, με πενήντα τυφεκιοφόρους που θα σχημάτιζαν ένα συμπαγές τετράγωνο.

Άλλοι στρατιώτες θάμπαιναν ταυτόχρονα κρατώντας αναμμένους πυρσούς στα χέρια τους και θα άναβαν φωτιά στα σπίτια.

Οι ένοικοι των θαβγαίων, φυσικά, τρελοί από τον τρόμο τους. Οι τυφεκιοφόροι θ' άρχιζαν τότε να πυροβολούν προς όλες τις διευθύνσεις και θα σκότωναν εκείνους που θα προσπαθούσαν να γλυτώσουν.

—Οσοι κατάφεραν να ξεφύγουν, θα ρίχνονταν στους τρεις δρόμους γιά να σωθούν. Έκεί, όμως, θαπεφταν στις τρεις παγίδες, δηλαδή στους τρακόσιους στρατιώτες που θα ήταν κρυμμένοι σε καθέναν απ' αυτούς τους δρόμους.

—Οσο γιά κείνους που θάμειναν μέσα στον περιβολό της Αύλης των Θουμάτων θα εξολοθρευόνταν από τη φωτιά.

Οι στρατιώτες, όμως, δεν θα τους ξεπάστρευαν όλους. Θάμπαιναν και μερικούς ζωντανούς, που θα παραπέμπονταν σε δική.

Όλους αυτούς τους δυστυχισμένους θα τους έκαιαν ζωντανούς κι' έτσι οι Παρισίνοι θα απολάμβαναν ένα υπέροχο θέαμα.

Αυτή την τελευταία εξαίρεση την είχε ζητήσει ο σεβασμιώτατος 'Ιγνατίος Λογιόλας, γιά να του δοθ' η ευκαιρία να... σώσει μερικές ψυχές άμαρτωλών.

Ο Μονκλάρ, καθώς διευθυνόταν προς την Αύλη των Θουμάτων, ξανάφερε στο μυαλό του όλες αυτές τις λεπτομέρειες.

Εκείνο που εύχονταν περισσότερο από κάθε άλλο, ήταν να βρίσκονται ανάμεσα στους ζωντανούς ο Μανφρέδος κι' ο Λαντεναί.

Αυτοί οι δύο δεν έπρεπε να πεθάνουν με μια σφαίρα ή με μια σπαθιά. Ο Μονκλάρ ήθελε γι' αυτούς ένα μαρτυρικό θάνατο ή γιά τη ακρίβεια χίλιους θανάτους.

Ο Μανφρέδος κι' ο Λαντεναί ήταν ή άρνησι της δικής του εξουσίας. Είχαν προσβάλει, έξ' άλλου, ο πρώτος το βασιλιά κι' ο δεύτερος τον αντιπρόσωπο του Θεού πάνω στη γή, δηλαδή τον Λογιόλα. Δεν χωρούσε, λοιπόν, καμιά επίεικεια απέναντι αυτών των δύο νέων. Ο θάνατός τους έπρεπε να είναι ένα παράδειγμα γιά όλους εκείνους που θα τολμούσαν να σηκώσουν το κεφάλι τους πάνω από τους νόμους και τις αρχές της πολιτείας.

Το μέρος του στρεφτόταν περισσότερο έναντιον του Λαντεναί, που τον είχε προσβάλει προσωπικά και τον είχε τραυματίσει άλλοτε στο Λούβρο.

Αυτον τον μισούσε σαν άνθρωπος. Ένώ τον Μανφρέδο τον μισούσε μόνο σαν εκπρόσωπο της εξουσίας.

Γι' αυτό ήταν επίεικτερος απέναντι του Μανφρέδου. Θα μπορούσε, σκεφτόταν, να πεθάνη πάνω στην άγχονη. Το πολύ-πολύ, να του έσπαζαν προηγούμενες τις αρθρώσεις.

Αλλά γιά τον Λαντεναί ή άγχονη δεν

ήταν αρκετή. Έπρεπε να πεθάνη στην πυρά. Προηγούμενος, όμως, θα τον υπέβαλλαν σ' όλα τα γνωστά μαρτύρια κι' αν ήταν ανάγκη, θα έπινούσαν κι' άλλα.

Ο Μονκλάρ έβλεπε κι' άλλες με τη φαντασία του τις φλόγες αυτής της πυράς ν' ανεβαίνουν ολόγεια στον ουρανό.

Όταν έφτασε στην Αύλη των Θουμάτων, ή πρώτη του δουλειά ήταν να επιβεβαιώσει τους τρεις δρόμους γιά να βεβαιωθεί ότι οι διαταγές του είχαν εκτελεσθ.

—Επειτα πήγε στην όδον του Σωτήρος κι' επίστατσε ο ίδιος στο σχηματισμό του τετραγώνου που θα εισχωρούσε στην Αύλη των Θουμάτων.

—Όλα ήταν έτοιμα τώρα. Ο Μονκλάρ, με τη συνείδησι ήσυχη ότι δεν είχε παραμελήσει τίποτε, περίμενε το σύνθημα.

Το ρολόγι του 'Αγίου Ευσταθίου ακούστηκε, ξαφνικά, μέσα στη νυχτερινή σιγαλιά.

Μεσάνυχτα. Πέρασαν μερικά λεπτά. Αντήχησε έπειτα ένας πυροβολισμός, που τον ακολούθησε δεύτερος κι' ύστερα τρίτος.

—Ήταν το σύνθημα. Ο Μονκλάρ έσκυψε προς το μέρος του αξιωματικού, που διηύθυνε το απόσπασμα των τυφεκιοφόρων.

—Εμπρός! του είπε σιγά. —Η συμπαγής μάζα των στρατιωτών κινήθηκε προς τα εμπρός.

Στη μέση σχεδόν της όδου του Σωτήρος ύψωνόταν ένα οδόφραγμα. 'Αλλ' ο Μονκλάρ ήταν βέβαιος ότι θα βρίσκονταν εκεί μερικοί άνθρωποι του Τρικό που δεν θαφαιναν αντίστασι.

Η μάζα των στρατιωτών προχωρούσε πάντα. Μόλις απέιχε τώρα δέκα βήματα από το οδόφραγμα.

Εκείνη τη στιγμή, ακούστηκε μια σύνομη διαταγή. Το οδόφραγμα έλαμψε άμεσα και μια τρομακτική ομοβροντία εδώνησε τον αέρα.

Από τους πενήντα στρατιώτες που αποτελούσαν το απόσπασμα οι σαράντα σωριάστηκαν νεκροί ή τραυματισμένοι. Άνάμεσα στους νεκρούς ήταν κι' ο επί κεφαλής αξιωματικός.

Οι υπόλοιποι τώβαλαν στα πόδια γιά να γλυτώσουν απ' αυτό το μακελιό.

Ακούστηκαν σε λίγο δύο καινούργιες όμοδικες ομοβροντίες. Η μια προερχόταν από την όδον Πιέρ κι' ή άλλη από την όδον Μοντοργκέιλ. Ήταν φανερό ότι οι πολιορκημένοι είχαν άρχεισει να πυροβολούν και απ' αυτούς τους δρόμους.

Ο Μονκλάρ τάχασε γιά μια στιγμή. Δεν μπορούσε να καταλάβη πως ο Τρικό είχε

δώσει το σύνθημα, αφού ήξερε πως ή άμυνα είχε οργανωθεί με τόσο άριστο οργανωτικό τρόπο.

Συνήλθε, όμως, άμέσως. Το κυριώτερο ήταν να προλάβη τον πανικό μεταξύ των στρατιωτών του.

Συγκέντρωσε άμέσως μερικούς εύγενείς γύρω του και τους έβαλε στην έξοδο του μικρού δρόμου.

—Ετοιμάσε κατόπιν μια καινούργια έξοδο. Αυτή τη φορά, αντί γιά πενήντα τυφεκιοφόρους, έβαλε τετρακόσιους και τους μοίρασε σε ομάδες, που θα προχωρούσαν ή μια πίσω από την άλλη, σε διαδοχικά κύματα έφοδου.

—Πρέπει να καταλάβετε αυτό το οδόφραγμα, τους είπε. Διαφορετικά, θα πεθάνετε ως τον τελευταίο μέσα σ' αυτό το στενοσόκακο.

Η άπειλη αυτή έτρόμαξε τους στρατιώτες. Κι' όλοι ήξεραν πως ο Μονκλάρ, δεν θα δίσταζε να την πραγματοποιήσει. Άρχισαν, λοιπόν, να προχωρούν σύρρις στους τοίχους. Έπειτα, ώρμησαν πάνω στο οδόφραγμα.

Αντήχησε τότε και δεύτερη ομοβροντία. Πολλοί από τους στρατιώτες σωριάστηκαν στο χῶμα γιά να μην ξανασηκωθούν πιά.

—Εμπρός! ούρλιαξε ο Μονκλάρ. Οι στρατιώτες ώρμησαν πάλι και αυτή τη φορά κατάφεραν ν' ανεβούν στο οδόφραγμα, προτού οι υπερασπιστές του προφτάσουν να ξαναπυροβολήσουν.

Άρχισε τότε μια άγρια πάλη σώμα προς σώμα.

Οι υπερασπιστές του οδόφράγματος κράδαιναν στα χέρια τους λόγχες, ξίφη, μαχαίρια, ρόπαλα, λαστάρια και τα χειρίζονταν με αξιοθαύμαστη δεξιότητα. Καμένα χτύπημα τους δεν πήγαινε χαμένο.

Εκείνοι που είχαν ανεβη στο οδόφραγμα σωριάστηκαν νεκροί. Και την ίδια τύχη είχαν κι' όσοι θέλησαν να μιμηθούν το παράδειγμα τους.

Οι στρατιώτες άρχισαν σιγά-σιγά να υποχωρούν, ενώ από το οδόφραγμα έβγαιναν ολόενα στήθη ανθρώπων που τους καταδίδαν βήμα προς βήμα.

Ο άγώνας είχε μεταφερθ' τώρα στί δρόμο.

Οι εύγενεις που περιστοιχίζαν τον Μονκλάρ είχαν βγάλε τα ξίφη τους κι' άμύνονταν γιά να προστατεύσουν την ίδια τη ζωή τους.

Μόνον ο αρχιδικαστής δεν είχε πάρει 'ί ίδιος μέρος στον άγώνα. Στεκόταν άτάσχος στη μέση του δρόμου κι' έδινε με αξιοθαύμαστη ψυχραιμία διαταγές δεξιά κι' αριστερά.

Η ψυχραιμία του έσωσε γιά μερικές στιγμές την κατάσταση. Οι στρατιώτες ά-

—Αει στο διάτανο βρομόπαιδο! Δεν τ'έξερες πως ήτανε παντρεμένη; (Του Β. Χριστοδούλου)

να συντάχτηκαν γρήγορα κι' έκαμαν μιὰ καινούργια έφοδο.

Ήταν τώρα ή σειρά τών αντίπαλων τους να υποχωρήσουν.

Άλλά, ξαφνικά, από τὸ βάθος τοῦ δρόμου πρόβαλε μιὰ πειθαρχημένη μάζα ανθρώπων, πού φορούσαν όλοι θώρακες κι' ήταν ώπλισμένοι με ξίφη και πιστόλια.

Οι άνθρωποι αυτοί αποτελούσαν έναν αληθινό στρατό. Προχωρούσαν με τάξι κι' οι επιθέσεις τους ήταν γρήγορες και μεθοδικές.

Έπειτα από μερικά λεπτά, δεν είχε απομείνει ούτε ένας στρατιώτης στο στενό δρόμο. Όσοι γλύτωσαν τὸ θάνατο, τώβελαν στα πόδια για να σωθούν.

Έτσι ο Μονκλάρ απόμεινε, ξαφνικά, μόνος.

Δεν του έμενε πιά παρά να φύγη. Άλλά, ξαφνικά, ένας άνθρωπος έπιασε τὰ χαλινάρια του αλόγου του.

— Παραδοθήτε! του φώναξε. Είσαστε αιχμάλωτός μας!

Ένα σωρό άλλοι άνθρωποι τὸν περικύκλωσαν.

Ο αρχιδικαστής σήκωσε τὰ μάτια του στὸν οὐρανό, σὰν να ήθελε να έπικαλεσθῇ τὴ μαρτυρία του ότι είχε κάμει τὸ καθήκον του κι' ότι δεν ήταν υπεύθυνος για τὴν τραγική εξέλιξι πού είχαν πάρει τὰ πράγματα. Γύρισε κατόπιν σ' εκείνους πού τὸν περιτοίχιζαν. Καί τότε αναγνώρισε στὸν άνθρωπο πού κρατούσε τὸ αλόγο του από τὰ χαλινάρια τὸν Λαντεναί.

Αιχμάλωτος

Οι ένοικοι τῆς Αὐλῆς τῶν Θαυμάτων πανηγύρισαν τὴ νίκη τους με φωνές πού έφθασαν ως τὸν οὐρανό. Ξανάναψαν ταυτόχρονα τὶς φωτιές στὴν πλατεία.

Γύρω στὶς φωτιές αυτές έβαλαν τούς τραυματίες.

Στὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων δεν υπήρχαν γιατροί. Άλλά πολλές γυναίκες, οι γρηές ιδως, ήξεραν να γιατρεύουν διάφορες αρρωστιες και να περιποιούνται τούς πληγωμένους. Τὰ φάρμακα πού χρησιμοποιούσαν τὰ έφτιαναν μόνες τους, σύμφωνα με συνταγές πού κανείς δεν θὰ μπορούσε να πῇ ποιά ήταν ή προέλευσί τους. Τὰ φάρμακα αυτά, ωστόσο, αποδεικνύονταν αποτελεσματικά.

Οι πὶο έμπειρες από αυτές τὶς γιάτρισες έσκυψαν τώρα πάνω στους πληγωμένους. Άλλες έδρασαν νερό, όπου ανακάτευαν διάφορες σκόνες, άλλες έκόβαν επιδέσμους κι' άλλες άνοιγαν μπουκαλάκια με περιέργες και μυστηριώδεις αλοιφές.

Όλόγυρα είχαν σχηματισθῇ μικροί όμιλοι από τούς πολεμιστές πού είχαν κατατροπώσει τούς στρατιώτες τοῦ Μονκλάρ. Οι άνθρωποι αυτοί έπιναν κι' άφηνούσαν ό ένας στὸν άλλον τὰ κατορθώματά του. Έκείνοι πού κρατούσαν στὰ χέρια τους λοστάρια άπαριθμοῦσαν τὰ κεφάλια πού είχαν σπάσει.

Στὴν ὁδὸν Πιέτρ, ὅπως και στὴν ὁδὸν Μοντοργκέιλ, τὰ πράγματα είχαν ζευλιχτῇ με τὸν ίδιο περίπου τρόπο, ὅπως και στὴν ὁδὸ τοῦ Σωτήρος.

Όλοι ήταν σύμφωνοι ότι χρωστοῦσαν τὴ νίκη τους στὸ ότι ανακάλυψαν έγκαιρως τὴν προδοσία τοῦ Τρικῶ. Χωρίς αὐτὴ τὴν ανακάλυψι, οι έχθροί τους θὰ τους εῦρισκαν άνέτοιμους και θὰ τους ξεπάστρευαν με τὴ μεγαλύτερη ευκολία.

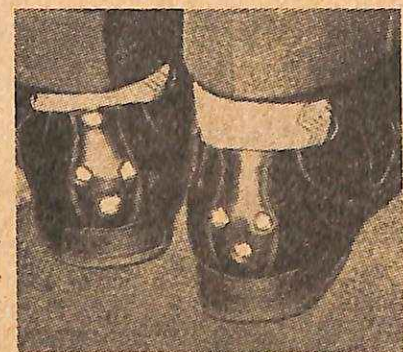
Τὶ θὰ έπακολουθούσε; Αυτό κανείς δεν τὸ σκεφτόταν. Ένα πράγμα, ωστόσο, ήταν βέβαιο: ότι οι έχθροί τους δεν θὰ επικηρούσαν καινούργια επίθεση. Τουλάχιστον γι' αρκετό καιρό. Έτσι, θὰ ήταν ήσυχοι.

Ο πρίγκηπας ντὲ Μοντεμπέλλο, σ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ αγώνος, δεν είχε βγάλει τὸ ξίφος του. Στεκόταν, όμως, πάντα κοντὰ στὸν Μανφρέδο κι' ήταν έτοιμος να τὸν προστατεύσει, ακόμη και με τὸ σώμα του, αν παρουσιαζόταν ανάγκη.

Όταν ὁ αρχιδικαστής ὡδηγήθηκε στὴν πλατεία τῆς Αὐλῆς τῶν Θαυμάτων, ὅλο τὸ πλῆθος πού βρισκόταν εκεί κυριεύθηκε από αλήθινη τρέλλα. Οι άντρες οὐρλιάζαν σὰν θηρία κι' οι στριγγές φωνές τῶν γυναικῶν έσειγαν με τὰ οὐρλιαχτά τους.

ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Τὸ γνωστὸ μέντιουμ κ. Έλένη Κικίδου, έπέστρεψε και πάλι στὴν Αθήνα, ὅστερὶ από τετράμηνη περιόδεια πού έκανε στὴ Μέση Άνατολή και τὴν Αίγυπτο.

ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΜΕ... ΠΡΟΒΟΛΕΙΣ
Τὰ παπούτσια αυτά πού επιδειχθήκαν, πρὸ ἡμερῶν, σὲ μιὰ γερμανικὴ έκθεση. Έχουν τὸ πῖσο μέρος εφωδιασμένο με κουμπιά, από ειδικὴ ὕλη, πού τὴ νύχτα αντανακλὰ τὸ φῶς τῶν προβολέων τῶν αυτοκινήτων, από μεγάλη απόστασι. Τὰ παπούτσια αυτά προορίζονται για άνδρῶπους, πού κυκλοφοροῦν νύχτα σὲ αυτοκινητοδρόμους με μεγάλη κίνηση.

ΚΛΕΙΔΑΡΙΕΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ
Ἡ πρωτότυπη αὐτὴ κλειδαρία, πού μοιάζει με συσκευή τηλεφώνου, είναι εφευρέσις τοῦ εικονιζομένου λοχία τοῦ αμερικανοῦ στρατοῦ Ραούλ Ντὲ Χόγιος. Ἡ κλειδαρία κλείνει με τὴ χρησιμοποίησι ενός αριθμοῦ, τὸν ὁποῖο σχηματίζετε γυρίζοντας τὸ δίσκο τῆς και άνοιγει με τὴ χρησιμοποίησι ενός άλλου συνήθους ὀκταψηφίου. Οι κλειδαριες τού είδους αὐτοῦ αν δεν παρουσιαστούν, δεν άνοιγουν ποτε, γιατί είναι αδύνατον να βρῇ ένας διαρρηκτης τὸν ἀριθμητικὸ συνδυασμό, πού τις άνοιγει.

Ο κόμης ντὲ Μονκλάρ ήταν μιὰ άνέλπις στη λεία.

Ο Μανφρέδος είχε, εύτυχως, τὴν καλὴ έμπνευσι να διατάξῃ μερικούς από τούς έμπιστους του να περικυκλώσουν τὸν αρχιδικαστή. Χωρίς αὐτὴ τὴν προφύλαξι, τὸ πλῆθος θὰ τὸν κομμάτιαζε.

Για τὴν τύχη τοῦ Μονκλάρ θ' αποφάσιζαν οι άρχηγοί.

Γιὰ τὴ στιγμή, όμως, έπρεπε να τὸν φυλακίσουν κάπου. Ο Μανφρέδος διέταξε να τὸν κλείσουν στὸ υπόγειο ενός σπιτιοῦ, πού δεν είχε παρὰ μιὰ μοναδικὴ έξοδο. Έτσι, ὁ αρχιδικαστής δεν θὰ μπορούσε να διαφύγῃ.

Ἡ τσιγγάνα

Ο Μοντεμπέλλο, μόλις τέλειωσε ή μαχη, ρώτησε τὸν Μανφρέδο:

— Πού είναι αὐτὴ ή τσιγγάνα;... Μοῦ είχατε πῇ πὺς θὰ μπορούσα να μιλήσω μαζί της.

— Καί βέβαια, απάντησε ὁ Μανφρέδος ὀχι χωρίς έκπληξι.

— Δεν θὰ μπορούσα να τὴν ιδῶ τώρα; Αὐτὴ ή βιασύνη έκαμε έντύπωσι στὸ Μανφρέδο.

— Μπορῶ να σὰς ὡδηγήσω ὅποτε θελήσετε κοντὰ της, απάντησε ὁ Μανφρέδος.

— Σὰς ακολουθῶ, εἶπε ὁ Μοντεμπέλλο με ὀλοφάνερη συγκίνησι.

«Ο πρίγκηπας γνωρίζει άρα γε τὴ γρηὰ μάγισσα πού με μεγάλωσε; απαντήθηκε ὁ Μανφρέδος. Τί μπορεί να τὴν θέλῃ;»

«Άρχισαν να προχωροῦν άνάμεσα στα στενοσόκακα τῆς Αὐλῆς τῶν Θαυμάτων κι' έπειτα από λίγο μπήκαν στὸ σπίτι τῆς τσιγγάνας.

— Μητέρα, σου έφερα έναν ξένο πού θέλει να σου μιλήσῃ, τῆς εἶπε ὁ Μανφρέδος. Σὲ παρακαλῶ να τὸν εξυπηρετήσῃς σ' ὅ,τι σου ζητήσῃ, γιατί είμαι πολὺ υποχρεωμένος απέναντί του.

— Καλῶς ὥρισε ὁ ξένος σου, γυιέ μου, απάντησε ή τσιγγάνα.

Ο Μοντεμπέλλο γύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μανφρέδου.

— Παιδί μου, του εἶπε, θὰ είχατε τὴν καλωσύνη να μ' αφήσετε μόνον μ' αὐτὴ τὴ γυναίκα;... Συχωρεστέ με...

— Είναι τόσο ή ευγνώμοσύνη μου σὲ σας πού οι έπιθυμιες σας είναι διαταγές για μένα, απάντησε ὁ Μανφρέδος.

Βγήκε κατόπιν από τὸ σπίτι κι' άπομακρύνθηκε.

Για μερικά λεπτά, δεν μίλησαν οὔτε ὁ πρίγκηπας οὔτε ή τσιγγάνα.

Ο Μοντεμπέλλο περιεργαζόταν τὴ γυναίκα πού βρισκόταν μπροστὰ του, σὰν να θέλε να εξακριβώσῃ προκαταβολικά ποιὰ έμπιστοσύνη έπρεπε να δώσῃ στὰ λόγια της.

Ἡ τσιγγάνα, από τ' άλλο μέρος, κύτταζε αδιάφορη τὸν πρίγκηπα, σὰν ή έπίσκεψί του να μὴν τῆς είχε κάμει καμμιὰ έντύπωσι.

— Έπιθυμῶ να σὰς κάμω μερικές ερωτήσεις, εἶπε τέλος ὁ πρίγκηπας, κι' ή φωνή του έτρεμε έλαφρά. Σὰς παρακαλῶ μόνο να μὸῦ απαντήσετε με απόλυτη ειλικρίνεια. Άν είσαστε φτωχὴ, θὰ σὰς κάμω πλούσια.

— Μιλήστε, άφέντη, απάντησε ή τσιγγάνα, χωρίς να δείξῃ ότι είχε συγκινήθῃ από τὰ λόγια του. Θὰ σὰς απαντήσω ὅσο καλύτερα μπορῶ.

— Ο νέος αὐτός πού βγήκε από δῶ... — Ο Μανφρέδος;

— Ναι. Ο Μανφρέδος... Μπορεῖτε να μὸῦ πῇτε πού γεννήθηκε;

— Στὴν Ἰταλία, απάντησε ή γρηά.

Ο Μοντεμπέλλο ένοιωσε τὴν καρδιά του να χτυπά δυνατὰ μέσα στὸ στήθος του.

«Δεν μὸῦ μένει πιά καμμιὰ αμφιβολία, σκέφτηκε. Ο νέος αὐτός είναι γυιός μου...»

«Α, πόσο θὰ ευχαριστήθῃ ή Βασίλισσι!» Συνέχισε δυνατὰ τὶς ερωτήσεις του:

— Πού τὸν βρήκατε;... Σὲ ποῖο μέρος τῆς Ἰταλίας;

— Πού τὸν βρήκα; εἶπε ή τσιγγάνα. — Ναι πού τὸν βρήκατε... από πού τὸν πήρατε... πού σὰς τὸν έδωσαν

— Δεν καταλαβαίνω, απάντησε ή τσιγγάνα. Ο Μανφρέδος δεν είναι ένα παιδί πού τὸ περιμάζεψα από τὸ δρόμο.

— Δεν έκφράσθηκα ίσως ὅπως θὰ έπρεπε, εἶπε ὁ Μοντεμπέλλο. Ἡθελα να μάθω ποιὸς σὰς έδωσε αὐτὸ τὸ παιδί;

— Κανείς, απάντησε ή τσιγγάνα.

Ο πρίγκηπας προσπάθησε να μαντέψῃ αν ή τσιγγάνα τοῦ έλεγε τὴν αλήθεια. Άλλά τὸ πρόσωπό της εξακολουθούσε να είναι ήρεμο και άτάραχο.

— Σὰς υπενθυμίζω ότι θὰ σὰς κάμω πλούσια, συνέχισε ὁ Μοντεμπέλλο. Ζητήστε μου ότι θελήσετε. Δέχομαι προκαταβολικά ὅ,τι μὸῦ πῇτε...

— Σὰς ευχαριστῶ, άφέντη, εἶπε ή τσιγγάνα. Δεν σὰς κρύβω πὺς έχω ανάγκη από χρήματα... Θέλετε να σὰς πῶ τὴ μοῖρα σας;

— Τὸ μόνο πού θέλω από σὰς είναι να μὸῦ απαντήσετε στὴν ερώτησί μου: Ο Μανφρέδος είναι ένα κλεμμένο παιδί;... Ὡ, μὴν φοβόσαστε, δεν θέλω να μάθω ποιὸς τὰ έκλεψε...

— Κάνετε λάθος, άφέντη.

— Ποῖος είναι, τέλος πάντων, ὁ πατέρας του; Τὸν γνωρίζετε,

— Πὺς θὰ μπορούσα να μὴν τὸν γνωρίζω; εἶπε ή τσιγγάνα με προσποιητὴ λύπη. Ο πατέρας του ήταν ένας ευγενὴς Ναπολιτάνος.

— Ναπολιτάνος! εἶπε ὁ Μοντεμπέλλο, πού, ξαφνικά, χλωμίασε.

— Ἡμῶνα νέα τότε... κι' ὁμορφ, συνέχισε ή τσιγγάνα. Τοῦ άρεσα... κι' από τὴν έφημερὴ αὐτὴ αγάπη γεννήθηκε ὁ Μανφρέδος μου.

Ο πρίγκηπας κάθισε σὲ μιὰ καρέκλα. Ἡ άπογοητεύσι του ήταν σκληρὴ.

— Ο Μανφρέδος είναι, λοιπόν, γυιός σας; ψιθύρισε.

— Ναι, άφέντη... Τὸν δὲνόμασα Μανφρέδο γι' άνάμνησι τοῦ πατέρα του πού δεν τὸν γνώρισε.

Ο Μοντεμπέλλο πιάστηκε από μιὰ τελευταία έλπίδα.

— Άλλ' αὐτός ὁ νέος ίσχυρίζεται πὺς δεν είσαστε μητέρα του, εἶπε.

— Τὸν άφησα να τὸ πιστέψῃ, απάντησε ή τσιγγάνα. Είναι τόσος έξυπνος και ξεχωρίζει τόσο πολὺ από τὰ άλλα παιδιά τῆς ηλικίας του, πού φαντάζεται πὺς κατάγεται από κάποια μεγάλη γενιά. Θὰ ήταν σκληρό, λοιπόν, να τοῦ πῶ πὺς είναι γυιός μιᾶς φτωχῆς τσιγγάνας...

Μιὰ μητέρα, άφέντη, μπορεῖ να κάμῃ ὅλες τὶς θυσίες για τὰ παιδιά της. Αν τοῦ φανέρωνα τὴν αλήθεια, θὰ τοῦ κορέλαια τὴν καρδιά.

Ἡ τσιγγάνα σκούπισε δυὸ δάκρυα πού κύλησαν από τὰ μάτια της πάνω στὸ ρυτιδωμένο πρόσωπό της.

— Άν με ρωτούσατε για τὸν Λαντεναί, συνέχισε έπειτα από λίγο, θὰ σὰς έλεγα πὺς αὐτός είναι ένα παιδί πού τὸ περιμάζεψα από τὸ δρόμο. Ο πατέρας του ήταν ένας Παρισινὸς πού πέθανε... Κι' ὁ Λαντεναί με φωνάζει μητέρα, αλλά δεν είναι τὸ ίδιο με τὸν Μανφρέδο.

Ο πρίγκηπας σηκώθηκε. Έβαλε τὸ χέρι του μέσα στὴν τσέπη του, έβγαλε από κεί μιὰ φοῦχτα χρυσὰ νομίσματα και τὰ έδωσε στὴ τσιγγάνα, πού τὰ πήρε μωρμαυρίζοντας εύχες.

Εφυγε κατόπιν.

Ἡ τσιγγάνα, όταν έμεινε μόνη, ψιθύρισε: ΣΤὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Με τὸν τίτλο «Ἡ Καλλονὴ» κυκλοφόρησε τὸ νέο ένδοξο βιβλίο τῆς κ. Άντειας Παντοῦλη με πλῆθος συνταγῶν και ὡδηγιῶν για ὅλα ανεξαιρέτως τὰ ζητήματα, πού άφοροῦν τὴν ἀποκτησι καὶ τὴν διατήρησι τῆς γυναικείας ὁμορφίας.

* ΈΞΕΔΩΘ' ὑπὸ τοῦ Έκδοτ. Οἴκου Mary Γ. Βασιλείου κ.τ' έκκυκλοφόρησε σὲ έκτῃ έκδοσι τὸ βιβλίο «Στὸ μοναστήρι» τῆς συγγραφέως Κας Κικίης Λεων. Δεκουλάκου. Είναι τὸ ρομάντο μίας κοπέλλας, πού συγκίνησε βαθειὰ τὴν ψυχὴ κάθε αναγνώστη και πού είχε μεγάλη κυκλοφοριακὴ ἐπιτυχία.

Οι γονεῖς τῶν μικρῶν παραβατῶν, πέρασαν τὸ Σάββατοκύριακο στὸ κρατῆτριο.

ΟΤΑΝ ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ ΠΛΗΡΩΝΟΥΝ ΤΙΣ ΠΑΡΑΒΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΤΟΥΣ

Γίνονται πὶο προσεχτικοί και φροντίζουν για τὴν καλὴ ἀνατροφή τους

Ο νεαρὸς άνδρας και ή γυναίκα του έστεκαν ὄρθιοι και άμίλητοι μπροστὰ στὸν Ἀμερικανὸ δικαστὴ πού τους μιλούσε σὲ άσπρηρό λόγο. Δεν ήταν ή πρώτη φορά, πού οι δυὸ σύζυγοι έμφανίζονταν μπροστὰ του, για τὴν ίδια πάντοτε αἰτία: τὰ δυὸ ανήλικα άγόρια τους, ήλικίας ἑπτὰ και ἑννιά χρόνων, πού είχαν καταντήσει αληθινὴ πλῆγη για τὴ γειτονιά τους.

Δυὸ μῆνες νωρίτερα, ὁ μικρὸς γυιὸς είχε σκίσει με μαχαίρι τὰ λάστιχα ενός λεωφορείου και ὁ μεγάλος έσπασε ὅλα τὰ τζάμια ενός καταστήματος. Τώρα, και τὰ δυὸ μαζί, είχαν βγῇ κρυφὰ ένα βράδυ πού έλειπαν οι γονεῖς τους και κατέστρεψαν διάφορα αὐτόματα μηχανήματα πού υπήρχαν στὸς δρόμους.

— Μὰ πὺς να τὰ συγκρατήσουμε; τὸλμησε να ρωτήσῃ ὁ νέος άνδρας.

— Σὰς είπα και τὶς προηγούμενες φορές τί πρέπει να κάνετε, αλλά δεν ακολουθήσατε καμμιὰ συμβουλή, ξεσπασε ὁ δικαστής. Ένας μόνος τρόπος υπάρχει να μάθετε ποιά είναι τὰ καθήκοντά σας ως γονεῖς: ή φυλακή. Θὰ περάσετε τὸ Σάββατοκύριακο στὸ κρατῆτριο για να βάλετε μυαλό. Και από δῶ και πέρα τὸ ίδιο θὰ παθαίνουν ὅσοι γονεῖς δεν προσέχουν τὰ παιδιά τους.

Όσοι άκούσαν τὴν ἀπόφασί αὐτὴ, συμφώνησαν μαζί του και υποστήριξαν ότι είναι ή καλύτερη λύσι, για να υποχρεωθούν οι γονεῖς να προσέχουν ὅσο πρέπει τὰ παιδιά τους.

Ἡ παιδικὴ εγκληματικότητα είναι από τὰ σοβαρότερα προβλήματα πού άπασχολοῦν τούς αρμόδιους σὲ ὅλες τὶς χώρες. Ἰδιαίτερος μάλιστα στὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖες, όπου οι παρανομίες τῶν παιδιῶν έχουν πάρει τεραστίες διαστάσεις τὰ τελευταία χρόνια, τὸ πρόβλημα έχει γίνει ὀξύτατο και είναι χιλιάδες οι άνθρωποι πού προσπαθοῦν να βροῦν λύσεις.

Άλλά τὸ βασικὸ ἐρώτημα, στὸ ὁποῖο σκοντάφτουν ὅσοι θέλουν να αντιμετώπισουν ἀντικειμενικά τὸ θέμα αὐτό, είναι τὸ ἑξῆς: Όταν πρέπει να τιμωρηθῇ κάποιος από τὸ νόμο, ποῖος πρέπει να είναι; Τὰ παιδί, ή οι γονεῖς του;

Έδῶ και χρόνια, άρχισε να επικρατῇ ή αντίληψη ότι οι γονεῖς είναι υπεύθυνοι για τὶς πράξεις τῶν παιδιῶν τους και συνεπώς, στὰ ζητήματα τῆς ἀνατροφῆς,

ὁ νόμος ἐπιβάλλει σ' αὐτοὺς τὴν τιμωρία. Σὲ αρκετές Πολιτεῖες οι νομοθέτες ξεκίνησαν από αὐτὴν τὴν ἀρχὴ και έφθίαξαν νόμους, πού ζητᾶν από τούς γονεῖς ευθύνη για τὶς παρανομίες τῶν ανήλικων παιδιῶν τους και τούς καταδικάζουν ακόμα και σὲ σοβαρές φυλακίσεις.

Ἡ Πολιτεία τοῦ Μίσιγκαν, μάλιστα, έφάρμοσε με αὐστηρότητα μιὰ σειρά από τέτοια μέτρα τὸ 1953 και μέσα σὲ μικρὸ χρονικὸ διάστημα φάνηκαν τὰ πρώτα ένθαρρυντικά ἀποτελέσματα. Ένῶ στὶς περισσότερες Πολιτεῖες τὸ κύμα τῆς παιδικῆς εγκληματικότητας παίρνει ὅλο και πὶο ἐπικίνδυνες διαστάσεις, στὸ Μίσιγκαν παρατηρεῖται τὸ έντελὸς αντίθετο φαινόμενο.

Σὲ μιὰ ἐπαρχία του, π. χ., όπου πρὶν από τὴν ἐφαρμογὴ τῶν νόμων αὐτῶν δικάστηκαν 244 περιπτώσεις καταστροφῆς ξένης ιδιοκτησίας από παιδιά, ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς έπεσε σὲ 192 τὸν ἐπόμενο χρόνο, όταν οι γονεῖς τους ἀναγκάστηκαν να πληρῶσουν τὶς ζημιές. Καί γενικώτερα, τὸ ποσοστὸ τῶν κρουσμάτων παιδικῆς εγκληματικότητας από παιδιά, μειώθηκε γύρω στὰ 50% στὴν Πολιτεία αὐτὴ.

Πρὶν από τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου αὐτοῦ, οι νεαροί Ἀμερικανοί ήταν ασύδοτοι και εῦρισκαν μεγάλὴ ἀπόλαυση στὸ να βάζουν φωτιά σὲ σχολεία, να σκίζουν τὰ καθίσματα κινηματογράφων και λεωφορείων, να κόβουν τὰ παγκάκια τῶν πάρκων στα δύο, ακόμη και να βεβηλώνουν ἐκκλησίες.

Για πολλούς και διάφορους λόγους, οι γονεῖς τους δεν προσπαθοῦσαν να τους ἐπιδιδόταν. Άλλά οι νομοθέτες σκέφτηκαν ότι θὰ άλλαξαν γνώμη και τακτική, αν οι παρανομίες τῶν παιδιῶν τους τὸν στοίχιζαν ένα σοβαρὸ πρόστιμο — πού πολλές φορές φτάνει τὰ 300 δολάρια — ή ακόμα και φυλάκισι.

Ένα άγόρι 14 ἐτῶν, έκλεψε μιὰ κοῦρσα και ξεκίνησε για μακρινὴ ἐκδρομὴ. Αφού ταξίδεψε 250 χιλιόμετρα, έφριξε τὸ αὐτοκίνητο πάνω σ' ένα τηλεγραφὸφόλο. Οι γονεῖς του παραπέμφθηκαν σὲ δικαστήριό και πληρώσαν στὸν ἰδιοκτήτη τοῦ αυτοκινήτου τὴν ἀποζημίωσι, μαζί με ένα σοβαρὸ πρόστιμο. Ὡστόσο, ή μητέρα τοῦ παιδιοῦ ὡμολόγησε ότι ή καταδική τους ήταν ένα σοβαρὸ μάθημα.

Τὸ παιδί μας κατάλαβε ότι ή συμπεριφορά του, ὀχι μόνο μάς πλῆγωσε, αλλά μάς έκανε να ξεδύσουμε και τὶς οικονομίες μας για να πληρώσουμε τὴ ζημία. Ξέρει τώρα ότι χόλασε κάτι πού έχει ἀξία και δεν πρόκειται να γλυτώσῃ με μιὰ ἐλαφρὴ τιμωρία, ὅπως πρώτα. Έκτός αὐτοῦ, και μεῖς οι ίδιοι ψάχνουμε τώρα να βροῦμε τὸν κατάλληλο τρόπο, για να τοῦ περιορίσουμε τὶς άγριες διαθέσεις του.

Στὴν ἴδια Πολιτεία, δυὸ άγόρια 14 χρόνων έσπασαν τὶς κεραίες 17 αυτοκινήτων, και έκαναν ὅτι άλλες μικροζημιές μπορούσαν. Οι γονεῖς τους ταλάρωσαν τὶς ἀποζημιώσεις χωρίς διαμαρτυρία. Έπειτα ὁ μὸς, έβαλαν τὰ παιδιά τους να εργαστοῦν σὲ μικροδουλειές, ὅπου μάζεψαν ὅσα χρήματα είχαν πληρώσει οι γονεῖς τους για τὶς ἀποζημιώσεις.

Βλέποντας τὰ έντυπωσιακά ἀποτελέσματα πού έχει ή ἐφαρμογὴ τῆς τιμωρίας τῶν γονέων για τὶς παραβάσεις τῶν παιδιῶν, τὰ νομοθετικά σώματα αρκετῶν Πολιτειῶν φτάνουν παρόμοιους νόμους. Ὅπως εἶνε φυσικό, ή ἐκπορεύεται για τὴν ἐπίδωλ τῶν νόμων αὐτῶν γίνεται ἀντικείμενο συζητήσεων και ὑπολόγων και κείνοι πού πιστεύουν ότι ὀχι μόνο δεν κάνουν καλὸ, αλλά, ἀντίθετα, περιπλέκουν ακόμη περισσότερο τὴν δύσκολη αὐτὴ κατάσταση.

Στὴ μεγάλη τους πλειοψηφία όμως, οι γονεῖς φαίνεται ότι αναγνωρίζουν τὴν ευθύνη τους στὸ ζήτημα τῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδιῶν και είναι πρόθυμοι να δεχτοῦν τὶς συνέπειες. Μιὰ πρόσφατὴ βολιδοσκοπήσι τῆς κοινῆς γνώμης ἀπέδειξε ότι τὰ 86% από τούς γονεῖς πού ρωτήθηκαν, δέχονται να πληρώσουν εκείνοι για τὶς παραβάσεις τῶν παιδιῶν τους και ἀναγνωρίζουν ότι αὐτὸ θὰ τους κάμῃ να είναι πὶο προσεκτικοί στὰ ζητήματα τῆς ἀνατροφῆς.

Τα δολώματα

ΕΝΑ πρόσλημα μεγάλο για έναν επαγγελματία, όπως και για έναν ερασιτέχνη ψαρά, είναι το δολώμα. Τι θα πάει; Πού θα το βρει;

Και για έναν επαγγελματία ψαρά το ζήτημα δεν είναι και τόσο σπουδαίο, γιατί αυτός ακολουθεί «την πεπατημένη», όπως λέγανε άλλοτε.

Από μικρό παιδί, μαζί με τον πατέρα του, που τον ακολουθούσε και τον βοηθούσε στα διάφορα ψαρέματα, ιδίως στα παραγάδια, μάθαινε τα διάφορα είδη που κάνουνε για δολώμα και τις εποχές που χρησιμοποιείται το κάθε είδος.

Σε προηγούμενα φύλλα έχουμε περιγράψει τα παραγάδια, πώς γίνονται και τι δολώματα μπορεί κανείς να μεταχειρισθεί. Έπειδή, όμως, δουλεύει καλά το παραγάδι αυτή την εποχή και αποδίδει, πολλοί δε ερασιτέχνες που διαθέτουν τα μέσα, δηλαδή, βάρκα με μηχανή, που μπορεί να τους μεταφέρει γρήγορα στον τόπο του ψαρέματος, γι' αυτό κάνουμε μία επανάληψη.

Για τα χοντρά παραγάδια, που ρίχνονται κατά κανόνα νύχτα, πρέπει από νωρίς να φροντίσουμε για φρέσκο δολώμα. Η σαρδέλλα είναι ένα από τα καλά δολώματα. Έπειδή το κρέας της είναι μαλακό, της περιέχει το άγριο από τα μάτια και καρφώνουμε στο μέσο περίπου του σώματός της το αγκάθι, το αγκιστρίο, έτσι ώστε να είναι κατά μήκος του παραμάλου και να μη καμπουριάζει η σαρδέλλα. Η σαρδέλλα μπορούμε να δολώσουμε και σε φιλά ή σκαθάρωτα παραγάδια, κομματιαστή αναλόγως του μεγέθους των αγκιστριών, να ρίξουμε το παραγάδι μία ώρα πριν φέξη καλά και να το σηκώσουμε με την ανατολή του ήλιου. Στο κομματιασμένο δολώμα της σαρδέλλας δεν δολώνουμε τα κεφάλια και κόβουμε και τις ουρές στην άκρη.

Ένα επίσης καλό δολώμα, που κάνει για όλα τα ψάρια, είναι η αβρίνα και ο γαύρος. Αυτά τα ψάρια δολώνονται ή δολώματα ή και μισά, αναλόγως του παραγαδιού, με άριστα αποτελέσματα άμα είναι φρέσκα από την τράτα ή το γρι-γρι και άπαγωτα. Τους παραγαδιάρηδες, όμως, που είναι αναγκασμένοι να έχουν οκάδες απ' αυτά τα λεπτά δολώματα και που συμβαίνει να μη τα βρίσκουν την ώρα που τα θέλουν, τους κάνει η ανάγκη να θέλουν να διατηρήσουν, όσο πιο δυνατό φρέσκο το δολώμα και γι' αυτό το παγώνουν. Έχουν συνήθειες δε, πριν παγώσουν το δολώμα, να το αλατίζουν πρώτα και έπειτα να ρίχνουν ψιλοκομμένο πάγο.

Κατά τις διάφορες εποχές του έτους, μεταχειρίζονται και ανάλογα ψαράκια για δολώματα, ιδίως άμα είναι φτηνά. Στις αρχές του φθινοπώρου, που με τις πρώτες βροχές μας έρχονται οι ξαγιάδες, τις χρησιμοποιούν πολύ κομματιαστές δίχως κεφάλι, γιατί υαλιζούν και προσελκύουν τα ψάρια.

Στα μέρη τα δικά μας, δηλαδή, στις ακτές του Σαρωνικού, όπου μερικές φορές τα ψάρια τσιμπούν από λύπη προς τους... ψαράδες, χρησιμοποιούν έλκεκτα δολώματα για τα παραγάδια ή για την καθετή. Σε άλλα όμως μέρη, και μάλιστα στους ψαρότοπους, η μαρίδα, η γοπίτσα, η τσέρουλα και τα πετρόφαρα άκομη, είναι πρώτης γραμμής δολώματα.

Τα καλαμάκια κομμένα σε μικρά κομματάκια, γίνονται εξαιρετικό δολώμα για φιλά παραγάδια, ως επίσης και οι σουτιές. Αφού τα καθαρίσουν και τους βγάλουν μία πέτσα που έχουν επάνω τους, όπως είναι άσπρα-άσπρα τα λαμπλάκια επάνω σε μία τάβλα και με ένα κοφτερό μαχαίρι και κόβουν λουρίδες πρώτα και έπειτα τις λουρίδες σε κομμάτια ανάλογα με τα αγκιστρία που έχουν οστά παραγάδια τους. Πρέπει πάντως να είναι αυτά

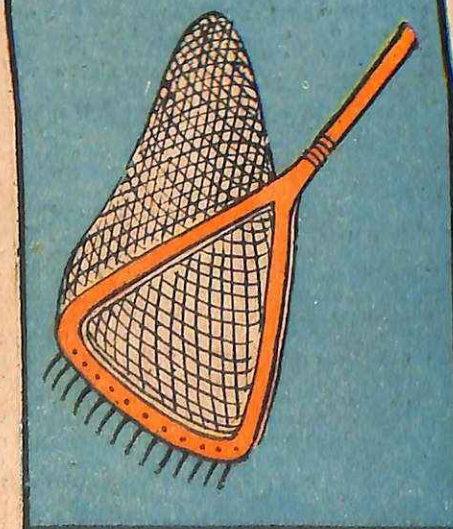
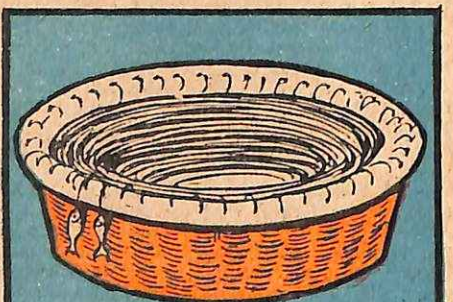
τα είδη φρέσκα, διότι αυτά όπως και τα χταπόδια, άμα μένουν και αρχίζουν να μπαγιάτευουν, φωσφορίζουν τη νύχτα και το ψάρι δεν τα πλησιάζει. Γι' αυτό, ιδίως προκειμένου για τα χταπόδια, συνθίζουν οι ψαράδες πριν τους βγάλουν μία πέτσα που έχουν επάνω τους να τα ζεματούν, δηλαδή να τα βουτάνε για λίγα λεπτά σε ζεματιστό νερό, όποτε και η πέτσα του, βγαίνει ευκολότερα και πιο άσπρα γίνονται και λιγοστεύει ο φωσφορισμός τους.

Εκτός από τα παραπάνω δολώματα από τα παραγάδια, οι ψαράδες χρησιμοποιούν και τα ζωντανά ψαράκια σε χοντρά παραγάδια για μεγάλα ψάρια. Γι' αυτή τη δουλειά δολώνουν γοπίτσες, τσέρουλες, γύλους, σπάρους, καλογρίτσες και άλλα μικρόψαρα, που τα παίρνουν ζωντανά από την τράτα, ή τα πιάζουν με την κοφινέλλα, όπως τις γόπες και τις τσέρουλες, ή με μεγάλες άπαχες, όπως τους γύλους, τους σπάρους και τις καλογρίτσες, (τις οποίες άπαχες πατώνουν στη θάλασσα, αφού βάλουν μέσα για μαλάγρια κοπανισμένους άχιους).

Όλα αυτά τα δολώματα προπαθούν οι ψαράδες να τα διατηρήσουν ζωντανά. Τα βάζουν λοιπόν μέσα σε μικρά βρελάκια με θάλασσα, τα σκεπάζουν, για να είναι σκοτεινά και να μη σκεπάζει, και τους αναγκάζουν το νερό κάθε λίγο ως ότου τα μεταχειρισθούν.

Κατά το δολώμα οι παραγαδιάρηδες τ' αδειάζουν λίγα-λίγα σ' ένα κουβά και σ' ένα ένα άγκιστρι δολώνουν, ενώ συγχρόνως τα ρίχνουν. Περνούν το κάθε άγκιστρι από πάνω από το πετρόγιο που έχουν τα ψαράκια κάτω από την κοιλιά τους, έτσι ώστε να είναι ελεύθερο το ψάρι και να κολυμπάει.

Εκτός από τα παραπάνω δολώματα, στα ψιλά παραγάδια ή και στα μετρία χρησιμοποιούν τις καραβίδουλες, κάτι μικρά μαμούδια με μεγέθους μέχρι τέσσερις πόντους, που είναι μικρογραφία της μεγάλης καραβίδας και τα πιάζουν κατά διάφορους τρόπους στις διάφορες περιοχές που παρουσιάζονται. Άλλοι,

Επάνω: Παραγάδι δολωμένο με σαρδέλα. Κάτω: Ή τσουγκράνα με το σάκο της πίσω, καμωμένο από πυκνό δίχτυ.

όπως στην 'Ιτέα, μπαίνουν στη θάλασσα, στα ρηχά μέρη που ξέρουν ότι υπάρχουν, και σουρώνοντας μία άποχη τα πιάζουν. Άλλοι πάλι τα πιάζουν με το φτυάρι, βιάζοντας τη λασπουδερή άμμο που βρίσκονται μέσα της. Ο συνθεότερος όμως τρόπος που εφαρμόζουν στο Σαρωνικό και στη Θεσπρονίκη, είναι με τη τσουγκράνα. Αυτή είναι ένα τρίγωνο σιδερένιο δεμένο σε ένα κοντάρι μακρύ, τόσο όσο χρειάζεται για να φθάνη στον πάτο της θάλασσας, και στο κάτω μέρος του τριγώνου για να σκάβει την άμμο, έχουν βάλει μία σειρά δόντια σιδερένια, τα οποία καρφώνονται στην άμμο και παίρνουν μέσα στη σακούλα. που περιβάλλει το όλο τρίγωνο από το πίσω μέρος, άμμο συνήθως καυριάμενη από τη σήμη και καραβίδες.

Αυτό το δολώμα είναι εξαιρετικό για παραγάδι, γιατί το τρώνε όλα τα ψάρια, από το μικρό χανάκι μέχρι τον φαγκριού και της συναγρίδας.

Πολλές φορές δολώνουν τα παραγάδια και με γαριδούλες, που τις πιάζουν με άπαχες και με γαριδολόγους ή και με μικρές τρατούλες, όπως στην Πρέβεζα και στη Θεσσαλονίκη, απ' όπου έρχονται και σε μας στην άγορα κατά καστέλες. Αυτές οι γαριδούλες της άγορας δεν κάνουν, άμα δεν είναι φρέσκες. Τυχαίνει όμως πολλές φορές να έρθουν και ζωντανές.

Τα ίδια δολώματα των παραγαδιών μπορούμε να μεταχειρισθούμε και για την καθετή, εκεί όμως τον πρωτεύοντα ρόλο τον παίξει η γαριδούλα και η καραβίδα — ιδίως στα λιθρινία, που τα ψαρεύουμε σε μέρη που δεν έχει ρεύμα, με μία ψιλή ζόγκα καλά τριμμένη με μεταλλικό υδράργυρο για να υαλιζέτη στον πάτο και να τη βλέπουνε τα ψάρια.

Εκτός από την καραβίδα και τη γαριδούλα, για την καθετή μπορούμε να μεταχειρισθούμε με καλά αποτελέσματα και τη σωλήνα. Η σωλήνα είναι ένα θαλασσινό, με σχήμα πίπας, μήκους από 5 ως 12 πόντους. Την βιάζουν από την άμμο, όπου χώνεται σε βάθος 20 πόντων περίπου, κι' όπου την άνακα-λύνουν από μία τρύπα που κάνει στην άμμο, μ' ένα λοφάκι γύρω της. Παίρνουν ένα άσπασμα ένα σφύρμα ως έναμιση μέτρο, 3 χιλιοστών πάχους, και χώνουν τη μία άκρη τους, αφού τη μυτερώνουν καλά, μέσα σε ένα χωνάκι από τενεκέ, μήκους 2 εκατοστών και με διάμετρο ενός εκατοστού. Ύστερα γεμίζουν το χωνάκι με μολύβι ή με καλά. Τα πωλούν, δωχανά με θάλασσα είναι ήσυχη, περπατάνε μέσα αυτοί που βιάζουν τις σωλήνες, και χώνουν το σφύρμα μέσα στις τρύπες κατέστως. Όταν υπάρξει σωλήνα, την τρυπάνε κατά μήκος στο σώματός της και την τραβούν έξω χωρίς στο χωνάκι που δεν την αφήνι να φύγει. Όταν είναι πολλές συνεχίζουν το τρύπημα, και οι σωλήνες μία μία γεμίζουν το σφύρμα, το οποίο κάθε τόσο το αδειάζουν σ' ένα κοφινάκι, που έχουν ή κρεμασμένο επάνω τους ή στο χέρι τους. Μαζί μ' αυτό κρατάνε κι' ένα μικρό μπουκαλάκι με λάδι και ένα φτερό από κόττα, με το οποίο πετάνε κάθε λίγο λίγες σταγόνες λάδι στη θάλασσα για να κάνουνε «λαδιά» και να βλέπουνε καλύτερα τον πάτο.

Πριν δολώσουν τις σωλήνες, τις κτυπούν επάνω σε ένα ξύλο για να μαλακώσουν, γιατί έτσι, όταν τις τσιμπούνη το ψάρι, δεν φέρνουν αντίσταση στο στόμα του και καρφώνεται το ψάρι ευκολότερα.

Εκτός απ' αυτούς που βιάζουν τις καραβίδες και τις σωλήνες, και τους γαριδούλες, είναι και μία άλλη κατηγορία, απ' όπου, κυρίως, που βιάζουν ένα σκουλήκι από τη θάληνα, που πολλοί το προτιμούν για δολώμα, λασσο, που πολλοί το προτιμούν για δολώμα, για τις τσέρουλες και τους σπάρους και τα διάφορα πετρόψαρα, γιατί είναι σκληρό και δεν φεύγει εύκολα από το αγκιστρί.

Είναι δυο είδων αυτά τα σκουλήκια της θάλασσας. Το ένα είναι μικρό 3-4 πόντους, χωρίς εξωτερικό περίβλημα, το το βιάζουν με το φτυάρι στις ακρογιαλιές που έχουν άμμο, ιδίως μούρη, γιατί τρέφεται με τη σήμη των διαφόρων οσίων, που μαυρίζουν την άμμο.

Το άλλο είδος το βιάζουνε πάλι με το φτυάρι, αλλά βαθύτερα στη θάλασσα ως έναμιση γόνατο νερό, εκεί όπου βλέπουνε τρύπες στον πάτο, χωρίς όμως να υπάρχει το λοφάκι, που κάνουν οι σωλήνες. Αυτό το σκουλήκι έχει χρώμα καστανόμαυρο και έχει απ' έξω από το σώμα του ένα κάλυμμα σαν ποικίμα, μέσα δε σ' αυτό περπατά επάνω κάτω.

Αυτοί που βιάζουν τα σκουλήκια, εκτός από το φτυάρι, έχουν κι' ένα κοφινί υετρίου βάθους, και κάθε φτυαριά που βιάζουν, την ρίχνουν στο κοφινί, όπου με λίγες κινήσεις του μέσου στο νερό φεύγει η άμμος και μένουν τα σκουλήκια.

Είναι γεγονός ότι σε κάθε τόπο χρησιμοποιούν διάφορα δολώματα. Άλλοι έχουν τα σωληνοκαράκια της θάλασσας, άλλοι τις πεταλίδες, άλλοι τις πορφύρες και τα καρτοίνια, άλλοι τις φουσκές. —Κάτι μακρούλα φυτόζωα που κρέμονται από κάτω από τα στάσια και-κία — και άλλα. Άς αφήσουμε δε στα διάφορα ποτάμια στα ένα μέρη, και στις λίμνες, όπου μεταχειρίζονται διάφορες μυτιές ψεύτικες για να ξεγελάνε τα ψάρια.

Κ. Ι. ΣΙΝΑΝΗΣ

ΠΟΛΛΟΙ είναι εκείνοι, που φαντάζονται πως οι κανόνες της καλής συμπεριφοράς καταγράφονται αυτόματα στην έξοχη και στο ταξίδι. Πράγμα, που τους κάνει να συμπεριφέρονται με τον πιο άκρατο — και πιο ένοχλητικό, για τους άλλους — σανφασισμό.

Η αλήθεια είναι, ωστόσο, πως η περίοδος των διακοπών όχι μόνο δεν καταργεί τους υφιστάμενους κανόνες, αλλά προσθέτει και καινούργιες υποχρεώσεις. Το περίφημο «σαςού-αρ βίβε», όταν δε φτάνει σε εξεζητημένες υπερβολές, δεν αποδέλνει σε τίποτε άλλο, παρά στο να μας κάνει να ζούμε αρμονικά με τους συνανθρώπους μας. Και στην έξοχη ή ανάγκη αυτή της «αρμονικής συμβίωσης» είναι τόσο ζωτική, όσο και στην πόλη.

Άλλ' εδράζουμε πρώτα από το ταξίδι. Ένα επίθετο από τους καλύτερους Γάλλους ειδικούς των ζητημάτων καλής συμπεριφοράς κατάρτισε τελευταία έναν πίνακα οδηγιών για τους ταξιδιώτες, που επιθυμούν να φτάσουν στον προορισμό τους χωρίς να έχουν γίνει στο μεταξύ άσπονοι ή έθροιοι με τους προοριζόμενους γείτονές τους στο ίδιο βαγόνι της αμαρτωσιότητας!

Η πρώτη και κυριώτερη οδηγία απευθύνε-

Τό 'θαβουάρ βίβε» ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

Πώς πρέπει να φέρεστε στο ταξίδι, στο ξενοδοχείο, στην πλάζ

ται στις μητέρες, που ξεκινούν για την έξοχη με τα παιδιά τους. Τα παιδιά είναι ικανά να μεταβάλουν σε κόλαση το διαμέρισμά του τραίνου για όση ώρα διαρκεί το ταξίδι! Βασική υποχρέωση, λοιπόν, είναι για τις μητέρες να μην τα αφήνουν να γίνονται πηγή μαρτυριών για τους συνταξιδιώτες τους, έστω κι' αν αυτοί θεωρούν χρέος τους να διαμαρτυρηθούν: «Δεν περάζει... Αφήστε το να παίζει το χρυσούλι!»

Ακόμη χειρότερο είναι να χρησιμοποιούν τα παιδιά στο ίδιο διαμέρισμα, για να εκθείσουν τους συνταξιδιώτες τους: «Ζεσταίνονται, μωρό μου; Νά, ο κύριος θα μας αφήσει ν' ανοίξουμε το παράθυρο!» Καί, χωρίς καν να υποβληθ στην κόπο να ρωτήση τον «κύριο», ή μαμά κατεβάζει το τζάμι!...

Αν ταξιδεύετε με παρέα, πρέπει να έχετε υπ' όψη σας πως οι άλλοι συνταξιδιώτες σας δεν ενδιαφέρονται καθόλου για τα οικογενειακά σας ζητήματα. Και πως είναι άπρεπια να κουβεντιάζετε δυνατά, προπαντός για θέματα, που στερούνται από γενικότερο ενδιαφέρον.

Όταν θέλετε να καπνίσετε και ταξιδεύουν κυρίες στο ίδιο διαμέρισμα, ή αν ξεχνάτε πως πρέπει, πρώτον: να τις ρωτήσετε αν τις ένοχλη ή καπνός και δεύτερον: να τους προσφέρετε τσιγάρο, χωρίς, όμως, να επιμένετε, αν αρνηθούν.

Αν ένας συνταξιδιώτης σας ενοχλή με τις συστηματικές του απόπειρες να σας πιάσει κουβέντα, δεν χρειάζεται ούτε να υποκύψετε, ούτε να τον αποπάρτε. Το καλύτερο είναι να καταχωρηθείτε από την φλυαρία του, χρησιμοποιώντας ως παραπέτασμα ένα περιοδικό ή μια εφημερίδα.

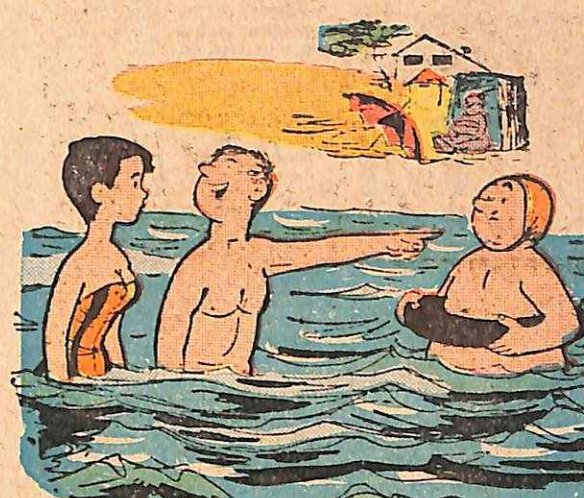
Τέλος, αν συνταξιδεύετε με μία αγνώστη σας κυρία και η δική σας θέρη είναι καλύτερη από την δική της, οφείλετε να προσφερθείτε να της την παραχωρήσετε. Άλλα και χρέος της κυρίας είναι, επίσης, να παρακαλέσει, έπειτα από μία ή δυο ώρες ταξιδιού, τον ευγενικό συνταξιδιώτη της να ξαναπαρή τη θέσι του.

Από την στιγμή, που θα φθάσετε στην έξοχη και θα εγκατασταθήτε σ' ένα ξενοδοχείο, σας περιμένουν ακόμη πιο περίπλοκες υποχρεώσεις.

Οφείλετε να μην ξεχνάτε πως στο ξενοδοχείο, ή την οικογενειακή παύση, όπου μένετε, υπάρχουν και άλλοι ένοικοι, που θα τους συναντήσετε υποχρεωτικά αρκετές φορές την ημέρα. Καλό είναι, λοιπόν, να έχετε

Μην αφήνετε τα παιδιά σας να ενοχλούν τους ξένους με τα παιχνίδια τους...

Μην κάνετε σχόλια για τους τρίτους, που παίρνουν το μπάνιο τους κοντά σας.

τε, αν όχι εγκάρδιες, τουλάχιστον όμα-λες σχέσεις με όλους τους.

Αν πήρατε μαζί σας ένα φορητό ραδιόφωνο, φροντίστε να μην το βάψετε ποτέ δυνατά. Μην λησμονείτε πως στον κόσμο αυτό υπάρχουν και έθροιοι της μουσικής, καθώς και ότι ο πιο πολύς κόσμος πάει στην έξοχη ακριβώς για να σωθή από τους θορύβους.

Στο ρεστοράν, αν το φαγητό δεν σας αρέσει, είναι περιττό να διαμαρτυρηθείτε στο ανεύθυνο γκαρσόνι και, μάλιστα, επικαλούμενος τους άλλους πελάτες ως μάρτυρες. Αποταθήτε απευθείας στην διεύθυνση.

Αν τυχόν δεχθήτε μία πρόσκληση για να παίξετε χαρτιά, δεν είναι σωστό να την απορρίψετε το πρώτο βόα-δο. Αν, όμως, η πρόσκληση επαναληφθή, ή αρνηθεί σας θα είναι απόλυτα μέσα στους κανόνες της καλής συμπεριφοράς, υπό τον όρο να συνοδεύεται από κάποιο πρόσημα.

Στην περίπτωση, που δεν θα μέινετε σε ξενοδοχείο, αλλά θα νοικιάσετε ένα σπίτι, μην ξεχνάτε πως το σπίτι αυτό είναι, κατά την δική σας κρίση, ασημαντές, αλλά για τον ιδιοκτήτη να έχουν τις διαστάσεις, αν φιλοξενήστε.

Ακόμη λεπτότερες είναι οι υποχρεώσεις σας, αν φιλοξενήστε σ' ένα φιλικό σας σπίτι. Το πρώτο χρέος σας είναι να προσαρμό-σθε με το χώρο των φίλων σας που σας φιλοξενούν: 'Νά ξυπνήτε με το ώροριο τών φίλων σας που σας φιλοξενούν: 'Νά ξυπνήτε, να τρώτε και να κοιμώσαστε τις ίδιες ώρες μ' εκείνους.

Οι φιλοξενούμενες κυρίες, ειδικώς, πρέπει να προσέξουν και κάτι άλλο: 'Να μην χρονίζουν στο μπάνιο για να σπιτίουν!

Αν οι φίλοι σας δεν έχουν υπηρέτρια, μην ξεχνάτε πως πρέπει να στρώνετε μόνος — ή μόνη — σας το κρεβάτι και να συγκοιμάτε το δωμάτιό σας. Αν έχουν, οφείλετε, φευγόντας, να της δώσετε ένα μικρό φιλο-δώρημα. Και, προπαντός, να μην της δίνετε διαταγές και να μην της κά-νετε συστάσεις για την δουλειά της.

Στην πλάζ, εκείνο, που σας επιτρέπει οι μοντέρνοι κανόνες της κα-λής συμπεριφοράς, είναι να εμφανιζώσαστε μ' όποια άμφισι σας κάνει κέφι. Σε άλλα ζητήματα, όμως, δεν παύετε να έχετε ώριμες συγκε-κριμένες υποχρεώσεις.

Οφείλετε, πρώτον, να μην τρέχετε με δλη σας την ταχύτητα στην άμμο, αλλά να μην τρέχετε όλη την άμμο στα μάτια.

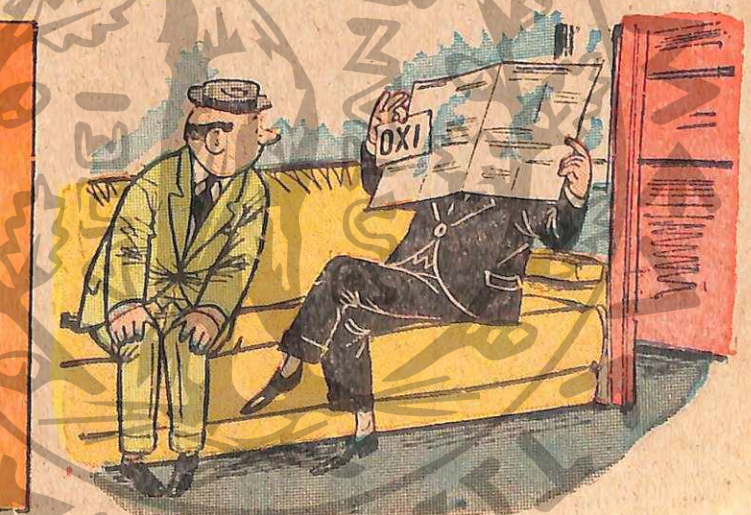
Δεύτερον, οφείλετε να μην κάνετε, με δυνατή φωνή, σχόλια για τους άλλους, που κάνουν κοντά σας το μπάνιο τους, σπεύσετε να επέμβετε.

Αν τα παιδιά σας τσακώθουν με άλλα παιδιά, σπεύσετε να επέμβετε, αμέσως και να τα χωρίσετε. Ανεξάρτητα, όμως, από το ποιά έφταιγαν, δεν έχετε δικαίωμα να κάνετε παρατηρήσεις στα ξένα παιδιά ή, πολύ περισσότερο, να τα βερίζετε. Αυτό έφρασε τους γονείς τους.

Αν σας ζητήση κάποιος την άδεια να γδυθή στην καμπίνα σας, το σωστό είναι να του την δώσετε. Αντίθετα, αν ζητήση να του δανειστεί τη βάρκα σας, το κανό σας, ή οποιοδήποτε άλλο πλωτό μέσο έχετε στην ιδιοκτησία σας ή νοικιασμένο, όχι μόνο μπορείτε, αλλά και επι-βάλλεται να αρνηθείτε.

Τυπική κοινωνική υποχρέωση είναι ακόμη να στέλνετε, από το μέρος που βρίσκόσαστε, κάρτ - ποστάλ στους φίλους και τους γνωστούς σας. Το τι θα γράψετε στην κάρτ - ποστάλ είναι ζητήμα, που αφορά την έμπνευσή σας, πρέπει, όμως, να ξέρετε πως οι πιο λιγότερες είναι και οι πιο ευπρόσδεκτες.

Σεχωριστή προσοχή χρειάζεται μόνο στο θέμα της κάρτας, που θα διαλέξετε. Σε κάθε πρόσωπο πρέπει να στέλνετε μία κάρτα, που να του ταιριάζει και να ξέρετε πως θα το ευχαριστήσει. Αποτελεί π.χ. κλασική γκάφα να στέλνετε σε μια φίλη σας γεροντοκόρη την εικόνα μιας όμορφης και σφριγλής χωρικής. Η γεροντοκόρη θα μισήσει και τη χω-ρική και σας, που της την έστέλλατε!

Όχι να αφήνετε τα παιδιά σας να ενοχλούν τους ξένους με τα παιχνίδια τους...

Ημερομηνία μας

ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΗ ΝΥΦΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΡΙΤΣΑΡΝΤ: 25 χρόνων, Διευθυντής σε μια 'Ασφαλιστική' Εταιρεία. ΝΕΛΛΑ: 20 χρόνων. Δακτυλογράφος του. ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ, ΧΕΡΜΠΕΡΤ: Εγγενείς, αλλά ξεπεσμένοι θείοι του Ρίτσαρντ. ΕΘΕΛ, ΒΕΑΤΡΙΚΗ: Θείες του Ρίτσαρντ, της ίδιας κοινωνικής θέσεως. ('Η ύπνεσι στο Λονδίνο).

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο μέγαρο «Κώνηλ - Γκρήν», όπου κατοικούν οι θείες και οι θείοι του νεαρού Ρίτσαρντ).

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ (συνεχίζοντας κουβέντα): Πού τον γράψαμε τον ανήψιο μας, τον Ρίτσαρντ, αυτό το παλιόβλικο; ΧΕΡΜΠΕΡΤ: Μαύρες μέρες έρχονται στο «Κώνηλ - Γκρήν».

ΒΕΑΤΡΙΚΗ: Δεν αντιλαμβάνεται ότι ο άνθρωπος που τον παντρεύεται μόνο και μόνο για την κοινωνική του θέση;

ΕΘΕΛ (αποφασιστικά): Δεν θα τον παντρευτεί!

ΒΕΑΤΡΙΚΗ: Δεν θα μπορούσε να τον εμποδίσουν. 'Ο Ρίτσαρντ είναι ανήλικος!...

ΕΘΕΛ: Μπορούμε! Θα υποχρεώσουμε εκείνη ν' αλλάξει γνώμη!...

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ: Αύτην. Νά κλωστήσει μόνη της αυτή την ευκαιρία;

ΧΕΡΜΠΕΡΤ: Βεβήλωσις! 'Ισχυρά! Μια δακτυλογράφος να εγκατασταθεί στο μέγαρο «Κώνηλ - Γκρήν»!...

ΕΘΕΛ: Σωπάτε και ακούστε: Για να πετύχουμε το σκοπό μας, θ' ακολουθήσουμε τη στρατηγική της παλιάς σχολής: Θα προσκαλέσουμε την κοπέλα να περάσει το γουόκ-έντ στο «Κώνηλ - Γκρήν».

ΧΕΡΜΠΕΡΤ: Για να την τρομοκρατήσουμε;

ΕΘΕΛ: Κάτι χειρότερο: Νά την ταπεινώσουμε!

ΒΕΑΤΡΙΚΗ: Μά θα είναι κοντά της κι' ο Ρίτσαρντ και θα έχη έτσι την ήθικη του υποστήριξη!

ΕΘΕΛ: Το έχω προβλέψει κι' αυτό. 'Ο Ρίτσαρντ θα λείπει. (Τους εμπίπτει στο αγένιο της).

ΟΛΟΙ: Αμπα! Περίφημα!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στο ίδιο μεγαρο γραφείο του νεαρού διευθυντού της ασφαλιστικής εταιρείας «Προδίνετς». Μπαίνει χαρούμενη η δακτυλογράφος Νέλλα).

ΝΕΛΛΑ: Με κάλεσαν στο «Κώνηλ - Γκρήν».

ΡΙΤΣΑΡΝΤ (μ' Εκπλήξι): 'Ε, αυτό δεν το περίμενα!

ΝΕΛΛΑ: Πώς έληγε αυτή την πρόσκληση; Πρόκειται να έγκρινουν την ένωση μας;

ΡΙΤΣΑΡΝΤ (ζώνει το κεφάλι του): 'Ισως να τους βασανίζει η περιέργεια... Ξέρεις, Νέλλα, οι θείες και οι θείοι μου έχουν τη φιλοδοξία να με παντρεύουν με μια πλούσια, που να έχη και κάποιο τίτλο εγγενούς. Φυσικά, σέβομαι τις αντιλήψεις τους, γιατί τους όφειθα πολλά.

ΝΕΛΛΑ (πειραγμένη): Γιατί, παρακαλώ, αυτές οι πρόλογος; (Είρωνικά): Το ξέρω πως είσαι ο τελευταίος απόγονος του Γουέλντ του Καστοκίτου. Το σκέπτομαι, ήτμα δ' μως τώρα είναι η προσκλησις. Νά την δεχθώ ή όχι;

ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Το ρωτάς; Θα σημειώσης επιτυχία!...

ΝΕΛΛΑ: Θα βρισκόσαι κι' εσύ κοντά μου, δεν είναι έτσι;

ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Και τώρα και πάντοτε, αγάπη μου! (Φίλι).

ΝΕΛΛΑ: Πώς να ντυθώ;

ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Άπλά και δημοκρατικά. Μην επηρεάζεσαι από όνοματα και τίτλους. (Φίλι).

ΣΚΗΝΗ 3η

(Παρασκευή, ώρα πέντε και μισή το απόγεμα. 'Η Νέλλα επισκέπτεται τον αγαπημένο της στο διαμέρισμά του).

ΝΕΛΛΑ: 'Ετοιμος;

ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Νέλλα! Συμβαίνει κάτι το τρομερό! Πρέπει άμεσα να φύγω για τη Σκωτία!

ΝΕΛΛΑ: Πώς είναι δυνατόν, αγάπη μου; Θα με αφήσεις μόνη άναμεσα στους δικούς σου;

ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Το ταξίδι μου δεν παίρνει αναβολή. Πρόκειται για μια πλούσια γεροντοκόρη, που επιθυμεί να κάνει μια μεγάλη ασφάλεια στην εταιρεία μας. Είναι στενή φίλη της θείας μου 'Εθελ και απαιτεί να χειριστώ προσωπικά το ζήτημά της.

ΝΕΛΛΑ (με απογοήτευση): Τότε; Θα πάω μόνη στο «Κώνηλ - Γκρήν»;

ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Γιατί; 'Εσένα, άλλωστε, δεν κάλεσαν; (Την χτυπά ελαφρά στο μάγουλο). Θάρρος! Και μην τους αφήσεις να σου πάρουν τον αέρα!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στο προγονικό μεγαρο του Ρίτσαρντ. 'Η Νέλλα παρουσιάζεται δειλά στους γέροντες συγγενείς του, που την υποδέχονται ντυμένοι επίσημα).

ΝΕΛΛΑ (ύστερα από τις συστάσεις): Νά με συγχωρήτε, που ντύθηκα έτσι απλά. 'Ο Ρίτσαρντ... μου είπε...

ΕΘΕΛ: Παρακαλούμε... Μην ενοχλήστε, μίς Τσήμε... Ξέρω... (Διηγητικά): Δεν ξέρετε πως πρέπει να ντυθώ, γιατί δεν συνηθίζετε να βγαίνετε ταχτικά έξω...

ΧΕΡΜΠΕΡΤ: Το πάθη-α της μίς Τσήμε μού θυμίζει έναν φίλο μου, που έφτασε σε μια δεξίωση με κόκκινη γραβάτα, ενώ όλοι τον περιμεναν φορώντας φράκο. 'Επανεβρώσε όμως τη γκάφα του...

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ: Πώς; ΧΕΡΜΠΕΡΤ: Τίναξε τα μουλά του στον αέρα!... (Λο-ξά βλέποντας προς την κατακόκκινη Νέλλα).

ΒΕΑΤΡΙΚΗ: Σας άρεσει το κυνήγι, μίς Τσήμε;

ΝΕΛΛΑ (με θάρρος): Δεν έχω ιδέα! Μόνο στά λούνα-παρκ σκοπεύω καμιά φορά...

ΕΘΕΛ (με περιφρόνησι): Τους ψεύτικους καρνακιάς-δες, ε;

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ: Μην το λές... 'Η μίς Τσήμε σκόπευσε και πέτυχε στην καρδιά έναν πριγκίπα!...

ΒΕΑΤΡΙΚΗ: Πούφι! ΧΕΡΜΠΕΡΤ: Ξέρεις, μίς Τσήμε... 'Η δική μας η ζωή περνά με το κυνήγι και το ψάρεμα. 'Εχουμε πολλά λεπτά...

(Κάθονται όλοι στο τραπέζι, με μισή όρεξη να τ'αφάμε. 'Η Νέλλα είναι ελαττωματικό και την φέρνει σε άμνηστια. Αντί ηθρούν και μαχαίρι βέλει...

τρία κουτάλια άσημένια).

ΕΘΕΛ: Πότε μίς Τσήμε, θα παρουσιασθήτε στη δεξίωση των άνακτορων;

ΝΕΛΛΑ (με αραχή): Νά παρουσιαστώ στα άνακτορα; Γιατί;

ΒΕΑΤΡΙΚΗ: Μά όλες οι κυρίες της άριστοκρατίας παρουσιάζονται στα άνακτορα. Μόνο που η τουαλέτα θα σας στοιχίση πολύ ακριβά... Δεν τρώτε μίς Τσήμε; ('Η Νέλλα κυττάζει τα τρία κουτάλια και η άμνηστια της αυξάνει).

ΕΘΕΛ (στον οικονομό που προσέλασαν επίτηδες για τη φάρα): Ζόρκινς! Δώσε στην μίς Τσήμε ένα τηρούλ τοδ... φρούτου!

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ: Σήμερα καταφθάει το καινούργιο μου αυτοκίνητο.

ΕΘΕΛ: Άλήθεια; Παίει άπ' όλα; 'Εκείνο που σου ανέστησε ο δούε του Μπλαγκουάτερ;

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ: 'Ακριβώς. Μου τσάειαν προχθές, αλλά το επέστρεψα, γιατί είχαν παραλείψει να βάλουν στις πόρτες τα οικόσημά μας.

ΧΕΡΜΠΕΡΤ: 'Υψιστε Θεέ! Τσάειαν χωρίς τα οικόσημά μας! 'Ο Γουλιέλμος ο Κατακρητής θ' αναποδογύριζε στον τάφο του!

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ (κυττάζοντας την φίλη της Νέλλα): Κρίμα όμως που ο νεαρός Ρίτσαρντ δεν πρόκειται ν' αγνίξη ούτε μια πένα από τα λεπτά μου!...

ΣΚΗΝΗ 5η

(Στο σαλόνι του μεγάρου κι' έπειτα από μια άοιασθη και προσδλητική για τη Νέλλα αυτοδιαφήμιση των οικοδεσποτών).

ΕΘΕΛ: Θάρρω, μίς Τσήμε, ότι θα είσαστε μια από τις κόρες ή τις άνηψίες του μεσίτου στοιχημάτων Τσήμε.

ΧΕΡΜΠΕΡΤ: Τον γνώρισα αυτόν τον Τσήμε. Είναι μαριώ-δης και έξυπνος χαρτοπαίχτης!...

ΝΕΛΛΑ: Κάνετε λάθος... Κατάγομαι από την περιφέρεια σας. 'Εδώ κοντά μάλιστα εργάζεται κι' ο πατέρας μου.

ΒΕΑΤΡΙΚΗ: Σε καμιά χαρτοπαίχτική λέσχη μήπως; ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ: Μπα! 'Εργάζεται ο πατέρας σας;

ΝΕΛΛΑ: Φυσικά! Είναι ο νέος οικονομικός έφορος της περιφέρειας. (Τρομερή συ-χυσί).

ΕΘΕΛ (που αναλαμβάνει πρώτη. Αυστηρά στον οικονομό): Ζόρκινς! ('Ο ψευδο-οικονόμος πλησιάζει): Γιατί δεν προσέδεξέ την μίς Τσήμε στο τραπέζι; 'Απολαύσαι!... ('Ο ψευδο-οικονόμος απομακρύνεται).

ΧΕΡΜΠΕΡΤ (στο αυτί της Νέλλας): Τον Ζόρκινς τον προσλάσαμε για λίγες μόνο ώρες, για να τιμήση την επίσκεψή σας.

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ: Μας τον έστειλε ένα ειδικό γραφείο μαζί με τ' άσημένα ματαιοτη-ρούνα και τα κουτάλια.

ΕΘΕΛ (βήχοντας): Δεν πιστεύω να πήρατε στα σοβαρά τα λόγια μας... Δεν έχουμε αυτοκίνητα...

ΒΕΑΤΡΙΚΗ: Και το μέγαρο μας είναι χρωμένο... ΧΕΡΜΠΕΡΤ: Μιλώτε καθαρά! Είμαστε άπενταροι!...

ΝΕΛΛΑ (μυσιελώντας): 'Αστευδούσατε δηλαδή; ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ: Μά, φυσικά, άσχηπη μου, άνηψιά!

ΕΘΕΛ: Φυσικά, μίς Τσήμε, ότι ακούσατε θα το κρατήσετε μυστικό!

ΒΕΑΤΡΙΚΗ: Και βέβαια θα το κρατήση. Τώρα πιά άποτελεί μέλος της οικογενείας μας.

ΧΕΡΜΠΕΡΤ (σε όλους): Τι λέτε; Δεν έσκακαθώσατε στο τραπέζι να φάμε και να πιούμε σαν μια οικογένεια;

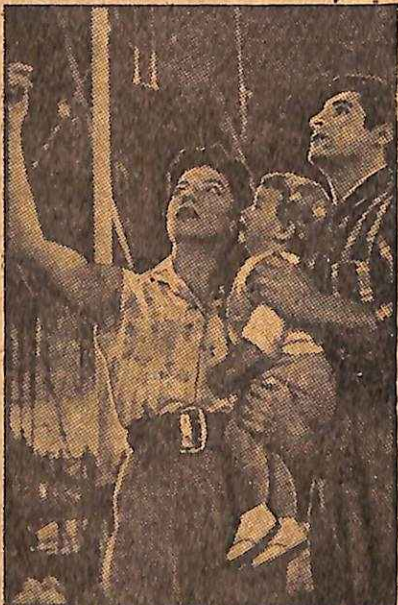
('Επ'ακολουθεί ειλικρινής ευθυμία και... ααααα).

ANTONY ΠΟΥΛ

ΜΙΑ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΦΩΝΗ

Στις επιδείξεις, που η Σχολή Τραγουδιού της καθηγήτριας Κόκκας Κοκκινάκη - Κράνοβα έκανε στον «Παρνασσό», διεκρίθη μεταξύ των μαθητών και μαθητριών η δίσ Ρόζα Μιχαήλ. 'Η πλούσια, άνεπιθευτη φωνή της και η εξαιρετική μουσική της αντίληψη της έπετρεψαν ν' αποδόση με μεγάλη επιτυχία την περίφημη άρια από την «'Αλκηστι» του Γκυόκ και την επίσης θαυμασία άρια από την «'Αδύμη» του Πετρωμένου του Βέρντι. Την ίδια επιτυχία σημείωσε η δεσποινίς Μιχαήλ κι' όταν ακολούθησε τραγούδησε ένα δημοτικό τραγούδι.

ΓΛΥΤΩΣΕ ΩΣ ΕΚ ΘΑΥΜΑΤΟΣ

'Η ακροβάτις Νόε Μπάρνερ που έκτελει με τον σύζυγό της ένα επικίνδυνο νούμερο χωρίς δίχτυ, στο άμερικανικό τσίρκο Μπαρνούμι, κινδύνεψε πρό ημερών να σκοτωθή, πεφτοντας στο έδαφος. Εύτυχως όμως της έσωσε η έτοιμότης του συζύγου της, ο οποίος βλέποντας την να κινδυνεύει, τινάχτηκε με το μονόζυγο του και πρόφτασε να την πιάση από το χέρι, ενώ εκείνη έπεφτε στο κενό. Στή φωτογραφία μας οι δυο σύζυγοι μαζί με την κορούλα τους κυττάζουν με τον πρόμο ζωγραφισμένο στα πρόσωπά τους το ύφος, από το οποίο κινδύνεψε να πάση η διάσημη ακροβάτις. 'Αξίζει να σημειωθή, ότι οι περισσότεροι από τους θεατές δεν άντελέφθησαν τον κίνδυνο και πίστεψαν πως εκείνο που είδαν αποτέλεσε μέρος του προγράμματος.

ANTONY ΠΟΥΛ

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΤΗΣ ΑΝΙΣΟΜΕΤΡΩΠΙΑΣ

'Όταν οι αυτοκίνητισται δεν μπορούν να εκτιμήσουν με ακρίβεια το βάθος και τις απόστάσεις

Τα περισσότερα αυτοκίνητα δυστυχήματα γίνονται στις μεγάλες λεωφόρους και ιδίως στις περιπτώσεις που ένα αυτοκίνητο προσπαθεί να ξεπεράση ένα άλλο. Το γεγονός αυτό οφείλεται στο ότι οι περισσότεροι οδηγοί δεν είναι σε θέση να εκτιμήσουν με ακρίβεια το βάθος και τις απόστάσεις. Αυτό το ελάττωμα καλείται ανισομετρωπία.

'Η εκτίμηση της απόστασεως εξαρτάται κυρίως από την όπτική ισορροπία μεταξύ των δύο ματιών. Ένα άτομο π.χ. που έχει τέλεια όραση με το ένα μάτι (10/10) και μόνον 7/10 με το άλλο (μυωπία) θα ιδή καλύτερα τα αντικείμενα από ένα άλλο, που έχει όραση 7/10 και με τα δύο μάτια. Το δεύτερο, όμως, είναι σε θέση να εκτιμήση καλύτερα τις απόστάσεις, για το λόγο ότι έχει άπολυτη όπτική ισορροπία μεταξύ των δύο ματιών.

'Η ανισομετρωπία είναι μια πάθησι πολύ περισσότερο διαδεδομένη από ό,τι φανταζόμαστε. 'Η σημασία της για τη συνήθη ζωή δεν είναι ίσως μεγάλη. 'Αλλά δεν συμβαίνει το ίδιο και για έναν αυτοκίνητισται, που μπορεί να τον παρασύρει σε μοιραίες πλάνες.

Την ίδια σημασία μπορεί να έχη και για τον κάτοικο των σημερινών μεγαλουπόλεων, που είναι υποχρεωμένος να κυκλοφορή στους καταμεσους από αυτοκίνητα κεντρικούς δρόμους. Γιατί δεν του επιτρέπει να εκτιμήση έπακριβώς τις απόστάσεις και να προφυλαχθή από τα διερχόμενα τροχοφόρα.

Γι' αυτό, δεν πρέπει να την παραμελούμε ποτέ. Θα αποφυγώμε έτσι πολλούς κινδύνους.

'Η ανισομετρωπία δεν είναι, βέβαια, μια πάθησι που μπορούμε να την θεραπεύσουμε. Μπορούμε, όμως, να την διορθώσουμε με ένα ζευγάρι κατάλληλα γυαλιά.

'Από το έρχόμενο τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» αρχίζει μια νέα εξαιρετικού ενδιαφέροντος σειρά καταπονητικών άθρων γύρω από τα αισθηματικά ζητήματα της καρδιάς με το γενικό τίτλο:

Ο ΕΡΟΣ ΧΩΡΙΣ ΜΑΣΚΑ

'Αν η ψυχολογία των ανθρώπων παραμένει πάντοτε η ίδια, ο έρως, όμως, εμφανίζεται στην εποχή μας με διαφορετική από άλλες μορφή.

- 1) Ποιές είναι οι καινούργιες κατευθύνσεις που παίρνει στις ημέρες μας το έρωτικό αίθημα;
- 2) Πώς οι σύγχρονοι νέοι και οι νέες αντιμετωπίζουν τον έρωτα;
- 3) Ποιά είναι η ιδιαίτερη σημερινή ψυχολογία του άνδρα και της γυναίκας και ποιές συγκρούσεις προκύπτουν αναπόφευκτα απ' αυτήν;
- 4) Πώς μπορούμε να εξηγήσουμε αυτό που λέμε σήμερα «μοντέρνο ρωμαντισμό» και ποιές είναι οι χαρακτηριστικές εκδηλώσεις του;

ΚΑΠ. ΚΛΠ.
Πρόκειται για μια πρωτότυπη σειρά μ' έντελως νέες διαφωτιστικές απόψεις για όλα τα έρωτικά ζητήματα, που ενδιαφέρουν ιδιαίτερα τους νέους και τις νέες της εποχής μας.

'Αλλ' ή διορθώσι δεν είναι ποτέ πλήρης. Γιατί το άρνητικό γυαλί μισκράνει τις διαστάσεις των αντικειμένων. 'Ετσι, τα βλέπομε να έχουν διαφορετικές διαστάσεις, αν τα κυττάζομε χωριστά με το ένα μάτι και χωριστά με το άλλο. 'Όταν, όμως, τα κυττάζομε και με τα δύο μάτια ταυτόχρονα, τα βλέπομε συγκεχυμένα σαν να έπρόκειτο για δυο όμοιες εικόνες, που βρίσκονται ή μία πάνω στην άλλη, αλλά που δεν έχουν το ίδιο μέγεθος.

'Η ανισομετρωπία, εκτός από το ότι μας εξαπατά ως προς τις διαστάσεις και την απόστασι των αντικειμένων, προκαλεί διάφορες διαταραχές στον οργανισμό μας.

Οι κυριώτερες απ' αυτές τις διαταραχές είναι οι εξής:

1) Κούρασι, ημικρανία, εξάντλησι. Οι διαταραχές αυτές οφείλονται στην προσπάθεια που κάνει ο έγκέφαλος για να συγχωνεύση τις δύο όμοιες αλλά διαφορετικού μεγέθους εικόνες που του δίνουν τα δύο μάτια.

2) Στραβισμός. Το αδύνατο μάτι λοξεύει λόγω της προσπάθειας που κάνει συνεχώς για να συντονισή την όρασί μας με του άλλου ματιού.

3) Το αδύνατο μάτι άχρηστεύεται σιγά - σιγά, για το λόγο ότι προτιμούμε ένστικτωδώς την όρασι που μας παρέχεται από το άλλο.

Οι κυριώτερες είναι οι εξής:

α) Τα άτομα που πάσχουν από ανισομετρωπία δεν μπορούν να εκτιμήσουν έπακριβώς ούτε την απόστασι, ούτε τις διαστάσεις ενός αντικειμένου. Προκειμένου για έναν οδηγό αυτοκινήτου, το μειονέκτημα αυτό μπορεί να έχη καταστρεπτικά αποτελέσματα.

β) Ομίχλη. 'Όταν ο καιρός είναι ομίχλωδης, τα πράγματα μας φαίνονται μακρύτερα από ό,τι βρίσκονται. 'Ετσι, ένας οδηγός αυτοκινήτου που πάσχει από ανισομετρωπία θα ιδή τ' άλλα αυτοκίνητα που έρχονται από την αντίθετη διεύθυνση μακρύτερα από την πραγματική τους θέση και ένδέχεται να κάμη σφαλέρους χειρισμούς που θα οδηγήσουν σε σύγκρουσι.

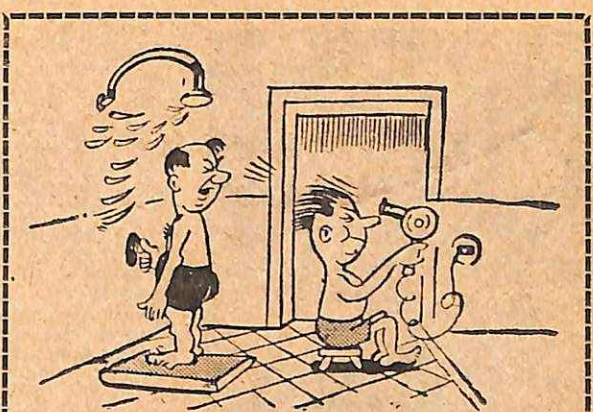
γ) Διαγυής άτμόσφαιρα πάνω σ' έναν όρεινο δρόμο. 'Η διαγυής της άτμοσφαιρας ενισχύει την όρασι. Για το λόγο αυτό τα αντικείμενα μας φαίνονται πιά κοντά από ό,τι είναι.

δ) Χρώμα. Το κόκκινο, το άνοιχτό καφέ και το κίτρινο φέρνουν πιά κοντά τα αντικείμενα σ' έναν άνθρωπο που πάσχει από ανισομετρωπία. 'Όλα τα άλλα χρώματα τα απομακρύνουν.

ε) Όμοιομορφία. 'Όταν ο δρόμος κυλά ομοιομορφα, ένα άτομο που πάσχει από ανισομετρωπία χάνει τελείως την αίσθησι των απόστασεων. 'Η ποικιλία, π.χ. μια γέφυρα, ένα αλυσάλλιο, ή εναλλαγή του άνθη-φορου με τον κατήφορο κτλ. διευκολύνουν, αντίθετα, την όρασί του. Για τον ίδιο λόγο, ένας ασφαλτοστρωμένος και ευθύς δρόμος συντομεύει τις απόστάσεις. 'Ενώ ένας δρόμος σε κακή κατάστασι, με άποτομες στρώφες κτλ. μας κάνει να τις εκτιμούμε καλύτερα.

Όπως είπαμε και παραπάνω, τα γυαλιά διορθώνουν την όρασι των ατόμων που πάσχουν από ανισομετρωπία. 'Αλλ' ή διορθώσι δεν είναι ποτέ πλήρης. Για το λόγο αυτό, τα έν λόγω άτομα δεν πρέπει να έχουν άπολυτη έμπιστοσύνη στην ακρίβεια των εικόνων που τους παρέχουν τα μάτια τους.

Ένας αυτοκίνητισταις, λοιπόν, που πάσχει από ανισομετρωπία πρέπει να προσέχη περισσότερο από κάθε άλλον και να μην κάνει ποτέ άπερισκεψίες, που είναι δυνατόν να εκθέσουν σε σοβαρώτατο κίνδυνο όχι μόνον τη δική του ζωή, αλλά και των άλλων ανθρώπων.

— Σταμάτα τον άνεμιστήρα, βρέ Γιάννη!

— Χθές το βράδυ ο Γιάννης έπεσε στα πόδια μου...
— 'Εγώ πάντα στο έλεγα, πως κάνεις περιφημο παρκέ.

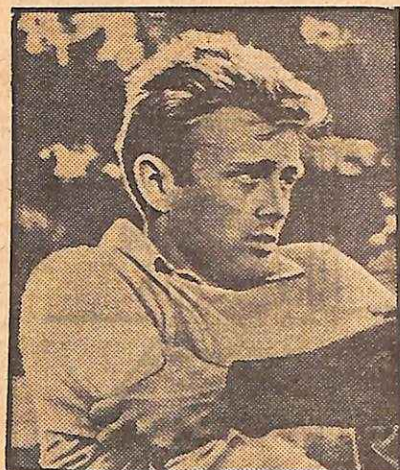

— Μέλλω, πές μου: μ' αγαπάς σ' αλήθεια ή με παντρεύεσαι για να εξασφαλίσς το μέλλον σου;

Χωρίς λόγια

Ο Τζαίμς Ντίν, ο αδέσχατος νεαρός πρωταγωνιστής του φιλμ «Ανατολικά της Έδεμ», που ζωντανεύει με τόσο επιτυχία το δράμα ενός παιδιού δυο χωρισμένων ψυχικά γονέων...

ΤΑ ΣΙΩΠΗΡΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ

Μερικές χαρακτηριστικές περιπτώσεις, που δείχνουν το ψυχικό δράμα των παιδιών τέτοιων γονέων

Είναι γεγονός άναμφισβήτητο, που ισχύει για όλες τις χώρες του κόσμου, ότι αναρίθμητα αντράγυνα, έχοντας χίλιους δυο σοβαρούς λόγους για να χωρίσουν, δεν φτάνουν ωστόσο στο διαζύγιο για χάρη των παιδιών τους.

Οι γονείς αυτοί, που δεν μπορούν να υποφέρουν ο ένας τόν άλλο, εξακολουθούν και ζουν κάτω από την ίδια στέγη, για να μη κάνουν με τον χωρισμό τους δυστυχιμένα τα παιδιά τους.

Είτε από απλό ένστικτο, είτε γιατί έχουν μπροστά τους τραγικά παραδείγματα, οι σύζυγοι αυτοί προτιμούν να στερηθούν την ελευθερία, που θα τους έδινε το διαζύγιο, παρά να δουν τα παιδιά τους να υποφέρουν εξ αιτίας του χωρισμού.

Εδώ και δυο χρόνια είχε παρατηρηθεί στην Αμερική ένα πολύ ανυπομονητικό φαινόμενο. Τα μισά σχεδόν από τα παιδιά, που φοιτούσαν στα σχολεία της μέσης εκπαίδευσης, είχαν απορροφηθεί στις εξετάσεις τους. Το καταπληκτικό αυτό ποσοστό φάνηκε ολότελα ανεξήγητο. Ποιές ήταν οι αιτίες ενός τέτοιου φαινομένου; Ήταν ποτέ δυνατόν, τα μισά απ' αυτά τα Αμερικανόπουλα νάταν... ήλιθα; Μια συστηματική, λοιπόν, έρευνα που έγινε, απέδειξε, ότι τα 70% απ' αυτά τα παιδιά ανήκαν σε οικογένειες που είτε είχαν διαλυθεί είτε πήγαιναν να διαλυθούν.

Το γεγονός εκείνο έδωσε αφορμή στον διάσημο ψυχίατρο δόκτωρ Άλλαν Ντίν να ασχοληθεί ιδιαίτερα με το ζήτημα των παιδιών τέτοιων οικογενειών και να καταλήξει έτσι σε ώριμα συμπεράσματα, που άσφαλώς θα τρομάζουν όσους γονείς δεν ζουν μονιασμένα μεταξύ τους.

Κατά τον δόκτωρ Άλλαν Ντίν, υπάρχουν δυο κατηγορίες χωρισμένων σύζυγοι. Αυτοί, που πήραν διαζύγιο κι' αυτοί που ζουν μόνον κάτω από την ίδια στέγη, αλλά είναι απέναντί ο ένας προς τον άλλον κι' αλληλοπεριφρονούν βαθεία.

Η δεύτερη αυτή κατηγορία, πάντοτε σύμφωνα με τον Αμερικανό ειδικό, είναι όχι μόνο πολλαπλότερη από την πρώτη, αλλά κάνει και τα παιδιά πιο δυστυχιμένα. Σε κάθε αντράγνιο, που το συνδέει η αγάπη, δε λείπουν, βεβαίως

οι σκηνές κι' οι καυγάδες. Αυτές δεν τραυματίζουν την ψυχή του παιδιού, όπως θα νόμιζε κανείς, γιατί το παιδί βλέπει έτσι ότι τόσο ο πατέρας του όσο κι' η μητέρα του, έχουν ο καθένας τη δική του προσωπικότητα κι' είναι φυσικό να διαφωνούν σε ώριμα πράγματα.

Εκείνο, που σκοτώνει ψυχικά το παιδί, το κάνει νευροπαθές και το αφαιρεί την αίσιοδοξία για τη ζωή, είναι η έχθρική σιωπή ανάμεσα στους γονείς του, ή αλληλοπεριφρόνησί τους.

Κλασικό παράδειγμα αυτής της περιπτώσεως υπήρξε ο γυιός του Γάλλου πολιτικού Σεβαλιέ, που τον σκότωσε η γυναίκα του εδώ και δυο χρόνια. Το παιδί αυτό διακαίοληψε στο δικαστήριο τη μητέρα του, λέγοντας πως ο πατέρας του της φερόταν ψυχρά κι' αδιάφορα, χωρίς να της δίνει διαζύγιο για να μη τον κατηγορήσει η κοινωνία.

Υπολογίζεται εξ άλλου, ότι τα 35% των παιδιών, που εγκαταλείπουν το σπίτι τους και φεύγουν πρόωρα, στην Αμερική, τα 25% στην Αγγλία, τα 38% στη Γαλλία και τα 17% στην Ιταλία, το κάνουν αυτό γιατί οι γονείς τους είναι ουσιαστικά χωρισμένοι μέσα στο ίδιο τους το σπίτι.

Σ' αυτές τις περιπτώσεις —λέγει ο δόκτωρ Άλλαν Ντίν— είναι πολύ προτιμότερο το διαζύγιο, γιατί το παιδί θάβει λιγότερο δυστυχιμένο έτσι, παρά ζώντας μέσα στο σιωπηρό διαζύγιο των γονέων του.

Πριν από λίγους μήνες, σε μία μικρή πόλη του Οχάιο, ένας μοναχογιός, ηλικίας δεκάξη χρόνων, σκότωσε τον πατέρα του και τη μητέρα του με πιστόλι, γιατί —όπως είπε στην απολογία του— «δεν μπορούσε να υποφέρει την αδιαφορία που έδειχνε ο ένας για τον άλλον, παρόλο ότι κι' οι δυο τους τον αγαπούσαν πολύ».

Στη Νέα Υόρκη, πριν από δυο βδομάδες, η Έδελν Τζαίμσον, μία κοπελίτσα δεκαοχτώ χρόνων, έπεσε από την ταράτσα του ούρανοξύστη, όπου έμενε με τους γονείς της, για παρόμοιο λόγο. Στο γράμμα, που άφησε και στους δυο, τους έλεγε:

«Είμαι το πιο δυστυχιμένο πλάσμα του κόσμου. Σας το είχα πη χίλιες φορές, πως αν δεν αποφασίζατε να δείξετε αγάπη ο ένας στον άλλον, η ιστορία σας για μένα δεν θα ωφελοῦσε σε τίποτα. Ξοδεύατε τόσα λεφτά στους γιατρούς, για να με κάνετε καλά από τη μελαγχολία, στην οποία είχα πέσει. Τα έξοδα έκεινα πήγαν χαμένα. Τώρα θα βρεθείτε ο ένας κοντά στον άλλον μπροστά στον τάφο μου κι' ίσως ο πόνος σας κάνει να πιστώσετε από το χέρι. Αλλά θάβει πια αγνά...».

Ο δόκτωρ Ντίν αναφέρει κι' ένα σωρό άλλα παρόμοια τραγικά γεγονότα, που αποδεικνύουν πόσο φοβερά αποτελέσματα έχει στην ψυχή του παιδιού η έχθρική σιωπή ανάμεσα στους συζύγους. Και το συμπέρασμα του είναι: Χίλιες φορές προτιμότερο κι' σκηνές κι' οι καυγάδες ανάμεσα σας ή έστω και το διαζύγιο ακόμα, παρά αυτές ο ψυχρός πόλεμος της αδιαφορίας και της σιωπηρής αλληλοπεριφρόνησας. Που τα παιδιά σας είναι αδύνατο να τον αντέχουν.

Έπειτα από 20 χρόνια

Στην «Ηχώ του Χάρλεμ» δημοσιεύτηκε τελευταία η κάτωθι αγγελία: «Αν ο Τζιμ Μπέκχαμ, που άφησε πριν από 20 χρόνια τη γυναίκα του σ' ενδιαφέρουσα κατάσταση, δεν ξαναγυρίσει στο σπίτι, ο γυιός του θα τον σπείσει με μούτρα κι' η γυναίκα του θα πάρει άλλον άντρα!»

ΠΩΣ ΤΟ ΣΧΟΙΝΙ ΕΓΙΝΕ... γκαμήλα!...

Η διαμάχη γύρω από μία ευαγγελική φράση

Ποιός δεν ξέρει την περίφημη φράση του Ευαγγελιστού Μάρκου: «εὐκολώτερον ἔστι κάμηλον διὰ τρυμαλίας ραφίδος (ὁππῆς βελόνης) εἰσελθεῖν ἢ πλοῦσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ», που ἐπαναλαμβάνεται, πανομοιότυπα σχεδόν και ἀπὸ τὸν Εὐαγγελιστὴ Ματθαῖο: «εὐκολώτερον ἔστι κάμηλον διὰ τρυπηματος ραφίδος διελθεῖν ἢ πλοῦσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν»;

Ἀλλ' ἡ ἀπόδοσι αὐτῆς τῶν λόγων τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀραγε σωστή; Ἡ ἀμφιβολία αὐτῆς γεννήθηκε σὲ πολλοὺς ἐρμηνευτὰς, γιὰ τὸ λόγο ὅτι σὲ καμμία περίπτωση ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν κάνει ἐκεῖνο ποῦ θὰ ἀποκαλοῦσαμε σήμερα γιούμφο. Καὶ εἶναι χιούμφο, βέβαια, τὸ νὰ λέγεται ὅτι μὴ κάμηλος μπορεῖ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν ὀπή μίας βελόνας. Οἱ εὐαγγελικὲς παραβολὲς εἶναι, τούναντιον, ἡρεμες, ἀπλὲς καὶ ὑπέροχα πιστικὲς.

Ἀλλὰ τότε; Οἱ ἐρμηνευταὶ πιστεύουν ὅτι πρόκειται γιὰ ὀρθογραφικὸ λάθος, ποῦ τὸ ἐξηγοῦν παίρνοντας ὡς παράδειγμα τὸ Σουῖδα.

Ὁ Σουῖδας ἦταν, ὡς γνωστὸν, ἕνας σφόδρ Βυζαντινὸς λεξικογράφος, ποῦ ἔζησε γύρω στὸ ἔτος 1000 καὶ ποῦ ἡ μνημειώδης ἐγκυκλοπαίδεια του περιλαμβάνει 30.000 λέξεις. Στὴν ἐγκυκλοπαίδεια αὐτῆς, ὁμως, ἀκολοῦθησε μὴ ἰδιορρυθμὴ τακτική. Κατέταξε τίς λέξεις ὅχι σύμφωνα μὲ τὴ γραφὴ τῶν, ἀλλὰ σύμφωνα μὲ τὴ φωνητικὴ προφορά τῶν. Ἔτσι, τὸ «αἶ», ποῦ προφέρεται στὴν ἐποχὴ τοῦ «ε», τὸ κατέταξε στὸ γράμμα «ε». Τὸ «ἦτα», ἐπίσης, ποῦ προφερόταν σάν «ι», τὸ κατέταξε στὸ «ι» κλπ.

Κατὰ παρόμοιο, παρατηροῦν οἱ ἐρμηνευταὶ, συνέβη καὶ μὲ τὰ εὐαγγέλια. Τὰ παλαιότερα ἐλληνικὰ χειρόγραφα περιείχαν τὴ λέξιν «κάμηλος», ποῦ ἀντιστοιχεῖ στὸ ἐβραϊκὸ «καμὲλ» καὶ ποῦ σημαίνει χοντρὸ σκονίνι. Οἱ ἀντιγραφεῖς, ὁμως, ποῦ συνήθως ἔγραφαν καθ' ὑπαγόρευσιν (ἡ ἐργασία αὐτὴ γινόταν ὁμαδικά, ὑπῆρχαν, δηλαδή, πολλοὶ ἀντιγραφεῖς, ποῦ ἔγραφαν ἐκεῖνα ποῦ τοὺς ὑπαγόρευε ἕνας μόνον ἄνθρωπος, μὲ τὸ σύστημα δὲ αὐτὸ ἐξασφαλιζόταν ἡ ταυτόχρονη παραγωγὴ πολλῶν ἀντιγράφων τοῦ ἰδίου ἔργου) ἔγραφαν ἀντὶ γιὰ «κάμηλος» τὴ λέξιν «κάμηλος», ποῦ εἶναι τὸ γνωστὸ ζῷο τῆς ἐρήμου.

Ἔτσι, τὸ ἀληθινὸ νόημα τῆς εὐαγγελικῆς φράσεως εἶναι τὸ ἀκόλουθο: «Εἶναι εὐκολώτερον νὰ περάσῃ ἕνα χοντρὸ σκονίνι ἀπὸ τὴν ὀπή μίας βελόνας παρά νὰ μπῇ ἕνας πλοῦσιος στὸ βασιλεῖο τοῦ Θεοῦ».

Ἡ ἐρμηνεία αὐτὴ, παρατηροῦν οἱ σύγχρονοι μελετηταὶ τῆς Γραφῆς, βρίσκεται πῶς κοντὰ στὸ νόημα τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ποῦ δὲν ἀποκλείει τοὺς πλοῦσιους ἀπὸ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλ' ὑπομεινῶν ἀπλῶς ὅτι εἶναι ἐξαιρετικὰ δύσκολο νὰ ἀπαρνηθοῦν τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ καὶ νὰ στρέψουν τὴν προσοχὴ τους στὰ αἰώνια καὶ τὰ ἀθάνατα.

Ὁ πρῶτος ποῦ διατύπωσε ἀμφιβολίες γιὰ τὴν ἀκριβὴ ἀπόδοσι τῆς εὐαγγελικῆς φράσεως ἦταν ὁ Θεοφύλακτος, ἕνας ἀπὸ τοὺς σχολιαστὲς τῆς Ρουλικίας, ὅπως καλεῖται ἡ μετάφρασι τῶν Εὐαγγελίων ἀπὸ τὰ ἐλληνικὰ στὴ λατινικὴ γλῶσσα. Γιὰ λόγους, ὁμως, σεβασμοῦ πρὸς τὸ ἀρχαῖο κείμενο δὲν τόλμισε νὰ κάμῃ καμμιὰ μεταβολή.

Τὸν ἴδιο σεβασμὸ εἶχε δεῖξει καὶ ὁ ἅγιος Γιρολάμος, στὸν ὁποῖον ὀφείλεται ἡ παλαιότερη μετάφρασι τῶν Γραφῶν στὴ λατινικὴ γλῶσσα. (Ἡ μετάφρασι αὐτὴ ἐξεδόθη ἀπὸ τὸν πάπα Δαμάσιο κατὰ τὸ 384 μ.Χ. μὲ τὸν τίτλο «Ἰτάλας»).

Υπάρχει, ὁμως, καὶ ἡ ἀντίθετη ἄποψι, ποῦ υποστηρίζει ὅτι ἡ εὐαγγελικὴ ῥῆσι ποῦ μιλάει γιὰ κάμηλο εἶναι σύμφωνη μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς. Πραγματικὰ, ὑπάρχει μὴ ἀραβικὴ παροιμία, ὁμοία μὲ τὴ φράσιν τοῦ Εὐαγγελίου. Ἡ παροιμία αὐτὴ λέει ὅτι ὅσο ἕνας ἐλέφας μπορεῖ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν τρύπα μίας βελόνας, ἄλλο τόσο εἶναι δυνατόν ὁ πλοῦσιος νὰ εὐσπλαγχνιστῇ τὸ φτωχό. Μποροῦμε, λοιπόν, νὰ υποθέσωμε ὅτι οἱ Ἀραβες ἦσαν αὐτὴν τὴν παροιμίαν ἀπὸ τῆς παραδόσεως ἄλλων παλαιότερων λαῶν, ὅπως ἦταν οἱ Ἑβραῖοι.

Οἱ υποστηρίζοντες αὐτὴ τὴν ἄποψιν ὑπενημιζοῦν ἐπίσης μὴ ἀλλῃ περικοπὴ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου, στὴν ὁποῖαν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους, λέει: «Ὁδηγοὶ τυφλοὶ, οἱ διδύλιντες τὸν κύνωπα καὶ καταπίνοντες τὴν κάμηλον», ὅπου δὲν εἶναι δυνατόν νὰ πρόκειται γιὰ κάμηλο (σκονίνι), ἀφοῦ ἡ παροιμία γίνεται μετὰ τὸ ζῶον.

Ἔτσι, τὸ ζήτημα ἂν στὴν εὐαγγελικὴ φράσιν πρόκειται γιὰ κάμηλο (ζῶον) ἢ κάμηλο (σκονίνι) παραμένει ἀλυτό.

ΦΑΓΗΤΑ ΚΑΙ ΓΛΥΚΙΣΜΑΤΑ

ΓΛΩΣΣΕΣ ΤΗΓΑΝΗΤΕΣ

(ψάρι)

Υλικά:

- 6 γλωσσες.
- 1 αυγό και 2 κουταλιές νερό.
- Γαλέτα κοπανισμένη.
- Βούτυρο ή λίπος για το τηγάνισμα.
- 1 λεμόνι και μαϊντανός.

Εκτέλεσις:

Βγάζετε το μαύρο δέρμα από το ψάρι ως εξής: Βάζετε τη γλώσσα πάνω σε μαρμαρό ή σε σανίδι με την άσπρη πλευρά προς τα κάτω. Με το άριστερό χέρι κρατάτε το ψάρι και με το δεξί κόβετε το μαύρο δέρμα στην άκρη της ούρας. Τότε αφιάνετε το μαχαίρι και με το δεξί χέρι πιάνετε την ούρα του ψαριού και με το άριστερό την άκρη του κομμένου δέρματος. Τραβάτε το δέρμα με δύναμη προς το κεφάλι του ψαριού και την ούρα αντίθετως. Κατόπιν αφαιρείτε τα σπέρματινα, ή ολόκληρη το κεφάλι και με το δάχτυλο αφαιρείτε τα έντερα. Τότε πλένετε καλά το ψάρι, το πασπαλίζετε με αλάτι και το τηγανίζετε ως εξής:

Χτυπάτε το αυγό με το νερό και βυθίζετε μέσα τις γλωσσες. Τις τυλίγεται σε γαλέτα φιλοκοπανισμένη και τις τηγανίζετε με βούτυρο ή με λίπος. Ἡ βυθίζεται τις γλωσσες σε γάλα ἐλαφρά αλατισμένο, τις αλευράνετε και τις τηγανίζετε.

Σερβίρετε τις γλωσσες γαρνιρισμένες με μαϊντανό και με φέτες λεμονίου.

ΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΟ ΒΡΑΣΤΟ

Υλικά:

- 1 όκα κρέας χοιρινό.
- Μερικά καρότα ολόκληρα.
- 4 ως 5 κρεμμυδάκια ολόκληρα.
- Λίγο σέλινο.
- Ἀλάτι και πιπέρι ἀκοπάνιστο.
- 1/2 όκα πατάτες.

Εκτέλεσις:

Ρίχνετε σὲ κατσαρόλα 1 1/2 όκα περίπου νερό και, όταν πάρη βράσι, βάζετε μέσα τὸ κρέας. Κατόπιν αφαιρείτε τὸν ἀφρό και ρίχνετε λίγο αλάτι και πιπέρι ἀκοπάνιστο, τὰ καρότα, τὰ κρεμμυδάκια και τὸ σέλινο. Ἀφίανετε τὸ βραστὸ νὰ σιγοβράσῃ ἔως ὅτου μαλακώσῃ και, 20 λεπτά πριν νὰ γίνη, ρίχνετε τις πατάτες κομμένες στὴ μέση.

Βγάζετε τὸ κρέας και τὰ χορταρικά σὲ μὴ πιατέλλα και τὰ σκεπάζετε γιὰ νὰ διατηροῦνται ζεστά.

Μὲ τὸ ζῶμο φτιάχνετε σούπα ρυζι αὐγολέμονο.

Στὴν κατσαρόλα ατμοῦ: Βάζετε μέσα στὴν κατσαρόλα τὸ νερό και τὸ κρέας. Τὴ σκεπάζετε και, μόλις φανῇ ἡ στήλη ατμοῦ, τοποθετεῖτε τὴν βαλβίδα. Ἀφίανετε τὸ κρέας νὰ βράσῃ ἐπὶ 10 λεπτά ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ ἂρχιστὸ τὸ σφύριγμα τῆς βαλβίδας. Ἀνοίγεται τὴν κατσαρόλα ὅταν σταματήσῃ τὸ σφύριγμα — μετὰ 15 περίπου λεπτά. Ρίχνετε μέσα τὰ λαχανικά, αλάτι και πιπέρι και σκεπάζετε πάλι τὴν κατσαρόλα. Γιὰ νὰ βράσουν θέλουν 5 ως 8 λεπτά ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ ἂρχιστὸ τὸ σφύριγμα τῆς βαλβίδας. Κρυνάνετε τὴν κατσαρόλα ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὴ βρῆσι και κατόπιν τὴν ἀνοίγεται.

ΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΟ ΜΕ ΠΑΤΑΤΕΣ

Υλικά:

- 300 δράμια κρέας.
- 2 μεγάλα κρεμμυδάκια.
- 2 κουταλιές βούτυρο.
- Λίγο σέλινο, μαϊντανό και φύλλο δάφνης.
- 1 κουταλιά πελτέ τομάτας, ή

- 150 δράμ. τομάτες φρέσκες.
- 4 φλυτζάνια τσαγιού νερό.
- Ἀλάτι και πιπέρι.
- 1 1/2 όκα μικρές πατάτες.

Εκτέλεσις:

Κόβετε τὸ κρέας σὲ μικρὰ κομμάτια και τὸ κρινίζετε με βούτυρο, μαζί με τὸ κρεμμυδί. Προσθετετε τὸ σέλινο, τὸ μαϊντανό και τὸ φύλλο τῆς δάφνης, ἀφοῦ τὰ δέσετε μαζί σὲ ἕνα δεματάκι, τὸν πελτέ τομάτας ή τις τομάτες ξεφλουδισμένες και φιλοκομμένες, τὸ νερό, αλάτι και πιπέρι. Σκεπάζετε τὴν κατσαρόλα και αφίανετε τὸ κρέας νὰ σιγοβράσῃ ἐπὶ 45 λεπτά.

Στὸ μεταξύ καθαρίζετε τις πατάτες και τις βάζετε ολόκληρες μέσα σὲ εὐρύχωρο γιουβέτσι. Τοποθετεῖτε ἐπάνω σ' αὐτὲς τὸ κρέας, ρίχνετε και τὴ σάλτσα, σκεπάζετε τὸ γιουβέτσι και τὸ βράζετε στὴ φωτιά. Ὅταν τὸ φαγητὸ πάρη βράσι, τὸ βάζετε, σκεπασμένο, σὲ μέτριο φούρνο και αφίανετε νὰ ψηθῇ ἐπὶ 35 λεπτά. Πετὰτε τὸ δεματάκι ἀπὸ τ' ἀρωματικά χόρτα και σερβίρετε κατευθείαν ἀπὸ τὸ γιουβέτσι.

ΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΟ ΦΑΣΟΛΙΑ ΞΕΡΑ

Υλικά:

- 1/2 όκα φασόλια.
- 300 δράμια κρέας.
- 2 ως 3 κουταλιές βούτυρο.
- 2 ως 3 κρεμμυδάκια φιλοκομμένα.
- 1 κουταλιά πελτέ τομάτας.
- Ἀλάτι και πιπέρι.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΕΣ
Ὁ συνθέτης λαϊκοῦ τραγουδιοῦ και διευθυντὴς τοῦ γνωστοῦ συγκροτήματος Ἑμμανουὴλ Χιώτης, ὑπεγράψε συμβόλαιο ἐξαμηνίου διάρκειας, μετὸ κέντρο τῆς Νέας Ὑόρκης «Ἀθηναϊκὴ γυνίς», ὅπου θὰ ἐμφανιστῇ μαζί με τὴν συνεργάτιδά του Μαίρη Λίντα. Τὸ καλλιτεχνικὸ ζευγάρι θὰ ἀνοήρῃ γιὰ τὸ Νέο Κόσμο ἐντὸς τοῦ προσεχοῦς Αὐγούστου.

μάτας, διαλυμένο σὲ 1 φλυτζάνι τσαγιού νερό, αλάτι και πιπέρι. Σκεπάζετε τὴν κατσαρόλα και ἀφίανετε τὸ κρέας νὰ ψηθῇ ἐπὶ 15 ως 20 λεπτά ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ ἂρχιστὸ τὸ σφύριγμα τῆς βαλβίδας.

Ἀνοίγεται τὴν κατσαρόλα ὅταν σταματήσῃ τὸ σφύριγμα — μετὰ 15 περίπου λεπτά. Ρίχνετε μέσα τὰ φασόλια, ἀφοῦ τὰ στραγγίξετε, και βάζετε τὸ φαγητὸ στὴ φωτιά γιὰ νὰ βράσῃ ἐπὶ 10 περίπου λεπτά.

ΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΟ ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΨΗΤΟ

Υλικά:

Ἀφαιρείτε ἀπὸ τὸ γουρουνόπουλο τὰ ἐντόσθια, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ νεφρά και πασπαλίζετε μέσα στὸ αἷμα τῆς κοιλίας αλάτι και πιπέρι.

Τρίβετε τὴν ἐπιφάνειά του με λεμόνι και τὸ πασπαλίζετε με αλάτι και πιπέρι.

Βάζετε μέσα σ' ἕνα ταψὶ μὴ σκάρα και τοποθετεῖτε ἐπάνω τὸ γουρουνόπουλο. Τὸ κρινίζετε με λίγο λάδι και λυωμένο βούτυρο και τὸ ψηνέτε σὲ μέτριο φούρνο (350ο Φαρενάιτ) ἐπὶ 2 1/2 περίπου ὥρες. Τὸ γυρίζετε δυὸ ή κατρίς φορές κατὰ τὸ διάστημά. ποῦ θὰ ψηνέται, γιὰ νὰ κοκκινισθῇ παντοῦ.

Τὸ σερβίρετε γαρνιρισμένο με τηγανητὲς πατάτες και με τέταρτα λεμονίου.

ΔΑΜΑΛΑΚΙ ΒΡΑΣΤΟ

Υλικά:

- 1 όκα κρέας (στήθος).
- 5 ως 6 κρεμμυδάκια ολόκληρα.
- 5 ως 6 κρεμμυδάκια ολόκληρα.
- Λίγο σέλινο ρίζα.
- 1/2 όκα κολοκυθάκια.
- 1/2 όκα πατάτες.
- Μαϊντανός.
- Ἀλάτι και πιπέρι.

Εκτέλεσις:

Κόβετε τὸ κρέας σὲ μερίδες και τὸ βάζετε σὲ κατσαρόλα με ἀνάλογο νερό.

Ὅταν πάρη βράσι, αφαιρείτε τὸν ἀφρό, ρίχνετε λίγο αλάτι και αφίανετε νὰ σιγοβράσῃ ἐπὶ 45 περίπου λεπτά.

Καθαρίζετε τὰ κρεμμυδάκια και τὸ σέλινο. Ξύνετε τὰ καρότα και τὰ κολοκυθάκια και τὰ κόβετε σὲ μικρὰ κομμάτια. Καθαρίζετε τις πατάτες και, ἂν εἶναι μικρές τις αφίανετε ολόκληρες.

Ὅταν τὸ κρέας μισοβράσῃ, ρίχνετε τὰ κρεμμυδάκια, τὸ σέλινο, τὰ καρότα και τὰ κολοκυθάκια. Μετὰ 25 περίπου λεπτά ρίχνετε και τις πατάτες. Ἀφίανετε νὰ βράσουν ὅλα μαζί ὡς ὅτου γίνουν. Τότε βγάζετε σὲ πιατέλλα τὸ κρέας με τὰ λαχανικά και τὰ σερβίρετε ραντισμένα με λαδωμένο ή λαδωμένο και πασπαλισμένα με μαϊντανό. Γαρνίρετε, ἂν θέλετε, τὸ πιάτο με πατάκια κομμένα σὲ φέτες.

Στὸ ζῶμο ετοιμάζετε μὴ σούπα αὐγολέμονο είτε πᾶστα με λίγη τομάτα.

Στὴν κατσαρόλα ατμοῦ: Κόβετε τὸ κρέας σὲ μικρὰ κομμάτια και τὸ βάζετε μέσα στὴν κατσαρόλα. Τὸ σκεπάζετε με τὸ νερό, προσθετετε λίγο αλάτι και νερό, προσθετετε λίγο αλάτι και νερό, τὸ βράζετε ἐπὶ 12 λεπτά ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ ἂρχιστὸ τὸ σφύριγμα τῆς βαλβίδας. Τραβάτε τὴν κατσαρόλα ἀπὸ τὴ φωτιά και τὴν ἀνοίγεται ὅταν σταματήσῃ τὸ σφύριγμα — μετὰ 15 περίπου λεπτά. Τότε προσθετετε τὰ λαχανικά, χωρὶς νὰ τὰ κόψετε, τὴ σκεπάζετε πάλι και αφίανετε νὰ βράσουν ἐπὶ 5 λεπτά ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ ἂρχιστὸ τὸ σφύριγμα τῆς βαλβίδας. Σερβίρετε τὸ βραστὸ ὅπως ἀναφέρειται ἀνωτέρω.

Ο ίκτερος από Ιδ είναι μεταδοτικός

Οι μηχανικοί ίκτεροι που όφειλονται σε έμφραξη

Ός τον περασμένο πόλεμο, έέραμε ότι ο ίκτερος είχε σχέση με το σπύκι, άλλ' αγνοούσαμε το βαθύτερο μηχανισμό αυτής της ασθένειας. Από μια τυχαία αϊτία ανακαλύφθηκε τότε ότι η ασθένεια αυτή όφειλετο σ' έναν Ιδ κι' έτσι διαλευκάνθηκε το σκοτεινό σημείο της μεγάλης μεταδοτικότητας της.

Ένα άλλο σημείο που διαφωτίσθηκε επίσης είναι το έ-ξής: Ή έπώσσι αυτού του Ιού απαιτεί 100 περίπου ήμέρες. Μ' απλούστερα λόγια, ο Ιδς αυτός δεν προκαλεί άμέσως καμμία διαταραχή στόν οργανισμό. Μόνον αφού περάσει μια περίοδος 100 ήμερών, αρχίζει να εκδηλώνεται η τοξική επί-δρασίς του.

Ή προϊκτερική περίοδος χαρακτηρίζεται από έπιμονες κεφαλαλγίες, πόνους στis αρθρώσεις και κάποτε ούρτικάρια. Άλλοτε πάλι, το πρώτο σύμπτωμα της ασθένειας είναι μια άπλη γρίπη, με λίγο πυρετό, που προκαλεί, όμως, μεγάλη έξάντληση και συνοδεύεται συνή-θως από πεπτικές διαταραχές. Ο ασθενής χάνει επίσης τελεί-ως την όρεξί του. Οι άνωμαλίες αυτές εξαφανίζονται συνήθως μετά 3 ή 4 ήμέρες. Άλλα τ' α-ούρα παραμένουν σκούρα και το λευκό του ματιού παίρνει αι-γά-σιγά μια κίτρινη από-χρωσι.

Μια άνόπαυσι μερικών ήμε-ρών στο κρεβάτι, μαζί με την κατάλληλη διαίτα άρκούν συνή-θως γιά να κάμουν τον ίκτερο να υποχωρήσει βαθμιαία και να εξαφανιστή. Ο ασθενής αισθά-νεται, όμως, μεγάλη εξάντληση που μπορεί να παραταθή επί πολλούς μήνες.

Αυτή είναι η άπλη μορφή του ίκτερου. Σε άλλες περιπτώσεις, όμως, η ασθένεια παρατείνεται επί μακρό χρονικό διάστημα κι' είναι άπαραίτητο τότε να εξα-κριβωθή η Ιδ-αίτερη αϊτία που την προκαλεί.

Γιατί δεν υπάρχει ένας ίκτε-ρος, αλλά πολλοί. Μιά από τις μορφές του ίκτερου είναι εκείνη που συνοδεύει τη σπειροχύτω-σι, μια μολυσματική ασθένεια που μεταδίδεται από το νερό και τους ποντικούς, μια άλλη έμφανίζεται σαν έπιπλοκή της κίρρώσεως του ήπατος, τρίτη έ-χει την άφορητή της στην αλλοί-ωσι της συστάσεως του αίμα-τος κλπ.

Περισσότερο συχνά είναι οι καλούμενοι μηχανικοί ίκτεροι, που όφείλονται στο ότι η χολή δεν έκρέει κανονικά. Ός γνω-στόν, η χολή περνάει από τον χοληδόχο άγωγό και χύνεται μέσα στο λεπτό έντερο. Άν, κάποιο έμπόδιο καταστήσει ά-δύνατη αυτή την κανονική ροή, η χολή περνάει μέσα στο αίμα κι' ο ασθενής αρχίζει τότε να κιταϊνίζει.

Τ' α συνθέστερα έμπόδια εί-ναι οι χολόλιθοι (χολολιθία-

σις). Μπορεί, όμως, να πρόκει-ται γιά μια κύστι ή γιά έναν όγκο, ειδικότερα έναν όγκο του παγκρέατος, δεδομένου ότι ο άγωγός αυτού του άδένους βρί-σκεται στο ίδιο επίπεδο με εκεί-νο της χολής.

Σ' όλες αυτές τις περιπτώ-σεις πρόκειται γιά έναν ίκτερο λόγω έμφραξείας, που δεν πρέ-πει να τον συγχέωμε με το μολυσματικό ίκτερο, που όφειλε-ται σε Ιδ.

Ή άγωγή που πρέπει ν' ά-κολουθηθή είναι διαφορετική στις δυο αυτές περιπτώσεις. Στην περίπτωση έμφραξείας, πρέπει να εκδληθθ το έμπόδιο κι' άποτελεσματικότερη τακτι-κή είναι τότε η χειρουργική έ-πέμβασις, που πρέπει να γίνη όσον το δυνατόν συντομότερα γιά να μην ταλαιπωρητά ο ά-σθενής. Άν, όμως, πρόκειται γιά μολυσματικό ίκτερο, η έγ-χείρησι δεν έχει λόγο. Είναι, μάλιστα, επικίνδυνη γιά τον ά-σθενή.

Ο γιάτρος γιά να κάμη τη διάγνωση του καταφεύγει συ-νήθως σε διάφορες έογαστηρια-κές έξετάσεις. Οι έξετάσεις αυ-τές θα του έπιτρέψουν να εξα-κριβώση άν τ' ήπαρ παρουσιάζ-ει φλόγωση ή όχι. Σε άρνητι-κή περίπτωση, έχομε ίκτερο λό-γω έμφραξείας, όποτε η χολή δεν έκρέει κανονικά. Πρέπει τό-τε να εξακριβωθή η μορφή του έμπόδιου: λίθοι, κύστις, όγκοι κλπ.

Άλλά, στην πράξη, η διάγνω-σι δεν είναι τόσο εύκολη. Έ-πειτα από ένα στάδιο εξέλιξε-ως, άλλωστε, τ' α συμπτώματα και στis δυο μορφές υπερδεύ-ονται.

Γ' αυτό είναι άπαραίτητο να καταφεύγετε στο γιάτρο, ό-σο το δυνατόν συντομότερα. Έτσι θα του έπιτρέψετε να κά-μη με μεγαλύτερη ασφάλεια τη διάγνωση του.

Στόν ίκτερο από Ιδ η διαί-τα θα παίζη σημαντικό ρόλο. Ή τροφή του άσθενούς πρέπει να είναι περιορισμένη ποσоти-κά και έλαφρή. Τό ψητό κρέας, όμως, πρέπει να του παρέχεται άφθονο.

Τ' α κυριότερα φάρμακα έχουν στη βάση τους την άγγινάρα. Πάντως, η χρήση τους πρέπει να είναι πολύ περιορισμένη.

Σε βαρύτερες μορφές, ένδει-κνυνται τ' άκυλίσματα του ή-πατος, που διευκολύνουν την έκκρισι της χολής, και η βιταμι-νη Κ που συντελεί στην πήξη του αίματος.

Υπάρχουν και ίκτεροι χωρίς κιταϊνισμό (άνικτερικοί) που ό-φείλονται επίσης σε Ιδ.

Ο ίκτερος από Ιδ είναι μετα-δοτική ασθένεια. Γ' αυτό πα-ρατηρείται συχνά το φαινόμενο ότι τ' α μέλη της οικογενείας του άσθενούς προσβάλλονται επί-σης από ίκτερο.

Φαίνεται, έξ άλλου, ότι ώρι-

σμένες κονσέρβες προκαλούν ί-κτερο. Σε άλλες περιπτώσεις, το κρύο ή μια δυνατή συγκίνησι μπορούν να προδιαθέσουν στόν ίκτερο.

Ο ίκτερος μεταδίδεται επί-σης από... τις ένέσεις. Ο φο-ρέυς του μικροβίου είναι εδώ η σύριγγα του γιατρού ή της νο-σοκόμου. Άν έχη γίνει με αυτήν προηγουμένως ένεσις σ' έναν ά-σθενή από ίκτερο και δεν άπο-στειρωθή κατόπιν τελείως, η ά-σθένεια μπορεί να μεταδοθή κα-τόπιν και σε άλλους. Αυτό συ-νέβη τελευταία σε ένα Γάλλο γιάτρο, που, από άπροσεξία, μετέδωσε ίκτερο σ' ένα μεγάλο άοιμό από τους άσθενείς του.

Οι ισορροπημένοι δεν άνέ-χονται το θερμό

Δεν μπορείτε να έργασθητε, γι-ατί σ'ας έκνευρίζουν οι δυνατοί θέρ-μυοι που σ'ας τριγυρίζουν. Αυτό πρέπει να σ'ας ευχαριστή. Δείχνει πράγματι πως είσαστε ισορροπη-μένους τους! Όπως εξακρίβωσε με τ' α πείραματα που έκαμε προσ-φάτως ένας γνωστός Άμερικανός ψυχολόγος, μόνον οι άνθρωποι που ύστερούν σε ικανότητα προσαρμο-γής και σε πνευματική ισορροπία, μπορούν να συγκεντρωθούν, όταν βρεθούν μέσα σ' ένα πολυθρόνο περιβάλλον από εξαμίσεις αυτοκι-νήτων, βόμους άεροπλάνων, φω-νές παιδιών, στρίγγλιασμα ραδι-οφώνων, κλπ.

Το μπαστούνι ως... φάρμακο

«Είναι καιρός να ξαναρχίσουν οι άντρες να κρατάνε μπαστούνι» συνιστά ένας χειρουργός του Μιλ-γουόκου. Έξηγει δε ότι το μπα-στούνι προλαμβάνει την κούρασι και προσφέρει πολύτιμες υπηρεσί-ες σ' όσους έχουν πάθει βλάβες των όστών και των αρθρώσεων. Άτομα με έκφυλιστικές παθήσεις των ισχίων μπορεί να μη χρειά-ζονται άλλη θεραπεία από ένα μπαστούνι. Γιά να ξαναγίνη δημο-φιλές το μπαστούνι, ο Άμερικανός

χειρουργός συνιστά να είναι ώ-ραιο, καλοφτιαγμένο και να πε-ριέχη διάφορα «εργα»: κρυφά ή-λεκτρικά φανάρια, μπιλιές, κα-βίσματα πλάν, κλπ.

Επιληψία χωρίς σπασμούς

Υπάρχει μια μορφή επιληψίας, που λέγεται «ψυχοκινητική». Σ' αυτήν, ο άσθενής δεν πέφτει χά-μη άναίσθητος, με σπασμούς, άλ-λά παθαίνει άμνησία γιά ένα χρο-νικό διάστημα που ποικίλλει από μερικά λεπτά έως πολλές ώρες. Σ' αυτό το μεταξύ, συμπεριφέρε-ται σαν αυτόματο, κάνοντας κινή-σεις έντελως μηχανικές. Σε 31 λοιπόν άρρώστους αυτής της κα-τηγορίας, που δεν είχαν ιδη καμ-μία ώφέλεια από τ' α παλαιότερα κατευναστικά και άντισπασμωδικά φάρμακα, χορηγήθηκε ένας συν-δυασμός «εμπροίνης» και «χλωρ-προμαζίνης». Οι 26 δέ άπ' αυτούς σημείωσαν αίσθητά καλύτερη με-τά καινούργια αυτά φάρμακα.

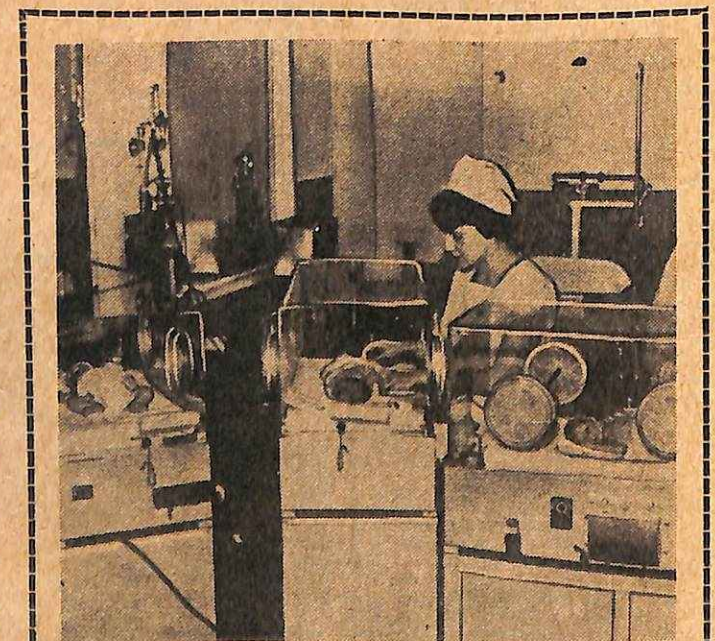
Τ' α αντιδωτικά εξαφανί-ζουν τις μυρωδιές

Άφου τ' α αντιδωτικά βρήκαν έ-να σωρό χρήσεις, τώρα άρχισαν να τ' α μεταχειρίζονται και γιά τήν εξαφάνισι της μυρωδιάς του ιδρώ-τος. Είχε εξακριβωθή πράγματι ό-τι δεν μυρίζει ο ίδιος ο ιδρώτας, αλλά τ' α προϊόντα της αλλοιώσε-ως του από διάφορα μικρόβια. Τ' α αντι-δωτικά λοιπόν σκοτώνουν τ' α μι-κρόβια αυτά.

Ή νέα μέθοδος δοκιμάσθηκε σε 10 άτομα, κι' έπαψαν να μυρίζουν οι μασχάλες τους επί 18 ώρες με-τά τη χορήγησι του αντιδωτικού.

Σ' ένα άλλο πείραμα, 15 άν-τρες μεταχειρίσθηκαν μια κρέμα που περιείχε θειική νεομυκίνη. Γιά να έλεγξουν το άποτέλεσμα, οι γιάτροι δεν τους άφισαν καν να πλυνθούν. Την πρώτη μέρα λοιπόν δεν παρουσίαζαν καμμία μυρωδιά κι' 19 άπ' αυτούς, τη δεύτερη 7 και τήν τετάρτη 4.

Τέλος, μια κρέμα με χλωρομυ-κίνη, που δοκιμάσθηκε σε 25 ά-τομα, εξαφάνισε τη μυρωδιά του ιδρώτος στα 18 τήν πρώτη μέρα, σε 6 τήν δεύτερη και σε 4 τήν τε-τάρτη.

ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΗ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Στο περίφημο νοσοκομείο «Όρος Σινά» της Νέας Υόρκης, η κυρία Πέθτον έφερε στόν κόσμο τριδύμα, δυο κορίτσια κι' ένα άγόρι. Έπειδή ο τοκετός ήταν πρόωρος τ' α νεογέννητα τοποθετή-θηκαν μέσα σε ειδικές συσκευές από πλαστική ύλη. Οι γιάτροι όμως δεν άργησαν ν' ανακαλύψουν πως τ' α μωρά είχαν γεννηθή με μια σοβαρή πάθηση του αίματος, που καθιστούσε άπαραίτητη τήν άμεση και ολοκληρωτική αντικατάστασί του. Την επέμβασι καθιστούσε πιο δύσκολη, το γεγονός ότι τ' α βρέφη είχαν γεννηθή πρόωρα. Χάρης όμως στis τελειότερες συσκευές, με τις όποιες είναι έφοδιασμένο το έν λόγω νοσοκομείο, έγινε η επέμβασι και σημείωσε πλήρη έπιτυχία.

ΓΥΡΟ ΑΠΟ ΤΗ ΔΙΑΝΟΗΤΙΚΗ καθυστέρησι

Τ' α συμπτώματα και η θερα-πεία της

Οι Άμερικανοί θεωρούν τη διανοητική καθυστέρησι σαν το δεύτερο κατά σειράν σπουδαιό-τητος κοινωνικό πρόβλημα γιά τή χώρα τους. Υπολογίζουν δε ότι υπάρχουν στis Ήνωμ. Πο-λιτείες πάνω από 1½ εκατομ-μύριο άτομα διανοητικώς καθυ-στερημένα σε μεγαλύτερο ή μι-κρότερο βαθμό.

Θ' α άποτελούσε... προσβολή γιά τήν Άμερική, άν δεν σπεύ-δαμε να προσθέσουμε ότι η Ή-δια περίπου κατάστασις έπι-κρατεί και στis άλλες χώρες. Άλλ' άς ιδούμε μερικά άπ' τ' α περιεχόμενα ενός φυλλαδίου που κυκλοφόρησε τελευταίως, γραμ-μένο από ειδικούς επιστήμονες, και που άσχολείται με τη δια-νοητική καθυστέρησι με το σύ-στημα τών έρωταποκρίσεων.

1) Οι πρώτες ένδείξεις δια-νοητικής καθυστέρησεως σ' ένα βρέφος είναι το ότι άργεί ν' αν-τιληφθ τ' α διάφορα πράγματα, να καθήση δίχως να το συγκρα-τούν, να περπατήσει και να μι-λήση.

Ναί. Άν άργήση σ' ένα μόνον άπ' όλ' αυτά, τ' α πράγμα δεν είναι σπουδαίο. Προκειμένου ό-μως γιά δυο ή τρία μαζί, πρέπει να συμπεράνουμε πως το παιδί αυτό είναι διανοητικώς καθυ-στερημένο.

2) Ή διανοητική καθυστέρη-σις είναι το ίδιο με τήν ψυχο-πάθειαν. Όχι, καθόλου. Στην πρώτη περίπτωση, έχομε μια έλλειψι διανοητικής ανάπτυξεως. Στη δεύτερη, υπάρχει μια διαταραχή της λειτουργίας του μυαλού.

3) Στ' α 90% τών περιπτώ-σεων, η διανοητική καθυστέρησις είναι κληρονομική. Όχι. Τό ποσοστό που ά-φείλεται στην κληρονομικότητα, είναι μικρότερο από 50%. Οι άλλες περιπτώσεις έχουν διάφο-ρες αϊτίες — που είναι κάποτε άγνωστες είτε δυσκολεξακρι-βώτες.

4) Ή διανοητική καθυστέρη-σις μπορεί να μη διαγνωσθή σε ώρισμένες περιπτώσεις, ως ότου πάη σχολείο το παιδί.

Ναί. Γιατί ένα από τ' α κυ-ριότερα άποτελέσματά της εί-ναι η έλάττωσι της ικανότητας έκμαθήσεως. Τ' α παιδιά λοιπόν αυτά μαθαίνουν δύσκολα και άργά.

5) Ο γάμος μεταξύ εξαδέλ-φων άποτελεί μια από τις κυ-ριότερες αϊτίες της διανοητικής καθυστέρησεως.

Όχι. Άν οι δυο εξαδέλφοι είναι άπόλυτα φυσιολογικοί, δ' α κάνουν παιδιά ουσιολογικά. Στis περιπτώσεις όμως που ύστε-ρούν διανοητικώς, αυξάνονται οι πιθανότητες να κληρονομή-σουν και τ' α παιδιά τους αυτό το έλάττωμά τους.

6) Τ' α χτυπήματα στο κεφά-λι προκαλούν συχνά διανοητική καθυστέρησι.

Όχι. Γιατί πολύ σπάνια φέ-ρουν σοβαρές βλάβες στόν έγ-κέφαλο.

7) Ή διανοητική καθυστέρη-σις μπορεί να όφείλεται σε σο-

βαρές παιδικές άρρώστειες που βλάψανε τον έγκεφαλο. Ναί. Αυτό ίσχυει κυρίως γιά τις άρρώστειες με ύψηλό πυρε-τό, που μπορεί να προκαλέσουν βλάβες τών ιστών του έγκεφα-λου.

8) Μπορούμε να κρίνουμε άπ' τις διαστάσεις του κεφα-λιού ενός άτόμου άν είναι δια-νοητικά καθυστερημένο.

Όχι. Μόνο σε περιπτώσεις μικροκεφαλίας, μακροκεφαλίας και ύδροκεφαλίας (αφύσικα μι-κρο ή μεγάλου κρανίου) το μέ-γεθος του κεφαλιού έχει κάποια διαγνωστική αξία. Και τότε ό-μως ακόμη, σπάνια έχομε δια-νοητική καθυστέρησι.

9) Μπορεί να θεραπευθή η διανοητική καθυστέρησις.

Όχι. Δεν υπάρχει ακόμη καμμία τέτοια μέθοδος, όποιασ-δήποτε φύσεως, που να κάμη να λειτουργήση κανονικά ένα μυαλό καθυστερημένο. Ωστόσο με μια ειδική έξάσκηση και θε-ραπεία, μπορεί το μυαλό αυτό ν' αναπτύξη όλες τις περιορι-σμένες ικανότητες που διαθέτει και να έπιτύχη πράγματα που δεν θα μπορούσε άλλως να τ' α κάμη.

10) Οι διανοητικώς καθυ-στερημένοι μπορούν συχνά να έπιτύχουν σε δουλειές που ά-παιτούν ύπομονη και έπιδειό-τητα στα χέρια.

Ναί. Μάλιστα παρουσιάζουν τ' α πλεονέκτημα ότι δεν κουρά-ζονται από μονότονες δουλειές της ρουτίνας, όπως οι κανονικοί άνθρωποι.

11) Ένα διανοητικώς καθυ-στερημένο παιδί είναι ανίκανο ν' αγαπήση τους γονείς του.

Όχι. Άντιθέτως μάλιστα, ανταποκρίνεται στην αγάπη και στη στοργή περισσότερο άπ' ό,τι ένα παιδί κανονικό.

12) Ή θεραπεία με όρμόνες μπορεί να κάμη κανονικό ένα παιδί διανοητικώς καθυστερη-μένο.

Όχι. Μόνο σε ώρισμένους κλινικούς τύπους, όπως στόν «κρετινισμό», μπορεί να ώφελη-ση η όρμονοθεραπεία. Πάνω σ' αυτό άλλωστε το θέμα χρειάζε-ται να γίνουν πολλές έρευνες ακόμη.

13) Ή διανοητική καθυστέ-ρησις παρατηρείται έξ ίσου σε άγόρια και σε κορίτσια.

Ναί. Δεν φαίνεται να υπάρ-χη καμμία διαφορά τών δυο φύλων.

14) Οι γονείς ενός παι-διού διανοητικώς καθυστερημέ-νου πρέπει ν' άποφύγουν να κά-νουν άλλα.

Όχι πάντα. Ο γιάτρος τους είναι εκείνος που θα γνωματεύ-ση άν υπάρχει κίνδυνος νάναι και τ' άλλα τους παιδιά έλατ-τωματικά.

Βούλωμα γιά τ' αυτιά

Όσοι έχουν κρυμμένο το τ' α-πανο ή άλλες άνωμαλίες τών αυ-τιών, πρέπει να παίρνουν ειδικές προφυλάξεις όταν κολυμπάνε στη θάλασσα. Γ' αυτούς λοιπόν έπι-νοήθηκε τώρα ένα βούλωμα από πλαστική ύλη, που φτάνεται με τήν ίδια τεχνική όπως οι ψευτικές όδοντοστοιχίες. Ο γιάτρος παίρ-νει το άποτύπωμα του έσωτερικού μέρους του αυτιού και, με τη βο-ήθειά του, έτοιμάζει ένα μα-λακό βούλωμα από καρυλική ρη-τίνη, που έφαρμόζεται στ' αυτί και τ' α φράζει τελείως, έμποδ-ίζοντας τήν είσοδο του νερού.

ΓΕΛΩΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

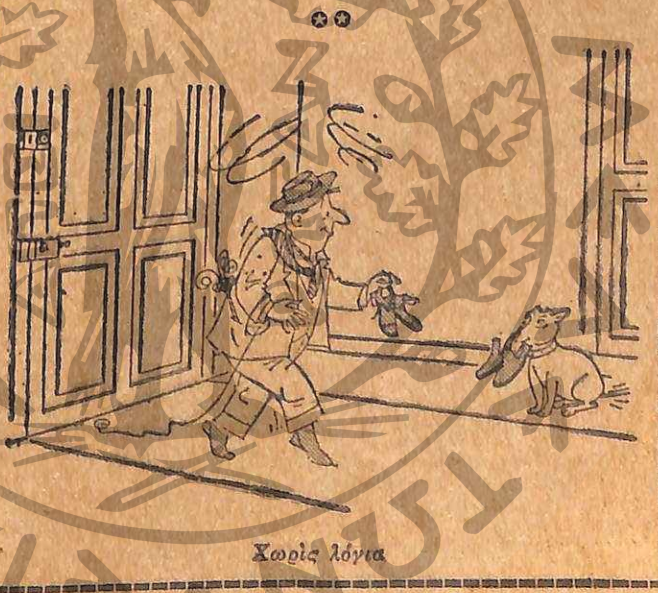

— Μην άνησυχήτε, κύριε Κώστα! Γεμίζει το πιστόλι σου πάντα με άποστειρωμένο νερό.

ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ

— Πέντε είπες; Τις έχεις άμέσως!..

Χωρίς λόγια

Συμβουλή

— Παντρεύτηκες, Ντίνο ή ακόμη;
— Όχι, είμαι άρραδωνισμένος...
— Σε συμβουλεύω να μείνης πάντα άρραδωνισμένος, φίλε μου!

— Τί να σου πώ, Γιάννη. "Αν βαστά-
ξη αυτός ό παληόκαιρος, φοβούμαι μή-
πως μάς ψοφήσουν όλα τα ζωά.
— Ο Θεός να φυλάξη την άφεντιά
σας, κύριε!

Κυρία: Μαρία, δεκατέσσερα πιότα
έχεις σπάσει από την αρχή του μήνα!...
Υπηρέτρια: Μά, κυρία, θάταν
γρουσουζιά αν σταματούσα στα δεκα-
τρία...

Συζητούν δυό παντρεμένοι:
— Είναι ζηλιάρα ή γυναίκα σου;
— Η ζήλεια προσωποποιημένη! Φαν-
τάσου ότι δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο
φάληρο, γιατί έκαμα τό λάθος να πώ
πώς με γοητεύει... ή θάλασσα!

— Τί έπάγγελμα κάνεις τώρα, Mi-
χάλη;
— Είμαι συνεργάτης στις έφημερίδες.
— Μά έσύ δεν ξέρεις καλά-καλά
να γράψης τό δυνά σου.
— Φίλε μου, δημοσιεύω καθημερινώς
άγγελίες ότι ζητώ θέσι!

Μεταξύ γιατρών:
— Πώς πάνε οι δουλειές;
— Χάλια, φίλε μου. Μαστίζει την
πόλι έπιδημία... υγείας.

Η ύπηρετρια: Χτές τό βράδυ ό
άφέντης μου στά σκοτεινά με πέρασε
γιά την κυρία του.

Η μαγειρίσσα: Καί σουκάμε
κοπλιμέντα;

Υπηρετρια: "Α! μπά! Με σκυ-
λόδρισε!...

Ένας κακοπληρωτής συναντάει έναν
άπό τούς πολλούς δανειστές του, πού
έχει την ιδιοτροπία να βάφει τά μαλλιά
του.

— Θα μου δώσης κάτι επί τέλους;
τού λέει άπειλητικά ό δανειστής. Μαύ-
ρισε τό μάτι μου!...

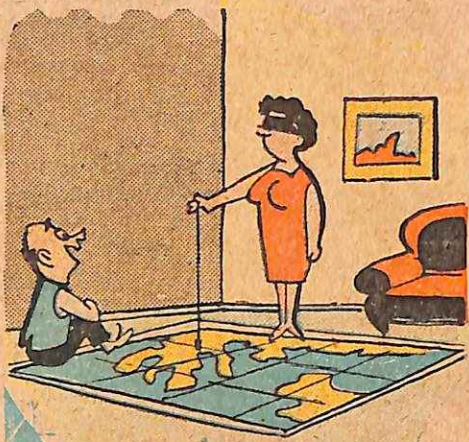
Κι' ό άλλος άπαθήςτατα:
— Μπά! Τό... βάφεις κι' αυτό;...

Συζητούν δυό ύπηρετριες:
— Δεν μου λές, πώς τά πάς με τό
καινούργιο σου άφεντικό;
— Κακά και ψυχρά! Είναι φοβερός
τζαναμπέτης!...

— Έτσι έ; Καί τί σου κάνει;
— Δεν μ' αφήνει να τού... κλέψω, σή-
τε ένα δεκάριο την ημέρα από τά ψώ-
νια!...

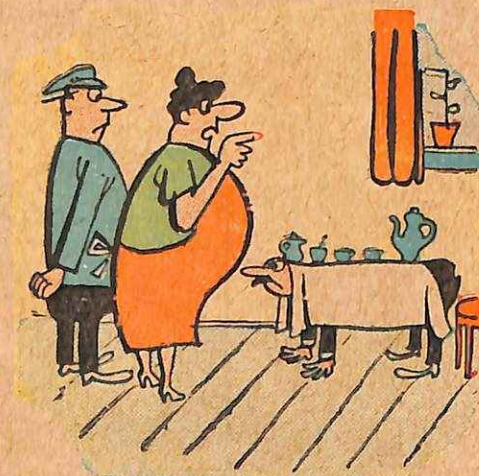
Συζυγικές τρυφερότητες:
— "Α! μά δεν υποφέρεσαι πιά. Αύ-
ριο τό πρωί θα φύγω να πάω στήs μα-
μάς μου!
— Δεν μου λές, σε παρακαλώ; Αυτό
πού είπες τώρα είναι άπειλή ή υπό-
σχεσι;

Ο σύζυγος: Ο λογαριασμός της
μοδίστρας σου έφέτος μου στοιχίζει ό-
σο ό μισθός τού γραμματέα μου και
της δακτυλογράφου μου μαζί!... Αυτό ό-
μως είναι αδύνατον να έξακολουθήση...
Η σύζυγος: "Ε, τότε, δώσε τη
δακτυλογράφο σου!...

— Τό έγκοιμές άποφάσισε, Κωστάκη!
Έδώ ακριβώς θα περάσουμε τό καλοκαίρι
μας!...

— Περίφημα, Κατίνα μου. Θα μείνουμε
έδώ πού είμαστε!...

— Με λίγα λόγια, μάστορα, αύρι-
ο περίπου τό ύψος να έχη τό τραπέζι!...

— "Εοχεται κατ' ευθείαν από τη Νέα
Υόρκη!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

"Αν νοιώθετε τό βράδυ μεγάλη κόυρσαι
και έκνευρισμό άπ' τις δουλειές όλης της
ημέρας, θα σας ξεκουράσουν και θα σας
φρεσκάρουνε σωματικά και ψυχικά οι έξης
ασκήσεις:

1) Κάθεστε χάμω, πάνω στις φτέρνες
σας, με τά γόνατα λυγισμένα. Γέρνετε πι-
σω τό σώμα σας, ώσπου να στηριχθήτε στο
πάτωμα με τά μπράτσα σας. "Υστερα δια-
γράφετε σιγά-σιγά ένα ήμικύκλιο με τό
κάθε πόδι, φέρνοντάς το μπροστά και τεν-
τώνοντάς το. Χτυπάτε λίγο στό πάτωμα τά
τεντωμένα πόδια σας και ξαναγυρίζετε σι-
γά-σιγά στην άρχική θέση σας.

2) Ξαπλώνετε χάμω ανάσκελα, άκου-
πώντας τά πόδια σας στον τοίχο, άρκετά
ψηλά. Λυγίζετε τό δεξιό γόνατο, φέρνοντάς
το προς τό μέρος σας. Έτσι ώστε η φτέρνα
να μείνη τελείως έλευθερη και να πέση μ'
έλαστικότητα πάνω στό μπρό. Ξαναφέρνετε
τό πόδι στην άσχημη θέση του κι' επαναλαμ-
βάνετε την κίνηση με τ' άλλο.

3) Στέκεστε με τά πόδια ένωμένα και τά
χέρια σηκωμένα κατακόρυφα πάνω. "Αφίνε-
τε να πείση διαδοχικά, χαλαρωμένο, τό κα-
θένα άπ' τά τρία μέρη τού δεξιού χεριού
σας — καρπός, αντίβραχιο, βραχίον. Κά-
νετε ύστερα τό ίδιο με τ' άριστερό. Ρίχνε-
τε τό κεφάλι, μπροστά, λυγίζετε διαδοχικά
τη σπονδυλική στήλη, τη μέση, τά γόνατα,
άνασπκνέστε στις μύτες των ποδιών και,
στηρίζοντας τό κεφάλι σας άνάμεσα στα
δυό γόνατα ένωμένα, μένετε έτσι, με τούς
μύς χαλαρωμένους. "Υστερα άνασηκνέστε
σιγά-σιγά, επαναλαμβάνοντας τις ίδιες κι-
νήσεις άλλ' αντίθετως.

Εκτός άπ' αυτές τις ασκήσεις, ξεπλώ-
θηκε στο κρεβάτι σας ή στο πάτωμα κι' ά-
φιστε να χαλαρωθώντε τελείως όλοι οι
μύς τού σώματός σας. Μόνον έτσι θα ξε-
κουραστήτε πραγματικά.

Καλοί τρόποι

Είναι κακή ή συνήθεια να στέλνονται τά
άγγελτήρια (όχι οι προσκλήσεις) πολύ πριν
άπό τούς άρραδώνες ή τούς γάμους. Είναι
σάν να λέτε στους γνωστούς και φίλους
σας: "Δέν σας προσκαλούμε, γιά να μην
ξοδεύουμε γιά δεξιώσεις. Σας πληροφο-
ρούμε όμως πως θα παντρευτούμε, γιά να
μάς στείλετε τά δώρα σας".

Τά άγγελτήρια των άρραδώνων δέν είναι
άποραίτητα. Καλό είναι όμως να στέλνον-
ται — πάντως άφοϋ γίνουιν οι άρ-
ραδώνες — γιάτι άποφεύγονται έτσι τά
κουτσμπολιά πού γίνονται συνήθως όταν
μιά κοπέλλα έμφανίζεται συχνά μ' ένα νέο.

"Υστερα, όχτώ μέρες πριν άπ' τό γάμο,
στέλνονται οι προσκλήσεις. "Αν ό γάμος
γίνη σε στενωτότο κύκλο, χωρίς καλεσμέ-
νους, θα στείλετε άγγελτήρια και κουφέτα,
όπου θέλετε, αλλά τήν ίδια μέρα τό ρύ-
γ άμο κι' όχι προηγουμένως.

Γιά να κρατούν περισσότερο οι σόλες

"Όταν αγοράζετε καινούργια παπούτσια,
προέστε τα μερικές μέρες γιά να χάσουν οι
σόλες εκείνο τό είδος τού κραιού πού τις
σκεπάζει, κι' ύστερα καθαρίστε τις καλά
κι' άλείψτε τις με βερνίκι κοπάλ, μ' ένα
πινέλο. (Τό βερνίκι αυτό ύπόχει στα χρω-
ματοπωλεία). "Αφίστε τις έπειτα να στε-
γνύνουν καλά. Σε μισούς μήνες, επανα-
λάβετε την ίδια μέθοδο. Θα δήτε πως οι
σόλες θα κρατήσουν τριπλάσιον καιρό άπ'
τό συνηθισμένο.

Πώς θα γυαλίσετε τά μετάλλινα σιεύη

Πώς μπορείτε να γυαλίσετε τά άλουμινε-
νια σκεύη, χωρίς να τά χαράξετε; Ποτέ μη
μεταχειρισθήτε έλαφρόπετρα ή "σούρμα",
αλλά μόνο σαπούνι Μασσαλίας. "Αφοϋ τά
σαπουνίσετε, τρίψτε τα με μιά τούφα τζίζα
(άπ' αυτήν πού παραγεμίζουνε τά στρώμα-
τα). Θα καθαρίσουν στην έντέλεια, χωρίς
να καταστραφούν.

Γιά τ' άλλα μετάλλα, ιδίως χαλκό και
μυροδντζο, μεταχειρισθήτε τό έξης μίγμα:
"Ελαϊκόν όξύ, 100 γραμ. Γλυκερίνη, 30
γραμ. Νερό, 50 γραμ. Τριπολίτης γή, 30
γραμ. "Αμμωνία, 10 γραμ.

"Ενας σκαντζέχοιρος στό λαχανό- κηπο

"Αν έχετε ένα περιφραγμένο λαχανόκη-
πο, φροντίστε να προμηθευθήτε ένα ζωντα-
νό σκαντζέχοιρο κι' αφήστε τον έλευθερο έ-
κεί μέσα. Τό ζωό αυτό βγαίνει τη νύχτα άπ'
την ύπόγεια φωλιά του και κυνηγάει τις
κάμπιες, τά σκουλήκια και τ' άλλα έντομα
πού καταστρέφουν τά φυτά. Προσφέρει λοι-
πον μιά πολύτιμη υπηρεσία.

Φάννη Νέικ

Τεχνάσματα με αεροπλάνα

Καταπληκτικά κατορθώματα πιλότων και σκηνοθετών του κινηματογράφου

ΕΙΝΑΙ γνωστό ότι, τις περισσότερες φορές που βλέπουμε στην οθόνη έναν διάσημο ήθοιο να γρονθοκτυπιέται, να πηδάει ένα γκρεμό ή το αυτοκίνητό του να συγκρούεται, στην πραγματικότητα κάποιος άλλος, ένας άσημος κομπάρσος, έχει αναλάβει να τον αντικαταστήσει.

Αυτό γίνεται ακόμη συχνότερα σε σκηνές όπου περιλαμβάνεται και αεροπλάνο, όχι μόνο γιατί περικλείουν ένα σωρό κινδύνους για τον πολύτιμο πρωταγωνιστή, αλλά και επειδή χρειάζεται να κάνει πράγματα, που δεν έχει την ικανότητα να τα πετύχει.

Σε παρόμοιες περιπτώσεις, λοιπόν, όπου υπάρχει σκηνή με αεροπλάνο, οι σκηνοθέτες δεν εξετάζουν αν ο πρωταγωνιστής μπορεί να τα καταφέρει, αλλά καταφεύγουν σ' έναν από τους ειδικευμένους πιλότους του κινηματογράφου. Συχνά μάλιστα, τα πράγματα που ζητάνε είναι τόσο δύσκολα, ακόμη και για τους πιλότους αυτούς, ώστε αναγκάζονται να καταφεύγουν σε τεχνάσματα.

Ένας από τους πιο γνωστούς πιλότους του είδους αυτού είναι ο 'Αμερικανός Άλμπερτ Μάντζ, που μέχρι σήμερα έχει λάβει μέρος σε πενήντα ταινίες και πλέον χωρίς να αναφερθεί το όνομά του και που έχει εκθέσει τη ζωή του άπειρες φορές σε κίνδυνο, για να βγάλει άσπροπρόσωπο κάποιον μεγάλο ήθοιο.

Σ' ένα από τα πρώτα φιλμ, που πήρε μέρος, το αεροπλάνο του έπρεπε να μηλ από τη μία πόρτα ενός χαμηλού υπόστεγου και να βγεί από την άλλη. Ο Μάντζ τα κατάφερε να φέρει σε πέρας τη σκηνή, χωρίς να κομματιάσει ο ίδιος, και αυτό τον έκανε άμεσα γνωστό στους κύκλους του Χόλλυγουντ. Από τότε, οι περισσότεροι σκηνοθέτες καταφεύγουν σ' αυτόν, όταν θέλουν μια εντυπωσιακή σκηνή με αεροπλάνο και ο Μάντζ δεν τους απογοητεύει.

Για ένα προπολεμικό έργο κάποτε, ο σκηνοθέτης του ζήτησε να περάσει με αεροπλάνο ανάμεσα από δύο δένδρα, που βρίσκονταν σε απόσταση δύο εκα μέτρων το ένα από το άλλο. Το άνοιγμα των πτερών του αεροπλάνου ήταν έντεκα μέτρα κι' ωστόσο ο Μάντζ τα κατάφερε και πάλι!

Η απόδοσή του, μάλιστα, ήταν περήφνη και ο σκηνοθέτης έγινε πιο απαιτητικός. Διάλεξε δύο δένδρα που βρίσκονταν σε μικρότερη απόσταση μεταξύ τους και δήλωσε ότι η σκηνή θα γινόταν ακόμα πιο εντυπωσιακή, αν το αεροπλάνο περνούσε ανάμεσά τους και τα φτερά του έσπασαν κατά την προσγείωσή. Όταν τελικά η σκηνή γυρίστηκε μ' αυτόν τον τρόπο, ακόμη κι' ο ίδιος ο Μάντζ απορούσε πώς τα κατάφερε να μην πάθει τίποτα!

Οι σκηνοθέτες ξέρουν ότι οι χαμηλές πτήσεις και το πέρας των αεροπλάνων δίπλα σε δένδρα ή χαμηλά σπιτία χαρίζει δυνάτες συγκινήσεις στους θεατές και φροντίζουν να περιλαμβάνουν παρόμοιες σκηνές στα έργα τους. Παλαιότερα δε οι πιλότοι αναγκάζονταν να βάζουν σε κίνδυνο τη ζωή τους και τα αεροπλάνα, για να πετύχουν τέτοιες σκηνές.

Σήμερα, όμως, για τη λήψη παρόμοιων σκηνών χρησιμοποιείται ένα τεχνάσμα — κι' αυτό όχι τόσο για να μην κινδυνεύουν οι πιλότοι, αλλά επειδή με την καινούργια μέθοδο, το όπτικο αποτέλεσμα είναι πιο εντυπωσιακό. Το αεροπλάνο περνάει κάπως μακρύτερα από το ώριμο σημείο — σπιτί, δένδρο κλπ. — αλλά ο σκηνοθέτης παίρνει τη σκηνή από ένα τέτοιο σημείο, που, όταν προβάλλεται η ταινία, ο θεατής έχει την εντύπωση ότι βλέπει το αεροπλάνο να αγγίζει σχεδόν το σπιτί ή το δένδρο. Με το ίδιο τεχνάσμα γυρίζονται και πολλές άλλες παρόμοιες σκηνές.

Ακόμη πιο επικίνδυνες είναι οι σκηνές που περιλαμβάνουν

βομβαρδισμούς. Σε όλα σχεδόν τα πολεμικά έργα βλέπουμε ένα αεροπλάνο να βουτάει, να αφήνει πίσω του ένα-δύο βόμβες και να εξανοπώνεται τη στιγμή που πίσω του γίνεται η έκρηξη.

Έκείνο όμως που πραγματικά γίνεται, είναι η βουτιά και η ανύψωση του αεροπλάνου. Όσο για την έκρηξη που την κινηματογραφεί μία αυτόματη μηχανή, τοποθετημένη στο πίσω μέρος του αεροπλάνου — είναι κανονισμένη από πριν.

Στο σημείο του εδάφους, όπου υποτίθεται ότι θα σκάσει ή βόμβα, έχει τοποθετηθεί μία ποσότης δυναμιτίδος και μόλις το αεροπλάνο αρχίσει να σηκώνεται, ένας δυναμιτίτης από το έδαφος πατάει ένα κουμπί και γίνεται η έκρηξη.

Πιο πολύπλοκα είναι τα πράγματα, όταν πρέπει να φανεί ότι ένα αεροπλάνο που βρίσκεται στο έδαφος βομβαρδίζεται, χωρίς να υπάρχει λόγος να καταστραφεί και στην πραγματικότητα το αεροπλάνο.

Για να δούμε τι γίνεται, ας πάρουμε για παράδειγμα ένα προπολεμικό έργο που έλαβε μέρος ο Μάντζ.

Την ώρα που ετοιμαζόταν να απογειωθεί, το αεροπλάνο έπρεπε να δεχτεί δύο βόμβες — τη μία λίγο μακρύτερα από τα φτερά του και την δεύτερη ακριβώς στο θάλαμο του πιλότου. Η έκρηξη της πρώτης βόμβας δημιουργήθηκε με την ανατίναξη μιας ποσότητος εκρηκτικών υλών, που ήταν κρυμμένες σε ώριμο σημείο του εδάφους.

Στο σημείο αυτό ο σκηνοθέτης σταμάτησε την κινηματογραφική μηχανή και ο Μάντζ ξεκίνησε με το αεροπλάνο του, βγαίνοντας από την άκτινα λήψης της μηχανής.

Εκεί που βρισκόταν πριν το αεροπλάνο, τοποθετήθηκε μία ποσότης δυναμιτίδος και μαζί με τη δυναμιτίδα διάφορα άχρηστα υλικά παλιών αεροπλάνων.

Με μία χειρονομία του σκηνοθέτη, ο σκηνοθέτης έβαλε μπροστά τη μηχανή του, ενώ την ίδια στιγμή ο ειδικός δυναμιτίτης πάτησε το κουμπί και η έκρηξη της ύλης πήρε φωτιά, σκορπίζοντας τριγύρω τα συντρίμια.

Χάρis στην διακοπή που έκανε ο φακός, οι θεατές δεν είδαν ότι το αεροπλάνο έφυγε από τη θέσι του και με τη δεύτερη έκρηξη φαντάστηκαν ότι ανατινάχτηκε.

Φυσικά, δεν λείπουν και οι σκηνοθέτες που έχουν πραγματικά παράλογες και απαράγραπτες απαιτήσεις. Σ' ένα φιλμ, έπρεπε να κάνει την εμφάνισή του ένας νέος τύπος αεροπλάνου, που να προσγειώνεται και να απογειώνεται κατακόρυφα — κάτι δηλαδή που ακόμη και σήμερα δεν έχει πραγματοποιηθεί.

Για να γίνει δυνατό αυτό, χρειάστηκε να συνδυαστούν η πείρα του Μάντζ και η επινοητικότητα του σκηνοθέτη. Ο Μάντζ βρήκε ένα παλιό αεροπλάνο — που εξωτερικώς του έδωσαν τη μορφή που ήθελαν — το οποίο προσγειωνόταν με ταχύτητα 35 μιλίων.

Βρήκε ύστερα ένα εγκαταλειμένο αεροδρόμιο, όπου φυσούσαν άνεμοι με ταχύτητα 35 μιλίων την ώρα, και έκανε για πολλές μέρες δοκιμές.

Την ημέρα του γυρίσματος, ο Μάντζ βρέθηκε πάνω από το σημείο προσγειώσεως και έδωσε στο σκάφος του ταχύτητα 35 μιλίων την ώρα, που την εξουδετέρωνε ο άνεμος με την δική του ταχύτητα των 35 μιλίων.

Ετσι το αεροπλάνο έμεινε στην ίδια κατακόρυφη θέσι και με τον κατάλληλο χειρισμό των πηδαλίων, ο Μάντζ κατόρθωσε να το προσγειώσει κατακόρυφα.

Η απογείωσις, όμως, δεν μπορούσε να γίνει με τον ίδιο τρόπο. Όσο ο σκηνοθέτης έλυσε το ζήτημα, βάζοντας να προβάλλουν ανάποδα το κομμάτι όπου φαινόταν η προσγείωσις. Με το τεχνάσμα αυτό η προσγείωσις όταν αποτυπώθηκε στο φιλμ φαινόταν σαν απογείωσις.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ ΚΑΙ ΔΙΑΝΟΥΜΕΝΟΙ

ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΥΝ ΜΕ ΦΑΡΣΕΣ!...

Το νύστιμο του ραδιοεμφωνητού, ο πυρεσέστηρας — φλογεέλο, ένα γερό πόδι στο γύφο κ. ά.

ΧΩΡΙΣ να υπάρχει επιφανειακά κανείς λόγος γι' αυτό, οι διανοούμενοι και οι καλλιτέχνες φαίνονται να κατέχουν τα σκήπτρα από όλες τις άλλες κατηγορίες ανθρώπων, όταν πρόκειται να σκαρώσουν κάποια φάρσα. Σ' αυτό, ίσως, συντελεί και η φαντασία, που χωρίς αμφισβήτηση διαθέτουν. Από επιδρομή, επίσης, η διάθεσή τους να κάνουν φάρσες μεταδίδεται και σε όσους έρχονται σε άμεση επαφή μαζί τους.

Στην 'Αμερική, μάλιστα, ένας καλός φαρσέρ θεωρείται πολύτιμος και εξασφαλίζει τακτικά προκλητικές σε κοσμικές συγκεντρώσεις. Άρκετοι από αυτούς κερδίζουν και χρήματα, όπως ο 'Αμερικανός Βίνς Μπέρνερ.

Ο Μπέρνερ άρχισε τη σταδιοδρομία του ως ήθοιος, αλλά πολύ γρήγορα βαρέθηκε και προτίμησε να προσφέρει το ταλέντο του σε όσους οργανώνουν γιορτές. Σε παρόμοιες περιπτώσεις, ντυνόταν αερβιτόρος και ταλαιπωρούσε τους καλεσμένους — πάντοτε με την άδεια του οικοδεσπότη — με τις δίδες αδεξιότητές του.

Αλλά πιο συχνά, οι φαρσέρ βασίζονται σε εμπνεύσεις της στιγμής, για να σκαρώσουν τα αστεία τους. Ο 'Αμερικανός δημοσιογράφος 'Ερλ Γουίλσον και ο τραγουδιστής Μάρτον Ντάουν, μπήκαν ένα βράδυ στον ραδιοφωνικό θάλαμο εκπομπών, όπου ο φίλος τους εκφωνητής Τέντ Χουζίνγκ διάδασε στο μικρόφωνο ένα μακρύ μονόλογο.

Ξέροντας ότι ο Χουζίνγκ δεν μπορούσε να διακόψει την εκπομπή του, τον πλησίασαν και άρχισαν να του βγαδούν ένα-ένα τα ρούχα, ώπου τον άφισαν με τα έντελως απαραίτητα εσώρουχα! Ύστερα φώναξαν αρκετούς υπαλλήλους του σταθμού και όλοι μαζί άρχισαν να χαζεύουν με το αστείο θέαμα του μισογυμνού εκφωνητή, που διάδασε το δραματικό του κείμενο.

Ένας άλλος συγγραφέας, ο Τζην Όουλερ, θρέθηκε στο γραφείο του φίλου του Τέζ Ρίκαρντ, την ημέρα που κάποιος εφευρέτης πήγε να του επιδείξει έναν καινούργιο τύπο φορητού πυροσβεστήρα και να τον πείσει να χρηματοδοτήσει την παραγωγή του.

Σε μία στιγμή που ο εφευρέτης και ο Ρίκαρντ πήγαν σε διπλανό δωμάτιο, ο Όουλερ άδειασε το περιεχόμενο του πυροσβεστήρα και το αντικατέστησε με βενζίνη. Όταν λίγο αργότερα άνοιξαν φωτιά, για να δοκιμάσουν την αποτελεσματικότητα του πυροσβεστήρα, χρειάστηκε να έρθει η πυροσβεστική υπηρεσία, για να σβύσει τις πυρκαϊές που άναψε ο πυροσβεστήρας-φλογεόλο!

Επίσης, ο συγγραφέας Χάουαρντ Λίντσαϊν έχει ιδιαίτερη αδυναμία στις φάρσες και δεν αρνιέται ευκαρία που να μη σκαρώσει ένα αστείο. Κάποτε που ζούσε σε μία πολυκατοικία, πρόσεξε ότι ο ένοικος του κάτω πατώματος έβαφε μόνος του τα άσπρα παπούτσια του κάθε βράδυ και τα άφινε να στεγνώσουν στην εξωτερική σκάλα κινδύνου.

Ένα βράδυ, λοιπόν, ο Λίντσαϊν πήρε κόκκινη μπονιά, έβαψε μ' αυτήν τα παπούτσια και τάβαλε πάλι στη θέσι τους. Το άλλο βράδυ τα έβαψε πράσινα και το τρίτο τα χρωμάτισε με ένα βεθύ μωδ χρώμα. Την τέταρτη βραδυά τα παπούτσια δεν έκαναν όπως πάντα την εμφάνισή τους στη σκάλα, γιατί ο ιδιοκτήτης τους, βέβαιος ότι είχε να κάνει με κάποιο φάντασμα, προτίμησε να εγκαταλείψει το διαμέρισμά του για πάντα!

Εδώ και λίγο καιρό, επίσης, ένας αθλητικός συντάκτης, πήγε να πάρει συνέντευξη από τον προπονητή ενός διάσημου αθλητού. Ο δημοσιογράφος ήταν βαρβάρικος και χρησιμοποιούσε ακουστικό.

Αφού μίλησαν, λοιπόν, για λίγο, ο προπονητής σταμάτησε να μιλάει, αλλά συνέχισε να κουνάει τα χείλη του, σαν να εξακολουθούσε την κουβέντα. Ο δημοσιογράφος φαντάστηκε ότι είχε χαλάσει το ακουστικό του και βιάστηκε να αλλάξει τη μπαταρία, βέβαιος ότι εκεί βρισκόταν η αιτία του κακού. Έτσι, για πολλή ώρα αγωνιζόταν να φτιάξει το ακουστικό και θα είχε μείνει με την εντύπωση ότι ήταν άχρηστο, αν σε μία στιγμή κάποιος από τους παρευρισκόμενους δεν φταρνιζόταν.

Θάλεγε κανείς ότι οι φαρσέρ έχουν ένα αισθητήριο και ξεχωρίζουν άμεσα εκείνους που μπορούν να παίξουν ρόλο θυμάτων.

Στην κατηγορία των «θυμάτων» αυτόν ανήκε και ένας επιχειρηματίας, που αν και ανεπιθύμητος, κατ'άρθρον να βρίσκεται τακτικά στην παρέα του γνωστού γελοιογράφου Τζωρτζ Μάκ Νάμους. Ο γελοιογράφος όμως ήθελε να τον ξεφορτωθεί και βρήκε έναν αληθινά πρωτότυπο τρόπο.

Σε μία πολυήμερη εκδρομή φρόντισε να μεθύσει τον επιχειρηματία μέχρις αναισθησίας. Ύστερα του τυλίξε το πόδι με γύφο και την άλλη μέρα του διηγήθηκε μία φανταστική ιστορία.

Του είπε δηλαδή ότι μέσα στο μεθύσι του έπεσε και έσπασε το πόδι του και ότι οι άλλοι φρόντισαν να το βάλουν σε γύφο. Ο επιχειρηματίας τον πίστεψε και έμεινε για αρκετές μέρες στο κρεβάτι. Όταν κατόπιν έμαθε την αλήθεια, αποφάσισε να μην ζανπατί στην παρέα του φαρσέρ γελοιογράφου.

Ο ήθοιος Ζήρο Μόστελ είναι γνωστός στους επιβάτες του υπογείου αεροδρόμιου της Νέας Υόρκης, με τις αλλεπάλληλες φάρσες που σκαρώνει. Η μεγαλύτερη φάρσα που έγινε το 1944, την ημέρα που γινόντουσαν οι προεδρικές εκλογές.

Ο Μόστελ προμηθεύτηκε αρκετές εφημερίδες του 1940, που ανήγγελλαν την προηγούμενη επανεκλογή του Ρούζβελτ και έφωτισε με αυτές αρκετούς φίλους του. «Όλοι μαζί, μπήκαν σε ένα όχημα του υπογείου και σκορπίστηκαν σε διάφορα σημεία».

Ο Μόστελ προμηθεύτηκε αρκετές εφημερίδες τους. Έτσι, οι επιβάτες που έσκυβαν με περιέργεια, βλέποντας τον μεγάλο τίτλο με τα αποτελέσματα των εκλογών, μάθαιναν την... νέα επιτυχία του Ρούζβελτ, πριν βγούν τα αποτελέσματα!

Οι βοηθοί του Ντιόνε, τέλος, συνθίζουν να υποδέχονται τους καινούργιους συνεργάτες τους με άδους φάρσες. Ένα από τα θύματά τους, ήταν ένας νεαρός Άγγλος, που μόλις είχε πεί στην 'Αμερική.

Κάθε μέρα, το μεσημέρι, ο νεαρός πήγαινε σε ένα κατάστημα και αγοράζε μια μπικέλια γύλα και μία κονσέρβα υέ φρούτα. Οι φαρσέρ, λοιπόν, συνεννοήθηκαν με τον καταστηματάρχη και ξεκόλλησαν τις ταμπέλλες από μερικές κονσέρβες φρούτων. Τις ταμπέλλες αυτές τις κόλλησαν σε κουτιά με τρόφιμα, που ο καταστηματάρχης τάβινε στον νεαρό, όταν εκείνος του ζήτησε κονσέρβες φρούτων.

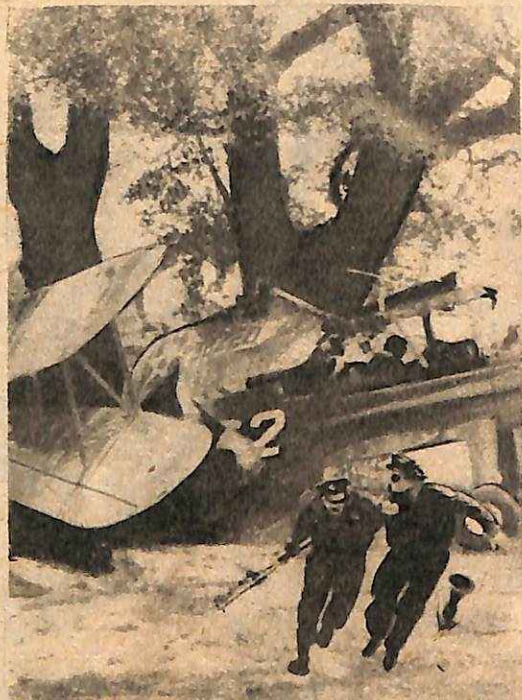
Έτσι, αντί για τα βερύκοκα που ζήτησε κάποτε, βρήκε μέσα στην κονσέρβα μπικέλια. Δεν είπε τίποτα, κάτι όμως παρόμοιο έγινε και τις επόμενες μέρες. Έπαιρνε κονσέρβα για κεράσια και εύρισκε μέσα φασόλια ή κρέας! Όσο ο νεαρός παρονοήθηκε στον καταστηματάρχη, γιατί φανταζόταν ότι ήταν κι' αυτό ένα από τα παράξενα φαινόμενα της 'Αμερικής. Έμαθε δε την αλήθεια μόνον όταν πέρασε λίγος καιρός και οι συνάδελφοί του του αποκάλυψαν την φάρσα.

1 Στο Ζωολογικό Κήπο του Μαϊάμι (Η.Π. Α.) ένα άτυχημα έγινε αφορμή να σπάσει το ράμφος του ενός μαύρου πελαργός. Το γεγονός αυτό θα προκαλούσε τον θάνατό του γιατί δεν μπορούσε έτσι να τραφεί, αλλά επειδή επρόκειτο για ένα σπάνιο είδος, οι διευθυντές του Κήπου έσπευσαν να φτιάξουν στον άτυχο τροφίμο της ένα ράμφος από αλουμίνιο, που το βίβωσε πάνω στο υπόλειμμα που υπήρχε. Ο πελαργός συνθίβει τώρα σιγά-σιγά να τρέφεται με το ξένο ράμφος και πιστεύεται πως χάρις σ' αυτό θα μπορέσει να ζήσει.

2 Κάθε χρόνο στη την εποχή οι μαθητές της Σχολής Μόδας της Βιέννης οργανώνουν την έκθεσι των μοντέλων τους. Στη φωτογραφία μας ένα χαριτωμένο φορεμάκι για κοκτέιλ, που σχεδίασε και έκοψε η μαθήτρια, που το φορεί, ενώ διαρβώνεται από μια καθηγήτρια της σχολής.

3 Ο 'Ιταλός παπάς Δόν Αντόνιο Ριέδλα έβρωσε τον Αύγουστο του 1945, 67 χιλιομέτρα μακριά από τη Ρώμη, μία παιδού-πυλ που την ονόμασε «Δημοκρατία των παιδιών» και στην οποία φιλοξενούσε φτωχά και όρφανά παιδιά, καθώς και παιδιά που είχαν ξεφύγει από τον ίδιο δρόμο. Σήμερα, χωρίς στη θαυμαστή δραστηριότητα του 'Ιταλού παπά η δημοκρατία του έχει έκτασι 34 έκταριών και περιλαμβάνει 30 οικήματα λυόμενα και μη. Στη φωτογραφία μας ο Δόν Αντόνιο με τρεις από τους υπεδιακόους. Όπ-κούς της υπεδιματικής δημοκρατίας του!

4 Ο 'Αμερικανός πιλότος Πάλ Μάντζ μπορεί να χαρακτηριστεί ως ο αεροπόρος με τα περισσότερα ρεκόρ. Τα διάφορα αυτά ρεκόρ που αναγράφονται στα πλευρά του αεροπλάνου «P. 51», με το οποίο τα κατέρριψε, εξασφάλισαν στον κ. Μάντζ, εκτός από τη δόξα και έπαθλα που ανέρχονται συνολικά στο ποσό των 125.000 δολαρίων. Πρόκειται δε για ρεκόρ διαφόρων ειδών: διαρκείας πτήσεως, ταχύτητας, κλπ.

Το αεροπλάνο έπρεπε να περάσει ανάμεσα από δύο δένδρα και να σπάσουν τα φτερά του.

φάνισι του ένας νέος τύπος αεροπλάνου, που να προσγειώνεται και να απογειώνεται κατακόρυφα — κάτι δηλαδή που ακόμη και σήμερα δεν έχει πραγματοποιηθεί.

Για να γίνει δυνατό αυτό, χρειάστηκε να συνδυαστούν η πείρα του Μάντζ και η επινοητικότητα του σκηνοθέτη.

Ο Μάντζ βρήκε ένα παλιό αεροπλάνο — που εξωτερικώς του έδωσαν τη μορφή που ήθελαν — το οποίο προσγειωνόταν με ταχύτητα 35 μιλίων.

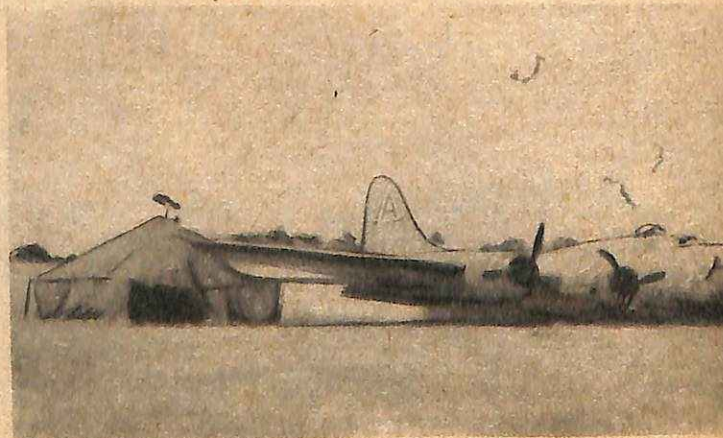
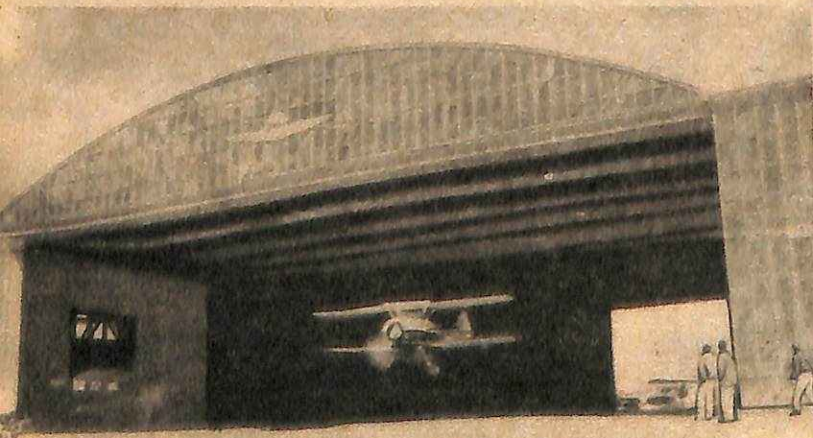
Βρήκε ύστερα ένα εγκαταλειμένο αεροδρόμιο, όπου φυσούσαν άνεμοι με ταχύτητα 35 μιλίων την ώρα, και έκανε για πολλές μέρες δοκιμές.

Την ημέρα του γυρίσματος, ο Μάντζ βρέθηκε πάνω από το σημείο προσγειώσεως και έδωσε στο σκάφος του ταχύτητα 35 μιλίων την ώρα, που την εξουδετέρωνε ο άνεμος με την δική του ταχύτητα των 35 μιλίων.

Ετσι το αεροπλάνο έμεινε στην ίδια κατακόρυφη θέσι και με τον κατάλληλο χειρισμό των πηδαλίων, ο Μάντζ κατόρθωσε να το προσγειώσει κατακόρυφα.

Η απογείωσις, όμως, δεν μπορούσε να γίνει με τον ίδιο τρόπο. Όσο ο σκηνοθέτης έλυσε το ζήτημα, βάζοντας να προβάλλουν ανάποδα το κομμάτι όπου φαινόταν η προσγείωσις. Με το τεχνάσμα αυτό η προσγείωσις όταν αποτυπώθηκε στο φιλμ φαινόταν σαν απογείωσις.

Αριστερά: Το αεροπλάνο μπήκε από τη μία είσοδο του υποστεγού και βγήκε από την άλλη. Δεξιά: Στη σκηνή αυτή του φιλμ δεν βρίσκεται μέσα στο αεροπλάνο ο πρωταγωνιστής, αλλά ένας πιλότος που τον αντικαθιστά.

Το μενταγιόν

ΑΡΓΑ μετά τα μεσάνυχτα - θάγανε περασμένες τρεις - ο «κώδων νυκτός» του μεγάλου νοσοκομείου της 'Αθήνας χτυπήθηκε νευρικά, δυνατά, παρατεταμένα...

Άνοιξε ο θυρωρός, και βρέθηκε μπροστά σε δύο νοσοκόμους του Σταθμού Πρώτων Βοηθειών, που κουβαλούσαν ένα ακίνητο κοριτσιότικο κορμί πάνω σ' ένα φορείο. Δίπλα τους ήταν ένας αστυφύλακας.

—Πού είναι ο διανυκτερευών γιατρός; ρώτησε ο τελευταίος. Οι δύο νοσοκόμοι με το φορείο προχώρησαν, ψυχρά, ασυγκίνητοι - όταν η αντιμετώπιση του ανθρώπινου πόνου γίνει επάγγελμα, οι άνθρωποι σκληραίνουν σαν καιμωμένοι από πόνους και μπηκάνε στο χειρουργείο του νοσοκομείου. Σηκώσανε τότε το ακίνητο κορμί και το ξαπλώσανε στο χειρουργικό τραπέζι.

Ήταν ένα κορίτσι, όχι πάρα πάνω από δεκαεννιά ετών. Το πρόσωπό του ήτανε πελιδνό, τα βλέφαρά του μισόκλειστα, τα χείλια του μαδιά. Άναστεναγμός κανένας δε γλυτρούσε από μέσα τους... Τα ρούχα όλα της πληγωμένης ήτανε βουτηγμένα στο αίμα, που έτρεχε άφθονο από μία πληγή του στήθους της.

—Τι είναι; ρώτησε τον αστυφύλακα. —Τη μαχαίρωσε ο φίλος της... αποκρίθηκε αυτός. —Α τη φτωχιά! Εύτυχως όμως που βρίσκεται εδώ ο καθηγητής για να την εγχειρήσει ο ίδιος...

Βγήκε άμέσως ο γιατρός να ειδοποιήσει τον καθηγητή, ενώ ο αστυφύλακας έδινε κι' αυτός από πίσω του στο διάδρομο.

Ο καθηγητής μόλις είχε τελειώσει την τρίτη κατά σειρά έπείγουσα αποψινή επέμβαση, κι' ετοιμαζότανε να βγάλει τη μπλούζα του, όταν μπήκε στο γραφείο ο διανυκτερευών.

—Κύριε καθηγητά... του είπε. Φαίνεται ότι τα βάσανά σας δεν τελείωσαν ακόμα γι' απόψε...

—Γιατί; Τι συμβαίνει πάλι;... —Φέρανε μία κοπέλλα μαχαίρωμένη... Πρόθυμος βγήκε ο καθηγητής από το γραφείο του και τράβηξε για το χειρουργείο. Είδε την πληγωμένη, και διάταξε:

—Μεταγγίσι άμέσως... Με τη μεταγγίσι κάπως συνήλθε η πληγωμένη: Κάποιο έλαφρότατο ρόζ χρώμα έθαψε τα μάγουλά της, ένας άνεπαίσθητος αναστεναγμός γλυτρούσε από τα χείλια της...

Ο καθηγητής φόρεσε τα γάντια του, τη μάσκα του και άνοιξε τον αποστειρωτικό κλίβανο, ενώ μία νοσοκόμα έσκιζε μ' ένα ψαλλίδι τα ρούχα του κοριτσιού. Το άνω μέρος του κορμιού του πρόβαλε γυμνό, βουτηγμένο στο αίμα που έτρεχε άφθονο από την πλατιά πληγή πουχε άνοιξε το μαχαίρι κάτω από το δεξιό μαστό. Ένα μενταγιόν κρεμότανε από το λαιμό του. Με μία κίνηση νευρικά, γιατί τον εμπόδιζε στη δουλειά του, ο καθηγητής το τράβηξε, τόσπασε, και τόκωσε μηχανικά στην τσέπη της μπλούζας του.

Δυσκολεύτηκε πολύ να σταματήσει την αιμορραγία. Το μαχαίρι είχε μη βαθειά μέσα στη κοριτσιότικη σάρκα, είχε περάσει το πλεμόνι. Το χέρι του καθηγητή όμως ήτανε επιτάλαιο. Το αίμα στομάτπσε, η πληγή ράφτηκε. Έγινε κι' άλλη μεταγγίσι και η πληγωμένη μισοάνοιξε τα μάτια της, για να τα κλείσει πάλι σε λίγο και να βυθιστεί σ' έναν ευεργετικό ύπνο...

Ο καθηγητής βγήκε από το χειρουργείο αφού πέταξε τα ματωμένα γάντια και τη μάσκα σε ένα τραπέζι.

—Τι λέτε, κύριε καθηγητή; τον ρώτησε ο διανυκτερευών. Θα σωθί το κακόμοιρο το κορίτσι; —Μάλλον... αποκρίθηκε εκείνος. Είναι οργανισμός νέος, θα αντιδράσει...

—Και με το δικό σας... Τέσσερες επεμβάσεις απόψε... Την ώρα πουβγαζε τη μπλούζα του ο καθηγητής, κάτι έπεσε από μία τσέπη της στο πάτωμα. Έσκυψε και το σήκωσε. Ήτανε το ματωμένο μενταγιόν πουχε τραβήξει από το λαιμό της πληγωμένης λίγο πριν από την εγχείρησι. Το κράτησε λίγο στα χέρια του με μία παράξενη συγκίνησι, κι' ύστερα το άνοιξε.

Μέσα του ήταν η φωτογραφία ενός νέου άντρα με φλογερά κατάμαυρα μάτια και σγουρά μαλλιά. Τα χέρια του καθηγητή άρχισαν να τρέμουν... Το μενταγιόν έπεσε πάλι στο πάτωμα...

Με έντελως ξεχωριστό ενδιαφέρον παρακολούθησε ο καθηγητής την ανάρρωσι της άγνωστης εκείνης κοπέλλας που κάποια νύχτα του την είκανε φέρει, βαρεία πληγωμένη, ετοιμοθάνατη, για να την διεκδικήσει βία από το θάνατο και τελικά να τη σώσει... Η ανάρρωσι έγινε οργάνο-οργάνο. Η κοπέλλα πήρε το καλύτερο. Ο καθηγητής έρχότανε συχνά και καθότανε πλάι της και τη ρωτούσε με πραγματικό ενδιαφέρον πώς αισθανότανε...

Μία μέρα ο καθηγητής κάθισε κοντά της πιο πολλά ώρα. Σα νάθελε κάτι να τη ρωτήσει, μα δίσταζε. Στο τέλος το αποφάσισε:

—Δεν μου λές, Μαρίνα, δεν έχεις γονείς;... —Γονείς; ψιθύρισε εκείνη μελαγχολικά. Μόνο τη μητέρα μου γνώρισα...

—Αλλά κι' αυτή πέθανε εδώ και πέντε χρόνια... —Και... ο πατέρας σου; ρώτησε ο καθηγητής με προσπάθεια.

—Ο πατέρας μου; είπε το κορίτσι σκωπώντας τους ώμους του. Μα δεν νοιάστηκε ποτέ για μένα, όπως ούτε και για τη μάνα μου... Πέρασε κάποτε βιαστικός από τη ζωή της, και χάθηκε αδιάφορος, χωρίς να την πάρη γυναίκα του, χωρίς να της δώσει το όνομά του, μ' όλο που της το κρωτούσε...

—Είχες καμιά φωτογραφία... του ανθρώπου αυτού; τη ρώτησε με φοδερή ταραχή. Τού... πατέρα σου;... —Είχα μία, κρεμασμένη στο λαιμό μου, μέσα σ' ένα μενταγιόν, του αποκρίθηκε. Φαίνεται όμως ότι εκείνο το βράδυ, με το μαχαίρωμά μου, έχασα το μενταγιόν...

Πόση ήταν η έκπληξι της Μαρίνας όταν είδε ξαφνικά, τον καθηγητή να σκύβη πάνω της, κλαίγοντας σαν μικρό παιδί, να την αγκαλιάζει και να τη φιλάει... ενώ τα χείλια του ψιθύριζαν:

—Κορούλα μου! Κορούλα μου!... —Μία επίσημη πράξι υιοθεσίας έδωσε στη Μαρίνα τη θέση που της άξιζε πραγματικά. Κι' έτσι, ο καθηγητής Μαρέλης, απόκτησε μία κόρη και έναν προορισμό στη ζωή...

Μ' έντελως ξεχωριστό ενδιαφέρον παρακολούθησε ο καθηγητής την ανάρρωσι της άγνωστης εκείνης κοπέλλας...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Δεσποινίς, χρώσατε τον κύριο άλλη μία γκαζέτα!...

Μ. ΓΑΛΛΙΑΣ

Η «αλάνθαστη» μέθοδος του Θωδωρή ει-
χε κάνει το θαύμα της.

Η ΑΣΦΑΛΗΣ ΜΕΘΟΔΟΣ...

Δημοσιογραφικές άκμησεις του
συγγραφέα μας κ. Κ. Ζ. ΠΟΛΙΤΗ

ΔΙΑΒΑΖΩ στην εidosογραφία των έ-
φημερίων ότι «έπικείται η ίδρυσις
καζινών εις την Ρόδον, το Λουτρά-
κι, την Κέρκυραν, πιθανώς και εις
υποτιθέμενα γνωστάς λουτροπόλεις». Δεν
είμαι εναντίον της ιδέας, δεδομένου ότι
χάρη στα καζίνα συντηρούνται και ευν-
μερούν άπειρες πόλεις στην Εύρωπην και
την Αμερική, για να μην αναφέρω και το
κράτος του πρίγκιπος Ραϊνέ — το Μονα-
κό — που εξάρτα την ύπαστά του από
τη ρουλέττα. Να ιδρυθούν, λοιπόν, τα κα-
ζίνα, αλλά να ληφθούν μέτρα, ώστε η πε-
λατία τους να περιορίζεται μεταξύ των
(αποδεξιγμένων ευπόρων), για τους όποι-
ους η απώλεια ενός μικρού ή μεγάλου πο-
σού δεν είναι προς θάνατον.

Τις επιφυλάξεις μου αυτές τις είχα από
την εποχή της λειτουργίας του καζινού
Λουτρακίου, του οποίου υπήρξε πελάτης,
όχι από τους ευχεστερότερους, τρεις ή τέσ-
σερες φορές εν όλω. Πήγαινα με την α-
πόφαση να γίνω πλούσιος κι έφευγα αφού
κατέθετα ελυθάδες τα δεκαήμερά μου.
Ήσυχον αποφάσιζα να μην ξαναπατήσω σε
ρουλέττα. Καί... ξαναπατήσα μία φορά στη
Βενετία και δύο φορές στο Μόντε Κάρλο,
με αποτέλεσμα μάλλον δραματικά.

Παρά ταύτα τη ρουλέττα την πήρα από
φόβο, όχι τόσο για τις δικές μου μικροπε-
ριπέτες, όσο για την τραγωδία ενός φι-
λου μου, της οποίας έζησα από κοντά ο-
λες τις πράξεις. Ήταν ένας παλός και
καλός φίλος μου, γελαστός, χοροδιδάσκων,
εφευρετικός. Είχε τη μανία να ανακατεύ-
ει από τότε και να δίνει δικές του λύ-
σεις σ' όλα τα μεγάλα και μικρά προ-
βλήματα της ημέρας: πολιτικά, κοινωνικά,
οικονομικά. Οι θεωρίες του ήταν περιε-
ργες και δεν συμφωνούσαν ποτέ με τις α-
πλές θεωρίες όλων του άλλου κόσμου. Μ'
έλεγε ταύτα ο Θωδωρή-έτσι τον έλεγαν—
ήταν μία μεγάλη καρδιά, ένας άνθρωπος
με εξαίρετα αίσθημα. Μα είχε τα μικρά
του ελαττώματα: έπαιζε χαρτιά, ήταν ο
τακτικώτερος πελάτης των ιπποδρομιών και
δεν παρέλειπε να κάνει τις τακτικές επι-
σκέψεις του στο Καζίνο του Λουτρακίου.

Δεν ήταν πλούσιος. Μισθοσυντηρητής.
Λογιστής σε μία μεγάλη επιχείρηση. Δεν
είχε οικογένεια, όμως είχε ρυθμίσει νο-
κοκυρίακή τη ζωή του. Τα βόλευε καλά
και είχε την πεποίθηση πως με άπλοους
συνδυασμούς δικής του εφευρέσεως, τα
παιγνύατα θα του έρχονταν καλύτερα και
θα γινόταν μία μέρα πλούσιος.

Έτρεφε μεγάλη εμπιστοσύνη στις με-
θόδους του. Όταν έπαιζε χαρτιά — ψιλ-
κατζίδια πάντως — έφήμοζε την «αλάν-
θαστη» μέθοδο του. Και συνήθως έκανε.
Έκανε και στις ιπποδρομίες εφαρμόζον-
τας άλλη μέθοδο εκεί. Έκανε λεφτά, αλ-
λά διατηρούσε άκρεια την πίστη του στη
(μέθοδο). Κι' όλο μάς εξηγούσε το γιατί
έκανε μόνον, αλλά κανονικά έπρεπε να κερ-
δίσει. Ανέλυε την εκάστοτε μέθοδο του
με έντελως ιδιόρρυθμη φιλοσοφία και έ-
κείνο που τον έκανε να ληφτά βαθύτα-
τα ήταν που δεν μπορούσε να πείση κα-
νένα.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Συνέβαινε βέβαια, να κερδίση καμμία
φορά, είτε στ' αλογακία του Δέλτα, είτε
στα χαρτιά. Και τότε έπαιρνε ύψος θρι-
αμβευτικό, όχι για τα λίγα λεφτά που
εμπαιναν τυχόν στην τσέπη του εις αντί-
κατάστασιν πολύ μικρού μέρους άπολε-
σθέντων, αλλά για την επιτυχία της με-
θόδου.

Κάποτε η τύχη του μεείδισε, χωρίς να
βοηθήσει η (μέθοδος). Είχαν υποβάλει πριν
από πολλά χρόνια μίαν αίτηση άποζημιώ-
σεως, για την κτηματική περιουσία που έ-
κατέλειψε η οικογένειά του στη Σύμωρη με-
τά τη Μικρασιατική καταστροφή. Στην αρ-
χή οι υπηρεσίες του έφεραν μεγάλες
δυσκολίες και τόν άποκαρδιώναν τόσο, ώ-
στε σιγά-σιγά βάρεθηκε και παράτησε την
υπόθεσι.

—Χαμένοι κόποι, μάς έλεγε. Δεν πρόκει-
ται να μου βγάλουν καμμία άποζημίωσι.
Άδικα χαλάω τα παπούτσια μου, άνεβο-
κατεβαίνοντας τις σκάλες των δημοσίων
υπηρεσιών και πληρώνοντας χαρτόσημα.

Πέρασαν χρόνια. Ο Θωδωρή είχε ξεχά-
σει την υπόθεσι. Μα δεν την είχε ξεχάσει
κι' ο δικηγόρος του. Κι' ένα πρωί, παρα-
μονές της Πρωτοχρονιάς του 1934, του
έφεραν την άπροσδόκητη είδησι: «Υστε-
ρα από μακρές και πολυπλοκές διαδικα-
σίες είχεν εκδικασθί υπέρ του Θωδωρή έ-
να ποσό 400 χιλιάδων δραχμών, από τις
οποίες θα του κατεβάλλοντο άμέσως σε
μηνιαία οι 100 χιλιάδες. Για το υπόλοι-
πο ποσό θα του έδιναν όμολογίες...»

Έκατό χιλιάδες στο χέρι! Αούλληπτο
πράγμα για τόν μισθοσυντηρητό φίλο μου.
Σάν καλός νοικοκύρης έτρεξε να τα κα-
ταθέσει στην Τράπεζα. Κατόπιν άρχισε να
μας εκθέτει τα σχέδιά του. Πάντως η κεν-
τρική σκέψις του ήταν να αγοράσει ένα
σπιτικό, πουλώντας και τις όμολογίες.

Υστερα τόν χάσαμε για λίγες ημέρες.
Όταν τόν ξαναείδαμε, μάς εξεμυστηρέυ-
θη ότι είχε κλειστή σ' αυτό δωμάτιό του και
μελετούσε μία νέα, αλάνθαστη μέθοδο,
διά της οποίας θ' έκέρδιζε στο καζίνο του
Λουτρακίου τουλάχιστον 10.000 δραχμές
κάθε Σαββατοκύριακο.

—Βρήκα το μυστικό, μάς είπε. «Όλα αυ-
τά που παρουσιάζουν οι διάφοροι σάν σπου-
δαία, δίδεν, συστήματα, είναι άρλουμπες.
Η δική μου μέθοδος δεν επιδέχεται καμ-
μία άμφισβήτηση. Θα σάς την άποκαλύψω
άργότερα.

Το ίδιο βράδυ — ήταν Σαββατόβραδο —
πήγε στο Λουτράκι, με 3-4 χιλιάδικα στην
τσέπη. Τόν ξαναείδαμε τρεις μέρες άργό-
τερα και μάς πληροφόρησε πως κέρδιζε
15 χιλιάδες δραχμές.

—Δεν σάς έλεγα πως είναι αλάνθαστη
η μέθοδος μου; πρόσθεσε θριαμβευτικά.
Το άλλο Σάββατο, μετά τη δουλειά του,
ξαναπήγε στο Καζίνο. Και τη Δευτέρα ήρ-
θε και με βρήκε άλλόφρων. Είχε κερδίσει
60 χιλιάδες!

Πήγε και τις κατέθεσε στην Τράπεζα
μαζί με τις άλλες 100 χιλιάδες. Κι' άρχισε
να δίνει έκτασι στα σχέδιά του. Θάκτιζε
μία βιλλίτσα στο Παλινό όάλλωρο. Και θ'
άγόραζε κι' ένα κοτταράκι για το ψάρεμα,
που ήταν η μανία του. Δεν είχε άδικο. Τα
πράγματα, χωρίς στην «αλάνθαστη» μέθο-
δο πήγαιναν τόσο βολικά, ώστε κι' οι άλ-
λοι φίλοι της παρέας σκεφτόνταν πως ή-
ταν καιρός να πάρουν μαθήματα από τόν
Θωδωρή και να τακτοποιήσουν κι' αυτοί το
μέλλον τους.

Το τρίτο Σάββατο ο Θωδωρήσ ήλκωσε
από την Τράπεζα 20 χιλιάδες δραχμές και
πήγε στο Καζίνο με την πρόθεσι να κάνει
μεγάλο παιχνίδι, ει δυνατόν να σπύσει
ολόκληρη την επιχείρησι. Τις έλασε ως
εξυπηρετεί διάφορες άλλες επιδιώξεις μας.
Ο βασικός σκοπός του γάμου είναι το
να μάς δώση την εύτυχια. Άλλα για να κα-
τακτήσουμε αυτή την ποθητή εύτυχια και
να μην παραπλανηθούμε στην αναζήτησή
της, είναι άπαραίτητο να ξέρουμε δυο πράγ-
ματα: Πρώτα-πρώτα, τόν εαυτό μας κι'
έπειτα τόν άνθρωπο με τόν όποιον πρόκει-
ται να συνδεθούμε. Στο κεφάλαιο αυτό, τό-
σον η μορφολογία όσον και η γραμμο-
μετρία, θα μάς παράσχουν μίον άνυπολόγι-
στη συνδρομή, άρκεί να έχουμε τη δύαμι
ν' αντιμετωπίσουμε με θάρρος και ειλικρί-
νεια τις υποδείξεις τους.

Σε τρεις μέρες έλασε τα πάντα. Και την
άζια τόν όμολογούν. Χρεώθηκε και στην
επιχείρησι του Καζίνου 50 χιλιάδες. Ήλ-
θε στην Αθήνα ψυχικά, σωματικά και οί-
κονομικά έρείπιη. Για μερικές μέρες πα-
ρουσίαζε συμπτώματα νευρασθενείας. Ά-
πέφευγε να μάς δει και δεν πήγαινε τα-
κτικά στο γραφείο του. Υστερα παράτησε
τη δουλειά του χωρίς λόγο, έφυγε για τη
Θεσσαλονίκη κι' απ' εκεί στην Καβάλα.

Εκτότε χάσαμε τα ίχνη του για πολλά
χρόνια, ώπου μια κάρτα του από την Α-
μερική με πληροφόρησε με δυο λόγια πως
χάρη σ' ένα συγγενή του είχεν εγκατα-
σταθί στην Νέα Όρλεάνη κι' έκανε επι-
χειρήσεις παστών ψαριών. Και με όρεκτη
επιτυχία, χωρίς πάντως να καταρύνη στην
«αλάνθαστη» μέθοδο του...

Αντιθέσεις και άσυμβί- βαστα

ΚΡΙΝΟΜΕ συνήθως τις αντιθέσεις της
συνζυγικής ζωής από τα δράματα
που βρίσκουν θέσι στο άστυνομικό
δελτίο. Κι' αυτά τα δράματα είναι
ελάχιστα, άνάξια λόγου ίσως. Υπάρχουν,
όμως, άναρίθμητα άλλα, που δεν εμφανί-
ζονται ποτέ στο άστυνομικό δελτίο και
πού, ώστόσο, είναι πολύ φοβερότερα από
τα πρώτα. Τα δράματα αυτά όφείλονται
στο άσυμβίβαστο μεταξύ των χαρακτήρων
των δύο συζύγων.

Μερικοί έρωτευμένοι, βρίσκουν στο έγ-
κλημα ή την αυτοκτονία τη λύτρωσι από
το πάθος τους. Για τους άλλους, όμως, έ-
κείνους που δεν μπορούν να ζήσουν μαζί
και πού, ώστόσο, είναι άποχρεωμένοι να το
κάμουν, δεν υπάρχει καμμία λύτρωσι. Αυ-
τοί φθείρονται άμοιβαία και καταδικάζουν
τόν εαυτό τους σ' έναν άργό θάνατο.

Το κλίμα όπου ζούν δύο συζυγοί δεν
προσδιορίζεται μόνον από τόν χαρακτήρα
που έχει ο καθένας, αλλά και από τη συ-
νένωσι και την άναμειξί αυτών των δυό χα-
ρακτήρων. Αυτό το κλίμα της συνζυγικής
ζωής παρουσιάζει τις πιο μεγάλες έκπλη-
ξεις. Από δύο άτομα με ήμερο και πρώο
χαρακτήρα μπορεί να προκληθί μία άτμό-
σφαιρα μίσους. Σε άλλες περιπτώσεις, ά-
ντίθετα, δύο όντα με βίαιο χαρακτήρα δη-
μιουργούν ένα κλίμα ήμερο και ζωογόνο.

Άλλ' αυτό το κλίμα δεν είναι δυνατόν
άρα γε να το προβλέψουμε; Και άκόμη να
το προπαρασκευάσουμε, σε τρόπο που να
είναι όχι άπλώς άνεκτό, αλλά και ευεργε-
τικό για τους δύο συζύγους.

Δυστυχώς, στις περισσότερες περιπτώ-
σεις, οι άνθρωποι παντρεύονται για λόγους
που είναι ολότελα άσχετοι με το γάμο.
Από φυσικό πόθο π.χ., από το φόβο της
μοναξιάς, από ζήλεια ή έχθρότητα προς
τρίτα πρόσωπα, από μία έμφυτη άνάγκη
ύποταγής στους κοινωνικούς νόμους, κλπ.

Αυτό έξηγει γιατί οι περισσότεροι από
τους γάμους καταλήγουν σε άποτυχία. Στις
περιπτώσεις αυτές, ο γάμος, αντί να είναι
ο σκοπός, γίνεται άπλως ένα μέσον πού έ-
ξυπηρετεί διάφορες άλλες επιδιώξεις μας.

Ο βασικός σκοπός του γάμου είναι το
να μάς δώση την εύτυχια. Άλλα για να κα-
τακτήσουμε αυτή την ποθητή εύτυχια και
να μην παραπλανηθούμε στην αναζήτησή
της, είναι άπαραίτητο να ξέρουμε δυο πράγ-
ματα: Πρώτα-πρώτα, τόν εαυτό μας κι'
έπειτα τόν άνθρωπο με τόν όποιον πρόκει-
ται να συνδεθούμε. Στο κεφάλαιο αυτό, τό-
σον η μορφολογία όσον και η γραμμο-
μετρία, θα μάς παράσχουν μίον άνυπολόγι-
στη συνδρομή, άρκεί να έχουμε τη δύαμι
ν' αντιμετωπίσουμε με θάρρος και ειλικρί-
νεια τις υποδείξεις τους.

Κατό τόν δόκτορα Καρτόν είναι άσυμ-
βίβαστα μεταξύ των:

1) Τα άπολύτως όμοια άτομα, για το
λόγο ότι δεν μπορούν να άλληλοσυντηρηω-
θούν. Δύο άτομα τελείως όμοια βαδίζουν
παράλληλα το ένα πλάι στο άλλο, όχι, ό-
μως, μαζί. Και το γάμο είναι άπαραίτη-
το οι δύο σύζυγοι να βαδίζουν μαζί. Π. χ.
δύο χαρακτήρες άτολμοι ή δύο χαρακτήρες
περιπαθείς. Στην πρώτη περίπτωση, η ά-
τολμία θα άποκορυφωθί. Στη δεύτερη θα

Νάτω ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΙΣΜΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

όδηγησι στην άποχαλίνωσι, πού το άπο-
τέλεσμά της θα είναι ο κόρος και η άμοι-
βαία περιφρόνησι και άποστρέφθ.

2) Τα έκ διαμέτρου αντίθετα άτομα. Έ-
νας λυμφατικός άνδρας π.χ., με περιωρι-
σμένο δυναμισμό και μίον περιπαθείς γυ-
ναίκα με υπερεχειλίζουσα ζωτικότητα. Α-
πό την ένωσι τους δεν μπορεί να προκύψθ
τίποτα καλό. Η άκόμη ένας έσώτρωτος
άντρας, πού είναι κλεισμένος στόν εαυτό
του και μίον γυναίκα έξώτρωτη, πού τρελ-
λαίνεται για την κοσμική ζωή και πού έχει
άνάγκη ν' άναπλήρωσι το κενό της ψυχής
της με έντυπώσεις έξωτερικές.

3) Τα άτομα πού έχουν χαραξί θελη-
ματικά έναν άρισμένο δρόμο στη ζωή τους
και πού τίποτα δεν μπορεί να τα κάμη να
ξεφυγούν απ' αυτόν. Π.χ. ένας διανούμε-
νος ή ένας καλλιτέχνης και μίον γυναίκα
που από ίδις συγκρασίας άποστρέφεται κάθε
τι που έχει σχέση με τα γράμματα και τις
τέχνες. Το ίδιο θα συμβή και στην περι-
πτωση ενός φιλοδόξου πολιτικού πού άπο-
φασίζει να συνδέσθ τη ζωή του με μία τα-
πεινή γυναικόμια, χωρίς φιλοδοξίες.

Ο δόκτωρ Πώλ Καρτόν γράφει:

«Οι περισσότεροι γάμοι καταλήγουν σε
άποτυχία γιατί οι δύο σύζυγοι, ενώ εξετά-
ζουν όλα τα άλλα, άδιαφορούν τελείως για
τη ζήτημα της συμβίωσης. Και όμως αυ-
τή η συμβίωσι θάπρεπε να τούς άπασχο-
λήσει περισσότερο. Ένα χτυπητό παρά-
δειγμα μάς το δίνει η περίπτωση του συ-
ζύγου πού είναι συνθησισμένος να κοιμάται
άκόμη και το χειμώνα μ' άνοιχτό παράθυ-
ρο και να σκεπάζεται με μίον έλαφρή κου-
βέρτα, και της γυναίκας πού τρεμουλιάζει
από το κρύο και πού δεν μπορεί να κοιμη-
θί χωρίς άπομνηστές στα πόδια και πολύ
βαρεία άκεφαλάκια. Η συμβίωσι μεταξύ
αυτών των δύο ανθρώπων είναι άδύνατη.

Το ίδιο άδύνατη είναι και η συμβίωσι
μεταξύ ανθρώπων πού διαφέρουν στις τά-
σεις και στις επιδιώξεις τους και πού έ-
χουν ο καθένας μίον διαφορετική τοποθέτη-
σι απέναντι της ζωής. Άν, όμως, οι μέλ-
λοντες σύζυγοι έβλεπαν το γάμο με την
έμφανή ή άφανή, θα μπορούσαν να προλη-
φθουν. Δυστυχώς, οι περισσότεροι άνδρες
όμοιοι σάν να έπρόκειτο να διαρκέσθ μίον
συνέχοντα. Από αυτή την ψευδαίσθη-
σιν συνεχίζονται μόνο την επομένη του γά-
μου. Άλλά τότε είναι πιά άργά. Και δεν
έχουν πλέον παρά δύο λύσεις: ή να κατα-
φύγουν στο διαζύγιο ή να άποδεχθούν με
ένκαρτέρησι το μαρτύριο της ζωής τους».

Ο γάμος είναι ένα ποτάμι πού πρέπει
άπαραιτήτως να φτάσθ στη θάλασσα της
εύτυχίας—γράφει ο ίδιος επιστήμων. Μην
το βάσετε μπροστά σε άνυπερόβλητες όρο-
σις συμβόλων. Γενικά τόν δυο πράγματα μπορούν
παρά τόν τόν βουνών ένα τέλμα, μέσα
στο όποιο θα καταπνιγθώ, ή θα λοξο-
βολώσθ και τότε ούτε ο Θεός ούτε ο διά-
βολός μου μπορούν να ξέρουν πού θα πάθ.

Ο άσφαλέστερος τρόπος για να κάμε-
τε σάν κάτι είναι να τόν άντιμετωπί-
τε ως κάτι τόν αβυσσάρκο και πού δεν
έχει σχέση με τίποτα άλλο. Μόνον όταν τόν
είδατε κάτω από αυτό το πρίσμα, είναι δυ-
νάτον να μην παραπλανηθί.

ΑΙΓΕΣ γυναίκες μπόρεσαν να γίνουν
τόσο γρήγορα ένδοξες στην Αμερι-
κή, όσο η μίς Ντόρις Λίλλυ. Κληρο-
νόμος του παντοδύναμου φαρμακευ-
τικού τράστ (Βιομηχανία Χημικών Προϊόν-
των), άπαλλαγμένη από κάθε φροντίδα για
την αύριο και έχοντας πάντα αυτοστιγμεί
στα χέρια της ό,τι θα μπορούσε να επιθυ-
μήσθ, ή μίς Ντόρις Λίλλυ βρήκε όλο τόν
καιρό να άνακαλύψθ πως διέθετε ένα έ-
ξαιρετικό ταλέντο για τόν... έρωτα και έ-
να έξ ίσου έξαιρετικό ταλέντο για το
γράφιο.

Ο συνδυασμός των δυό αυτών ταλέντων
κατέληξε σε μοναδική επιτυχία. Το βιβλίο
της Ντόρις Λίλλυ (Πως να παντρευθίτε
έναν διοικητικομυρμιόκη), πού ήταν καρ-
πός τόσο της πείρας της από τις έπαφές
της με το ίαχυρο φύλο, όσο και του πνευ-
ματώδους τεμπραμέντου της, προκάλεσε
πάγαν στις Ήνωμένες Πολιτείες.

Βέβαια, δεν έγινε γνωστό πόσες νεα-
ρές Αμερικανίδες κατάρθρωσαν, εφαρμό-
ζοντας στην πράξι τις συμβουλές της συγ-
γραφέως, να παντρευτούν διοικητικομυρ-
μιόκους! Αυτό, όμως, δεν έπηρεάσε την
δημοτικότητα της μίς Λίλλυ, πού έτοιμά-
ζεται τώρα να άνανέωσθ τις συγγραφί-
κές της άδφνες με την έκδοσι ενός και-
νούργιου αίσθηματικού οδηγού με τίτλο:
«Πως να φλερτάρτε σε πέντε γλώσσες».

Σκοπός της, ώστόσο, περισσότερο παρά
να προσφέρθ μαθήματα... έρωτικής γλώσ-
σας, είναι στις συμπατριώτισές της, είνε
να κατακρανώσθ τους άρρενες συμπα-
τριώτες της για την προμερή καθυστέρη-
σι, πού παρουσιάζουν στην εκμάθησι της
τέχνης πού φλερτ. Και, αντίθετα, να έ-
ξυμνήσθ ως πρότυπα καρδιοκατακτητών,
τους Γάλλους και τους Ιταλούς.

Όριμένω άποσπάσματα από το βιβλίο
αυτό, πού θα κυκλοφορήσθ σε λίγους μη-
νες, και τα όποια παραχωρήθηκαν από τώ-
ρα σε γαλλικά και άμερικανικά περιοδικά,
είναι άρκετά για να μάς πείσουν πως ή
μίς Λίλλυ, όπως, άλλως τε, και οι περισ-
σότερες Αμερικανίδες, έχει την χειρότε-
ρη ιδέα για την έρωτική δεινότητα των
Αμερικανών!

«Είναι φοβερό να σάς φλερτάρθ ένας
Αμερικανός», δηλώνει άπερίφραστα. «Ο
τρόπος, με τόν όποιο σάς έκδηλώνει την
επιθυμία του να σάς λησίοσθ, είναι φορ-
τικά μονότονος. Σας λέει: «Έχετε να κά-
νετε τίποτα το Σαββατόβραδο; Άν όχι,
θέλετε να δειπνώσουμε μαζί;»

«Σας παίρνει από το σπίτι σας με το
αυτοκίνητό του και σάς ρωτά: μ' ένα πλα-
τύ, άνοητικόρδο χαμόγελο:

—Πού θέλετε να πάμε να δειπνήσουμε;
Η έρωτική αυτή είναι έξαιρετικά ένο-
χλητική. Γιατί σάς άναγκάζει να προσπα-
θήτε να μαντέψτε αν είναι άρκετά πλού-
σιος για να σάς πάρσθ από τόν κέντρο πού προ-
τιμάτε. Παραγγέλλει το μενού του κι' έ-
σείς το δικό σας και σάς ρωτάει μελαγχολι-
κά: «Θέλετε και κρασί;»

«Άν έχετε άρκετο θάρρος ή άρκετή
άπειρία, απαντάτε (να). Τότε, σάς
κυττάζει με μίον έκφρασι πόνου και σάς
ξαναρωτάει: «Ποιά μάρκα;»

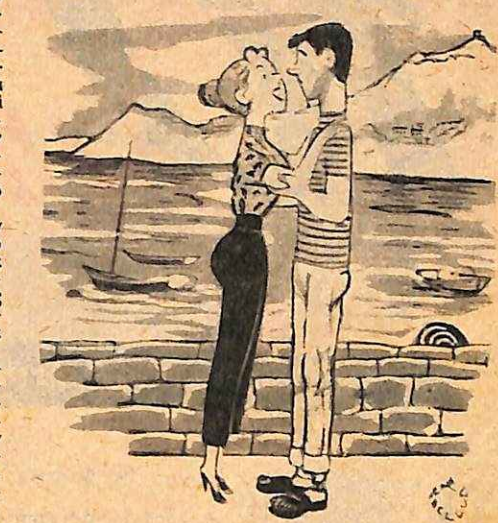
«Μετανοήσθ για το (ναί) πού τομή-
σατε να πτε, ρίχνετε μίον βιαστική ματιά
στον κατάλογο και ψιθυρίζετε στην τύχη:
(Σατώ Λακώ 1929).

«Άλλοι μόνον! Ο συνοδός σας είναι ίκα-
νός να φωνάξθ: «Ω, να αυτό είναι πολύ
πολύ!» Και να κάνει όλα τα μάτια να καρ-
φωθούν επάνω σας.

«Αφού δειπνήσετε, ο Αμερικανός σάς
γυρίζει άμέσως στο σπίτι σας, επειδή έχει
ο ίδιος να ζυγνήσθ νωρίς — τόν περιμέ-
νουν ένα (υπερκαταμηνίστερ) στις 7 το
πρωί και μίον (κόνφρενς) στις 8-και, την
στιγμή πού σάς άφνει στην πόρτα σας,
σάς άγκαλιάζει και σάς φιλάει, επειδή πι-
στεύει πως έτσι τού επιβάλλει το πρωτο-
κόλλο! Έπειτα από την άρχή αυτή σάς
ξαναπαίρνει στο τρέφωρο το άλλο Σάβ-
βατο, άφηνοντας στο μεταξύ να περσίψθ
άποακή ολόκληρη έβδομάδα».

Με τους Γάλλους όμως — διαβεβαιώνει
η πολύπειρη μίς Ντόρις Λίλλυ — ή διαδι-
κασία του πρώτου ραντεβού είναι έντελως
διαφορετική. Ο Γάλλος δεν σάς ρωτάει
ποτέ πού θέλετε να πάτε. Ρίχνει μίον μα-
τιά στο φερέμα σας και καταλαβαίνει ά-
μέσως για τί είδους κέντρο είσαστε προ-
τιμώμενη. Έπειτα, όσο τού κοινώνεις κι'
αν είναι κατά βάθος, δεν άφνει ποτέ να
προδοθί πώς τόν ένέγκλωσε μίον κάπως ά-
κριθί παραγγελία σας. Αντίθετα, φροντί-
ζει να σάς βοηθήσθ με την άνοητοκωρία
του, μοιράζοντας δεξιά κι' άριστερά πλου-
σιοπάροχα πορμυπούρα. Η βασικότερη, ό-
μως, διαφορά του από τόν Αμερικανό, εί-
ναι πως, όχι μόνον δεν άφνει να πτε μίον
ολόκληρη έβδομάδα χαμένη, αλλά συχνά
δεν περιμένει ούτε τις επόμενες για να
σάς ζητήσθ μίον (ούσιατικώτερη) πα-
ραχώρησι.

«Άν άρνθήσθ — γράφει η μίς Λίλλυ —
σας κυττάζει με τόση έκπληξι, ώστε σάς
κάνει να σκέψασθ πως σάς θεωρεί για

Η μίς Λίλλυ δε μπορούσε να ξεχωρίσθ,
αν ο Γάλλος της με το μπλε πουλόβερ ή-
ταν μαρκήσιος ή οδηγός λεωφορείου...

ΠΩΣ ΝΑ ΦΛΕΡΤΑΡΕΤΕ

ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΓΛΩΣΣΕΣ...

Ο νέος αίσθηματικός οδηγός της Α-
μερικανίδος συγγραφέως Ντόρις Λίλ-
λυ, πού άποτελεί έναν όριμν φιλιππικό
για τους συμπατριώτες της

ψυχρή. Αυτό πειράζει τόν έγωισμό σας...
και ένδιόσετε!»

Ευτυχώς — πρέπει να προσθέσουμε — ή
Αμερικανίδα συγγραφέως δεν άποκαλύπτει
πόσες φορές... έρεβώθηκε ο έγωισμός της,
στο άρκετό χρονικό διάστημα, πού έμεινε
στο Παρίσι!

Άν δεν προχωρή, ώστόσο, ως αυτή την
λεπτομέρεια, δεν διατάζει να όμολογήσθ,
στο βιβλίο της, μερικές περιπέτειές της,
ή πρώτη από τις όποιες ήταν μ' έναν ύ-
παρξιστή του Σαιν Ζερμάν ντε Πρέ.

«Κυττάζοντας κάθε άπόνεμα το ποικά-
μιό του — γράφει η Ντόρις Λίλλυ — κατα-
λάβαινα τί είχε φάσι το μεσημέρι. Δεν έ-
τρωγε, όμως, όλες τις μέρες και έτσι, με-
ρικές φορές, το ποικάμιό του ήταν κα-
θαρό!

Τόν δεύτερο Γάλλο μου τόν συνάντη-
σα στις Κάννες. Ομορφος ένα μπλε πουλό-
βερ όπως όλος ο κόσμος και δεν μπορού-
σα να ξέρω αν ήταν μαρκήσιος ή οδηγός
λεωφορείου. Άργότερα, έμοια πως ήταν
οδηγός λεωφορείου.

«Λίγο έπειτα, συνάντησα έναν άλλο με
μπλε πουλόβερ. Ήταν πολύ ώραιο παιδί.
Ο άδελφός του, όμως, ήταν άκόμη πιο ώ-
ραιο. Μου ζήτησε να χρηματοδοτήσω ένα
τυπογραφείο. Την τελευταία στιγμή μόλις
έμαθα πως λίγο είχε λείψει να χρηματο-
δοτήσθ ένα κομμουνιστικό τυπογραφείο».

Και με τους Ιταλούς, επίσης, η Αμερι-
κανίδα πολυεκατομμυριούχος δεν έμεινε
λιγώτερο ένδοξισμένη.

«Η διαφορά ανάμεσα στους Ιταλούς και
τους Γάλλους — διατείνεται με πολύ έμ-
βριθές ύφος — είναι πως οι Γάλλοι φο-
βούνται το ποικάμιό τους άνοητό ως το
σάν το ποικάμιό τους άφνει από τόν τρίτο
κομπι, ενώ οι Ιταλοί το άφνουν από
εξουσιμώπιο ως τόν άφαλο. Άγαπήσθ
εξουσιμώπιο, Άλλά οι Γάλλοι είνε θεοπό-
τοι με αούκιν. Θα έπρεπε με το πούλο-
πάντα αούκιν ή να γυρίσουν με το πούλο-
βερ δειμένο γύρω από την μέση τους,
γιατί έχουν έναν θαυμάσιο τρόπο να το
δένουν έτσι, όταν κάνει ζέστη.

Η σοβαρότερη κατηγορία, όμως, πού
άπευθύνει εναντίον των συμπατριωτών της
ή άμειλικτη μίς Λίλλυ είναι πως, άκόμη
και όταν έπιχειρούν να φλερτάρουν, το
καί όταν συμβατική άποκρύνει και χα-
κάνουν να άποβλέψουν σε (ετικό άντικειμε-
νικό σκοπό).

«Στην Αμερική — γράφει — οι σωφές...
των βαρών βαρών σφυρίζουν φέρνοντας
τάς βαρών στο στόμα τους, όταν σάς βλέ-
τά δαχτύλα στο στόμα τους, όταν σάς βλέ-
πουν να περνάτε. Τα χάνουν όμως κι' οι
Ιταλοί, αν δούν πως γυριόσθ να τους παρ-
τάζετε. Ένώ στην Γαλλία, σάς στριμώ-
χνουν στο πεζοδρόμιο, για να σάς άναγ-
κώσουν να σκεψώτε το κεφάλι και να σάς
φωνάζουν σκεδόν μέσ' στο στόμα: (Άλδρ,
μινιόν...)

10 ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ

ΠΕΡΙΜΕΝΕ με μια στιγμή. Θα ξαναγυρίσω άμέσως... είπε ο φίλος του Ροζέ...
Καί βγήκε απ' το γραφείο, αφήνοντάς τον μόναχο. Για να περάσει την ώρα του, ο Ροζέ κύτταζε το τραπέζι της εργασίας του φίλου του. Πάνω σ' αυτό υπήρχαν διάφορα χαρτιά και κάμποσες φωτογραφίες ωραίων γυναικών, με κοστούμι του μπάνιου, του σκι, του ποδηλάτου, βγαλμένες σε πολλά αντίτυπα.

Ο Ροζέ κατάλαβε πώς ο φίλος του, ο διαφημιστής, τις προώριζε για τη δουλειά του.

Δίχως να ξέρη το γιατί, πήρε μερικές απ' αυτές και τις έκρυψε στην τσέπη του.

Όταν βρέθηκε στο λεωφόρειο, γυρίζοντας σπίτι του, τις έβγαλε και τις κύτταξε με περιέργεια... Ήταν οι πρώτες όμορφες γυναίκες που μπαίνανε στη ζωή του.

Κι' όμως δεν ήταν άσχημος ο Ροζέ, ούτε και κουτός. 'Αλλ' είχε μια δειλία, που τον κρατούσε μακριά απ' τις γυναίκες. Δεν είχε σχετισθεί ποτέ με καμμία.

Κάθε τόσο, έρωτευότανε κρυφά τη φιλενάδα κάποιου φίλου του. 'Υπόφερε τότε για λίγο, κλεισμένος στον εαυτό του, κι' ύστερα γιατρευόταν απ' τον έρωτά του εκείνο... για να προσβληθεί αργότερα από άλλον!

Τώρα οι φωτογραφίες εκείνες ζύπνησαν όλες τις κοιμισμένες επιθυμίες του και τα όνειρά του...

Ήταν δέκα γυναίκες άγνωστες. Μά μπορούσε τόσο εύκολα να πλάσει ένα ρομάντσο μαζί τους!...

Πήρε μια απ' αυτές κι' έγραψε από πίσω μονάχα ένα όνομα: «Μαίρη». Στις άλλες όμως πρόσθεσε και παθητικές αφιερώσεις, βγαλμένες απ' τη φαντασία του ή παρμένες από αισθηματικά μυθιστορήματα.

Σε καθεμιά φρόντιζε ν' αλλάξει γράψιμο, αφού εξασκείτο ώρες ολόκληρες γι' αυτό.

Κι' έτσι δημιούργησε ένα φανταστικό κόσμο άναμνήσεων, που τον έκανε ευτυχισμένο. Οι δέκα εκείνες γυναίκες είχαν γεμίσει την κάμαρά του με τη δροσιά τους και με το φωτεινό τους χαμόγελο. Τώρα ένοιωθε τον εαυτό του λιγώτερο δειλό, λιγώτερο μόνο, με τη δύναμη της αυταπάτης...

*

Το πράγμα εκείνο φαινόταν από μακριά σαν παράξενο ζώο. Όταν όμως κύτταζε καλλίτερα, ο Ροζέ κατάλαβε πώς ήταν μια γυναίκα, που είχε χωθή με το κεφάλι στο μαλακό χιόνι, καθώς έκανε σκι.

Πήγε κοντά και τη βοήθησε να σηκωθεί. Φάνηκε τότε ένα προσωπάκι κατακόκκινο, με δυο μάτια γαλανά και πεισιμωμένα.

Ή άγνωστη τόν ευχαρίστησε. 'Υστερα γύρισαν μαζί στο ξενοδοχείο.

Ήταν η πρώτη φορά που δεν ένοιωθε άμνηστος ο Ροζέ μπροστά σε μια γυναίκα. Τού φαινόταν πώς είχε άλλη ψυχή μέσα στο ίδιο σώμα του. Ποτέ δεν είχε νοιώσει τόσο ευδιάθετο τον εαυτό του...

Όλη την ημέρα κράτησε συντροφιά της Νόρας—έτσι τη λέγανε. Τό βράδυ, είχαν γίνει στενοί φίλοι.

Στο ταξίδι της επιστροφής με το τραίνο, γέλασαν, τραγούδησαν, φλυάρησαν.

Τέλος, στη 1 η νύχτα, έφτασαν έξω απ' το σπίτι της κοπέλλας.

— Πότε θα μπορέσω να σ' ξαναδώ; τη ρώτησε ο Ροζέ!

Εκείνη τόν κύτταζε με τα φωτεινά της μάτια κι' απάντησε πρόθυμα:

— Αύριο...

Τού έδωσε ύστερα το χέρι της, για να τόν χαιρετήσει. Μά ήταν τόσο κουρασμένη, ώστε... βρέθηκε στην αγκαλιά του, δίχως να καταλάβει το πώς!

*

Τώρα ο Ροζέ δεν ήταν πια ένας άνθρωπος γεμάτος δειλία κι' άμνηστος. Τα πρώτα έρωτικά φιλά τόν είχαν μεταμορφώσει ξαφνικά και ριζικά.

Ή Νόρα είχε μια ψυχή παιδιαστική σ' ένα σώμα τέλειαις γυναικας.

Ο Ροζέ ξαναγινότανε κι' αυτός παιδί, δίπλα της... Ντυνόταν τώρα κομψά, με γούστο.

Μια άνοιξιάντικη μέρα, ένοιωσε στο σώμα του και στην ψυχή του κάτι το ακαθόριστο, γλυκό και βίαιο μαζί.

— Έλα στο σπίτι μου... είπε στη Νόρα, μ' ένα τόνο σαν να παρακαλούσε και να διάταζε μαζί.

Εκείνη χλώμιασε λίγο, σοβαρεύτηκε κι' ύστερα άκούμπησε μ' έγκατάλειψε το χέρι της στο μπράτσο του. Θα τόν ακολουθούσε όπου δήποτε. Τού είχε απόλυτη εμπιστοσύνη...

Δεν μίλησαν καθόλου, σ' όλο το δρόμο. Όταν βρέθηκαν στο σαλόνι του Ροζέ, ένοιωθαν κι' οι δυο άμνηστος, για πρώτη φορά από τότε που γνωρίζονταν.

Για να τη νικήσει, η Νόρα σηκώθηκε κι' άρχισε να κυττάζει το περιβάλλον.

Πάνω απ' το γραφείο, της χαμογέλουσε μια πεντάμορφη ξανθή με μαγιώ.

«Μαίρη» διάβασε η Νόρα σ' αυτή τη φωτογραφία.

«Μαίρη»! Κάποια άλλη, σίγουρα, που θαχε περάσει από κείνη την κάμαρα.

Δεύτερη φωτογραφία, πάνω σ' ένα έπιπλο, είχε την αφιέρωση:

Όλη την ημέρα ο Ροζέ κράτησε συντροφιά της Νόρας...

«Για νάμαι πάντα κοντά σου, όπως ο έρωτάς μου, που δεν σ' αφήνει ποτέ».

Ή Νόρα σταύρωσε τα χέρια της στο στήθος της, σαν να θέλε ν' άμυνθ, κι' έρριξε μια ματιά στο Ροζέ, που την κύτταζε χωρίς να καταλαβαίνει.

— Όλες αυτές... ψιθύρισε βραχνά, με μια έκφραση τρόμου στα μάτια. Όλες...

Θάθελε να της εξηγήσει ο Ροζέ. Μά δεν μπορούσε... Της είπε μόνο, μουδιασμένα:

— Μην τ' σκέπτεσαι αυτά, αγάπη μου. Είναι περασμένα...

— Έτσι θα περάσω κι' εγώ... ένα ακόμη επεισόδιο στη ζωή σου... άλλη μια φωτογραφία έδω μέσα...

Θάθελε να μιλήσει ο Ροζέ... Πώς όμως να της δηλώσει πώς είχε πλάσει μια ευτυχία από όνειρα; Δεν θα τόν πίστευε...

— Με σένα... είναι αλλοιώτικο... πρόφερε με κόπο.

Μά η Νόρα ήταν πια μακριά του, ψυχρή. Τόν κύτταζε με κάποιο τρόπο.

— Δεν μπορείς να πής τίποτα... καμμία δικαιολογία... ψιθύρισε.

Κι' ωστόσο, ήταν φανερό πώς δεν ζητούσε παρά να γελαστή, να πιστέψει σε κάτι απίθανο εστώ, κάτι που να ελαττώνη την όμη πραγματικότητα των δέκα εκείνων γυναικών πορτραίτων!

Ο Ροζέ προσπάθησε πάλι να μιλήσει, μά δεν μπόρεσε.

Είχε μπη στη ζωή του μια μονάχα αγάπη, μεγάλη, υπέροχη... που πέθανε τώρα, σκοτωμένη απ' τη δυσπιστία και την ψυχρότητα, μπροστά σε δέκα σκιές, σε δέκα όνειρα που δεν υπήρξαν ποτέ.

Όστόσο, η πραγματικότητα των ονείρων αυτών ήταν δυνατώτερη απ' την αληθινή αγάπη, αφού δεν κατάρθηκε ο Ροζέ να την άπαρηφή.

— Τότε... είναι καλλίτερα να φύγω... ψιθύρισε η Νόρα.

Με βήματα άργα και κουρασμένα, βγήκε απ' την κάμαρα κι' απ' τη ζωή του Ροζέ.

Εκείνος έμεινε ακίνητος, σαν άγαλμα, αχμάλωτος των δέκα χαμογελαστών γυναικών προσώπων, που φαινόταν σαν να ζωντάνευαν, σαν να γίνονταν τεράστιοι και να γεμίζουν όλο το χώρο, προσφέροντας τα κοντά σου, όπως ο έρωτάς μου...

Α. ΜΠΑΡΑΝΙΕ

EPOTEX

A painting of a woman in a white dress lying on the ground, holding a dagger, with a skull nearby. The woman is looking up with a pained expression. The background is a simple, textured wall. The painting is signed 'NOV' in the upper right corner.

ΕΠΑΜ. Κ. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ

Αναζητώντας το ΠΑΡΕΛΘΟΝ

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΣ, δεσποινίς, μου είπε απότομα ο κλητήρας, ο μαέστρος θα σας δεχτεί.

Ευχαριστώ, ψιθύρισα μ' ανακούφιση μη πιστεύοντας ακόμη ότι τα είχα καταφέρει.

Ελέγαν πως ο μαέστρος ήταν δύσκολος στους τρόπους, και δεχόταν τους άγνωστους με περιφρόνηση. Τό ν' αντιμετώπιζω, λοιπόν, αυτόν, τον Ρομπέρ Σιζιέ, ήταν για μένα μία πράξη σχεδόν ηρωική.

Περπάτησα, μου είπε σε λίγο ο κλητήρας.

Τον ακολούθησα, μέσα απ' την πλατεία του θεάτρου, κι' ανέβηκα τα λίγα σκαλιά της σκηνής. Ο μαέστρος έπαιζε πιάνο.

Λοιπόν; με ρώτησε, όταν πλησίασα κοντά του. Έπιμείνατε τόσο να με δείτε. Τι με θέλετε;

Ήταν ψυχρός, αδιάφορος ο τόνος του, όλος περιφρόνηση.

Μιλήστε, ξαναείπα, δεν έχω καιρό για χάσιμο! Μήπως ήρθατε για να σας ακούσω; Παίζετε πιάνο;

Ναι, παίζω, απάντησα κυττάζοντας τον κατάματα με περιφρόνηση. Μου είπαν πως μ' όλη τη δόξα σας σαν καλλιτέχνη, είστε άνθρωπος ψυχρός κι' απότομος. Δεν ήθελα να το πιστέψω, μά διαπιστώνω πως είχαν δίκιο. Δεν ήρθα για να μ' ακούσετε να παίζω πιάνο.

Ήρθα για να σας δω από κοντά. Ήρθα για να μ' ακούσετε να παίζω πιάνο, δεν το φαντάζεστε... ήρθα να σας αποκαλύψω ότι είμαι κόρη σας!

Κόρη μου;! είπε εφιαλτισμένος κι' ύστερα γέλασε. Άλλο πάλι έτοιμο! Πώς θα μού το αποδείξετε, ώρατα μου κοπέλλα; Πηγαίνετε άλλοι να πείτε το παραμύθι σας, σε μένα δεν περνούν κάτι τέτοια. Γλέντησα με πολλές γυναίκες στη ζωή μου! Για φαντάσου όμως, αν κάθε μία μού φόρτωνε κι' ένα παιδί!

Γέλασε ακόμα, μ' ένα γέλιο ψεύτικο, αλλά δεν τολμούσε να με κυττάξει.

Δεν θέλω να σας εκδιώξω, του είπα με θάρρος. Μπορούσα να σωπάσω, όπως σάπασα τόσα χρόνια. Μά τις προάλλες παρακολούθησα τη συναυλία, σας είδα να διευθύνετε την ορχήστρα και βυθίστηκα σε έκσταση.

Ήταν σαν ν' άκουσα μία φωνή μέσα μου που μου έλεγε να μ' ακούσω να παίζω πιάνο. Νά γιατί βρισκόμουν μπροστά σας. Νά σας αποδείξω πως είμαι κόρη σας; Θά το μπορούσα, άλλ' έπειτα από την υποδοχή σας, όχι, δεν αξίζει τον κόπο! Δεν είστε μόνο άγνης, είστε και σκληρός, κυνικός. Δεν θέλω να σας ξαναδώ ποτέ πιά...

Εκρυμνα το πρόσωπό μου στα χέρια μου, γύρισα απότομα και κατέβηκα γρήγορα απ' τη σκηνή. Την ίδια στιγμή μου φάνηκε πως άκουσα τη φωνή του: «Σταματήστε αυτή την κο-

πέλλα».

Μά εγώ βρισκόμουν κιόλας έξω απ' την πλατεία του θεάτρου. Βρήκα άμέσως ένα ταξί και γύρισα στο σπίτι μου με την ψυχή μου πληγωμένη.

Εκείνη την ημέρα το σπίτι μου ήταν για μένα άδειο, θλιβερό. Ήμουν ολόμοναχη. Πλησίασα στο πιάνο μου για να πάω και να σκίσω τη φωτογραφία του, που χρόνια πριν την είχε χαρίσει στη μητέρα μου. Μά κάποια φωνή μ' εμπόδισε: «Μή, Μαντελέν, μην το κάνεις αυτό, έχει έμπιστοσύνη...»

Σε τί έπρεπε ναχώ έμπιστοσύνη; Ή μητέρα μου ήταν στη ζωή της θαρραλέα, υπέροχη. Με είχε μάθει ν' αγαπώ τον άντρα που την είχε αγαπήσει, που είχε ζήσει μαζί της άρκετά χρόνια, δίχως να την παντρευτεί και που έπειτα την είχε εγκαταλείψει με τόση άπαισία, φεύγοντας για το εξωτερικό για καλλιτεχνική περιδεία. Στην αρχή, φυσικά, της έγγραφε τακτικά, έπειτα τα γράμματα άραιώσαν κι' άργότερα, όπως συνήθως, σταμάτησαν έντελως. Κι' όμως η μητέρα μου δεν είχε μισήσει τον Ρομπέρ Σιζιέ, γιατί τον αγαπούσε πάντα και μ' έμαθε, όταν μεγάλωσα, να τον αγαπώ κι' εγώ...

Το δυνατό κουδούνισμα μ' έκανε να τρέξω και ν' ανοίξω άμέσως την πόρτα. Ο άνθρωπος που στεκόταν μπροστά μου δεν μου ήταν έντελως άγνωστος. Ήξερα πως ήταν ο γραμματέας του Ρομπέρ, δηλαδή του πατέρα μου.

Τι θέλετε; τον ρώτησα ευγενικά.

Έσείς, έσείς είστε; Δόξα σοι ο Θεός!...

Έξηγηθήτε καλύτερα, σας παρακαλώ...

Είμαι ο Άνρϋ, ο γραμματέας του μαέστρου...

Περπάστε μέσα, του είπα, κλωστή από τη συγκίνησή. Καθίστε... Τά μάτια του έπεσαν στο πιάνο κι' από εκεί στη φωτογραφία του πατέρα μου.

Μια νεανική φωτογραφία του μαέστρου, είπε. Εύτυχως που βρήκα το σπίτι σας! Είναι ένας μήνας που ψάχνω να το βρω. Άναγκάστηκα ν' αφήσω το μαέστρο να φύγει μόνος του στο εξωτερικό για μία καλλιτεχνική περιδεία, κι' εγώ έμεινα στο Παρίσι, για να βρω την κοπέλλα, που τον είχε επισκεφθεί ένα πρωινό στο θέατρο...

Μά πως καταφέρατε να μ' ανακαλύψετε, τον ρώτησα γελώντας, αφού δεν έχετε ούτε π' όνομά μου;

Ο μαέστρος μου τηλεφώνησε χτες το βράδυ απ' το Λονδίνο. Μου είπε να ζητήσω την κυρία Λάουρα Μαρτιέ καλ... ήρθα!

Ή μητέρα μου πέθανε πριν δυό χρόνια, απάντησα σιγά.

Ω! λυπάμαι πολύ... ψιθύρισε. Πάντα είν' άργα στη ζωή, όταν θέλεις να σε συγχωρέσουν για ένα σφάλμα σου...

Δε θέλω να ξαναδώ το μαέστρο, ούτε του ζήτησα τίποτα!

Καταλαβαίνω... ξέρω πως σας δέχτηκε εκείνο το πωλί... Είναι άνθρωπος δύσκολος, νευρικός, όπως είναι όλοι όσοι ζουν μόνοι. Μά στο βάθος είναι καλός...

Τον υπερασπίζετε;

Πρέπει Μά, νομίζω, ότι θα υπερασπισθώ τον εαυτό του μόνος του. Περιμένει ένα τηλεφώνημά μου απόψε για ναρθεί αύριο ή μεθαύριο έ-δω, σπίτι σας...

Περιττό, είπα με πείσμα.

Στο βάθος όμως το επιθυμούσα πολύ και ξέσπασα σε λυγμούς.

Μην κλαίτε, Μαντελέν. Μπορώ να σας λέω Μαντελέν; Σε λίγο θα γίνουμε φίλοι, πολύ φίλοι... Καταλαβαίνω τι δοκιμάζετε αυτή τη στιγμή. Υπάρχει πολλή πικρία μέσα σας, αλλά κι' ένα φως από έλπίδα. Δεν πρέπει να καταδικάζουμε τόσο εκείνους που ζήσανε πριν από μας κι' έκαναν σφάλματα... Μά γιατί δε δώσατε σημεία ζωής ναρτίτερα;

Γιατί φοβόμουν. Τον περασμένο μήνα παρακολούθησα μία συναυλία που διηύθυνε. Συγκινήθηκα τόσο, που αποφάσισα να πάω να τον βρω, αλλά...

Μη σκέπτεστε πιά εκείνο το πρωινό. Συλλογιθήτε μόνο ότι αύριο θα χτυπήσει στην πόρτα σας. Άρπηστε τη φωτογραφία του στη θέση της, έστω κι' αν άνηκε στο παρελθόν. Ο Ρομπέρ το ξαναβρήκε αυτό το παρελθόν... Σας φώναζε, αλλά είχατε χαθή...

Ήμουν τόσο ταραγμένη!...

Το πιστεύω, μά τώρα χαμογελάτε.

Άξιζω κι' εγώ ένα χαμόγελο. Πάει μήνας που σας σκέπτομαι. Γύρεψα παντού το σώπώ σας και τα καστανά μαλλιά σας, σ' όλες τις κοπέλλες που συναντούσα!

Πρέπει να σας ευχαριστήσω; είπα χαμογελώντας.

Θά μ' ευχαριστήσετε αύριο, μου απάντησε κυττάζοντας με τρυφερά. Από αύριο δεν θα είστε πιά μόνη. Αυτό που άνιρευστήκατε, θα γίνει πραγματικότητα...

Και, πραγματικά, όλα πήγαν καλά. Ο πατέρας μου μπήκε στο σπίτι μου συγκινημένος, δειλός. Έπειτα μού άνοιξε την άγκαλιά του και τα χέρια του έτρεμαν, καθώς μου χάιδευε τα μαλλιά και με φιλούσε.

Ξέρετε, Μαντελέν; Μιας φορές, όταν σας μου όταν ήταν νέα. Το κατάλαβα, όταν έφυγε εκείνο το πρωί. Μά τώρα σε ξαναβρήκα, ξαναβρήκα όλο το παρελθόν μου!...

Ο Άνρϋ, για να μ' άφισε μόνη με τον πατέρα μου, είχε πάει στην κουζίνα κι' έ-παιζε με τον αγαπημένο μου γάτο...

Θά έπρεπε να ευχαριστήσω τον Άνρϋ για την εύτυχία που μού είχε χαρίσει, ξαναβι-νώντας μου τον πατέρα μου, το διάσημο μαέστρο Ρομπέρ Σιζιέ. Μά τα μάτια του έλαμπαν από συγκίνηση κι' από έρωτα για μένα, καθώς με κυττάζε. Κι' έμοιαζαν να λένε:

«Και για μās Μαντελέν υπάρχει εύτυ-χία...»

Μά εγώ βρισκόμουν κιόλας έξω απ' την πλατεία του θεάτρου. Βρήκα άμέσως ένα ταξί και γύρισα στο σπίτι μου με την ψυχή μου πληγωμένη.

Εκείνη την ημέρα το σπίτι μου ήταν για μένα άδειο, θλιβερό. Ήμουν ολόμοναχη. Πλησίασα στο πιάνο μου για να πάω και να σκίσω τη φωτογραφία του, που χρόνια πριν την είχε χαρίσει στη μητέρα μου. Μά κάποια φωνή μ' εμπόδισε: «Μή, Μαντελέν, μην το κάνεις αυτό, έχει έμπιστοσύνη...»

Σε τί έπρεπε ναχώ έμπιστοσύνη; Ή μητέρα μου ήταν στη ζωή της θαρραλέα, υπέροχη. Με είχε μάθει ν' αγαπώ τον άντρα που την είχε αγαπήσει, που είχε ζήσει μαζί της άρκετά χρόνια, δίχως να την παντρευτεί και που έπειτα την είχε εγκαταλείψει με τόση άπαισία, φεύγοντας για το εξωτερικό για καλλιτεχνική περιδεία. Στην αρχή, φυσικά, της έγγραφε τακτικά, έπειτα τα γράμματα άραιώσαν κι' άργότερα, όπως συνήθως, σταμάτησαν έντελως. Κι' όμως η μητέρα μου δεν είχε μισήσει τον Ρομπέρ Σιζιέ, γιατί τον αγαπούσε πάντα και μ' έμαθε, όταν μεγάλωσα, να τον αγαπώ κι' εγώ...

Το δυνατό κουδούνισμα μ' έκανε να τρέξω και ν' ανοίξω άμέσως την πόρτα. Ο άνθρωπος που στεκόταν μπροστά μου δεν μου ήταν έντελως άγνωστος. Ήξερα πως ήταν ο γραμματέας του Ρομπέρ, δηλαδή του πατέρα μου.

Τι θέλετε; τον ρώτησα ευγενικά.

Έσείς, έσείς είστε; Δόξα σοι ο Θεός!...

Έξηγηθήτε καλύτερα, σας παρακαλώ...

Είμαι ο Άνρϋ, ο γραμματέας του μαέστρου...

Περπάστε μέσα, του είπα, κλωστή από τη συγκίνησή. Καθίστε... Τά μάτια του έπεσαν στο πιάνο κι' από εκεί στη φωτογραφία του πατέρα μου.

Μια νεανική φωτογραφία του μαέστρου, είπε. Εύτυχως που βρήκα το σπίτι σας! Είναι ένας μήνας που ψάχνω να το βρω. Άναγκάστηκα ν' αφήσω το μαέστρο να φύγει μόνος του στο εξωτερικό για μία καλλιτεχνική περιδεία, κι' εγώ έμεινα στο Παρίσι, για να βρω την κοπέλλα, που τον είχε επισκεφθεί ένα πρωινό στο θέατρο...

Μά πως καταφέρατε να μ' ανακαλύψετε, τον ρώτησα γελώντας, αφού δεν έχετε ούτε π' όνομά μου;

Ο μαέστρος μου τηλεφώνησε χτες το βράδυ απ' το Λονδίνο. Μου είπε να ζητήσω την κυρία Λάουρα Μαρτιέ καλ... ήρθα!

Ή μητέρα μου πέθανε πριν δυό χρόνια, απάντησα σιγά.

Ω! λυπάμαι πολύ... ψιθύρισε. Πάντα είν' άργα στη ζωή, όταν θέλεις να σε συγχωρέσουν για ένα σφάλμα σου...

Δε θέλω να ξαναδώ το μαέστρο, ούτε του ζήτησα τίποτα!

Καταλαβαίνω... ξέρω πως σας δέχτηκε εκείνο το πωλί... Είναι άνθρωπος δύσκολος, νευρικός, όπως είναι όλοι όσοι ζουν μόνοι. Μά στο βάθος είναι καλός...

Τον υπερασπίζετε;

Πρέπει Μά, νομίζω, ότι θα υπερασπισθώ τον εαυτό του μόνος του. Περιμένει ένα τηλεφώνημά μου απόψε για ναρθεί αύριο ή μεθαύριο έ-δω, σπίτι σας...

Περιττό, είπα με πείσμα.

Στο βάθος όμως το επιθυμούσα πολύ και ξέσπασα σε λυγμούς.

Μην κλαίτε, Μαντελέν. Μπορώ να σας λέω Μαντελέν; Σε λίγο θα γίνουμε φίλοι, πολύ φίλοι... Καταλαβαίνω τι δοκιμάζετε αυτή τη στιγμή. Υπάρχει πολλή πικρία μέσα σας, αλλά κι' ένα φως από έλπίδα. Δεν πρέπει να καταδικάζουμε τόσο εκείνους που ζήσανε πριν από μας κι' έκαναν σφάλματα... Μά γιατί δε δώσατε σημεία ζωής ναρτίτερα;

Γιατί φοβόμουν. Τον περασμένο μήνα παρακολούθησα μία συναυλία που διηύθυνε. Συγκινήθηκα τόσο, που αποφάσισα να πάω να τον βρω, αλλά...

Μη σκέπτεστε πιά εκείνο το πρωινό. Συλλογιθήτε μόνο ότι αύριο θα χτυπήσει στην πόρτα σας. Άρπηστε τη φωτογραφία του στη θέση της, έστω κι' αν άνηκε στο παρελθόν. Ο Ρομπέρ το ξαναβρήκε αυτό το παρελθόν... Σας φώναζε, αλλά είχατε χαθή...

Ήμουν τόσο ταραγμένη!...

Το πιστεύω, μά τώρα χαμογελάτε.

Άξιζω κι' εγώ ένα χαμόγελο. Πάει μήνας που σας σκέπτομαι. Γύρεψα παντού το σώπώ σας και τα καστανά μαλλιά σας, σ' όλες τις κοπέλλες που συναντούσα!

Πρέπει να σας ευχαριστήσω; είπα χαμογελώντας.

Θά μ' ευχαριστήσετε αύριο, μου απάντησε κυττάζοντας με τρυφερά. Από αύριο δεν θα είστε πιά μόνη. Αυτό που άνιρευστήκατε, θα γίνει πραγματικότητα...

Και, πραγματικά, όλα πήγαν καλά. Ο πατέρας μου μπήκε στο σπίτι μου συγκινημένος, δειλός. Έπειτα μού άνοιξε την άγκαλιά του και τα χέρια του έτρεμαν, καθώς μου χάιδευε τα μαλλιά και με φιλούσε.

Ξέρετε, Μαντελέν; Μιας φορές, όταν σας μου όταν ήταν νέα. Το κατάλαβα, όταν έφυγε εκείνο το πρωί. Μά τώρα σε ξαναβρήκα, ξαναβρήκα όλο το παρελθόν μου!...

Ο Άνρϋ, για να μ' άφισε μόνη με τον πατέρα μου, είχε πάει στην κουζίνα κι' έ-παιζε με τον αγαπημένο μου γάτο...

Θά έπρεπε να ευχαριστήσω τον Άνρϋ για την εύτυχία που μού είχε χαρίσει, ξαναβι-νώντας μου τον πατέρα μου, το διάσημο μαέστρο Ρομπέρ Σιζιέ. Μά τα μάτια του έλαμπαν από συγκίνηση κι' από έρωτα για μένα, καθώς με κυττάζε. Κι' έμοιαζαν να λένε:

«Και για μās Μαντελέν υπάρχει εύτυ-χία...»

Το νέο έμβόλιο ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΛΙΟΜΥΕΛΙΤΙΔΑ

Θά εξασφαλίζει ισόβια άνοσία

ΕΝΑ καινούργιο έμβόλιο κατά της πολιομυελίτιδας βρίσκεται τώρα στο τελευταίο στάδιο των δοκιμών. Είναι τελείως διαφορετικό απ' το περίφημο έμβόλιο Σώλκ, με το οποίο εμβολιάζονται τώρα εκατομμύρια παιδιά στην Αμερική και σ' άλλες χώρες του κόσμου. Φαίνεται δε ότι μερικές σταγόνες του, που θα δίδονται μαζί με μια κουταλιά γάλα ή έσ' αλλιώς, είναι μέγα στη μύτη ενός νεογέννητου βρέφους, θά εξασφαλίζουν προστασία απ' την πολιομυελίτιδα σ' όλο-όλο τη ζωή του ανθρώπου! Συνεπώς, το θαυμαστό αυτό έμβόλιο Σώλκ πωλείται μόνο προστασία, για λίγους μήνες ή χρόνια. Έξ' άλλου παρασκευάζεται πολύ δύσκολα, μπορεί δε να είναι επικίνδυνο αν γίνει κάποιο λάθος στην παρασκευή του (πρά-γμα που παρατηρήθηκε επανειλημμένως στην Αμερική). Το καινούργιο όμως έμβόλιο δεν παρουσιάζει κανένα απ' αυτά τα μειονεκτήματα. Υπάρχεται Ισόβια άνοσία, φαίνεται τελείως ακίνδυνο, παρασκευάζε-ται εύκολα και είναι φτηνό.

Οι δοκιμές του έχουν αρχίσει εδώ και 5 χρόνια. Σε καμιά λοι-πόν περίπτωση δεν προκάλεσε δυσάρεστες συνέπειες. Καί σ' όλες άνε-ξαίρετως τις περιπτώσεις δημιουργήσε προφυλακτικά αντίσωματα μέ-σα στο αίμα, που διατηρούν ακόμα όλη τους τη δύναμη, παρ' όλα τα 5 χρόνια που πέρασαν από τότε.

Διαφέρει απ' το έμβόλιο Σώλκ σ' ένα βασικό σημείο: 'Εκείνο πα-ράγεται από νεκρούς ιούς πολιομυελίτιδος, που συντελούν από σχη-ματισμό σχετικά αδύνατον αντίσωμάτων μέσα στο αίμα. Γι' αυτό και η προστατευτική ικανότητά του είναι περιορισμένη. Στα παιδιά πρέπει να επαναλαμβάνονται κάθε χρόνο αυτοί οι εμβολιασμοί. Αν τους δια-κόψουν δε όταν ενηλικιωθούν, νομίζοντας πως πέρασε πιά ο κίνδυνος, μπορεί να προσβληθούν τότε από πολιομυελίτιδα, με ακόμη χειρότε-ρες συνέπειες (γιατί η ασθένεια αυτή παίρνει πολύ βαρύτερη μορφή στους ενηλικίους, παρά στα μικρά παιδιά).

Αντίθετα, το νέο έμβόλιο περιέχει ζώντα ιούς, αλλά εί-δικής μορφής, άνικανους να προκαλέσουν την ασθένεια. Απώστε, με την εισαγωγή των ιών αυτών στο σώμα, κινητοποιείται άμέσως ο ά-μυντικός μηχανισμός του και παράγονται τόσο πολλά και ισχυρά αντί-σωματα, ώστε διατηρούνται σ' ελάχιστη τη ζωή.

Παράμοια έμβόλια, γνωστά ήδη από πολύν καιρό, είναι η δαμαλίς (κατά της ευλογιάς), το αντιλυσικό, τα έμβολια κατά του κίτρινου πυρετού, της χολέρας των χοίρων, της μόρβας των σκυλίων, κλπ. Προ-κειμένου όμως για την πολιομυελίτιδα, οι έρευνήται συναντούσαν πολ-λές και μεγάλες δυσκολίες.

Πρώτον, άγνοούσαν πόσοι τύποι πολιομυελίτιδος υπάρχουν. Μόνο το 1951 βεβαιώθηκαν πιά πως αυτοί οι τύποι είναι τρεις - κι' ο καθένας τους αποτελεί μία ξεχωριστή ασθένεια. Ο ιός του τύπου Ι είναι ο κοι-νότερος και υπεύθυνος για τα 85% των κρουσμάτων πολιομυελίτιδος, του τύπου ΙΙ για τα 12% και του τύπου ΙΙΙ για τα 3% μόνο.

Άλλο πρόβλημα ήταν το ότι, για να παραχθεί έμβόλιο σε αξιόλο-γες ποσότητες, χρειαζόταν πολλοί ιός. Άλλ' οι ιοί αυτοί άναπτύσσονται μονάχα σε ζωντανό νευρικό ιστό (του εγκεφάλου ή του νω-τιαίου μυελού).

Έπρεπε λοιπόν να θυσιάσουν οι έπιστήμονες πολυάριθμα πειραμα-τόζα, για να συγκτηθώσουν μια μικρή ποσότητα ιού.

Το έμβόλιο αυτό παραμερίστηκε άφ' ότου τρεις Αμερικανοί βιολό-γοι μπόρεσαν να καλλιεργήσουν ιούς πολιομυελίτιδος σε διαφόρους ανθρώπινους ιστούς που είχαν άφαιρεθεί σε άγχειρήσεις (π. χ. σε μη-τρες από γυναίκες, ή σε άρρωστους νεφρούς). Κατόπιν άποδείχθηκε πως ήταν δυνατόν να χρησιμοποιηθούν και ισοί πιθήκων. Έτσι, η καλ-λιέργεια των ιών έγινε πιά εύκολη και φτηνή.

Χάρis σ' αυτή την έπιστημονική πρόοδο μπόρεσε να παρασκευασθ το έμβόλιο του και ο δόκτωρ Σώλκ.

Όσο για το νέο έμβόλιο, οι σχετικές έρευνες άρχισαν στα έργα-

στήρια Λέντερλε, με τη διευ-θυνση του δόκτωρος Χέριλντ Κόδε.

Ο σκοπός τους ήταν να ύποστη ώρισμένες άλλω-σεις ο ζωντανός ιός της πολιομυελίτιδος, ώστε να γίνει πιά ακίνδυνος για τον άν-θρωπο.

Τό ίδιο είχε κατορθωθεί ήδη για τον κίτρινο πυρε-τό, κι' έτσι παρασκευάσθη-κε το έμβόλιο που προφύλα-ξε εκατομμύρια Αμερικανούς στρατιώτες απ' τη φοβερή αλ-τή άρρώστια των τροπικών, κατά τον τελευταίο παγκό-σμιο πόλεμο.

Ο δόκτωρ Κόδε άρχισε τις έρευνές του μ' ένα δείγμα ιού τύπου ΙΙ, εξακριβώ-το-ξικό, προερχόμενο από κά-ποιο Βρετανό στρατιώτη που είχε πεθάνει στην Αίγυπτο ά-πό πολιομυελίτιδα. 'Αν κα-τόρθωνε να δαμάση τον Ι-σχυρότατο αυτόν ιόν, θά μπο-ρούσε άσφαλώς να κάμνι το ίδιο και για άποιοδήποτε άλ-λον.

Τον εισηγάγε λοιπόν στον έγκέφαλο ενός ποντικού. Ο-ταν τό ζω ψόφησε, ο δόκτωρ Κόδε πήρε τον έγκε-φαλο και τό νωπίο μυελό του και μόνε με μ' αυτόν δεύτερο ποντίκι. Τό ίδιο έπα-νεύθη πολλές φορές. Σιγά-σιγά, ο ιός έγινε 10.000 φο-ρές ισχυρότερος απ' όσο ή-ταν άρχικά! Άρκαίσε τώρα 1 γραμμάριο απ' αυτόν για να θανατώση δέκα εκατομμύρια ποντίκια! Συγχρόνως όμως έπαθε σιγά-σιγά και μία άλλοίωση. Έγινε δηλαδή θανατηφόρος μόνο για τα ποντίκια, κι' όχι για άλλα ζώα.

Τά πειράματα συνεχίστηκαν με ινδικά χοιρίδια. Συγχρόνως οι έρε-υνήται δοκίμαζαν κάθε τόσο τον ιόν σε πιθήκους κι' έδελαν πως έχανε σιγά-σιγά την τοξικότητά του γι' αυτά τα ζώα.

Τέλος, τον καλλιεργήσαν μέσα σε γονιμοποιημένα σιγά κόπτας. Τους άνοιξαν μικρές τρύπες, έσπασαν μέσα λίγο ιόν, βούλωναν την τρύπα με παραφίνη και τάβαζαν σε κλιθεύς επάσσεως, για να πολλα-πλασιασθή ο ιός.

Τέλος, ο ιός αυτός έγινε τελείως ακίνδυνος για τους πιθήκους. Τους προκαλούσε μόνο μία μικρή, άσημαντή ενόχληση. Απώστε, έκανε να σχηματίζονται άφθονα και ισχυρότατα προστατευτικά αντίσωματα μέ-σα στο αίμα τους.

Έγιναν έπειτα (1951) οι πρώτες δοκιμές σε ανθρώπους, με λαμπρά αποτελέσματα. Ο ιός τους άχρηγείτο απ' τό στόμα - γιατί φαίνεται πιθανότατο πως από κεί μπήκει στο σώμα συνήθως ο ιός της πολιομυ-ελίτιδος. Μολοντί δε δεν έμφανίζαν άπολύτως κανένα σύμπτωμα ά-σθενείας, ή εξέτασι του αίματός τους άποδείκνυε πως είχαν πιά άπο-κτήσει τελεία άνοσία κατά της πολιομυελίτιδος. Όπως είπαμε δε και στην άρχή, ή άνοσία αυτή διατηρείται ακόμα και ση-μερα.

Κατόπιν ο δόκτωρ Κόδε παρασκευάσε με την ίδια μέθοδο έμβολια από ιούς τύπου Ι και τύπου ΙΙΙ που άποδείχτηκαν κι' αυτά έξ' ίσου αποτελεσματικά.

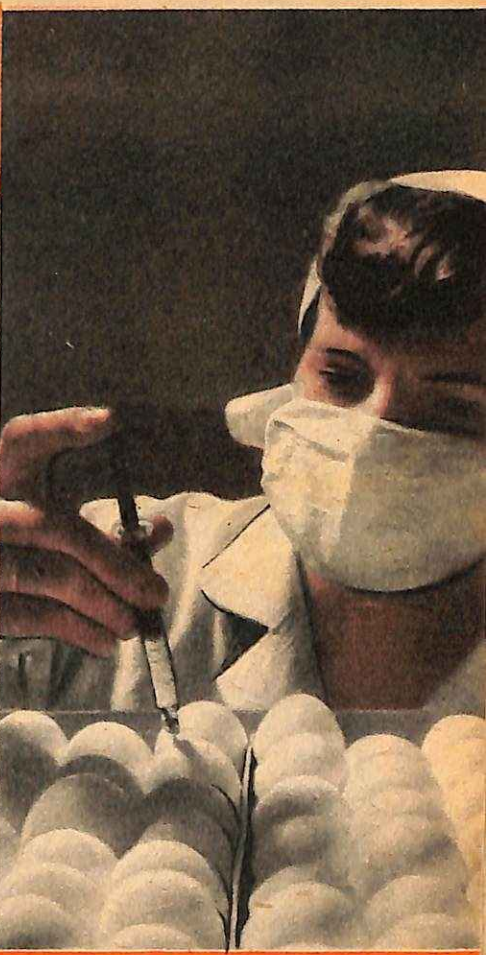
Συγχρόνως, σε δυό άλλα έπιστημονικά εργαστήρια παρασκευάζονται με τον ίδιο τρόπο έμβολια σ' άπό ιούς καλλιεργημέ-νους μέσα σε ιστούς που έχουν άφαιρεθή από νεφρούς πιθήκων και β) από ιούς προ-άπο νεφρούς πιθήκων και β) από ιούς προ-ερχομένους από κόπρανα όγίων παιδιών, που έπαθαν μία ήπια μορφή πολιομυελί-τιδος χωρίς να τό άντιληφθούν σχεδόν κα-θόλου.

Υπολογίζεται ότι σε δυό χρόνια θά έ-χου συμπληρωθή πιά όλ' αυτά τά πειρά-ματα που γίνονται στα τρία άμερικανικά έπιστημονικά εργαστήρια.

Τότε θά ύπάρχη ένα φτηνό και άσθο-νο έμβόλιο, που θά εξασφαλίζει Ισόβια ά-νοσία από την πολιομυελίτιδα. Θά μπο-ρούε δε να εμβολιασθή μ' αυτό καθένας, απ' τά νεογέννητα παιδιά ως τους μεσή-κοπους, δίχως ένεσι, παίρνοντάς το απώ-ς απ' τό στόμα μέσα σε λίγο γάλα, εύκολα και άπίσχυστα.

Φυσικά, ως τότε θά εξακολουθήση να χρησιμοποιήται το έμβόλιο Σώλκ που, παρ' όλα τά μειονεκτήματα που άναφέραμε στην άρχή, παρέχει πάντως ικανοποιητική προστασία στα παιδιά για ένα χρονικό διάστημα.

Ένας έπιστήμων παίρνει όρρο ά-πό αίμα κουνελίου, για να τον μετακρίνει στις έρευνές του για την παραγωγή του νέου έμ-βολίου.

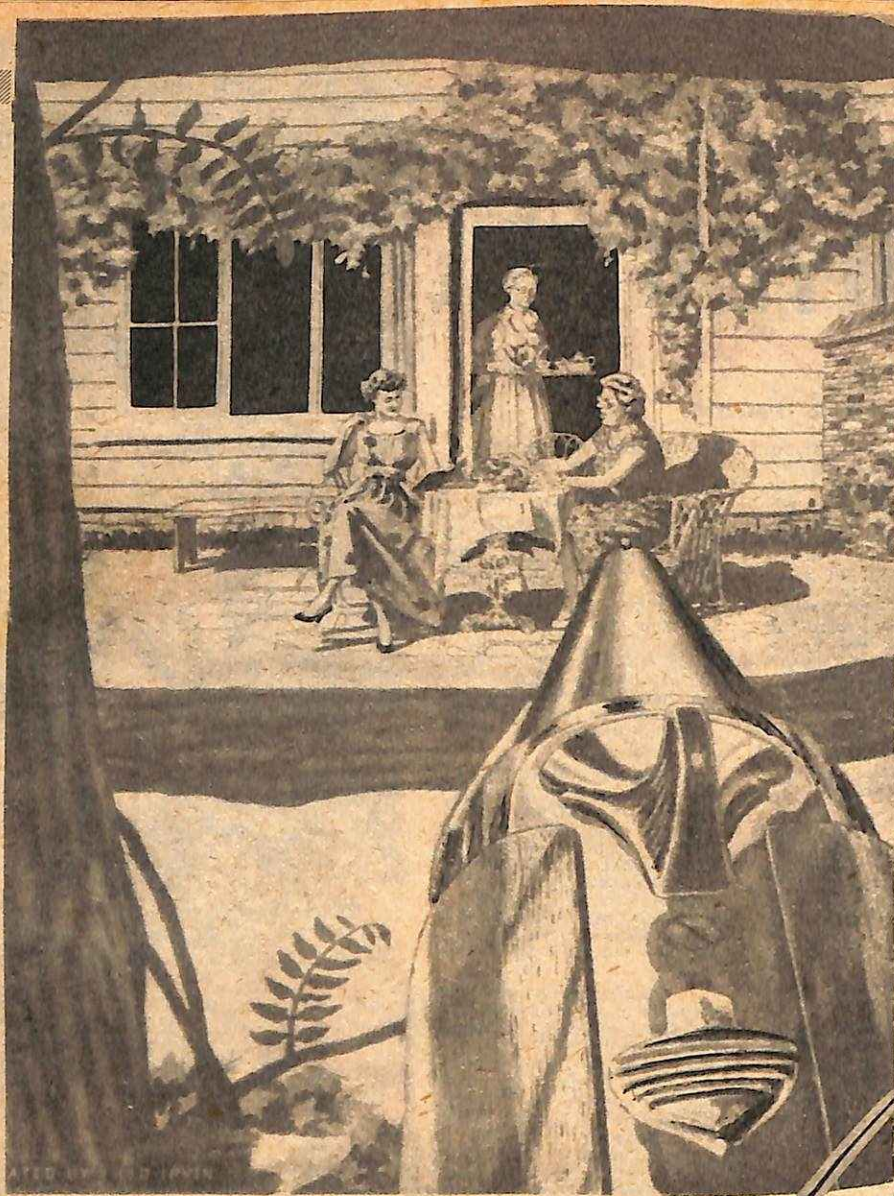

Μία εύκολη, λιγοδάπανη και άποτε-λεσματική μέθοδος καλλιεργείας του ιού της πολιομυελίτιδος είναι ή εισαγωγή τους από μία μικρή τρύ-πα μέσα σε γονιμοποιημένα σιγά κόπτας, που τοποθετούνται κατόπιν σε έπασσεύς κλιθεύς.

Ένας έπιστήμων παίρνει όρρο ά-πό αίμα κουνελίου, για να τον μετακρίνει στις έρευνές του για την παραγωγή του νέου έμ-βολίου.

Το μοιραίο μυστικό της χήρας

Η ΤΑΝ αληθινά τραγική ή σκηνή που αντίκρουσε ο επιθεωρητής Μπέρεντς της Σκότλαντ Γουάρντ, το ζεστό εκείνο απόγευμα του Ιουλίου του 1940, όταν είσοποιήθηκε κι' έφτασε επειγόντως σε μία όμορφη και μοναχική βιλλίτσα του Τόμπριτζ: Η ιδιοκτήτρια Ντόροθυ Φίσερ, μία γυναίκα 46 ετών, κοιτόταν μπρούμυτα, νεκρή, στην άκρη του λαχανόκηπου. Λίγα μέτρα πιά πέρα, βρισκόταν το πτώμα της κόρης της Φρέντας, 20 χρονών. Καί, στην κουζίνα, ήταν σκοτωμένη η ηλικιωμένη υπηρέτρια, ανάμεσα σε μερικά σπασμένα φυτράκια, που δείχνανε ότι έτοιμαζότανε να σερβίρη τσάι τη στιγμή που τη δολοφόνησαν.

Ολόκληρο το σπίτι ήταν άνω-κάτω, σαν νάχε ψάξει κάποιος κλέφτης συρτάρια και ντουλάπια. Ωστόσο, πρέπει νάταν πολύ αδύνατος ο κλέφτης, εφόσον δεν είχε πάρει καν το χρυσό ρολόι που φορούσε η Φρέντα στο χέρι της... Μήπως ήταν λοιπόν σκηνοθετημένη η κλοπή;

Καθένα απ' τα τρία θύματα είχε δεχθή δυο ντουφεκίες από κυνηγετικό όπλο. Ο δολοφόνος είχε πυροβολήσει από κάποια απόσταση, αλλά με εκπληκτική ευστοχία, μ' ένα κοινό μονόκλινο όπλο τύπου 410, απ' αυτά που χρησιμοποιούν για το κυνήγι του λαγού. Θα χρειάστηκε δε να το ξαναγεμίσει πέντε φορές, και γρήγορα, για να προλάβη τα θύματά του προτού τρέξουν και βγούν στο δημόσιο δρόμο, που απέχει μόνο 50 μέτρα και που θα τους πρόσφερε μία σχετική ασφάλεια.

Είχε δείξει εξ' άλλου άπιστευτη ψυχραιμία, φροντίζοντας να εξαφανίσει τους πέντε αδειανούς κάλυκες. Πράγματι, όσο κι' αν έψαξε γύρω ο Μπέρεντς, δεν βρήκε κανένα απ' αυτούς. Προφανώς, ο δολοφόνος τους έβγαξε ένα-ένα απ' το όπλο, με το χέρι, έπειτα από κάθε πυροβολισμό, και τους φύλαγε στην τσέπη του.

Επρεπε νάταν εξαιρετικά εξασκημένος, για να ρίξη εξη άλλες, πάλληλες ντουφεκίες με τέτοιες συνθήκες...

Ο Μπέρεντς έκανε και μιά άλλη παρατήρησι: Ένώ, νάταν τα κομμάτια των φυτρώων που βρήκε στην κουζίνα, συμπερανε πως η υπηρέτρια είχε έτοιμάσει τσάι για τέσσερα πρόσωπα. Ποιό ήταν λοιπόν το τέταρτο; Κάποιος επισκέπτης, γνωστός των Φίσερ, δίχως άλλο, εφόσον θα του πρόσφεραν τσάι. Αυτός ήταν άραγε ο δολοφόνος;

Κάτω απ' το πτώμα της Ντόροθυ Φίσερ, ο επιθεωρητής βρήκε ένα άριστο γυναικείο γάντι από χοιρόδερμα. Ήταν τόσο μικρό, ώστε θύλαγε κανείς πως ήταν παιδικό, αν δεν είχε ένα λεπτό άρωμα και ίχνη από βερνίκι νυχιών μέσα στα δαχτυλά του.

Ετσι, ο Μπέρεντς άρχισε μία έρευνα που θύμιζε το παραμύθι

«Ο δολοφόνος είχε πυροβολήσει από κάποια απόσταση, αλλά μ' εκπληκτική ευστοχία, μ' ένα κυνηγετικό όπλο...

της Σταχτοπούτας—μόνο πού, αντί για γυάλινο γοβάκι, είχε το άρωματισμένο γάντι. Επισκέφθηκε δηλαδή όλες τις γνωστές των τριών θυμάτων, για να βρή σε ποιαν ταίριαζε το γάντι εκείνο.

Κι' επιτέλους την ανακάλυψε: Ήταν η κ. Ούιντα Ράνσομ, μία λεπτοκαμωμένη χήρα, 34 χρονών, κοντούλα αλλά καλοφτιαγμένη. Όλοι την ήξεραν για κόρη του μακαρίτη λόρδου Κορνούαλις.

Ναί, το γάντι αυτό είναι δικό μου, παραδέχθηκε. Επισκέπτομαι συχνά την κ. Φίσερ, και φαίνεται πως μούπεσε εκεί, χωρίς να το καταλάβω.

Αρνήθηκε όμως κατηγορηματικά πως είχε πάει στη βίλλα των Φίσερ την ημέρα του τριπλού έγκληματος. Τόνισε πως βρισκότανε στο αγρόκτημά της το πρωί και το βράδυ, και πως μπορούσε να το αποδείξει. Δεν ήταν δυνατόν δε να πάη από κεί στο Τόμπριτζ και να γυρίση πίσω μέσα σ' ένα απόγευμα.

Τι σχέσεις είχατε με τη Ντόροθυ Φίσερ; τη ρώτησε ο επιθεωρητής.

Η απάντησή της τον άφισε κατάπληκτο: —Συζώ με τον άντρα της, δήλωσε, αλλά με αυτό δεν την ένοιαζε καθόλου.

Πραγματικά, ο Μπέρεντς εξακρίβωσε ότι οι Φίσερ είχαν χωρίσει φιλικά—χωρίς να πάρουν διαζύγιο—κι' ότι ο άντρας είχε γνωρίσει κατόπιν την όμορφη χήρα και ζούσε από τότε μαζί της. Η γυναίκα του δεν είχε καμιά αντίρρηση σ' αυτό.

—Έχετε κανένα κυνηγετικό όπλο τύπου 410; ρώτησε ο Μπέρεντς τη χήρα.

—Οχι. Έχει όμως ένα ο επίστατός μου, ο Φρέντ.

Η κ. Ράνσομ είχε στην υπηρεσία της μία ηλικιωμένη μαγειρίτσα και καμωτέρα, τη Μαίρη, και το γυνίό της Φρέντ. Ο τελευταίος αυτός έφερε κι' έδειξε το ντουφεκί του στον επιθεωρητή. Ήταν ένα μοντέλο που μπορούσε να συμπιυχθή, ώστε να πιάση ελάχιστα χώρο.

—Έρεει να το χρησιμοποιή ή κ. Ράνσομ; ρώτησε ο επιθεωρητής το Φρέντ.

—Καθόλου, απάντησε εκείνος γελώντας. Θέλησα να της δείξω δυο-τρεις φορές, αλλά δεν τα κατάφερνε να χτυπήσει ούτε... γελάδα! Της γέμιζε δε εγώ το ντουφεκί...

Ο Φίσερ ήταν ένας σοβαρός επιχειρηματίας του Λονδίνου. Επιδεδείκναι κι' αυτός το άλλοθι της χήρας: Είπε πως την άφισε σπίτι, όταν έ-

φυγε με το τραίνο των 8.27.

Ύστερα ο Μπέρεντς ανέκρινε τη Μαίρη, την υπηρέτρια. «Εφυγε έπειτα απ' το αγρόκτημα και πήγε να ψάξη διάφορα ληξιαρχικά βιβλία έκκλησιών. Την συστηματική έρευνα στα γύρω δάση, γε έπειτα απ' το αγρόκτημα, 4 μίλια μακριά απ' τη φέρμα, βρήκε έπειτα μια λεπτομερή και μάλιστα ακριβή, σαν νάχε κάποιος έκαμει μια λεπτομερή έρευνα στα γύρω δάση.

Σ' ένα έρημικο μέρος, 4 μίλια μακριά απ' τη φέρμα, βρήκε έπειτα μια λεπτομερή και μάλιστα ακριβή, σαν νάχε κάποιος έκαμει μια λεπτομερή έρευνα στα γύρω δάση.

Σ' ένα έρημικο μέρος, 4 μίλια μακριά απ' τη φέρμα, βρήκε έπειτα μια λεπτομερή και μάλιστα ακριβή, σαν νάχε κάποιος έκαμει μια λεπτομερή έρευνα στα γύρω δάση.

Σ' ένα έρημικο μέρος, 4 μίλια μακριά απ' τη φέρμα, βρήκε έπειτα μια λεπτομερή και μάλιστα ακριβή, σαν νάχε κάποιος έκαμει μια λεπτομερή έρευνα στα γύρω δάση.

Σ' ένα έρημικο μέρος, 4 μίλια μακριά απ' τη φέρμα, βρήκε έπειτα μια λεπτομερή και μάλιστα ακριβή, σαν νάχε κάποιος έκαμει μια λεπτομερή έρευνα στα γύρω δάση.

Σ' ένα έρημικο μέρος, 4 μίλια μακριά απ' τη φέρμα, βρήκε έπειτα μια λεπτομερή και μάλιστα ακριβή, σαν νάχε κάποιος έκαμει μια λεπτομερή έρευνα στα γύρω δάση.

Σ' ένα έρημικο μέρος, 4 μίλια μακριά απ' τη φέρμα, βρήκε έπειτα μια λεπτομερή και μάλιστα ακριβή, σαν νάχε κάποιος έκαμει μια λεπτομερή έρευνα στα γύρω δάση.

Σ' ένα έρημικο μέρος, 4 μίλια μακριά απ' τη φέρμα, βρήκε έπειτα μια λεπτομερή και μάλιστα ακριβή, σαν νάχε κάποιος έκαμει μια λεπτομερή έρευνα στα γύρω δάση.

Σ' ένα έρημικο μέρος, 4 μίλια μακριά απ' τη φέρμα, βρήκε έπειτα μια λεπτομερή και μάλιστα ακριβή, σαν νάχε κάποιος έκαμει μια λεπτομερή έρευνα στα γύρω δάση.

Σ' ένα έρημικο μέρος, 4 μίλια μακριά απ' τη φέρμα, βρήκε έπειτα μια λεπτομερή και μάλιστα ακριβή, σαν νάχε κάποιος έκαμει μια λεπτομερή έρευνα στα γύρω δάση.

Σ' ένα έρημικο μέρος, 4 μίλια μακριά απ' τη φέρμα, βρήκε έπειτα μια λεπτομερή και μάλιστα ακριβή, σαν νάχε κάποιος έκαμει μια λεπτομερή έρευνα στα γύρω δάση.

Σ' ένα έρημικο μέρος, 4 μίλια μακριά απ' τη φέρμα, βρήκε έπειτα μια λεπτομερή και μάλιστα ακριβή, σαν νάχε κάποιος έκαμει μια λεπτομερή έρευνα στα γύρω δάση.

Σ' ένα έρημικο μέρος, 4 μίλια μακριά απ' τη φέρμα, βρήκε έπειτα μια λεπτομερή και μάλιστα ακριβή, σαν νάχε κάποιος έκαμει μια λεπτομερή έρευνα στα γύρω δάση.

Σ' ένα έρημικο μέρος, 4 μίλια μακριά απ' τη φέρμα, βρήκε έπειτα μια λεπτομερή και μάλιστα ακριβή, σαν νάχε κάποιος έκαμει μια λεπτομερή έρευνα στα γύρω δάση.

Σ' ένα έρημικο μέρος, 4 μίλια μακριά απ' τη φέρμα, βρήκε έπειτα μια λεπτομερή και μάλιστα ακριβή, σαν νάχε κάποιος έκαμει μια λεπτομερή έρευνα στα γύρω δάση.

Σ' ένα έρημικο μέρος, 4 μίλια μακριά απ' τη φέρμα, βρήκε έπειτα μια λεπτομερή και μάλιστα ακριβή, σαν νάχε κάποιος έκαμει μια λεπτομερή έρευνα στα γύρω δάση.

Σ' ένα έρημικο μέρος, 4 μίλια μακριά απ' τη φέρμα, βρήκε έπειτα μια λεπτομερή και μάλιστα ακριβή, σαν νάχε κάποιος έκαμει μια λεπτομερή έρευνα στα γύρω δάση.

Σ' ένα έρημικο μέρος, 4 μίλια μακριά απ' τη φέρμα, βρήκε έπειτα μια λεπτομερή και μάλιστα ακριβή, σαν νάχε κάποιος έκαμει μια λεπτομερή έρευνα στα γύρω δάση.

ΟΙ ΡΩΣΟΙ

είναι σεμνότυφοι

Το απαγορευμένο θέμα του έρωτος

ΕΝΑ βασικό χαρακτηριστικό, που ξεχωρίζει τους Ρώσους από τους λαούς της Δύσης, είναι η άπιστευτη σεμνότητα τους.

Ας πάρουμε για παράδειγμα τη σοβιετική ζωγραφική και γλυπτική. Μέχρι πέρυσι, ακόμη, δεν υπήρχαν καθόλου στις ρωσικές εκθέσεις έργα που να παρουσιάζουν το αρχαιότερο και επικρατέστερο καλλιτεχνικό θέμα: το γυμνό ανθρώπινο σώμα. Στα ρωσικά πάρκα, τα περισσότερα γυναικεία αγάλματα φορούνε αθλητικά μαγιώ. Άλλα και τα ανδρικά είναι πάντα ντυμένα—τουλάχιστον με «κόρτς».

Γι' αυτό, θεωρήθηκαν έπανάστατικοί δυο πίνακες, που παρουσιάστηκαν σε μία πρόσφατη έκθεση σοβιετικής εθνικής τέχνης και που παρουσιάζαν γυμνές γυναίκες. Πρέπει δε να σημειωθή πως δεν ήταν τύπου Ροδέν, Τισιανού ή... Μαίριλιν Μονρόε! Καί τα δυο πραγματεύονταν θέματα «προλεταριακά».

Το ένα παρίστανε μία γυμνή μητέρα να ντύνει το παιδάκι της μετά το λουτρό τους. Στ' άλλο έδλεπε κανείς μερικές χωριστοπούλες να γδύνωνται για να κολυμπήσουνε σ' ένα ποτάμι, μετά τη δουλειά της ημέρας.

Ε, λοιπόν, το ρωσικό κοινό αδιαφόρησε και για τα δυο, μολονότι αποτελούσαν ένα νεωτερισμό!

Σίγουρα, οι περισσότεροι επισκέπτες της έκθεσως είχαν ιδεί τέτοιες σκηνές στην πραγματική ζωή. Στην έκθεση ζωγραφικής όμως, οι πίνακες σοκάρizαν τη σεμνότητά τους, και γι' αυτό έκαναν πως δεν τους πρόσεχαν καθόλου!

Οι περισσότεροι Ρώσοι θεωρούν σήμερα σαν το κορυφωμα της ζωγραφικής τέχνης ένα πίνακα του Ίβαν Σίσκιν, που παριστάνει τρία άρκουδάκια σ' ένα δάσος!

Άλλά κι' ο κινηματογράφος των Σοβιέτ ακολουθεί τις ίδιες πούριτανικές κατευθύνσεις.

Στα ρωσικά φιλμ, πολύ σπάνια οι ήθοποιοι ανταλλάσσουν φιλήματα. Σχεδόν ποτέ οι γυναίκες δεν παρουσιάζονται μισόγυμνες, ή έστω και με μαγιό του μπάνιου! Τα σεναρία αποφεύγουν συστηματικά τον έρωτα, ιδίως δε το φυσικό.

Η ίδια κατάσταση παρατηρείται και στο θέατρο. Ποτέ τα σοβιετικά έργα πρόζας δεν ασχολούνται με θέματα κάπως σεξουαλικά. Όσο για τις επιθεωρήσεις και μουσικές κωμωδίες δυτικού τύπου, είναι άυπαρκτες.

Ας περάσουμε τώρα στον Τύπο. Ένας αναγνώστης μπορεί να διαβάξη την «Πράβδα» ολόκληρη το χρόνο, χωρίς να συναντήση στις στήλες της την παραμικρή ένδειξη ότι οι άντρες της Ρωσίας ενδιαφέρονται για τις γυναίκες! Σπάνια δημοσιεύονται στις ρωσικές εφημερίδες σεξουαλικά σκάνδαλα. Οι μόνες εξαιρέσεις είναι μερικά αφηγήματα για τους γάμους μικρών κοριτσιών ή την πολυγαμία που συνηθίζονται στην Κεντρική Ασία, ή μιά σύντομη ειδησι για κάποιο Δόν-Ζουάν που ξεμυάλισε διάφορες γυναίκες απ' το Μίνσκ ως το Βλαδιβοστόκ...

Περιττό να πούμε ότι δεν δημοσιεύονται ποτέ σκανδαλιστικές φωτογραφίες. Αποφεύγονται ακόμη και τα πορτραίτα έλευστικών γυναικών—μολονότι δεν λείπουν τέτοιες γυναίκες στη Ρωσία.

Ελάχιστα μικρότερα είναι η έλευθερία στις στήλες των περιοδικών. Το εικονογραφημένο περιοδικό μεγάλης κυκλοφορίας «Ογκουνούκ» δημοσιεύει συχνά φωτογραφίες άραιων κοριτσιών, συνήθως αθλητριών ή ήθοποιών. Όλες τους όμως είναι πάντα εντελώς ντυμένες. Δεν έχουν ούτε ντεκολτέ!

Μερικά διηγήματα των λογοτεχνικών περιοδικών παρουσιάζουν έρωτικά ρομάντσά,

υποταγμένα στις σοβιετικές αρχές περί συνδυασμού του έρωτος με την κομμουνιστική ιδεολογική προπαγάνδα. «Αν κανείς συγγραφέας τολμούσε να περιγράψη κάποια σκηνή κάτω τολμηρή, θα την έκοβε η λογοκρισία, για να μη σκανδαλισθή το αναγνωστικό κοινό, που είναι άσυνήθιστο σε κάτι τέτοια...

Η περιποίηση της γυναικείας όμορφιάς έχει παραμεληθή στη Σοβιετική Ρωσία. Άλλωστε οι περισσότερες γυναίκες εργάζονται κοπιαστικά, σε βαρείες χειρωνακτικές δουλειές, κι' έτσι γερνάνε πρόωρα και δεν έχουν καμιά διάθεση να φροντίσουν για τη σιλουέτα τους και για τη διατήρησή της γοητίσους τους.

Τα καλλυντικά είναι ελάχιστα. Δεν υπάρχουν πραγματικά καλά κοσμητήρια, ούτε και βιομηχανίες κατασκευής κορσέδων, λαστέξ, κλπ. Οι πλούσιες Ρωσίδες προμηθεύονται τα είδη αυτά απ' το εξωτερικό. Όλες οι άλλες τα άγνοούν αναγκαστικά. (Ωστόσο τώρα τελευταία ένας «αρμόδιος» ύποσχέθηκε πως θ' άρχισουν να κατασκευάζονται τέτοια γυναικεία είδη στο προσεχές μέλλον).

Οι Ρωσίδες κάνουν δίαιτα όταν το απαιτή η υγεία τους, ποτέ όμως για να διατηρήσουν λεπτή τη σιλουέτα τους. Άλλωστε οι αισθητικές αντιλήψεις σ' αυτή τη χώρα θέλουν τη γυναίκα παχουλή, γεμάτη. Σ' αυτό τον τύπο ανήκουν οι πρωταγωνίστριες του θεάτρου και του κινηματογράφου.

Φυσικά, μ' αυτή την κατάσταση, ένας ξένος από τη Δύση δεν μπορεί ποτέ να ενθουσιασθή απ' το γυναικόκοσμο που θα συναντήση κάνοντας τον περίπατό του στην οδό Γκόρκυ της Μόσχας. Επίσης δεν πρόκειται να κινήση το ενδιαφέρον του το θέαμα των λουσμένων στην άμμουδιά—μολονότι στην πλάξ του Σόχι, λίγο πιά πέρα απ' τον κοινό χώρο των μπαιν-μίζι, υπάρχει εις ιδιαιτέρας, όπου οι γυναίκες κάνουν μπάνιο χωρίς μαγιώ.

Η σεμνότητά αυτή των Ρώσων, που εκδηλώνεται σ' όλους τους τομείς, όφειλεται βασικά στη φυλετική νοοτροπία και ψυχολογία τους. Την ενίσχυσε όμως και ο κομμουνισμός, που φοβόταν ότι τα ερωτικά και σεξουαλικά θέματα θα απομάκρυναν τους πολίτες των Σοβιέτ απ' τα αυστηρά χαρταμένα κομματικά και κοινωνικά τους καθήκοντα.

1 Οι πέντε περιφημότεροι κομμωτές του Παρισιού αποφάσισαν να διατηρήσουν κι' έφετος τη μόδα των κοντών γυναικείων μαλλιών. Αυτό μπορείτε να το διαπιστώσετε και μόνοι σας από τα ανωτέρω μοντέλα των κομμώσεων τους, που παρουσίασαν, προ ημερών, σε μία ειδική έκθεση που διοργανώθηκε στο Παρίσι.

2 Η αμερικανική αεροπορική βάση του Λαντσούλ της Γερμανίας διαθέτει για τη φύλαξη της 62 γυμνασμένης σκυλιά, τα οποία όμως τελευταία, λόγω του σκληρού έδαφους της βάσεως, όπεφραν πολύ απ' τα πόδια τους. Ετσι, ο διοικητής της βάσεως αποφάσισε να τα εφοδιάξη με παπούτσια! Αριστερά: Ο διοικητής επιθεωρεί τα παπούτσια των σκυλων. Δεξιά: Οι άνδρες της αεροπορικής βάσεως φορούν στους σκύλους τα παπούτσια τους!

3 Η Λατινία Τσέρια κατάγεται από μία παλιά αριστοκρατική οικογένεια του Κάπρι της Ιταλίας. Στις φλέδες της ρέει ιταλικό, αγγλικό, γερμανικό και ισπανικό αίμα. Γεννήθηκε στην Αργεντινή και σπούδασε στην Ελβετία, την Ιταλία και τη Γερμανία, σήμερα δε ζη φτιάχνοντας μπλουζές και χαλιά με διάφορα πρωτότυπα μοτίβα, που σχεδιάζει ή ίδια. Με τον τρόπο αυτό η Λατινία άποκτησε μέσα σε δυο χρόνια μεγάλη περιουσία, γιατί δεν υπάρχει πλούσιος τουρίστας περαστικός από το Κάπρι, που να μην εφοδιασθή με μιά μπλουζά της ή ένα χαλί της. Στη φωτογραφία μας η Λατινία Τσέρια παρουσιάζει το σχέδιο ενός απ' τα χαλιά της, που θυμίζουν πολύ Γκομπελέν.

4 Ο Γερμανός «άγγελος» Αλέξανδρος Άντριον παρουσιάζει εσχάτως ένα καταπληκτικό πραγματικό νούμερο. Ένας από τους θεατές του υποδεικνύει ένα χαρτί, τη ντάμα καρρά π. χ. και ο Άντριον πετάει έπειτα ολόκληρη τη τράπουλα στον αέρα κι' απ' τα 52 χαρτιά της διαλέγει τη ντάμα καρρά που του υπέδειξαν και την τρυπάει με το ξίφος του!

Η ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ

ΣΤΙΣ 14 Ιουνίου του 1642, ένας αξιωματικός των σωματοφυλάκων του Λουδοβίκου 13ου συνέλαβε στη Ναμπόν το μαρκήσιο Έρρικο ντ' Εφφιά, που, αν και έκοιτο δύο μόνο χρόνια, ήταν κι' άλλος υπασιτής και φίλος του βασιλιά. Μαζί του συνελήφθησαν επίσης ο Γκαστόν ντε Τρεκέ κι' ο δούκας του Βεμόρ. Ή εναντίον τους κατηγορία ήταν ότι είχαν συνωμοτήσει με το βασιλιά της Ισπανίας για να δολοφονήσουν τον καρδινάλιο Ρισελιέ.

Υπήρχαν αδιάφευκτα στοιχεία γι' αυτή τη συνωμοσία κι' ήταν από πριν βέβαιο ότι οι τρεις ένοχοι θα καταδικάζονταν σε θάνατο.

Την εποχή εκείνη των δολοφονιών μια καταδίκη σε θάνατο για πολιτικούς λόγους, δεν είχε τίποτε το ατιμωτικό. Ήταν, όμως, μεγάλη ντροπή, όχι μόνο για τον κατάδικο, αλλά και για ολόκληρη την οικογένειά του, το να μην δαχτεί με ηρεμία και αξιοπρέπεια το θάνατο, σάν φυσική συνέπεια των πράξεών του. Καθένας μπορούσε να επιδιώξει με όλα τα μέσα ν' ανέβη ψηλά και να καταλάβει αξιώματα και τιμές. "Αν αποτύγχανε, όμως, έπρεπε να πληρώσει. Και θα πλήρωνε με το κεφάλι του. Αυτός ήταν ο κανόνας.

Με τον Έρρικο ντ' Εφφιά έγινε, λοιπόν, το εξής: "Από τη στιγμή που τον έκλεισαν στη φυλακή, βυθίστηκε σε μεγάλη μελαγχολία, αρνιόταν να φάει κι' έκοιταζε απαρνηδόντας. Ή ιδέα του θανάτου είχε κουρδελιάσει την ψυχική άντοχό του. Όλες οι προσπάθειες που έκαναν οι δικοί του για να του δώσουν θάρρος, έμεναν χωρίς αποτέλεσμα.

Στο τέλος, η μητέρα του άποφάσισε να επισκεφθεί τον Ρισελιέ. "Ο καρδινάλιος, μ' όλο που έκανε προμερή ζέση, τουριστούριζε. "Ο πανίσχυρος πρωθυπουργός του Λουδοβίκου 13ου, δεν είχε ποτέ καλή υγεία, αλλά μόνο άσταλμένα θέλησι. Ή έπαιζε της γρήας μαρκησίας του προέβλεπε έκπληξη και, για ν' αποφυγή περιττές συζητήσεις, της είπε με απότομο ύφος:

— "Ελπίζω, κυρία, ότι δεν ήρθατε για να μου ζητήσετε τη ζωή ενός ανθρώπου, που ήθελε να μου αφαιρέσει τη δική μου!...

Ή μαρκησία ντ' Εφφιά χλώμιασε, αλλά προσπάθησε να κρύψει την ταραχή και τη λύπη της.

— "Οχι, σεβασμιώτατε, απάντησε. Ήρθα να σας ζητήσω ένα πράγμα που έχει πολύ μεγάλη σημασία για την οικογένεια του καταδίκου. Μάθετε, λοιπόν, ότι ο γιός μου έχει χάσει όλότελα το θάρρος του και πολύ φοβάμαι ότι, όταν έρθη η μοιραία στιγμή, θα ντροπιάσει το όνομα και τους προγόνους του. Είναι πολύ θλιβερό για μια μητέρα να λησ αυτά τα λόγια. "Αλλά πρέπει να μάθετε την αλήθεια. Κατέστρωσα, λοιπόν, ένα σχέδιο και ήρθα για να ζητήσω τη συγκατάθεσή σας. "Αν ο γιός μου έσφαλε και πρέπει να πληρώσει, δεν είναι σωστό να καταδικά-

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

για να κόψει το αίμα να κυκλοφορήσει.

— "Αν ήμουν βέβαιος ότι θα ζούσα πολλών καιρό ακόμη... ως ποίμε γάλο κέρδος για μένα. Γιατί θα έκανε όλους να καταλάβουν τί έχουν κερδίσει προδίδοντας με. "Αλλά δεν νομίζω πως μου μένει τόσοσ φίλος, που με συνδέει με την οικογένειά σας... Δέχομαι, λοιπόν, προφασί θα εκτελεσθεί στο αμέραιο.

— Πάνω σ' αυτό το σημείο δεν έχω να συζητήσω τίποτα, απάντησε η μαρκησία, καταπνίγοντας ένα λυγμό. "Όλα θα γίνουν μπροστά στα μάτια σας, σεβασμιώτατε.

Του εξέθεσε κατόπιν το σχέδιό της. "Ο κατάδικος έπρεπε να πιστέψει ότι θα του χαριζόταν η ζωή. "Ετσι, θα ξανάβρισκε την ψυχική του ηρεμία και το θάρρος του και θα αντιμετώπιζε με αξιοπρέπεια το θάνατο. "Ο καρδινάλιος τα έπαιζε όλα και υποσχέθηκε ότι θα έδινε τις απαιτούμενες διαταγές στο διοικητή της φυλακής. "Επειτα, όταν η μαρκησία έτοιμάστηκε να φύγει, σηκώθηκε με κόπο από τη θέσι του κι' άφου της φίλησε το χέρι, τη συνάδευσε ως την πόρτα.

Την άλλη μέρα, ο δεσμοφύλακας πήγε ένα πλούσιο γεύμα στον κατάδικο.

— Τό έστειλε η μητέρα σας, του είπε.

— "Ο ντ' Εφφιά κύτταξε αδιάφορα τα όρεχτικά φαγητά. "Ανάμεσα σ' αυτά βρίσκονταν και τέσσερα αυγά.

— Είναι άδραστα, του είπε ο δεσμοφύλακας. Ή μητέρα σας παρήγγειλε να τα βράσετε μόνος σας.

Και του έδειξε το τζάκι, όπου έκαιγαν δύο, τρία κούτσουρα, καθώς και μια μικρή χύτρα.

— Όταν έφυγε ο δεσμοφύλακας, ο νεαρός μαρκησίας, που είχε κεντηθεί η περιέργειά του, έβαλε να βράσουν

— "Αλλά, εσφινικά, είδε μερικά περιέργα σχήματα που άρχισαν να σχηματίζονται πάνω σ' αυτά. Πάνω στο κέλυφος των αυγών βρισκόνταν διάφορες λέξεις, που όλες μαζί σχημάτιζαν την ακόλουθη φράση: "Ο βασιλιάς σου έδωσε χάρη και μετέτρεψε την ποινή του θανάτου σε εξορία.

— "Εκείνη την ημέρα, ο μαρκησίας ντ' Εφφιά έφαγε με μεγάλη όρεξη.

Την άλλη μέρα, ο δεσμοφύλακας του έφερε μαζί με το φαγητό του άλλα τέσσερα αυγά. Κι' ο μαρκησίας διάβασε και πάλι: "Ο βασιλική χάρη θα σου άναγγελλή πάνω στο Ικρίωμα, τη στιγμή που θα έχεις άκουμπήσει το κεφάλι σου στο κούτσουρο.

Τα μηνύματα συνεχίστηκαν με τον ίδιο τρόπο και τις άλλες μέρες. "Απ' αυτά ο μαρκησίας έμαθε πως, μετά τη διαδικασία της δίκης έκτελέσως, θα τον επιτίθονταν σ' ένα πλοίο που θα τον πηγαινε στις "Ινδίες. Κι' όταν θα πέθαινε ο καρδινάλιος, ο βασιλιάς θα τον άνακαλούσε κοντά του.

— "Ο ντ' Εφφιά είχε ξανσέρη τώρα την εὐθυμία του, έτρωγε με όρεξη και το μόνο που επιθυμούσε ήταν να έρθη το συντομότερο η στιγμή που θα ανέβαινε στο Ικρίωμα.

Ή στιγμή αυτή έφτασε τέλος.

— "Ο νεαρός μαρκησίας ανέβηκε με σταθερό βήμα στο Ικρίωμα κι' ένα εὐτυχισμένο χαμόγελο φώτισε το πρόσωπό του, καθώς ο δήμιος του έδενε μ' ένα μαύρο πανί τα μάτια.

— "Επειτα, έγειρε το κεφάλι του πάνω στο κούτσουρο... Τού φαινόταν πως άκουγε κι' άλλες πάνω στα σκαλοπάτια τα βήματα του βασιλικού άπεσταλμένου φέροντας τη χάρη... "Αλλοίμονο, τα βήματα αυτά ήταν του δημίου που πλησίαζε... Τό βαρύ τσεκούρι κατέθηκε με όρμη και χώρισε το κεφάλι από το σώμα του...

Την άλλη μέρα, έγινε η κηδεία του. Την παρακολούθησε ο ίδιος ο βασιλιάς κι' ολόκληρη η αὐλή. Σ' ένα άμάξι βρισκόταν επίσης ο καρδινάλιος Ρισελιέ.

— "Επειτα από την κηδεία, η μαρκησία κάθισε στη μεγάλη αίθουσα του μεγάρου της και δέχτηκε με αξιοπρέπεια τα συλλυπητήρια των φίλων και των γνωστών της.

— "Όταν, τέλος, έμεινε μόνη, κλείστηκε στο δωμάτιό της και ξέσπασε σε λυγμούς. Είχε σώσει την τιμή της οικογένειας και μπορούσε τώρα να κλάψει το παιδί της...

Μια έβδομάδα όμως άργότερα, η μαρκησία ντ' Εφφιά πέθανε από τη λύπη της.

— "Ήταν μια γυναίκα με μεγάλη θέληση, είπε ο καρδινάλιος Ρισελιέ, όταν έμαθε το θάνατό της.

ΡΑΥΜΟΝ ΝΤΕΛΑΒΙΑ

— Αυτό το γεύμα τό έστειλε η μητέρα σας, είπε ο δεσμοφύλακας στον κατάδικο.

Δραματικό και κοινωνικό μυθιστόρημα υπό Ζύλ Μαρί

Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ή Τζένυ Μπερτινιόλ, κόρη ενός βαθύπλουτου και αυτοδημιούργητου επιχειρηματίου, έχει έρωτευθεί τον κομπά Λωράν ντε Σουλαίμ. Τον ίδιο νέο αγαπάει κι' η δασκάλα της του πιάνου, η Μαρία-Ρόζα Βελλαντιέ, μια κοπέλλα από άριστη αλλά φτωχή οικογένεια. "Εκείνος άγνοεί τόν έρωτα της πρώτης κι' αγαπάει τη δεύτερη. Ή οικογένεια ντε Σουλαίμ έχει φτωχύνει. "Ο άδελφός του Λωράν, ο μαρκησίας Μισέλ, διευθύνει ένα μικρό εργοστάσιο, μένει δε στην επαρχία μαζί με την τυφλή μητέρα του και την κόρη του Ζιλμπέρτ. "Ο Μπερτινιόλ θέλει να ταπεινώσει τους Σουλαίμ, γιατί ο πατέρας του ήταν άλλος υπηρέτης στο σπίτι τους και τὸν είχαν στείλει φυλακή για μιὰ κλοπή. "Ετσι, λογαριάζει να εκδικηθεί και συγχρόνως να επιτύχει να δειχθούν πρόθυμα τὴν κόρη του, ως γυναίκα του Λωράν. Δημιουργεί λοιπόν επιτήδεια ένα φοβερό σκάνδαλο εις βάρος του Λωράν, επειδή δεν μπόρεσε να πληρώσει ένα χρέος του απ' τα χαρτιά. "Υστερα αναθέτει στο γραμματέα του Ρουαί Γκού, ένα ύποπτο τύπο, να παρακολουθή συνεχώς το Λωράν. "Υστερα απ' το σκάνδαλο, όλα τα μέλη της οικογένειας Σουλαίμ συγκεντρώνονται στο σπίτι του Μισέλ, και κατακρίνουν αὐστηρά το Λωράν για τὴν άσωτη ζωή του και για τὸ άγίατρευτο χαρτοπαικτικό πάθος του. "Εκείνος τούς λέει πως είχε διορθωθεί προσωρινά, γιατί είχε έρωτευθεί μια κοπέλλα, κι' είχε άρχισει να εργάζεται τιμια. "Όστόσο, άφου παρασώθηκε και ξανάπαιξε χαρτιά, δέχεται τὴν άπόφασί του οικογενειακού εκείνου δικαστηρίου.

2ον — Τί όφελεί; Και τί μπορώ να σας πω για υπεράσισή μου;

Από άρισμένους υπαινιγμούς και επιφυλάξεις του, καταλάβαιναν όλοι πως ο νέος δεν τούς άνοιγε όλότελα τὴν καρδιά του... "Όστόσο, ο νέος εκείνος, ο κόμης που είχε γίνει εργάτης, έμενε τιμίας κατά βάθος, όποια κι' αν ήσαν τὰ προηγούμενα σφάλματά του.

— Δεν έχω να σας πω παρά μιὰ λέξι, για υπεράσισή μου, πρόσθεσε. Ναι, έχασα 100 χιλιάδες φράγκα στη λέσχη. Δεν τὰ πλήρωσα στην προθεσμία που επιβάλλεται για ένα χρέος τιμής! Μὰ κανείς στη λέσχη δεν πήρε τὴν άπόφασί να κοινολόγησι τὴ δυσκολία εκείνη θέσι μου.

— Κάποιο άγνωστο, χέρι διαλάλησε τὸ μυστικό μου, μ' έκείνη τὴν άτιμη πινακίδα που κέειμας στη λέσχη... "Ο πρόεδρος έκαμε άνακρίσεις, αλλά δεν μπόρεσε δυστυχώς ν' άνακαλύψι τὸ δράστη. Ήταν δε άδύνατη πιά κάθε επανόρθωσι. Μι' διάψευσι δεν θάκανε άλλο παρά να επιβαρύνῃ τὴ θέσι μου, έφόσον κατά βάθος ήταν αλήθινή η κατηγορία εναντίον μου!

— Τὰ περισσότερα μέλη τῆς λέσχης μάθανε απ' τις έφημερίδες αὐτὴ τὴν άτιμία. "Ο ίδιος, ο άγνωστος δράστης, είχε τηλεφωνήσει στις έφημερίδες τὴν αίσχρη πράξι του, τὸ έγκλημά του.

— Πρόκειται εδὼ για μιὰ προμελετημένη εκδίκησι. Μὰ εγὼ δεν ξέρω νάχω έχθρους... Δεν μπορώ λοιπόν να κάνω τίποτε, τίποτε!

— Έκαμε μιὰ χειρονομία άνίσχουρου θυμού και πρόσθεσε:

— "Αδιάφορο! Με κατηγορεῖτε τώρα. "Αναγνωρίζω τὴν ένοχή μου. Κατεδικάστε με... Σας δίνω τὸ δικαίωμα να διαθέσετε όπως θέλετε τὴ ζωή μου. Περιμένω.

Και σάπασε, σκυθρωπός, με τὰ φρύδια ζαρωμένα.

Σίγουρα, ήταν πολύ σοβαρή η άπόφασί που είχαν να πάρουν οι δικαστές του, γιατί έμειναν για πολύ άμίλητοι. "Επιτέλους, ο στρατηγός που τούς εκπροσωπούσε, είπε με φωνή όχι πολύ σταθερή:

— Σωστά τὸ προβλέψατε, Λωράν. "Ο άνθρωπος που διατηρεῖ ακόμα λίγη περηφάνεια και που έχει σὸ παρελθόν του ένα σφάλμα βαρὺ σάν τὸ δικό σας, δεν μπορεί να τὸ επανρθώσει παρά μονάχα μ'

σετε έξ αιτίας μου!

— Μὴν κλαίς... Σωστά τὸ είπε ο θεός μου: "Ενας Σουλαίμ που έχασε τὴν τιμή του, πρέπει να πεθάνῃ...

— Τί έκανες, άδελφέ μου; τραύλιζε ο Μισέλ ανάμεσα στα δάκρυά του. Πώς έπεσες τόσο χαμηλά, δυστυχισμένε;

— Ναι, είμαι περισσότερο δυστυχισμένος παρά ένοχος, είπε ο Λωράν.

Ή συγκίνησι του έπνιγε τὸ λαιμό.

Ή πόρτα άνοιξε, τὴ στιγμή εκείνη, και δαναήπηκε η μαρκησία, χαμογελαστή, ξεκούραστη έπειτα απ' τὸ σύντομο ύπνο της. Ή Ζιλμπέρτ που τὴ συνάδευε, σταμάτησε σὸ κατάφωλι, με τὴ ματιά της κορφωμένη στο Λωράν. Ή τυφλή προχώρησε μονάχη της, απλώνοντας μπροστά τὰ χέρια της. Και είπε φαιδρά, αλλά και με κάποιο παράπονο:

— Εἴν' εδὼ ο Λωράν, άκουσα τὴ φωνή του. Γιατί δεν με είδοποίησε κανείς; πὼς ήρθε;

Δεν τολμούσαν ν' άπάντησουν. Δεν είχαν προβλέπει τὴ συνάντησι αὐτῆς μητέρας με τὸ γιό που είχαν καταδικάσει σε θάνατο.

— Μητέρα μου! ψιθύρισε ο Λωράν με φωνή πνιγμένη.

— Ίσως τὸν άκουσε η μαρκησία, γιατί τὸν πλησίασε δίχως να γελαστή — ἡ ἴσως να τὴν ώδήγησε τὸ ένστικτό της κι' η μητρική αγάπη της.

— Εἴχατε πλαιγιάσει, μητέρα, δικαιολογήθηκε ο μαρκησίας. Δεν θελήσαμε να σας εὐπνησομε.

Ή μαρκησία τὸ πίστεψε. "Αγκάλιασε και φίλησε τὸ Λωράν. Τού έπιασε τὰ χέρια... Εσφινικά ανατρίχιασε, άφισε τὰ δάχτυλά του και ψαχούλεψε τὸ μέτωπό του, τὰ μελίγγια του, τὰ μαλλιά του.

— Τί σου συμβαίνει; ρώτησε μ' ἔνθουχία. Τί έχεις, παιδί μου;

— Τάποτε, μητέρα. Γιατί μου κάνετε αὐτὴ τὴν ερώτησι;

— Θέλεις να με ξεγελάσεις... Τὰ χέρια σου καίνε, έχεις πυρετό... Τὸ μέτωπό σοι

— Μ' αγαπᾶς, ε; Και δεν θάθελες να με στενοχωρήσεις! τὸυ είπε η μητέρα του.

καί τὰ μαλλιά σου βρέχονται ἀπὸ κρύο ἡ-
δρώτα... Τρέμεις, τώρα πού μ' ἀκούς!
— Ὁχι, ὄχι, μητέρα... ἀπάντησε ὁ νέος,
τρομοκρατημένος στὴ σκέψι πὼς μπορούσε
ἴσως νὰ μαντέψῃ ἡ μαρκησία.

— Τρέμεις... μὴ λές ψέμματα! Θέλω
νὰ μάθω τί συμβαίνει...
Στράφηκε στοὺς ἀλλοὺς καὶ πρόσθεσε,
μὲ ἀλλογμένο τόνο, μὲ μιά επιβλητικὴ ἐκ-
φρασί στὴ φυσιογνωμία της:

— Κάτι μού κρύβετε. Ἀπαίτῶ νὰ μού
πῆτε τὴν ἀλήθεια!

Ὁ Μισέλ ἀναγκάστηκε νὰ ἐπέμβῃ, γιὰ-
τί ἔπρεπε νὰ βοῇ κάποια δικαιολογία.

— Σὰς βεβαίω, μητέρα, πὼς εἶναι ὑπερ-
βολικὸ οἱ φόβοι μας... εἶπε. Ὑπερβολικὸ
καὶ ἐντελὸς ἀδικαιολόγητο!... Δὲν συμβαί-
νει τίποτε πού νὰ μὴν τὸ ξέρετε... Ὁ Λω-
ρὰν εἶχε ἀρρογοτήσει κι' ἔτρεξε πρὸς τὸ
σταθμὸ ὡς ἐδῶ. Κουράστηκε, ἴδρωσε. Γι'
αὐτὸ σὰς φαίνεται πὼς ἔχει πυρετό. Σὲ
μερικά λεπτά, θὰ τοῦ ἔχη περάσει!...

Ἡ τυφλὴ δὲν ἀπάντησε. Τὰ εὐαίσθητα
δάχτυλά της, ὅπου συγκεντρωνόταν τώρα
ὅλη ἡ νοσησιότης της, ψηλαφοῦσαν ἀκόμα
τὸ μικρότερο γυϊὸ της. Τὸν κύτταζε μὲ τὰ
τυφλὰ της μάτια, σὰν νὰ μπορούσε νὰ τὸν
δῇ ἀληθινά.

Δὲν ἦταν δυνατό ν' ἀμφισβητήσῃ τὰ λό-
για τοῦ Μισέλ. Ὡστόσο κάποιο ἐνστικτο
τὴν προειδοποιεῖτο γιὰ μιά καταστροφὴ
πού ἀπειλοῦσε τὴ ζωὴ της...

— Φοβάμαι... πρόσφερε σιγά.

Ἡ ἀγωνία ἦταν γενικὴ. Ὅλοι ἀνάσαι-
ναν μὲ δυσκολία. Ἀνακουφίστηκαν μονάχα
ὅταν ἡ μαρκησία φάνηκε πὼς ἐγκατέλειπε
τὴν ἀνησυχίαν της, γιὰ νὰ πῇ πρόσχαρα
στὸ Λωρὰν:

— Γιατί μάς ἔρχεσαι τόσο σπάνια,
γυιέ μου; Εἶχαμε τρεῖς μῆνες νὰ σε δοῦ-
με! Τί γίνεται;... Ἐχεις ἀκόμα κομμιὰ ἐ-
νόχλησι ἀπ' τὸ ἀτύχημά σου; Παρηγορήθη-
κες πού ἔφυγες ἀπ' τὸ στρατό; Τί κά-
νεις; Γιατί ἀφίενεις χωρὶς εἰδήσεις σου τὴ
μητέρα σου καὶ τὸν ἀδελφόν σου;...

Πόσα ψέμματα εἶχε χρειασθῇ νὰ ποῖ-
νε στὴ δύστυχη αὐτὴ γυναῖκα, γιὰ νὰ συν-
τηρήσουν τὴν ἰλλουζιὸν της! Τί δὲν ἔ-
χανε πῇ, γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴ φοιρητὴ ὑ-
ποψία νὰ εἰσχωρήσῃ σὰν δηλητήριο στὴν
ψυχὴ της!...

Εἶχε προτείνει στὸ Λωρὰν νὰ μείνῃ ἰα-
ζί τους, στὸ Νοζάν, ὅπου θὰ τὸν γρησιμο-
ποιοῦσε ὁ ἀδελφός του στὴ δουλειά του.
Ἄλλ' ἐκεῖνος εἶχε ἀρνηθῇ, μὲ τὴ δικαιολο-
γία πὼς περίμενε κάποια διπλωματικὴ θέ-
σι, χάρις στὰ ἰσχυρὰ μέσα πού εἶχε. Ἡ-
θελε — εἶπε — νὰ φύγῃ ἀπ' τὴ Γαλλία.

Κι' ὁ Μισέλ, γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν πραγμα-
τικότητά ἀπ' τὴ μητέρα του, γινότανε κι'
αὐτὸς συνένοχος καὶ τῆς διηγότανε πὼς
ὁ Λωρὰν ζοῦσε ἀνετα, μὲ τὰ λεφτὰ πού
τοῦδινε αὐτός...

Ὅταν δὲ ἡ μητέρα του ὑποψιαζότανε κά-
πως κι' ἔκανε ὀρισμένες παρατηρήσεις, ἡ
ὅταν οἱ ἐρωτήσεις της γίνονταν πρὸς πιεστι-
κές, ὁ Μισέλ ὑπερασπιζότανε μὲ θερμὴ τὸν
ἀδελφόν του, κι' ἀπομάκρυνε κάθε κακὴ ὑ-
ποψία ἀπ' τὸ μυαλό της, γιὰ νὰ μὴ σκιά-

σῇ τὸ παραμικρὸ σύννεφο τὴν ἀτμόσφαι-
ρα τῆς εὐτυχίας ὅπου ζοῦσε ἡ τυφλὴ.

Μὰ τὰ ψέμματα αὐτὰ τὸν στενοχωροῦ-
σαν, τὸν βάραιναν...

— Ἐδῶ καὶ δύο μῆνες, μητέρα, δὲν ἔ-
μενα πιά στὸ Παρίσι, δικαιολογήθηκε ὁ
Λωρὰν. Μοῦ εἶχαν δώσει μιά καλὴ θέσι σὲ
κάποιο ἀνθρακωρυχεῖο, τοῦ Βορρά. Γιὰ νὰ
γνωρίσω δὲ καλλίτερα τὸ προσωπικόν μου
καὶ νὰ κερδίσω τὴν ἀγάπην του, κατέβηκα
κι' ἐγὼ μέσα στὰ πηγάδια καὶ συμμερί-
σθηκα τὸν κοινὸ μόχθο καὶ τοὺς κινδύνους.

— Πού ἀκριβῶς εἴχατε πάει; ρώτησε ὁ
Ὀυμπέρ ντὲ Λεσπεράκ, πού ἔμενε κι' αὐ-
τὸς στὴ βορείῳ Γαλλία.

— Στὸ ἀνθρακωρυχεῖο τοῦ Μπερτινιόλ,
κοντὰ στὸ Φουρμί.

— Τοῦ Μπερτινιόλ, εἶπες; ἐπενέβῃ ἡ
μαρκησία, σὰν νὰ τῆς εἶχε κάμει ἰδιαί-
τερη ἐντύπισι αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— Καί. Τὸν ξέρετε, μητέρα;

— Εἶχαμε στὸ σπίτι μας, ἐδῶ καὶ 30
ἢ 40 χρόνια, ἕνα ὑπνῶδτὴ μ' αὐτὸ τὸ ὄ-
νομα. Ὁ ἀντρας μου τὸν ἐπίασε νὰ κλέ-
βῃ καὶ τὸν ἔστειλε στὴ φυλακὴ γιὰ πέντε
χρόνια... Τί ἡλίκιος εἶναι αὐτὸς γιὰ τὸν
ὁποῖο μιλάς;

— Σαράντα ὡς πενήντα χρόνων.

— Ὁ παλὸς ὑπνῶδτὴς μας θάπρεπε νά-
ναι τώρα ἐβδόμηντα περίπου. Δὲν μπορεῖ
νάναί ὁ ἴδιος. Εἶχε ὁμῶς ἕνα γυιό, πού, ἂν
δὲν μὲ γελῶν ἡ μνήμη του, θάταν σήμερα
τόσο ὅσο λές... Εἶναι πλούσιος, αὐτὸς ὁ
Μπερτινιόλ;

— Βαθύλτατος.

— Πού τὸν γινώριζες;

— Στὴ λέσχῃ μου.

— Τότε θάναί ἄλλος, τελειῶς ἀσχετος...

Καὶ ποῖα δουλειά σου ἀνέθεσε;

— Τὴ διεύθυνσι τοῦ ἀνθρακωρυχείου
του.

— Ἄ, μπράβο! Θάχης γύρω σου τό-
σους δυστυχισμένους ἐργάτες, πού φθεί-
ρει τὴς δυνάμεις τους καὶ συντομεύει τὴ
ζωὴ τους ἡ ἐξαναλητικὴ δουλειά τους... Θὰ
μπορῇς νὰ τοὺς ἀνακουφίσῃς, ἂν εἶσαι κα-
λὸς καὶ δικαίος μαζί τους.

Ὁ Λωρὰν ἔσκυψε τὸ κεφάλι του. Πραγ-
ματικά, εἶχε ὀνειρευθῇ κάποτε μιά ζωὴ
σὰν αὐτὴ πού τοῦ συμβόλευε ἡ μαρκησία,
γιὰ νὰ ἐπανορθώσῃ ἔτσι τὰ σφάλματά
του...

Μὰ ἦταν πολὺ ἀργά τώρα πιά, ἀφοῦ
ἐπρόκειτο νὰ πεθάνῃ...

— Ὑποσχέσου μου πὼς θάρχεσαι στὸ
ἔξῃς συχνότερα! τοῦ εἶπε ἡ μητέρα του
μὲ ἀπειρὴν τρυφερότητα. Εἶμαι τόσο γρηά!
κι' ὑποφέρω πού δὲν ἔχω κοντὰ μου τὰ
παιδιά μου... Ἐχω ἀνάγκη ἀπ' τὴ φιλία
καὶ τὸν δύο σας. Ἐφόσον δὲν μπόρεσα
νὰ πραγματοποιήσω τ' ὄνειρό μου νὰ τε-
λειώσω τὴ ζωὴ μου ἀνάμεσα σας, ἂς ἔχω
τουλάχιστον τὴν ἱκανοποίησιν νὰ βλέπω
πὼς δὲν μὲ παραμελεῖς πολὺ... Μοῦ τὸ
ὑποσχέσαι, γυιέ μου;

— Ναί, ἀγαπημένη μου μητέρα.

Ἡ τυφλὴ φίλησε τὸ νέο. Κι' ὅλοι οἱ ἄλ-
λοι ἀνασκήρτησαν, ἀπ' τὸ γλυκὸ ἐκεῖνο καὶ
παρὰτεταμένον φιλί.

Ὅσο κι' ἂν ἦσαν αὐστηροὶ κι' ἀλύγι-
στοί, οἱ ἐκπρόσωποι ἐκεῖνοι τῆς παλῆας
καὶ ξεπεσμένης ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας,
εἶχαν συγκινηθῇ μέχρι δακρύων. Ἐνῶς ἀπ'
τοὺς δικούς τους θὰ πεθάνει... κι' ὄχι στὸ
πεδίο τῆς μάχης, ὅπως τὸσοί ἄλλοι, ἀλλὰ
ντροπισμένους, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, μὲ
τὸ πένθος στὴν ψυχὴ.

Ὁ Μισέλ ἔσφιξε τὸ μαντῆλι τοῦ στὰ
χείλη του, γιὰ νὰ πνίξῃ τοὺς λυγμούς του.
Μὰ ἡ τυφλὴ τοὺς ἄκουσε, κι' ἐνῶ προχω-
ροῦσε πρὸς τὴν πόρτα, σταμάτησε, στρά-
φηκε καὶ εἶπε:

— Μοῦ φάνηκε σὰν νὰ κλαίῃ κάποιος!

Μὲ τὸ κεφάλι λίγο γυρτό, φαίνονταν νὰ
«ἀκούῃ» τὴ βαθεῖα καὶ τραγικὴ σιωπὴ πού
ἦταν ἀπλωμένη μεσ' στὸ σαλόνι.

— Φοβάμαι... ξαναεἶπε πολὺ σιγά, γιὰ
τὸν ἐαυτὸν τῆς μονάχα.

Ἐπὶ βῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο.

Ἡ σκηνὴ ἐκεῖνη ἦταν τόσο δυνατὴ, στὴν
ἀπλότητά της, ὥστε οἱ πέντε δικαστές, ἀ-
ναποφάσιστοι τώρα, ἀναρωτιόνταν ἂν εἶχαν
ἀληθινὰ τὸ δικαίωμα νὰ διαδύσαν τὴ ζωὴ
τοῦ Λωρὰν...

Μονάχα ἕνα πλᾶσμα στὸν κόσμον μποροῦ-
σε νὰ πῇ σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο:

«Σοῦ ἔδωσα τὴ ζωὴ. Δὲν τὴν ἀξίζεις. Σοῦ
τὴν ξαναπαίρνω».

Μὰ ὁ Λωρὰν σκούπισε τὰ μάτια του κι'
εἶπε, μὲ μιά βαρύνουσα ἡρεμία:

— Ἀπόψε τὸ βράδυ θὰ σκοτωθῶ.

Στράφηκε στὸ στρατηγὸ καὶ πρόσθεσε:

— Θὰ δῆτε αὔριο, στρατηγέ μου, πὼς
τὸ χέρι μου δὲν ἔτρεψε.

Προχώρησε ὕστερα πρὸς τὴν πόρτα, μὲ
σταθερὸ βῆμα. Ὁ ἀδελφός του ἔτρεξε καὶ
τὸν συγκράτησε, στὸ κατώφλι.

— Δὲν μπορῶ νὰ σε συχωρέσω, τοῦ εἶ-
πε. Τὸ σφάλμα σου εἶναι πολὺ μεγάλο.

Ἡ ἀγάπη του γιὰ σένα παλεύει μέσ' στὴν
ψυχὴ μου μὲ τὴν περιφρόνησιν πού μοῦ προ-
καλεῖ ἡ διαγωγὴ σου... Δὲν μπορῶ ὥστόσο
νὰ ξεχάσω πὼς εἶσαι ἀδελφός μου. Ἄν πέ-
θαινες γιὰτὸ σου τὸ ἐπιθάλαμα, ἡ μητέρα
μας θάχε δικαίωμα νὰ μὰς κρίνῃ κι' ἐκεῖνη
καὶ νὰ μὰς ρωτήσῃ, ὅπως ἄλλοτε ὁ Θεὸς
τὸν Κάιν: «Τί κάνατε τὸ γυιὸ μου;»

— Σῶπα, ἀδελφέ μου, εἶπε ὁ Λωρὰν.
Θέλω νὰ πεθάνω!

— Ἀκούσε! Εἶσαι νέος, δυνατός, τολμη-
ρός. Ἡ ζωὴ μπορεῖ ἀκόμη νὰ γίνῃ ωραία
γιὰ σένα... Ἀκούσε τὴ δικὴ μου ἀπόφασι,
πού δὲν θὰ τολμήσῃς κανεὶς νὰ τὴν ἀμφι-
σβήσῃς: Πρέπει νὰ διαλέξῃς ἕνα ἀπ' τὰ
δύο, ἢ τὸ θάνατον πού θάβανει γιὰ σένα ἢ
ἀμεση τιμωρία, ἢ τὴ ζωὴ μ' ἕνα σκοπὸ, ἐ-
ξευγενισμένη μὲ τὴν ἐργασίαν, μὲ τὴν ἐλπί-
δα κάποιας πράξεως ὑπερτάτης ἀφοσιώ-
σεως πού θὰ ἐξαγοράσῃ τὸ παρελθόν σου,
θὰ σβύσῃ τὴν ἀναμνήσιν καὶ θὰ σοῦ προσ-
φέρῃ τὸ γενικὸ σεβασμό!...

— Δὲν πρέπει νὰ λένε μιά μέρα, ὅταν θὰ
περίνας:

— Νὰ ὁ κόμης Λωρὰν ντὲ Σουλαίμ, πού
τὸν διώχναν ἀπ' τὴ λέσχῃ γιὰτὸν δὲν πῆ-
ρωνε τὰ χρήματα. Κανεὶς δὲν τὸν χαιρετᾷ
καὶ δὲν τοῦ δίνει τὸ χέρι.

— Πρέπει νὰ λένε, θαυμάζοντάς σε:

— Νὰ ὁ Λωρὰν ντὲ Σουλαίμ, πού ἔδει-
ξε τέτοιον ἀβυσσὸ ἡρωισμὸ καὶ αὐταπά-
ρησι!

Κι' ὁ Μισέλ πρόσθεσε, γυρίζοντας στὸ
στρατηγόν:

— Ἐχω δίκην;

— Ὅλοι κούνησαν καταφατικὰ τὸ κεφάλι
τους, γιὰτὸν ἡ συγκίνησιν δὲν τοὺς ἐπέτρεπε
ν' ἀπαντήσουν.

— Διάλεξε λοιπόν! εἶπε ὁ Μισέλ στὸν
ἀδελφόν του.

Ὁ Λωρὰν χαμογέλασε μελαγχολικά.

— Δὲν τρέχουν σήμερα στοὺς δρόμους
οἱ εὐκαιρίες τοῦ ἡρωισμοῦ, ἀγαπητέ μου
Μισέλ, ἀπάντησε. Θάπρεπε νὰ περιμένω
πολὺ, πάρα πολὺ, καὶ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διά-
στημα ν' ἀκούω νὰ λένε: «Νὰ ὁ κόμης ντὲ
Σουλαίμ, πού δὲν τολμήσε νὰ σκοτωθῇ!».

Ἐχω πάρει πιά τὴν ἀπόφασίν μου.

— Σκέψου, Λωρὰν!

— Διάλεξε τὸ θάνατον.

Ὁ νέος ἀποχαιρέτησε ὅλους μὲ μιά χει-
ρνομίαν, χαμογέλασε πάλι στὸν ἀδελφόν
του καὶ βῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο.

Τὸ μυαλό του ἦταν ζαλισμένο, καθὼς
προχωροῦσε στοὺς δρόμους τοῦ Νοζάν, πα-

ραπατώντας λίγο, σὰν μεθυσμένος. Ὁ ἡ-
λιος τοῦκανε κακὸ.

Μπήκε στὸ σταθμὸ τὴν ὥρα ἀκριβῶς πού
ἔφτανε τὸ τραῖν γιὰ τὸ Παρίσι. Ἀνέβηκε
σ' ἕνα βαγόνι, μηχανικά, σὰν αὐτόματο...

Στὸ Παρίσι, πῆγε περὶ ὡς τὴν ὁδὸ Βρυ-
ξελλῶν, ὅπου εἶχε νοικιάσει ἕνα κομψὸ δια-
μέρισμα στὸ πρῶτο πάτωμα. Τὸ εἶχε ἀφί-
σει ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες, γιὰ νὰ πᾶν νὰ ζή-
σῃ μαζί μὲ τοὺς ἀνθρακωρυχοὺς.

Τώρα τὸ ξανάβρισκε ὅπως τὸ ἤξερε, μὲ
τὰ ἐπιπλά του, τὰ μπιμπλό του καὶ τὰ χί-
λια ἄχρηστα μικροπράγματα τῆς σπάτα-
λης ζωῆς του.

Τὸν περιποιήθηκε ἕνας ὑπνῶδτὴς. Εἶχε
ἀπολύσει τοὺς ἄλλους, ὅταν δέχθηκε τὴ θέ-
σι πού τοῦ πρόσφερε ὁ Μπερτινιόλ.

Κάθισε στὸ γραφεῖο του κι' ἔγραψε ἕνα
σύνητομο σημείωμα:

«Ἀπόψε θ' αὐτοκτονήσω. Οἱ φίλοι μου
θὰ καταλάβουν τὸ λόγο. Πεθαίνω, μὲ τὴν
καρδιὰ ραγισμένη γιὰ τὸ τόσο κακὸ πού
ἔκαμα στοὺς δικούς μου. Εὐχομαι νὰ μὴ
μᾶθῃ ποτὲ ἡ μητέρα μου γιατί καὶ πὼς πέ-
θανα!»

Ἐπὶ βῆκε ἀπὸ τὸ κεφάλι του στὰ χέρια
καὶ βυθίστηκε σὲ ὀνειροπολήσεις. Τὰ
δάκρυά του σταλάζαν ἀνάμεσα στὰ δάχτυ-
λά του. Κάποιες σκέψεις πρὸς γλυκὲς τὸν
συγκινοῦσαν, τὸν ἔκαναν ἀδύνατον...

Μὲ χέρι πού ἔτρεψε, ἔτοιμάσε ἕν' ἄλλο
γράμμα:

«Σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ περισσότερο ἀπ'
τὸ κάθε τι στὸν κόσμον! Κι' ὁμῶς πεθαί-
νω... Συχωρέσε με! Ἀφοῦ ἀτίμασα τ' ὄ-
νομά μου, δὲν μπορῶ πιά νὰ σοῦ τὸ προσ-
φέρω. Νὰ γίνῃ φεύγῃ ἀπ' τὸν κόσμον...
Πένθησε μὲ σὰν ναῖμον ἄντρας πού. Ἡ ζωὴ
θάταν τόσο γλυκεῖα μαζί σου! Φταίω ἐγὼ
ἂν ἔμενε μονάχα ὄνειρο... Πόσο σ' ἀγαπῶ,
Θεέ μου!»

Ἐκλείσε τὸ γράμμα σ' ἕνα φάκελλο, τὸ
σφράγισε κι' ἔγραψε ἀπ' ἔξω:

«Γιὰ τὴ Μαρία - Ρόζα».

Τὰ δάκρυά του πού σταλάζαν πάνω σ'
αὐτὸ τ' ὄνομα, μισοσβύνανε τὰ ψηφία του,
δίχως νὰ τὸ καταλαβαίνει...

Πάνω σ' ἕνα γραφεῖο, βρισκόταν ἕνα πορ-
τραῖτο, μέσα σ' ἕνα κομψὸ κάδρο, στολι-
σμένο μὲ λουλούδια. Παρίστανε μιά ξανθὴ
κοπέλλα, μὲ φαρδύ μέτωπο καὶ μαύρα μά-
τια, ἡλικίας 18 ὡς 20 χρόνων.

Ὁ Λωρὰν τὴν κύτταζε, κλαίγοντας.

— Νεράιδα μου! ψιθύρισε. Ξανθὴ μου
Νεράιδα τῆς Ἀνοιξῆς!

Τὴ φίλησε μὲ λατρεία. Ὁ ἄλλος κανεὶς
πὼς δὲν μπορούσαν νὰ ξεκολλήσουν τὰ
χείλη του ἀπ' τὸ πορτραῖτό της...

Τ' ἀφίσε ὕστερα στὴ θέσι πού καὶ πῆρε
ἀπὸ ἕνα σωράκι τὸ ρεβόλβερ του. Τὸ ἐξέ-
τασε, βεβαιώθηκε πὼς ἦταν γεμάτο.

— Απόψε... εἶπε.

Ὅχι πὼς δίσταζε ν' αὐτοκτονήσῃ ὁμέ-
ρας. Ἀλλὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ μείνῃ ἄλλες δύο
ὥρες στὴ ζωή...

Βῆκε κι' ἔκαμε ἕνα περίπατο, στὴν τύ-
χη. Ἀλλοίμονο ὅμως! Ἦταν ἕνας θλιβερός
γολγοθάς γι' αὐτόν. Τὸ κατάλαβε πολὺ
γρήγορα, ἀπ' ὅ,τι εἶδε καὶ ἄκουσε.

Στὸ βουλεβάρτο τῶν Καπουτινίων, εἶδε
νᾶρχοντες πρὸς τὸ μέρος του τρεῖς νέοι τοῦ
κύκλου του, πολὺ γνωστοί του. Σταμάτησε
γιὰ νὰ τοὺς χαιρετήσῃ. Ἐκεῖνοι ὅμως γύ-
ρισαν ἄλλοι τὰ μάτια τους καὶ προσπέρα-
σαν, κάνοντας πὼς δὲν τὸν εἶχαν ἀνιληφθῇ.

Χλώμιασε τότε καὶ κλονίστηκε, σὰν νάχε
δεχθῇ ἕνα θανάσιμο χτύπημα.

Ἦταν μιά βαρεῖα προσβολή. Μὰ δὲν
μποροῦσε πιά νὰ ζητήσῃ λόγον, δὲν εἶχε τὸ
δικαίωμα... Σκέφθηκε μόνο πᾶς, τὴν ἄλλη
μέρα, θὰ τὸν συμπονοῦσαν αὐτοὶ πού τὸν
περιφρονοῦσαν τώρα!

Προχώρησε πάλι, μὴ τολμώντας πιά νὰ
κυττάξῃ τοὺς διαβάτες πού κυκλοφοροῦσαν
γύρω του... Κάθε τόσο ἀνασκιρτοῦσε πο-
νεμένα. Τοῦ φαίνονταν πὼς ἄκουγε νὰ προ-
φέρουν τ' ὄνομά του, καθὼς περνοῦσε, συ-
νοδευόμενο ἀπὸ προσβλητικὰ γέλια.

Κατὰ τὴς 7, γέμισαν οἱ δρόμοι ἀπὸ ἐφη-
μεριδωπάλες πού διαλαλοῦσαν μὲ βραχνὲς
φωνές:

— Εφημερίδες!... Τὸ σκάνδαλο τῆς λέ-
σχης τῆς Ρὺ ντὲ λὰ Παί!

Πῆρε κι' αὐτὸς μιά εφημερίδα καὶ πῆγε
νὰ τὴ διαβάσῃ σὲ κάποιο ἔρημο δρόμο.

Ἡ εἰδησι ἀφοροῦσε αὐτόν. Τ' ὄνομά του
δημοσιεύονταν σ' ὅλες τὶς γραμμές, μὲ πύ-
ρινα γράμματα...

Τσαλάκωσε μὲ φρίκη τὴν εφημερίδα καὶ
τὴν πέταξε μακριά.

Ἐπὶ βῆκε πρὸς τὴν ἀσκαπτικὴν περιπλα-
νήσει του, σὰν τρελλός. Ὅταν κουράστηκε
πιά κι' ἡρέμησε κάπως, ξαναγύρισε πρὸς
τὸ σπίτι του. Ἄλλ' ὄχι κατ' εὐθείαν. Ἐ-
καμε πρῶτα ἕνα μεγάλο γύρο, περνώντας
ἀπ' τὴν ὁδὸ Ντουαί καὶ τὴν ὁδὸ Βιντιμιλλέ.

Πῆγαινε τοῖχο - τοῖχο, σὰν κακοποιὸς πού
φοβάται μὴν τὸν δοῦνε.

Εὐτυχῶς, οἱ δρόμοι αὐτοὶ ἦσαν σκοτει-
νοὶ καὶ ἔρημοι, τέτοια ὥρα.

Σταμάτησε σὲ μιά γωνία, σήκωσε τὸ κε-
φάλι του καὶ κάρφωσε ἐπίμονα τὰ μάτια
του σ' ἕνα παράθυρο τοῦ τρίτου πατώμα-
τος τοῦ ἀντικρυντοῦ σπιτιοῦ.

Τί ζητοῦσε; Τί θάθελε νὰ δῇ;... Βλέπον-
τας σκοτεινὰ ὅλα τὰ παράθυρα, ἀναστενά-
ξε, σὰν νάχε βῆσει κάποια ἐλπίδα του...

— Νεράιδα μου! Νεράιδα τῆς Ἀνοιξῆς!
ψιθύρισε.

Ξαφνικὰ φωτίστηκε τὸ παράθυρο ἐκεῖνο.
Μιά σκιά φάνηκε μέσα ἀπ' τὴ κουρτινάκι.

Ἡ καρδιά τοῦ Λωρὰν χτυποῦσε δυνατά,
σὰν νὰ πῆγαινε νὰ σπᾶσῃ. Ἐνα ὕστατο
χαμόγελο ὑπερτάτης χαρᾶς ζωγραφίστηκε
στὰ πικραμένα χείλη του.

Τὸ παράθυρο ἀνοίξε. Ἡ σκιά φωτίστηκε
τώρα καθαρά. Ὁ νέος τὴν ἀναγνώρισε κι'
ἐπνίξε μιά φωνή.

Ἦταν ἡ κοπέλλα τοῦ πορτραῖτου πού
φιλοῦσε πρὶν ἀπὸ λίγο. Ἦταν ἡ Μαρία -
Ρόζα, μὲ τὰ μαύρα μάτια καὶ τὰ ξανθὰ
μαλλιά. Ἦταν ἡ Νεράιδα τῆς Ἀνοιξῆς,
πού τὴν ἀγαποῦσε «περισσότερο ἀπὸ κάθε
τι», ὅπως τῆς ἔγραψε στὸ ἀποχαιρετιστή-
ριο γράμμα του.

Ἐμεῖνε γιὰ πολὺ ἀκίνητη, ἀκουμπώντας
στὸ παράθυρο.

ταν στο λοχαγό Βελλαντιέ, τὸν πατέρα τῆς Μαρίας - Ρόζας.

«Εκείνος εἶχε ἀποστρατευθῇ στὸ μεταξύ κι' εἶχε πάρει τὴ σύνταξί του. Ἐτοιμαζότανε δὲ νὰ φύγῃ γιὰ τὸ Παρίσι, ὅπου τοῦ πρόσφερε ὁ ἀδελφός του μιά μικρὴ θεσοῦλα, μ' ἓνα μισθὸ πού θὰ συμπληρώνε τὰ ἑσοδά του.

Ὁ λοχαγὸς κι' ἡ κόρη του πάλαιαν μὲ τὰ μπαούλα καὶ τὶς βαλίτσες τους, ὅταν ἡ Μαρτὶν εἰδοποίησε τὸ Βελλαντιέ πὼς ἐπιθυμοῦσε νὰ τοῦ μιλήσῃ ὁ κόμης ντὲ Σουλαίμ.

Τὸ πρόσωπο τοῦ γέρου ἀξιωματικοῦ πῆρε ξαφνικά αὐστηρὴ ἐκφρασί. Φάνηκε πὼς δυσφοροῦσε.

Συγχρόνως ἡ Μαρία - Ρόζα εἶχε γυρίσει ἀλλοῦ τὸ πρόσωπό της, γιὰ νὰ σκουπίσῃ κρυφὰ ἓνα δάκρυ της. Μὰ ὁ πατέρας της τὸ κατάλαβε. Τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του, τὴ φίλησε τρυφερά καὶ τῆς εἶπε:

— Ἀφίσε με μονάχο μαζί του... Γιατί κλαίς; Τόσο πολὺ λοιπὸν τὸν ἀγαπᾷς;

— Ἀλλοίμονο! Τὸν ἀγαπᾷ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά! Μὴ τοῦ φερθῇτε σκληρά!

Ὅταν μπῆκε ὁ νέος, παραξενεύτηκε πού δὲν εἶδε τὴ Μαρία - Ρόζα, ἐνὸς περιμένε νὰ τὴ βρῇ κοντὰ στὸν πατέρα της. Ἦταν ἔτοιμος νὰ μιλήσῃ, ὅταν ὁ λοχαγὸς ἀπλώσε τὸ χερί του καὶ τὸν ἐμπόδισε.

— Κύριε ντὲ Σουλαίμ, τοῦ εἶπε, εἶμαι ἓνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἢ τρεῖς ἀξιωματικούς της φρουρᾶς τῆς Κομπιένης πού ἔτυχε νὰ μαθῶν τὶς τελευταῖες σας περιπέτειες. Ξέρω πὼς ὁ συνταγματάρχης σας σὰς ἔσωσε τὴν τιμὴ καὶ πὼς θελήσατε ν' αὐτοκτονήσετε.

»Δὲν ἀγάπησα ποτὲ πολλὰ πράγματα στὴ ζωὴ μου, ἀλλ' ἔτρεφα πάντα μιά εὐλαβικὴ λατρεία γιὰ τὸ στρατό. Ἐσεῖς λοιπὸν τὸν προσβάλατε μὲ τὴ διαγωγή σας... Θέλετε τώρα νὰ μοῦ πῆτε τί ἤρθατε νὰ κάμετε στὸ σπῆτι μου;

Ὁ Λωρὰν ἔσκυψε τὸ κεφάλι του μ' ἀμηχανία.

— Σὰς ἱκετεύω, κύριε, μὴ μοῦ μιλάτε ἔτσι!... ψιθύρισε. Ἀρκετὰ τιμωρήθηκα...

— Δὲν μοῦ ἀπαντήσατε στὴν ἐρώτησί μου. Γιατί ἤρθατε ἐδῶ;

Ὁ νέος κατάλαβε πὼς γκρεμίζονταν ὁ λαὸς, πὼς διαλύονταν τὰ ὠραία ἐρωτικά του ὄνειρα καὶ πὼς ἡ Μαρία - Ρόζα δὲν θὰ γινότανε ποτὲ δική του. Δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυά του.

— Ὁ, κύριε, εἶπε, σὰς ἱκετεύω καὶ πάλι, μὴ μὲ περιφρονῆτε... Ἀν ἔζωρε πόσο μεγάλη εἶναι ἡ μετανοία μου!... Εἶναι πολὺ ἀργά, ἔστω... Ὡστόσο δὲν μπορῶ νὰ

φύγω, ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ σας, χωρὶς νὰ σὰς ἀνοίξω πρῶτα τὴν καρδιά μου...

»Μιά μονάχα ἐλπίδα μοῦ μένει. Ἄν λείψῃ κι' αὕτῃ, χάθηκα!... Ἀφίστε με νὰ γίνω ἀξιὸς της, ἐπανορθώνοντας τὰ περασμένα σφάλματά μου! Ἰσως νὰ μ' ἀγαπήσῃ κι' αὕτῃ! Ἰσως νὰ διδάσκει στὴν καρδιά μου πὼς τὴ λατρεύω, χωρὶς νὰ τολμῶ νὰ τῆς τὸ πᾶ...

»Μιλήστε, κύριε! Ὁ, ἂν μποροῦσατε νὰ νοιώσατε τὴν ἀπελπίσιά μου!

— Τόδερα, τόχα δὴ πὼς ἀγαποῦσατε τὴν κόρη μου.

— Κι' ἐκείνη... ἐκείνη τόδερε;

— Δὲν σας ἐνδιαφέρει τώρα πιά!

— Λυπηθῆτε με, γιὰ τὸ Θεό!

— Ὁχι, δὲν θὰ τὸ μάθετε ποτέ! Ποτὲ δὲν θὰ τὴν ξαναδῆτε!

Ὁ Λωρὰν ἔτρεξε σὰν τρελλὸς πρὸς τὴν πόρτα, φωνάζοντας:

— Πέστε της πὼς ὁ ἐρωτᾶς της θὰ μ' ἔσωζε... κι' ὅτι, ἂν γίνω κακός, ἂν κυλήσω ἀκόμα χαμηλότερα, τὸ θελήσατε σεις...

Μόλις εἶχε φύγῃ ὁ νέος, ξαναγύρισε ἡ Μαρία - Ρόζα κοντὰ στὸν πατέρα της. Τὰχε ἀκούσει ὅλα. Δὲν ἔκλαιγε, ἀλλ' ἦταν χλωμὴ σὰν πεσμένη. Φαινότανε νάχε γεράσει ξαφνικά ἀπ' τὸν πόνο, μέσα σὲ λίγα λεπτά τῆς ὥρας...

Δὲν παραπονέθηκε καθόλου στὸ Βελλαντιέ. Δὲν τοῦκανε κανένα ὑπαινιγμὸ γιὰ ὅ,τι εἶχε συμβῇ. Ἦ σιωπὴ τῆς ὅμως ἦταν πιὸ εὐγλωττὴ ἀπ' ὅ,τι θὰ μπορούσε νὰ πῇ.

— Συχωρῶ με, παιδί μου! ψιθύρισε ὁ ἀπόστρατος λοχαγός. Συχωρῶ με! Ξαφνικά, τὰ γόνατά της λύγισαν καὶ σωριάστηκε χάμω.

— Πατέρα μου... θέλω νὰ πεθάνω! τραύλιζε.

Κι' ἔμεινε ἀκίνητη, λιπόθυμη, σφίγγοντας τὸνα χερί της πάνω στὴν καρδιά της, γιὰτὶ εἶχε νοιώσει νὰ σπάζῃ κάτι μέσα στὸ στήθος της...

Απὸ τότε λοιπὸν, ὁ Λωρὰν ἐγκαταστάθηκε στὸ Παρίσι καὶ ρίχτηκε στὴν τρελλὴ καὶ ἐξοφρηνὴ ζωὴ πού ἀναφέραμε.

Μὰ ὁ ἐρωτᾶς του γιὰ τὴ Μαρία - Ρόζα ἔμεινε δυνατὸς μέσα στὴν ψυχὴ του, καὶ τὸ βαθὺ τραῦμα τῆς καρδιάς του μάτωνε πάντα.

Τὴ εἶχε ἀπογίνει ὁ Βελλαντιέ; Ἰσοῦ ἔκρυβε τὴν κόρη του;

Ὁ Λωρὰν ἔκαμε τὸ κάθε τι γιὰ νὰ τὸ μάθῃ... Μέσα στὸ σκοτάδι πού πικνωνόταν ὁλόκαθα γύρω του καὶ πού καταλάβαινε πὼς θὰ κατάνει ἴσως τὴν τιμὴ του, ἔδλεπε νὰ λάμπῃ μακριὰ κάποιο ἀβέβαιο φωτάκι, κι'

ἔστρεφε σ' αὐτὸ ὅλες τὶς προσπάθειες τῆς ψυχῆς του. Μὰ ἐκεῖνο ἀπομακρυνόταν ὅσο τὸ πλησίαζε... Ἦταν ἡ Μαρία - Ρόζα!

Κάποιο πατριώτικο βράδυ, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες βροχῆς, ὁ καιρὸς εἶχε ψυχράνει. Ὁ Λωρὰν βγήκε ἀπ' τὸ σπῆτι του κατὰ τὶς 7 καὶ τράβηξε πεζὴ πρὸς τὰ βουλεβάρτα.

Ἐνῶ λοιπὸν ἐτοιμαζότανε νὰ διασχίσῃ τὸ βουλεβάρτο Ὡσμάν, ἀκουσε ξαφνικά πίσω του μιά δυνατὴ γυναικεία φωνή, κι' ἀμέσως κατόπιν βήματα καὶ ζωηρὲς ὁμιλίες πολλῶν ἀνθρώπων.

Στράφηκε, μὰ δὲν μπόρεσε νὰ διακρίνῃ καθαρά, μὲς' στὴ νύχτα. Εἶδε μόνο νὰ σηκώνουν ἀπὸ χάμω ἓνα γέρο, ἀναίσθητο, καὶ νὰ τὸν ἀγκαλιάζῃ μιά κοπέλλα μὲ τὰ δυὸ της μπράτσα, μπηγνώντας φωνὲς σπαρακτικές, ἐνῶ τὸν μεταφέρανε σὲ κάποιο γειτονικό φαρμακείο.

Εἶχε πάθει πνευμονικὴ συμφορῇ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. Πνιγότανε, δὲν μπορούσε νὰ πάρῃ ἀνάσα. Λίγο αἷμα ἔτρεχε ἀπ' τὰ χεῖλιά του. Ὁ Λωρὰν τὸν ἀκούσε νὰ ροχαλῇ βραχνά, σὰν ἐτοιμοθάνατος.

Γιατὶ πῆγε κοντά; Τὸν ἐσπρωξε ἡ τύχη, ἡ περιέργεια ἢ ὁ οἶκτος;

Διέσχισε τὸν κόσμον πού σπρωχνότανε γύρω. Καί, ξαφνικά, παραμέρισε τοὺς περιέργους, μὲ τρομερὴ δύναμι, κι' ὥρμησε πρὸς τὴν κοπέλλα καὶ πρὸς τὸ γέρο. Ἦ νέας, σαστισμένη, ἀνασκόπησε τὸ κεφάλι της καὶ τὸν κύτταξε ἀνάμεσα στὰ δάκρυά της.

— Μαρία - Ρόζα! Ἀγάπη μου!...

— Ἐσεῖς! Ἐσεῖς! Ὁ, Θεέ μου!...

Ξεχνώντας μεμιάς τὰ περασμένα, ἡ νέα δὲν θυμότανε πιά παρὰ δυὸ πράγματα: πὼς ὁ κόμης ντὲ Σουλαίμ τὴν λάτρευε καὶ πὼς ὁ πατέρας της θὰ πέθαινε! Ἐπείσε στὴν ἀγκαλιά τοῦ νεοῦ, κλαίγοντας μὲ λυγμούς.

— Ὁ, Λωρὰν, ὥστε τον! Σώστε τον! τὸν ἰκέτευε.

Ὁλη ἡ ἀγάπη της περνοῦσε στὰ χεῖλιά της κι' ἐκδηλοῦνταν μὲ τὴ φωνὴ ἐκείνης τῆς συμπονήσας. Αὕτῃ ὑπῆρξε ἡ ἐρωτικὴ της ἐκμυστάρευσίς...

Καταπραγμένως ἀπ' τὴν ὁμολογία ἐκείνη κι' ἀπ' τὸν κίνδυνον πού διέτρεχε ὁ Βελλαντιέ, ὁ Λωρὰν προσπαθοῦσε νὰ βοηθήσῃ τὸ γέρο ἀξιωματικό. Μὰ ὅλες οἱ φροντίδες του ἦσαν ἀνώφελες. Ὁ Βελλαντιέ ψυχορραγοῦσε.

Ξαπλωμένος σ' ἓνα καναπέ, στὸ ἰδιαίτερο τοῦ φαρμακείου, δὲν κοινοῦσε πιά. Ἐμεινε μὲ τὰ μάτια κλειστά. Δὲν εἶχε συνῆλθει καθόλου.

Βλέποντάς τον ἔτσι ἥσυχον, ἡ Μαρία - Ρόζα ξεγελάστηκε γιὰ τὴν κατάσταση του.

— Πάει καλλίτερα... δὲν εἶν' ἔτσι; ρωτοῦσε.

Μὰ ὁ Βελλαντιέ εἶχε πεθάνει!... Ὅταν τῆς τὸ εἶπαν, δὲν κατάλαβε στὴν ἀρχή. Γονατισμένη δίπλα του, δὲν ἀκούγε τίποτε...

— Θάρρος, Μαρία - Ρόζα! Θάρρος, ἀγαπημένη μου! τῆς σύστησε ὁ Λωρὰν, ἀνίσχυος.

— Γιατί; Γιατί; Ἀφοῦ δὲν εἶναι τίποτα σπουδαῖο...

Ὁ νέος τῆς ἔπιασε τὰ χέρια, τᾶσφιζε. Θάβει νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ ἀπ' τὸ σκληρὸ ἐκεῖνο θέαμα.

Μὰ αὕτῃ ἔλπιζε ἀκόμα. Δὲν φανταζότανε πὼς εἶχε συμβῇ τὸ ἀνεπαρόρθωτο...

— Μαρία - Ρόζα... Δὲν βλέπετε λοιπὸν πὼς δὲν ἀναπνέει πιά;

Ἦ κοπέλλα ἔσκυψε πάνω στὸ κίτρινο πρόσωπο τοῦ νεκροῦ. Ὅσο ἀδύνατη κι' ἂν ἦταν ἡ ἀνάσα του, θὰ τὴν ἐνοίθε στὸ μάγουλό της... Μὰ δὲν αἰσθάνθηκε τίποτε.

Ἀνασκόπησε τότε κι' ἔνωσε τὰ χέρια της μ' ἀπελπίσια, μαντεύοντας ἐπιτέλους τὴ φριχτὴ ἀλήθεια. Ἐξῆσσε σὲ λυγμούς κι' ἔγειρε στὴν ἀγκαλιά τοῦ Λωρὰν, σὰν τσακισμένο λουλουδί πού ζητάει κάποιο στήριγμα.

— Ἐκεῖνος τὴν ἔσφιζε στὸ στήθος του.

— Ὁ, Λωρὰν, μὴ μ' ἐγκαταλείψετε! Μὴ μ' ἀφίνετε μόνῃ! τοῦ εἶπε.

Ὁχι βέβαια, δὲν θὰ τὴν ἀφινε... Ἐνα νοσοκομειακὸ αὐτοκίνητο ἔφτασε γιὰ νὰ παραλάβῃ τὸ Βελλαντιέ. Ὁ Λωρὰν κι' ἡ Μαρία - Ρόζα ἔκαμαν μ' αὐτὸ τὴ διαδρομὴ ὡς τὴν ὁδὸ Βιντιμίλλε. Ὑστερα ὁ νέος κουβάλησε στὰ δυνάτα του μπάτσος, δίχως βοήθεια, τὸ νεκρὸ ὡς τὸ κρεβάτι του.

Πέρασε τὴ νύχτα στὸ νεκρικὸ δωμάτιο,

καὶ τὴν ἄλλη μέρα φρόντισε γιὰ ὅλες τὶς διατυπώσεις τῆς κηδείας.

Δὲν εἶχαν προφέρει οὔτε λέξι, αὐτὸς κι' ἡ Μαρία - Ρόζα, πού νὰ φανερώνῃ πὼς εἶχαν συνεννοηθῇ κρυφὰ οἱ καρδιές τους. Μπροστὰ στὸ νεκρὸ ἐκεῖνο, πού εἶχε ἀνταχθῇ στὸν ἔρωτά τους, θὰ τοὺς φαινότανε σὰν ἱεροσουλία...

Απὸ τότε ὅμως, ξαναϊδῶθηκαν συχνά.

Ἦ Μαρία - Ρόζα εἶχε μείνει δίχως πόρο ζωῆς. Κάποιος ἀδελφὸς τοῦ πατέρα της, ἔμπορος μεταξωτῶν στὴν ὁδὸ Μπουμπύρ, θέλησε νὰ τὴν πάρῃ στὸ σπῆτι του. Ἦταν ὁ ἴδιος, ὁ Σελεστὲν Βελλαντιέ, πού εἶχε δώσει μιά μικρὴ θέσι λογιστοῦ στὸν πατέρα της.

Ἦ κοπέλλα δὲν ἀρνήθηκε, ἀλλὰ καὶ δὲν δέχθηκε ἀμέσως. Ἦξερε πὼς ὁ θεῖος της ἦταν πολὺ στενοχωρημένος, καὶ δὲν ἤθελε νὰ τοῦ δώσῃ βάρος... Ἀλλ' ὥστε, ἂν δέχονταν, πὼς θὰ ξανάδλεπε τὸ Λωρὰν;

Ὁ ἔρωτος της ἦταν τώρα ἡ ζωὴ της! Οἱ ὥρες πού περνοῦσε μακριὰ του, τῆς φαινόταν ἀνυπόφορες, μαρτυρικές.

Τὸν τελευταῖο καιρὸ, εἶχε βρῇ μερικὲς παραδόσεις πιάνου καὶ ζωγραφικῆς, γιὰ νὰ βοηθήσῃ στὰ ἔξοδα τοῦ σπιτιοῦ. Τὶς συνέχισε καὶ μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα της καὶ μπόρεσε νὰ τὶς αὐξήσῃ, τόσο, ὥστε νὰ μπόρῃ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀνεξαρτησία της. Ἐμεινε δὲ, μαζί μὲ τὴν Μαρτὶν, στὸ ἴδιο διαμέρισμα τῶν τριῶν δωματίων, στὴν ὁδὸ Βιντιμίλλε.

Καθὲ βράδυ, ὁ Λωρὰν ἐπισκεπτότανε τὴ μικρὴ του φίλη πού πενθοῦσε. Ὁ ἐρωτᾶς τοὺς ἔμεινε ἀπόλυτα ἀγνόως.

Ποτὲ δὲν εἶχαν κάμει νύξι γιὰ ὅ,τι εἶχε συμβῇ στὴν Κομπιέν. Μιά μέρα ὥστόσο, εἶπε ἡ κοπέλλα:

— Θυμᾶμαι πάντα μὲ τρόπο τὴν ἀπειλὴ πού κάνατε στὸν πατέρα μου, ὅταν ἤρθατε γιὰ τελευταία φορά στὸ σπῆτι μας, στὴν Κομπιέν. Βρισκόμουν τότε στὴ διπλανὴ κάμαρα καὶ τ' ἀκούσα ὅλα, ἀπ' τὴ μισανοιχτὴ πόρτα. (Πέστε στὴ Μαρία Ρόζα πὼς ὁ ἐρωτᾶς της θὰ μ' ἔσωζε. Ἀν κυλήσῃ ἀκόμη πιὸ χαμηλά, ἔσεῖς τὸ θελήσατε).

— Ναί, ἔτσι εἶπα.

— Μὰ ἦταν μιά ἀπλὴ φοβέρα... δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ἐξῆσα ἀσχημα ὡς σήμερα, Μαρία - Ρόζα. Κι' ἂν δὲν σας συναντοῦσα στὸ δρόμο μου, ποῖος ἔρειρε τί θὰ γινόμουν!... Ἦ θλίψι γιατί ἀναγκάστηκα νὰ παρῇ τὴν ἀπ' τὸ στρατό, ἡ ἀτελεισία γιατί σας ἔχασα, ὅλ' αὐτὰ μ' εἶχαν τσακίσει...

— Καὶ τώρα;

— Τώρα γιατρεύτηκα! Ἐσεῖς, ὁμορφὴ Νεράιδα μου, ξαναφέρατε τὴν ἀνοίξι στὴ ζωὴ μου καὶ στὴν καρδιά μου!

Εκείνη τὸν ἔβαλε νὰ καθῇ σὲ μιά πολυθρόνα καὶ τοῦ εἶπε:

— Διηγηθῆτε μου τὰ ὅλα. Θέλω νὰ ξέρω τὸ παρελθόν σας, ἀφοῦ σας ἔχω πῇ ἀπὸ καιρὸ τὸ δικό μου.

Βλέποντάς δὲ πὼς δισταζε κι' ἔμεινε μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα, πρόσθεσε τρυφερά:

— Εἶναι δικαίωμά μου νὰ τὸ μάθω... ἀφοῦ θὰ γίνω γυναίκα σας!

— Δὲν θὰ σας κρύψω τίποτε, τῆς ὑποσχέθηκε ὁ νέος.

Καὶ πραγματικά, τῆς τὸ ἐμπιστεύθηκε ὅλα. Μὰ ἡ καρδιά τῆς γυναικάς πού ἀγαπᾷ—ὅπως καὶ τῆς μητέρας—κρύβει θησαυροὺς ἐπισεικίας. Στὰ μάτια τῆς κοπέλλας ζωγραφίστηκε λίγη θλίψι, λίγη συμπονια. ἀλλὰ πολὺ περισσότερους ἔρωτας.

Τὸν εἶχε συχωρῶσει. Τοῦ εἶπε μονάχα:

— Ἀφίστε αὕτῃ τὴ ζωὴ, Λωρὰν. Εἶναι ἀνάξια γιὰ σας. Μείνετε φτωχός, ἀλλὰ περήφανος!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἦ συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἀρραβῶνες

Ὁ κ. Νίκος Κωνσταντάκης, ὁπολογαγός, καὶ ἡ δεσποινὴ Παγώνα Μποδάρη ἐτέλεσαν τοὺς ἀρραβῶνες τοὺς τῶν ἡμερῶν 1956. Στὸ ταίριαστο ζευγαρί εὐχάμεθα ταχέως στέψιν.

Μιχαῆλης-Εἰρήνη Πανταζῆ

—Δὲν θέλω νὰ μὲ κάνῃς τσαρίνα, τοῦ ἔλεγε ἡ ὁμορφὴ Μαρία. Ἀν ὅμως μ' ἀγαπάς, κάνε με τοῦλάχιστον σύζυγό σου...

ΟΙ ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΙΒΑΝ ΤΟΥ ΤΡΟΜΕΡΟΥ

Πὼς ἐθανάτωνε τὶς συζύγους του ὁ θηριώδης τσάρος

Ὁ Ἰβάν ὁ 4ος, πού ἀποκλήθηκε Τρομερός, ἦταν 17 χρόνων, ὅταν στέφθηκε τσάρος. Κι', ἀμέσως σκέφτηκε πὼς ἔπρεπε νὰ βρῇ μιά συντροφὴ τῆς ζωῆς του.

Σύμφωνα τότε μὲ μιά παλαιὰ συνήθεια, πού οἱ Ρῶσοι τὴν εἶχαν πάρει ἀπὸ τοὺς Βυζαντινούς, συγκεντρώθηκαν στὰ ἀνάκτορα τῆς Μόσχας, οἱ νέες τῶν καλυτέρων οἰκογενειῶν τῆς Ρωσίας, πού ὁ ἀριθμὸς τους ἔφτασε τὶς 500 κι' ὁ τσάρος διάλεξε ἀνάμεσα σ' αὐτὲς τὴν πενταμόρφη Ἀναστασία, πού ἦταν κόρη ἐνὸς πανίσχυρου Βογιάρου.

Ὁ γάμος τοὺς ἔγινε στὶς 13 Φεβρουαρίου 1547. Ἦ Ἀναστασία ἦταν ἡ μόνη γυναίκα, πού εἶχε μιά εὐεργετικὴ ἐπίδρασι στὸ σκληρόκαρδο Τσάρο. Κοντὰ της, ὁ Ἰβάν ἔγινε τρυφερός κι' ἀρχισε νὰ δείχνῃ πραγματικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τοὺς ὑπηκόους του. Ἦ Ἀναστασία κατάφερε ἐπίσης νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ τὰ πράγματα τῆς θρησκείας κι' οἱ δύο σύζυγοι πῆγαν σὲ προσκύνημα στὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου, στὸ Μπιελόζερο.

Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ 12 χρόνια συζυγικῆς ζωῆς, ἡ Ἀναστασία πέθανε. Κι' ἀπὸ τότε, ὁ Ἰβάν ὁ 4ος ἔγινε σκληρός, ἀπάνθρωπος, ἀληθινὸ θηρίο. Ἦ μοναδικὴ του ἀπόλαυσι ἦταν πιά νὰ σκοτώνῃ τοὺς ὁμοίους του καὶ νὰ ἐπινοῇ διαρκῆ καινούργια βασανιστήρια γιὰ νὰ χαίρεται πιὸ πολὺ τὸ θάνατό τους. Ἐνῶ βογιάρου, πού τόλμησε κάποτε νὰ τοῦ ἀντιμιλήσῃ, τὸν παρέδωσε σὲ μιά ἀγέλη πεινασμένων σκυλιῶν, πού τὸν κοίμισαν. Κι' ἔναν ἄλλον τὸν ἔριξε μέσα σ' ἓνα μεγάλο καζάνι μὲ ρακί, στὴν ὁποία ἔβαλε φωτιά.

Τὸ ἴδιο ἀγριὸς καὶ θηριώδης δείχτηκε ὁ Ἰβάν καὶ στὶς συζύγους του, πού διαδέχθηκαν τὴν Ἀναστασία, καθὼς καὶ στὶς πολυαίσιμες εὐνοούμενές του.

Ἦ δεύτερη σύζυγός του λεγόταν Τεμριουκούμα. Ἦταν μιά Κιρκασία μὲ λυγρὸ κορμί καὶ γοητευτικὸ πρόσωπο. Ὁ Ἰβάν ἔζησε μόνον μερικὸς μῆνες μαζί της. Ὁταν, σὲ λίγο, ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ γιὰ νὰ πολεμήσῃ ἓνα βογιάρου πού εἶχε ἐπαναστατήσει, διέταξε νὰ τὴν δηλητηριάσουν, γιὰτὶ ἦταν βέβαιος, εἶπε, πὼς θὰ τὸν ἐπαρόδιε κατὰ τὴν ἀπουσία του.

Ὁ Ἰβάν πῆρε κατόπιν τὴν πριγκίπισσα Μαρία Βασιλιέβνα Σομπακίν. Ἀλλὰ δὲν

τὴν κράτησε κοντὰ του παρὰ μόνο δύο ἐβδομάδες. Διέταξε κατόπιν νὰ τὴν δηλητηριάσουν, γιὰτὶ εἶχε τὴν ὑπόνοια πὼς τὸν ἐπρόβλεπε μὲ κάποιο αὐλικὸ του.

Ἀμέσως μετὰ τὸ θάνατό της, ὁ Ἰβάν πῆρε τὴν Ἄννα Κολτόβσκι, πού εἶχε τὴ φημὴ πὼς ἦταν ἡ ὠραιότερη γυναίκα τῆς Ρωσίας. Ὁ Τσάρος ἔζησε μαζί της τρία χρόνια. Ἀλλὰ, στὸ τέλος, τὴν βαρέθηκε. Καὶ τὴν ἔβαλε νὰ διαλέξῃ ἀνάμεσα στὸ μοναστήρι καὶ στὸ δῆμι. Ἦ δυστυχισμένη Ἄννα προτίμησε νὰ γίνῃ μοναχὴ γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὸ θάνατο.

Γιὰ ἓνα διάστημα, ὁ Ἰβάν δὲν πῆρε ἄλλῃ σύζυγο. Ἀλλ' εἶχε ἀναρίθμητες εὐνοούμενες. Τρεῖς ἀπ' αὐτὲς εἶχαν τραγικὸ τέλος.

Ἦ πρώτη ἦταν ἡ Ἄννα Βασιλιτσάικα. Ὁ Τσάρος, ἀφοῦ ἔζησε μαζί της κάμποσους μῆνες, τὴν κατηγόρησε κατόπιν ὅτι συνωμοτοῦσε μὲ μερικὸς αὐλικούς γιὰ νὰ γίνῃ τσαρίνα. Ἐγίνε τότε μιά παραδικαὶ δικὴ ἐναντίον δεκάθῃ αὐλικῶν, πού καταδικάστηκαν ὅλοι νὰ πεθάνουν πάνω στὴν ἀγχόνη. Ὁ δῆμιος τοὺς ἔκοψε προηγουμένως τὰ χέρια, ὅπως γινόταν γιὰ τοὺς πατροκτόνους, γιὰτὶ τάχα σχεδίαζαν νὰ δολοφονήσουν τὸν πατέρα τους, τὸν Τσάρο.

Ἦ δυστυχισμένη Ἄννα ὑποχρεώθηκε νὰ παρακολουθῇ αὕτῃ τὴν ἐκτέλεσί. Τὴν ἴδια ἡμέρα, ὁ δῆμιος τὴν ἐστραγγάλισε φτάνοντας ἓνα βρόγχο γύρω τοῦ λαιμοῦ της μὲ τὰ πλούσια μαλλιά της.

Τὴν Ἄννα τὴν διαδέχτηκε στὴν εὐνοία τοῦ Τσάρου ἡ Βασιλίνα Μελετέφ.

Ὁ Ἰβάν, ὅμως, τὴν κατηγόρησε ὅτι «κίτταζε μὲ περιπάθεια» τὸν πριγκίπα Ἰβάν Ντεφέλεφ. Διέταξε, λοιπὸν, νὰ τῆς βγάλουν τὰ μάτια, κι'

«Η πριγκίπισσα Ράνχλιντ και ο Έρλινγκ Λόρεντσεν.

ΜΙΑ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΑΓΑΠΗΣΕ ΕΝΑ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙ

Ένα ρομάντσο που μοιάζει με παραμύθι

Ενώ η Μαργαρίτα της Άγγλιας δεν μπόρεσε να παντρευτεί με τον άντρα που αγαπούσε, μια άλλη πριγκίπισσα συνομήλική της, φάνηκε πιο τυχερή.

Πρόκειται για την ωραία πριγκίπισσα Ράνχλιντ της Νορβηγίας. Το κουτοσυνωπικό είχε συνδέσει το όνομά της με τους μισούς πριγκίπες της Ευρώπης και μ' ένα σωρό νεαρούς γόνους μεγαλοαριστοκρατικών οικογενειών. Κι όμως αυτή παντρεύτηκε ένα κοινό παιδί του λαού.

Ήταν 15 χρονών κοπελλίτσα, όταν πρωτοείδε τον ψηλό και όμορφο Έρλινγκ Λόρεντσεν.

— Ποιος είν' αυτός; ρώτησε άμεσως. Μου φαίνεται ο ωραιότερος άντρας που είδα ποτέ!

Της εξήγησαν πως ήταν γιός ενός γνωστού Νορβηγού έφοπλιστού, που είχε αναδειχθεί με την αξία του.

Ο νέος αυτός είχε δοξαστή στον πόλεμο. Ήταν ο έθνικός ήρωας της Νορβηγίας, ο μυστικός άρχηγος των σαμποτέρ που δρούσαν εναντίον των Ναζιδών κατακτητών.

Είχε προκαλέσει ένα σωρό καταστροφές στους έχθρους κι είχε κινδυνέψει χίλιες φορές να πιαστεί από την Γκεστάπο.

Στην αρχή του πολέμου—όταν η πριγκίπισσα Ράνχλιντ έφυγε με τους δικούς της για τη Ν. Υόρκη, για λόγους ασφαλείας—ο Έρλινγκ δραπέτευσε στη Σουηδία. Αργότερα όμως έπεσε με αλεξίπτωτο στην πατρίδα του, για ν' αγωνισθεί μαζί με τις οργανώσεις αντίστασης. Ήταν τότε μόλις 17 χρονών παιδί.

Όταν τελείωσε ο πόλεμος κι η βασιλική οικογένεια της Νορβηγίας γύρισε απ' την εξορία, ο Έρλινγκ πήρε τον τιμητικό τίτλο του αλκοούθου του βασιλιά Χάκων. Έπειτα έγινε σταυλάρχης του διαδόχου Όλαφ, του πατέρα της Ράνχλιντ.

Στις εκδρομές που πήγαιναν η Ράνχλιντ κι η αδελφή της Άστριντ, τις συνόδευε συνήθως κι ο Έρλινγκ Λόρεντσεν. Κάνανε μαζί σκι, πήγαιναν ιππασία στα βαθύσκια δάση, η γλυστρούσαν μ' ένα κόττερο στα νερά του φιορδ του Όσλο.

Όπως ήταν φυσικό, οι καρδιές της πριγκίπισσας και του όμορφου παλληκαριού χτύπησαν γλυκά, η μία για την άλλη...

Δεν τους φτάνανε πιά οι τυπικές συναντήσεις στα βασιλικά ανάκτορα. Άρχισαν να δίνουν κρυφά ραντεβού σ' ένα κομψό και διακριτικό μπαράκι. Υπήρχε εκεί ένα γραμμόφωνο, και καθώς οι δυο έρωτευμένοι διάλεγαν δίσκους, τα χέρια τους ενώνονταν τρυφερά...

Πώς θα μπορούσαν όμως να πραγματοποιήσουν το έρωτικό τους όνειρο; Επί 600 χρόνια, καμιά πριγκίπισσα της Νορβηγίας δεν είχε παντρευτεί κοινό θνητό.

Βλέποντας πως το αίσθημά της δυνάμωνε ολοένα, η Ράνχλιντ έμπιστευθηκε το μυστικό της στον πατέρα της. Δεν υπήρχαν στην περίπτωση της καθεστωτικές δυσκολίες, γιατί το νορβηγικό στέμμα περνάει μόνο στα άρσενικά μέλη της βασιλικής οικογένειας. Πάντως όμως, έπρεπε να ζητηθεί η συγκατάθεση του γέρου βασιλιά Χάκων. Κι εκείνος την άρνήθηκε!

Για ναβάλουν τέλος σ' αυτό το «άταίριαστο» ρομάντσο, οι δυο οικογένειες έστειλαν τη Ράνχλιντ στην Έλβετία, δήθεν για να σπουδάσει οικιακή οικονομία και παιδοκομία, και τον Έρλινγκ σ' ένα έσοπλιστικό γραφείο του Μπουένος Άιρες, στην άλλη άκρη του κόσμου.

Μά, αντί να απογοητευθεί ο νέος, έβαλε όλα του τα δυνατά για να νικήσει τα εμπόδια, με το ίδιο αδόξατο θάρρος που είχε δείξει και στον πόλεμο. Κι' επιτέλους επέτυχε το σκοπό του: Πήρε τη βασιλική άδεια να επισκεφθεί την Έλβετία και να φλερτάρει με την πριγκίπισσα, όπως κάθε άλλος νέος θα φλερτάρει με μια απλή κοπέλλα.

Οι έρωτευμένοι πέρασαν μέρες άνοιρεμένες. Γλυστρούσαν με τα σκι στις χιονισμένες βουνοπλαγιές, χόρευαν κι' έτρωγαν μαζί... κι' αγαπούσαν τρελλά ο ένας τον άλλον!

«Θα την παντρευθώ», κι' αν ακόμη ήταν μια υπέρβια, έλεγε αργότερα ο Έρλινγκ.

Κι' η πριγκίπισσα δήλωσε: «Απ' την αρχή σχημάτισα τη γνώμη πως δεν υπήρχε τελειότερος άντρας απ' αυτόν».

Είχε μάλιστα αποφασίσει η Ράνχλιντ να εργασθεί και να κερδίσει το ψωμί της, αν χρειαζόταν, προκειμένου να παντρευτεί με το διαλεχτό της. Είχε μάθει στη Ν. Υόρκη την τέχνη της καπελλούς, και της μοδίστρας στην Έλβετία.

Μά ο παππούς της κατάλαβε επιτέλους πως ο φλογερός εκείνος έρωτας δεν έπρόκειτο να σβύσει, και πως ήταν σύμφωνος με το σύγχρονο δημοκρατικό πνεύμα της Νορβηγίας. Και τους έδωσε την άδεια να παντρευτούν.

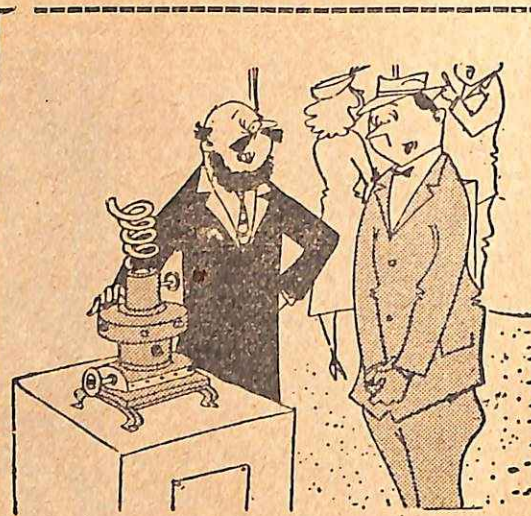
Ο Έρλινγκ αγόρασε το δαχτυλίδι των άρραβόνων από ένα μαγαζάκι του Όσλο—γιατί τα οικονομικά του δεν του επέτρεπαν να πληρώσει μισθώδεις τιμές. Κι' όμως το άπλο εκείνο κόσμημα έκαμε τρισευχισμένη τη Ράνχλιντ.

Έκαμαν τους γάμους τους σ' ένα μικρό εκκλησάκι της εξοχικής βίλλας του Διαδόχου. Έπειτα έφυγαν για να κάνουν το μήνα του μέλιτος σ' ένα ρομαντικό νησάκι της Μεσογείου, τη Σάντα Μαργαρίτα, κοντά στη Μαγιόρκα.

Εκεί, πέρασαν την πρώτη νύχτα του γάμου σε μια μοναχική καλύβα, ψηλά στα βουνά, και κοιμήθηκαν στρωματάδα στο πάτωμα...

Έπειτα η πριγκίπισσα κι' ο άντρας της άρχισαν μια καινούργια ζωή, στο Μπουένος Άιρες. Η δουλειά του Έρλινγκ πήγε περίφημα.

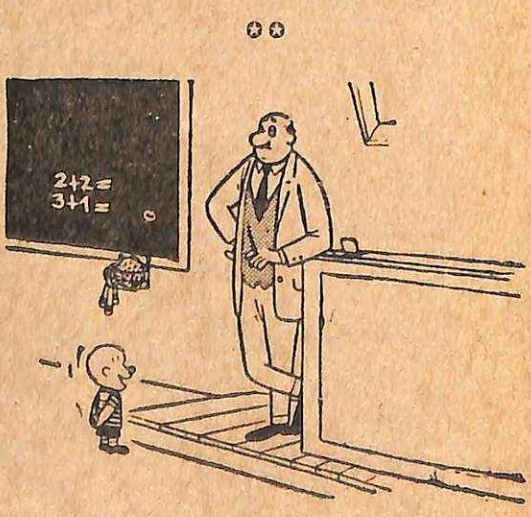
Ένα χαριτωμένο αγοράκι ήρθε να συμπληρώσει την ευτυχία τους. Και το όρατο αυτό παραμύθι συνεχίζεται στην πραγματικότητα...

— Δεκαπέντε χρόνια παιδεύομαι για να κατασκευάσω αυτό το αυτοκίνητο...
— Και σε τί χρησιμεύει;
— Το ξέχασα εν τω μεταξύ!...

— Μα αν δεν τις γύριζε έτσι τις μελέτες, όπως ή μητέρα σου, θα μούλεγες πάλι, πως εκείνη τις ψήνει καλύτερα!...

— Θα πάω να ιδώ σύντομα το μπαμπά σου, Γιαννάκη.
— Και βέβαια να πάτε. Είναι ψυχίατρος.

ΤΑ ΤΡΟΦΙΜΑ ΣΥΝΤΗΡΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΧΡΥΣΟΜΥΚΙΝΗ

Μπορούν να μείνουν επί μερες χωρίς ψύξη

Το πείραμα άρχισε ένα ζεστό καλοκαίρινο πρωί, πέφτουν, σε κάποια φέрма του Καραγκονέ της Κούδας. Μια ομάδα Αμερικανών επιστημόνων έπιστάθηκε στη φόρτωσι 30 φρεσκοσφαγμένων μοσχარიών σ' ένα αυτοκίνητο—ψυγείο, που θα τα μετέφερε στην Αβάνα.

Στά μια όμως του μακρινού εκείνου ταξιδιού (500 χιλιόμετρα περίπου) χάλασε το μωτέρ και τα ψυκτικά μηχανήματα. Και τ' αυτοκίνητο έμεινε επί δυο μέρες έκτεθειμένο στο φλογερό ήλιο. Όταν έπισκευάστηκε κι' έφτασε επιτέλους στον προορισμό του, τα μισά μοσχάρια είχαν βρωμίσει απάισια. Τ' άλλα μισά όμως διατηρούντο ολόφρεσκα!

Έτσι, χάρις στην τυχαία εκείνη βλάβη, αποδείχθηκε πειστικώτατα η αξία μιας νέας μεθόδου διατήρησης των κωπών τροφίμων—μιας μεθόδου που αποτελεί τη μεγαλύτερη πρόοδο της τελευταίας είκοσιπενταετίας σ' αυτό τον τομέα. Πρόκειται για τη χρυσομυκίνη αντιβιοτική, όπως η χρυσομυκίνη, η τερασμυκίνη και η στρεπτομυκίνη.

Στην περίπτωση των 15 μοσχარიών, μια διάλυση αντιβιοτικού είχε εισαχθεί στα αίμοσφαιρά αγγεία των ζώων, αμέσως μετά το σφάξιμό τους.

Με τη νέα αυτή μέθοδο προβλέπεται πως θα λείψει η αποσύνθεσι του κρέατος στις χώρες των τροπικών, όπου δεν υπάρχουν οι τεχνικές ευκολίες της ψύξεως. Θα συντελέσει δε στο να εξασφαλισθεί κρέας σχετικά φτηνό στους λαούς της Ασίας, της Αφρικής και ώρισιμένων κρατών της Νοτίου Αμερικής, που στερούνται από ζωικές πρωτεΐνες.

Έξ' άλλου, θα επιτρέπει στα αλιευτικά σκάφη να ψαρεύουν μακριά στους ώκεανούς, ενώ τώρα περιορίζονται αναγκαστικά κοντά στις ακτές, γιατί έχουν περιορισμένες δυνατότητες ψύξεως και συντήρησης των ψαριών. Αλλά και σε προοδευμένες χώρες, που διαθέτουν τελεία ψύξη των τροφίμων, θα συντελέσει ώστε να λείψι ακόμη και η ύπολογιζόμενη απώλεια 5-20% των κωπών τροφίμων από αποσύνθεσι.

Οφείλεται κυρίως στις εργασίες ενός Καναδού επιστήμονος, του δόκτορος Χιού Τάρ, διευθυντού ενός κρατικού ιχθυολογικού εργαστηρίου. Το 1938, ο δόκτωρ Τάρ άρχισε ν' αναζητεί χημικές ουσίες κατάλληλες για τη συντήρησι των κωπών ψαριών.

Και υπήρχαν μὲν άφθονες τέτοιες ουσίες, που σκότωναν τα μικρόβια της αποσύνθεσεως των ψαριών, αλλά, οι πιο πολλές ήσαν δηλητηριώδεις για τον άνθρωπο. Τέλος, το κολοκάρι του 1950, βρέθηκε ότι τρία αντιβιοτικά—η τερασμυκίνη, η χλωρομυκίνη και η ίδια η χρυσομυκίνη—ήσαν καταλληλότερα γι' αυτή τη δουλειά.

Μ' ένα ίχνος χρυσομυκίνης, τα ψάρια διατηρούνται άναλλοίωτα τη φρεσκάδα τους, τη μυρωδιά και τη γεύσι τους, επί 10—15 ημέρες, δίχως ψύξη.

Το πείραμα ήταν πως να χρησιμοποιηθούν τα αντιβιοτικά. Βρέθηκε λοιπόν ότι το καλύτερο ήταν ν' ανακατεύεται μια μικρή ποσότης χρυσομυκίνης με τον τοιμενό παγο, μέσα στον οποίο βάζουν συνήθως τα ψάρια όταν τα πιάσουν.

Οι δοκιμές απέδειξαν ότι τα ψάρια αυτά, μετά το μαγείρεμά τους, περιείχαν τόσο λίγη ποσότης του αντιβιοτικού, ώστε έπρεπε να φάη ένας άνθρωπος 10 τόννους απ' αυτά στο 24ωρο, για να εισαγάγη στον οργανισμό του 2 γραμμάρια χρυσομυκίνης, δηλαδή τη μέση φαρμακευτική δόσι μιας ημέρας!

Φυσικά, οι αλιευτικές επιχειρήσεις ενδιαφέρθηκαν ζωηρότατα για την καινούργια αυτή μέθοδο, και τα πειράματα συνεχίσθηκαν έντατικά. Τα κολοκάρια του 1954 και του 1955. Τώρα αναμένεται η έγκρισι των αρμοδίων αρχών, για ν' αρχίσουν να διδώνται τέτοια διατηρημένα ψάρια στην κατανάλωσι.

Συγχρόνως γίνονταν ανάλογα πειράματα στο Πανεπιστήμιο του Όχάιο απ' το βιοχημικό Νήτεραντζ και το μικροβιολόγο Βάϊζερ. Αυτά άφορούσαν τη διατήρησι του κρέατος. Οι δυο επιστήμονες βρήκαν ότι η αποσύνθεσι του προκαλείται από 92 είδη μικροβίων, κι' ότι η χρυσομυκίνη, η τερασμυκίνη κι' η χλωρομυκίνη αποτελούν τα καλύτερα μέσα για την παρεμπόδισι της δράσεως των μικροβίων αυτών.

Όσο για τον τρόπο χρησιμοποίησής τους, επιτόησαν μια έξυπνη και εύκολη λύσι: να τα εισάγουν στα αίμοσφαιρά αγγεία των ζώων, με ένεσι, αμέσως μετά το σφάξιμό. Πραγματικά, η μέθοδος αυτή δοκιμάσθηκε σε βώδια κι' έδωσε εκπληκτικά αποτελέσματα: Το κρέας τους έμεινε επί 3—4 ημέρες έκτεθειμένο σε θερμοκρασία 25—30 βαθμών, χωρίς ν' αλλοιωθή καθόλου.

Ακολούθησαν πειράματα σε μεγάλη κλίμακα, που έγιναν σε αγροκτήματα της Κούδας. Ένα απ' αυτά ήταν εκείνο που περιγράψαμε στην αρχή. Έπίσης η αξία της μεθόδου αποδείχθηκε έμπράκτως στα σφαγεία του Πορτορίκο και της Κολομβίας. Τώρα αναμένεται η κρατική έγκρισι για την εφαρμογή της.

Τέλος, άλλοι επιστήμονες, στο Μαϊάμι και στη Λουϊζιάνα, σημείωσαν ανάλογες επιτυχίες, συντηρώντας με αντιβιοτικά (στρεπτομυκίνη και άλλα) γαρίδες, σπανόκια και άλλα χορταρικά, πουλερικά, κλπ.

Ειδικά προκειμένου για τα πουλερικά, τα βάζουν μόλις τα σφάζουν μέσα σε τριμενό παγο, ανακατεμένο με λίγη χρυσομυκίνη. Η μέθοδος αυτή συντήρησης δεν επιβάρυνει την αξία τους περισσότερο από ένα σεντ (30 λεπτά) για κάθε 2—3 κιλά.

Έξ' άλλου, η ποσότης χρυσομυκίνης που απομένει σ' αυτά τα πουλερικά, είναι τόσο μικρή, ώστε καταστρέφεται δη με το μαγείρεμα. Πράγματι, οι επιστήμονες δεν μπόρεσαν να βρουν πιά ούτε ίχνος του αντιβιοτικού στο μαγειρεμένο κρέας τους. Αλλά και άτομα με αλλεργική ευαισθησία στη χρυσομυκίνη έφαγαν τέτοια πουλερικά, χωρίς να παρουσιάσουν την παραμικρή αντίδρασι.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ στην έξοχή

— Ένα γράμμα για σένα, μου είπε η αξιολάτρευτη σπιτονοικοκυρά μου με το γνώριμο πεφροννητικό ύφος της, καθώς μου πέταγε σκεδόν κατμουτρα μια επιστολή, που μόλις είχε φτάσει ταχυδρομικώς.

— Ένα γράμμα για μένα; ά πόρνος.

Και με το δίκνο μου. Γιατί τα τελευταία δέκα οκτώ χρόνια δεν διαπρόσφα με κανένα αλληλογραφία.

Γεμάτος περιέργεια, λοιπόν, έσκιασα το φακέλλο, ξεδίπλωσα το έλαφρώς λιγδωμένο επιστολόχαρτο και βυθίστηκα στην ανάλωσι της ανεπάντρεχης επιστολής, που, επειδή έζω πως είσαοτε πολύ περίεργοι άνθρωποι, σας την παραθέτω επί λέξει:

«Αγαπητέ μας ανεψιέ φαίδων, «Η θεία σου και εγώ υγιαίνουμεν, το αυτό δε επιθυμούμεν και δι' εός».

«Όπως ίσως θα ένθυμησαι, ο θερμών Ιάτρος μας μās είχε συστήσει επιμόνως άλλανην άερος, η όποια, κατά την βεβαίωσι του, μεγάλως θα συνέτειλε εις την αναζωογόνησι των νηρασμένων οργανισμών μας. «Ηκολούθησαμεν, λοιπόν, την συμβουλήν του και από δεκαπενθήμερου περίπου εγκάπε-στάθημεν εις τινα γραφικόν οίκον, κείμενον έν χιλιόμετρον περίπου ύπερθεν της μωροβλήτου και ειδυλλιακής Πεντέλης».

«Και, πράγματι, έντός του ίδιου μικρού αυτού χρονικού διαστήματος, ηθανθήμεν την άγαθησιν επιδρασίαν της έσοχης, που καθαρού αέρος και της άμερμινου ζωής. Και το μόνον μελάνων σημείον της κατά τα άλλα ευδαιμόνος διαδιδί-

Στο θέμα κατατοπιστικά για την «ακριβή θέσιν του ειδυλλιακού οικίσκου Κουκουρικοπούλου», κι' ύστερα από πεζοπορία μόνο τριών τεταρτών της

Εύθυμη Ιστορία

ώσεώς μας είναι ότι άπεμονώ-θμεν τελείως από συγγενείς, φίλους και γνωστούς.

«Όλως ιδιαίτέρως, όμως, μās θλίβει το γεγονός ότι εύρισκό-μεθα τόσοσν μακράν σου, προσ-φιλέστατε ανεψιέ μας, στερούμενοι παντός νεωτέρου σου και πάσης ειδήσεώς σου.

«Δι' αυτόν τον λόγον, η θεία σου και εγώ σε παρακαλού-μεν θερμώς όπως, εύθως ως λάβης την παρούσαν, σπεύσης να δεχθής την πρόσκλησιν μας και να έλθης παρ'αυτά να φιλοξενηθής παρ' ήμιν, άπολου-θάνων μεθ' ήμιν τα αγαθά της έξοχης».

«Αναμένων με άγωνίαν την άφίξιν σου

Διατελώ με άγάπην

Ο θεός σου

Χαρίλαος Μαυροσάνονης»

Υ. Γ. Κατοικούμεν εις την οικίαν Κουκουρικοπούλου, την άκριβή θέσιν της όποιας δύναται εύχερως να πληροφορηθής, έρωτών τους ιδιοκτίπας ή και υπαλλήλους των επί τέρματος εύρισκόμενων παντοειδών καταστημάτων.

Ο ίδιος»

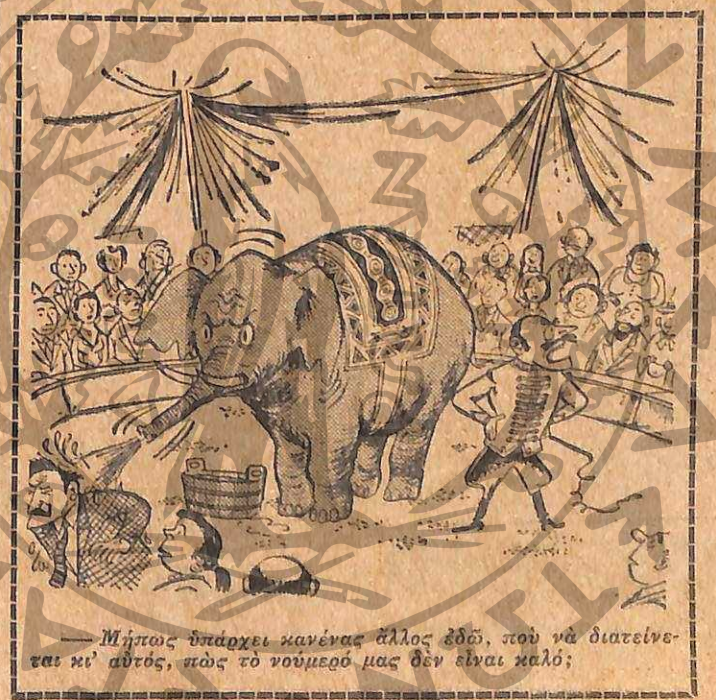
—Τόν καμένο το μπάρμπα μου το Χαρίλαο! μουρμούρισα συγγινόμενος. Καλόκαρδος άνθρωπος κι' εξαιρετικός συγγενής!

Θα ήταν μεγάλη γαϊδουριά εκ μέρους μου να μη δεχθώ αυτή την ευενική, και τόσο συγκινητική πρόσκλησι.

Αλλ'ωστε, έξόν από τη συναισθηματική άποψι, υπήρχε και η πλευρά του συμφέροντος. Δηλαδή, τέτοια φαγοπότι άσον καιρό ήθελα και δωρεάν απόλουσις των άνασθν της έξοχης.

Παράχωρα, λοιπόν, σβέλτα σβέλτα λίγα μικροπράματα σ' ένα βαλιτσάκι και τράβησα ασφύριζοντας παθητικά το «Αριβεντέρο! Ρόμα» για την άφειπρία των λεωφορείων της Πεντέλης.

Στο θέμα κατατοπιστικά για την «ακριβή θέσιν του ειδυλλιακού οικίσκου Κουκουρικοπούλου», κι' ύστερα από πεζοπορία μόνο τριών τεταρτών της

—Μήπως υπάρχει κανένας άλλος έδω, που να διατείνε-ται κι' αυτός, πώς το νομικό μας δεν είναι καλό;

δρας ανάμεσα σε βράχους και σε καντάκια, έφτασα κατασκο- νισμένος και κατασκακισμένος, αλλά εύτυχης στον προορισμό μου.

—Βρέ, καλώς τον! φώναξαν γεμάτοι ένθουσιασμό οι μπά- ρμπας μου και η θεία μου μόλις με είδαν.

—Καλώς σάς βρήκα! τούς ά- πάντησα με σεβασμό και με συγκίνηση.

—Κάθισε, παιδί μου φαιδών, μου είπε ιστορικά η θεία μου. —Το παιδί, της παρατήρησε έπιτιμητικά ο μπάρμπαρς μου, είναι σκονισμένο κι' ιδρωμένο, κι' ασφαλώς θα θέλη, πριν απ' όλα, να ρίξη λίγο νερό στο πρόσωπό του και να φρεσκα- ριστεί.

—Πραγματικώς, πολύ θα το ήθελα, ομολόγησα με συστολή. —Ευχαρίστως, παιδάκι μου, προθυμοποιήθηκε η θεία μου. Τό κακό μονάχα είναι πως εδώ δεν βρίσκουμε στην Άθινα, για να νάχουμε τις βολές μας και τα τρεχούμενα νερά μας.

—Χάρη στο πράμα! τη διέ- κοψε αγριεμένος ο μπάρμπαρς μου. Παλληκαράκι είναι ο φαι- δών, θα πεταχτεί μια στιγμή στο πηγάδι να κουδάλισα κά- να-δυό τενεκές νερό!

Πριν προφτάσω καλά-καλά ν' αποτελειώσω τη φράση του, η θεία μου είχε απηύθει μπρο- στά μου δυό γκαζόντενεκές.

—Και πού είναι το πηγάδι; ρώτησα ανόρεχτα.

—Νά εδώ παρά πάνω, μου εί- πε ο μπάρμπαρς μου, δείχνον- τας μου ένα σημείο πίσω από κάποιο ύψωμα.

Βλαστημώντας από μέσα μου το δικτύο υδρεύσεως της υπαί- θρου, φορτώθηκε τους γκαζόν- τενεκές και ξεκίνησα. Σε μια ώρα νύχια με γεμάτους τούς τενεκές και με πεσμέ- να τα νεφρά.

—Μπράβο, φαιδών μου! μπρά- βο, παιδάκι μου, μου είπε ιστο- ρικά η θεία μου. Έλα τώρα να φρεσκαριστείς.

—Για στάσου μια στιγμή, πε- τάχτηκε πάλι ο μπάρμπαρς μου. Τι θα φάν το παιδί;

—Εί! το βρίσκουμε, του ά- πάντησα μασμένη κι' άοριστα έκείνη.

—Δηλαδή; επέμεινε αυτός.

—Ε, νά! καμιά έλπίσα, ντο- ματίτσα, άγγουράκι, διευκρίνι- σε η θεία μου.

—Οχι δά! φώναζε θυμώμε- νος. Τα παλληκαρία στο υπόι και στην ηλικία του φαιδώνα πρέπει να τρέφονται καλά. Γι' αυτό άς πεταχτεί μια στιγμή μέ- χρι το τέρμα για να φωνήσει, ό,τι καλό φανώσιμο θα βρή. Κι' έπί τη ευκαιρία άς μου πά- ρη κι' έμένα τσιγάρα, πέτρες για τον αναπήρη μου, ζυρωφα- κία, ένα ζευγάρι καφέ κορδό- νια και καμιά έφημερίδα για να περάσω την ώρα μου. Και μια και θά κάνη τον κόπο, άς ρωτήση τον φούρναρη τί ώρα πρέπει να του πάη αύριο το γκιουβέτο. Γιατί προς τιμήν του φαιδώνος αύριο, γυναίκα, θά μάς φτιάξηνα γκιουβέτο! —Αλλά η «τιμή» αυτή ήταν τόσο μεγάλη για μένα, ώστε την άποποιήθηκα. Και τούς πα- ράτσα σύζυγους ν' άπολαύ- σουν μόνοι τους τα «άγαθά» της έξοχης.

Πριν τούς άποκαιρετίσω, ό- μως διά παντός, τούς συμβού- λεψά άντί να γράφουν συγκι- νητικές έπιστολές στους συγ- γενείς, να δημοσιεύσουν στις έφημερίδες την έζης «μικρή άγγελία»:

«Ζητείται ύπνρής διά θε- λήματα»!...

Γ. Γ.

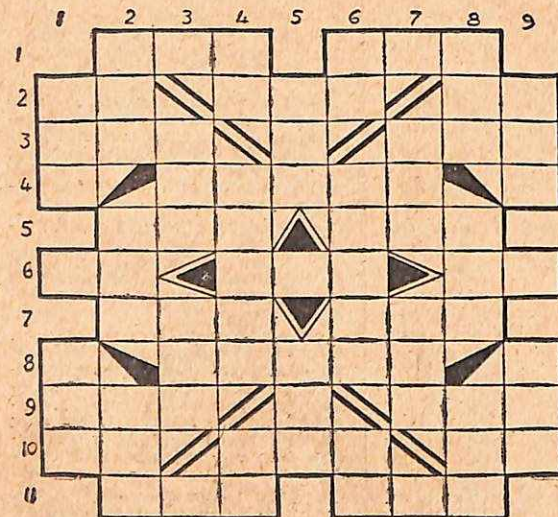
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
ΑΡΙΕΤΕ
Ριζική άποτρίχωσης
Γενική αίσθητική υπό
της Γαλλίδος. ΑΡΙΕΤ
ΚΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ ΚΑΙ ΦΕΙΔΙΟΥ 2

Παιγνίδια

Συλλαβικό σταυρόλεξο

Μέσα στο κάθε τετραγωνίδιο άντί να βάλετε ένα μονάχα γράμμα, θα τοποθετήσετε μια όλο- κληρη συλλαβή.

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :
1) 'Ανάκτορο με ώραιες γυναίκες. — Καπνοκο- πτική μηχανή.
2) Σταχυοδοχείο. — Μέγα χρονικό διάστημα

- (τουρκ.). — Τμήμα καλλιεργημένου στρέμ- ματος.
3) Λουλούδι. — Καταδότης.
4) Θά βρήτε έκει άσθονα χορταρικά.
5) Μεγάλη πόλις της Κιλικίας. — Πηγές νερού.
6) Γυναίκεό δνομα σύνθησε στά χωρία. — Γυ- ναίκα κακής διαγωγής. — Τά κάνει όλα κά- τασπρα.
7) Σχετίζονται με τον πλανήτη μας. — Μαγει- ρικό σκεύος.
8) Ξεχωρίζω.
9) Προτείνουσα έλληνικού νησιού. — Μεγάλη στενοχώρια (μεταφ.).
10) Μικρή στην ηλικία (δημ.). — Κτήμα μονής, μακριά από την ίδια τη μονή. — Ζημιούμαι.
11) Μ' αυτό ό βοσκός ταραίζει το γάλα για να τό κάνει να πήξη. — Άπα- ραίτητο σε κάθε φαγητό.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) Περνούν πολλά λε- φτά από τα χέρια του. — Μαγειρικό σκεύος μέσα στο όποιο τηγανίζουν αυνά.

2) Μας βυθίζει σε στε- νοχώρια. — Βοήθεια. — 'Η πιο ώραία περίοδος της ζωής.

3) Συνοδεύει τον πυ- ρετό. — Όμοια.

4) Χρήματα που παίρ- νει κανείς από ύποπτες δουλειές. — Κάτοικος της Παλαιστίνης (Χανσάν). — Έχει τό χρώμα του μέ- λιτος.

5) Μηχανή. — Σκορ- πά το γέλιο.

6) Πανδοχείο. — "Ε- πιπλο που δεν λείπει από τούς καθολικούς ναούς. — 'Η κάτοικος έλληνικού νησιού.

7) 'Η άρχη της ήμέ- ρας. — Ράψιμο.

8) Διάκρισις (τουρκ.). —Τού γίνεται μεγάλη κα- τανάλωσις κατά τη Σα- ρακοστή. — Άνάπαυσις.

9) Πατέρας του Δαυίδ και γενάρχης του όίκου από τον όποιο κατήγετο ό Χριστός. — Γάλλος πολι- τικός, που έδωσε τό δυο- μά του σε μια περίφημη γραμμή.

Μικρά προβλήματα

- 2) Ποιός είναι ό άριθμός, που δεν θα έπρεπε να άναφέρεται στην κάτωθι σειρά:

1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 27, 34, 55, 89;

2) Αγόρασα από ένα βιβλιοπωλείο 3 βιβλία σε μια ώρισμένη τιμή. Πήρα κατόπιν 5 άλλα σε τιμή διπλάσια και τέλος διάλεξα άλλα 4 βιβλία, που έστοιχίζαν ακριβώς τό τριπλάσιο από τά πρώτα. Δεδομένου ότι πλήρωσα για όλα μαζί 750 δραχ- μές, μπορείτε να βρήτε πόσο πλήρωσα τό βιβλίο της καθεμιάς των τριών κατηγοριών;

3) 'Ο κύριος Άνδρέας είναι 52 χρόνων και η γυ- ναίκα του 45. Οι τέσσερις γιοι του είναι 22, 20, 17 και 12 χρόνων. "Υστερα από πόσα χρόνια, οι τέσσερις γιοι θα έχουν μαζί την ίδια ηλικία που θα έχουν μαζί επίσης ο πατέρας και η μητέ- ρα τους;

4) Σ' ένα σχεδιάγραμμα οικοπέδου, τό κάθε μέτρο καταλαμβάνει χώρο ένός χιλο- σμέτρου. Πόσες φορές ολοκληρω τό σχεδιά- γραμμα θα είναι μικρότερο από τό οικόπεδο που παριστάνει;

5) Ποιός είναι ό άριθμός που πολλαπλασια- ζόμενος με τον έαυτόν του μάς δίνει για γι- νόμενο τό διπλάσιο του είκοσιπέντε μείον ένα; Άπαντήστε σε δεκαπέντε δευτερόλεπτα χω- ρίς να χρησιμοποιήσετε μολύδι και χαρτί.

Ποιά από τις τρεις;

Άπό τις τρεις άπαντήσεις που συνοδεύουν καθεμιά από τις κατωτέρω ερωτήσεις, η μια είναι ή σωστή. Προσπαθήστε να τη βρήτε δια- γράφοντας τις δυό άλλες.

1) Ποιό χρόνο ό Μπέρντ άνακάλυψε τον Νότιο Πόλο;

— Τό 1914 — Τό 1929 — Τό 1935.

2) Ποιός είπε τό περίφημο «'Ηρθα, είδα, ένίκησα»;

— 'Ο Μέγας Άλέξανδρος — 'Ο Κωνσταντί- νος ό Α — 'Ο 'Ιούλιος Καίσαρ.

3) Ποιός έγραψε την τραγωδία «Έπτά επί Θήβας»;

— 'Ο Σοφοκλής — 'Ο Εύριπίδης — 'Ο Αι- σχύλος.

4) Ποιό χρόνο πέθανε ό Ροδόλφος Βαλεντίνο;

— Τό 1926 — Τό 1929 — Τό 1932.

5) Ποιό ζώο εξημέρωσε πρώτο ό άνθρωπος και τό έκανε κατοικίδιο;

— Τη γάτα — Τό άλογο — Τό σκύλο.

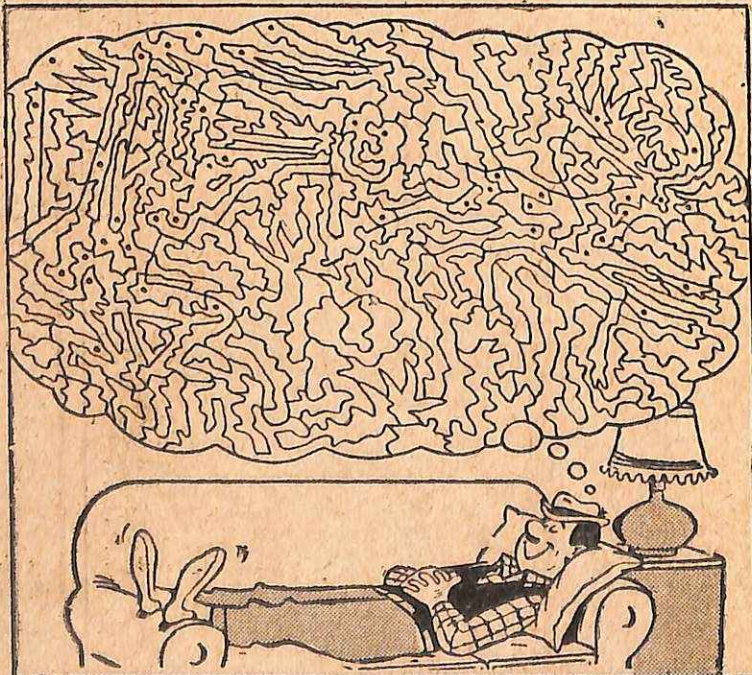
6) Ποιό χρόνο ιδρύθηκαν οι 'Ηνωμένες Πολιτείες της 'Αμερικής;

— Τό 1789 — Τό 1826 — Τό 1867.

7) Ποιό μυθιστόρημα προκάλεσε σωστή έπιδημία αυτόκτονιών;

— «Τό μυθιστόρημα ένός άπόρου νέου» — «Τά τελευταία γράμματα του Τζάκοπο 'Ορτις» — «'Ο Βέρβερος».

Τί όνειρεύεται;

—'Ο κ. Νεμερδώς θα έλεγε κανείς πως βλέπει ένα πολύ ευχάριστο όνειρο... Θέλετε μήπως να τό όητε κι' εσείς; Δεν έχετε παρά να μαυρίσετε με έ- να πολύ μαύρο μολύδι όλα τά μέρη του σχεδίου μας, που περιέχουν μαύρη κουκκίδα.

Οι λύσεις στη σελ. 82

Βήματα επί λάσπη

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΑΥΤΟ τό ποταμάκι, έξήγησε ό άστυνό- μος Ρένσου στο φίλο του ρεπόρτερ Κάζεϋ, κινούσε άλλοτε τά μηχανήματα των μεγάλων χυτηριών αυτής της πε- ριοχής, γυρίζοντας τεράστιους νερόμυλους. Άργότερα όμως έγκτα- λείφθηκαν αυτά τά χυτήρια... 'Ωστόσο, ένας απ' τούς νερόμυλους διορ- θώθηκε κι' ανακαινίστηκε απ' τόν κ. Σούλλεαν Τζίφορντ, ένα πλού- σιο ξένο, που ήρθε κι' εγκαταστάθηκε εδώ. Τώρα είναι ικανός να δουλέψη και πάλι... Νά, κυττάχτε τον!

Τό ποτάμι σχημάτιζε ένα μικρό καταράχτη κι' έπεφτε πάνω στά με- γάλα φτερά ένός γερού έύλινου τροχού, που ήταν ακίνητος τώρα.

—Για να μη κανείς στο μύλο, πρέπει να περάση απ' αυτό τό λα- σπώμενο μονοπάτι, πρόσθεσε ό άστυνομικός.

—Περίεργο αυτό! έιπε ό Κάζεϋ. Δείχνοντας κάτι βαθείες πατημα- σιές στο μονοπάτι. Ποιοί ήταν αυτοί που έπισκέφθηκαν ένα εγκαταλελειμ- μένο μύλο χτές τό βράδυ, μετά τις 10, μέσ' στο σκοτάδι και τη βροχή;

—Καταλαδαίνω: 'Ορίζετε την ώρα, γιατί από τότε άρχισε να βρέχει και να σχηματίζεται λάσπη στο μονοπάτι... 'Ισως καταφύγανε κάποιοι εδώ, για να προφυλαχτούν απ' την κακοκαιρία.

—Κι' ένας απ' αυτούς ευχαριστήθηκε τόσο, ώστε δεν ξανάφυγε πιά!...

—Πώς! 'Α, ναι, έχετε δίκιο: Ένώ πηγαινουν προς τό μύλο οι πα- τημασιές τριών ανθρώπων, βγαίνουν απ' την πόρτα του δυό μονάχα...

Πάμε να δούμε!

Οι δυό άντρες μπήκαν στο μύλο, όπου βρισκόταν ό μηχανισμός που άνεδοκατέβαζε ένα πελώριο σφυρί, με την περιστροφή του τροχού. Τώρα τό σφυρί αυτό δεν είχε χτυπήσει πάνω στ' άμόνι μια μάζα άκατεργαστού μετάλλου, αλλά κάτι διαφορετικό: Κάτω απ' αυτό βρισκότανε τό πτώμα ένός ανθρώπου, με τό κεφάλι του λυωμένο, πολτοποι- ημένο!

Απ' τό ντύσιμό του, ό άστυνόμος κατάλαβε άμέ- σως πως τό θύμα ήταν ό Σούλλεαν Τζίφορντ, ό άν- θρωπος που είχε άγνάρσει κι' έπισκευάσει τό μύλο!

Έφυγε άμέσως για τό χωριό, αφήνοντας τόν Κάζεϋ να φυλάη τον τόπο του εγκλήματος. 'Ο ρεπόρτερ δεν έμεινε άργός: Έξέτασε και μέτρησε επανειλημμένως τις πατημασιές. Μιά απ' αυτές ανήκε σε γυναίκα, με ψηλά τακούνια. 'Η δεύτερη είχε γίνει από γυναι- κικά πόδια. 'Η τρίτη — εκείνη που δεν ξανάβαι- νε απ' τό μύλο — προερχόταν ασφαλώς απ' τά πα- πούτσια του νεκρού.

—Διάβολε! μουρμούρισε ό Κάζεϋ. Πρώτη φορά βλέ- πω να σερέιρεται έτσι έτοιμη ή εξήγησι ένός εγκλή- ματος... Χρειάζεται κάποια δυσπιστία εδώ.

Όταν, άργά τη νύχτα, ξανασυναντήθηκαν οι δυό φίλοι, ό Ρένσου δήλωσε:

—Έλυσα τό μυστήριο, άγαπητέ μου. 'Ηταν άλ- λωστε άπλούστατο! Με βοήθησαν πολύ τά λόγια του κόσμου... Όλοι έζερναν τό Τζέικ 'Οκσοτ για μεθύ- στακα, αλήτη και λαβρέμπορο. Τώρα έγινε και δολο- φόνος... Είν' ένας τοιγύναος, ώραίος άντρας, το- λμηρός, απ' τούς τύπους που άρέσουν στις γυναίκες.

—'Η κ. Τζίφορντ γοητεύθηκε απ' τά δέλγητρά του. Τού είχε δώσει ραντεβού στο μύλο, χτές τό βράδυ, στις 10. Τούστέλει ένα μπλιέτο με την καμιάρερά της, που τό διάβασε πριν τό δώση. 'Ο 'Οκσοτ πήγε στο ραντεβού. Πέρασε ξυπόλητος απ' τό ρηχό ποτα- μάκι κι' άφισε στη λάσπη τις πατημασιές του.

—Όστε λοιπόν οι γυναίκες πατημασιές ήταν της κ. Τζίφορντ;

—Βεβαίως! Τό όμολογεί άλλωστε κι' ή ίδια. Μό- νο που δικαιολογείται πως ήθελε να βοηθήση τόν ά- λητη, να τού βρή δουλειά...

—Ναι, τά έρω, μου τότε κι' έμένα, δήλωσε ό δημοσιογράφος. Της πήρα συνέντευξη, αφού φύγατε σείς... Θέλησε να βοηθήση τόν τοιγύναο, από εύσ- πλαχνία. Τον κάλεσε στο μύλο, για να μιλήση μαζί του. Σαφνικά όμως έμφανίστηκε ό άντρας της. Δεν πίστεψε τις εξηγήσεις της και της έκαμε μια τρομε- ρή σκηνη. Εκείνη έφυγε, άγανακτισμένη για τις «ά- δικες ύποψίες» του κι' αφήνοντας τούς δυό άντρες να λογομαχούν. Γύρισε σπίτι της και πλάγιασε άμέσως.

—Εύτυχώς γι' αυτήν, απέκτησε ένα άλλοθι, για την ώρα του εγκλήματος.

—Εννοείτε τό μακρυνό κι' υπόκοφο κρότο του σφυ- ριού στο άμόνι;... Ναι, μου είπε κι' έμένα πως τόν πρόσθε ή καμιαρέρα της και τη ρώτησε: «Μπα, πως δουλεύει ή μηχανή, τέτοια ώρα;» Αυτό έγινε λίγο ά- φού είχε γυρίσει στο σπiti.

—Άκουσαν κι' άλλοι αυτό τόν κρότο. Άλλοιώς, θαχα συλλάβει τώρα την κ. Τζίφορντ.

—Δεν σάς μένει παρά να πιάσετε τόν τοιγύναο.

—Δεν θα μάς ξεφύγη! Φυλάμε παντού...

—Θά μου επιτρέψετε τώρα να σάς κάνω μερικές ερωτήσεις; Σίγουρα, θα ήπρατε γύφια άποτυπώ- ματα απ' τις πατημασιές που πηγαιναν προς τό μύλο. Κάνατε όμως τό ίδιο και για κείνες που βγαίαν απ' αυτόν;

—'Ο Ρένσου έξεκατέπνε κι' άπάντησε:

—Όχι. Τό θεώρησα περιττό.

—Λάθος σας, αυτό. Συγκρίνατε ύστερα τις γυμνές πατημασιές που μπαίνανε στο μύλο με κείνες που βγαίνανε; Και κάτι άλλο ακόμα: Συγκρίνατε τις γυμνές πατημασιές με τά πόδια του νεκρού;

—'Ο Ρένσου έχασε πιά την ύπομονή του και φώναξε άγρια:

—Παραληρείτε, Κάζεϋ! 'Η φλυαρείτε για να περάση ή ώρα...

—Κι' όμως, συνέχισε ήρεμα ό ρεπόρτερ, αν τάχατε κάμει όλα αυτά, θα βλέπατε ότι οι γυμνές πατημασιές που μπαίνανε στο μύλο ήταν δια- φορετικές από κείνες που βγαίνανε... κι' ότι οι πρώτες ανήκαν στο δολοφονημένο!

—Θά με τρελλάνετε! φώναξε ό άστυνόμος. Έξηγήστε μου όλη την

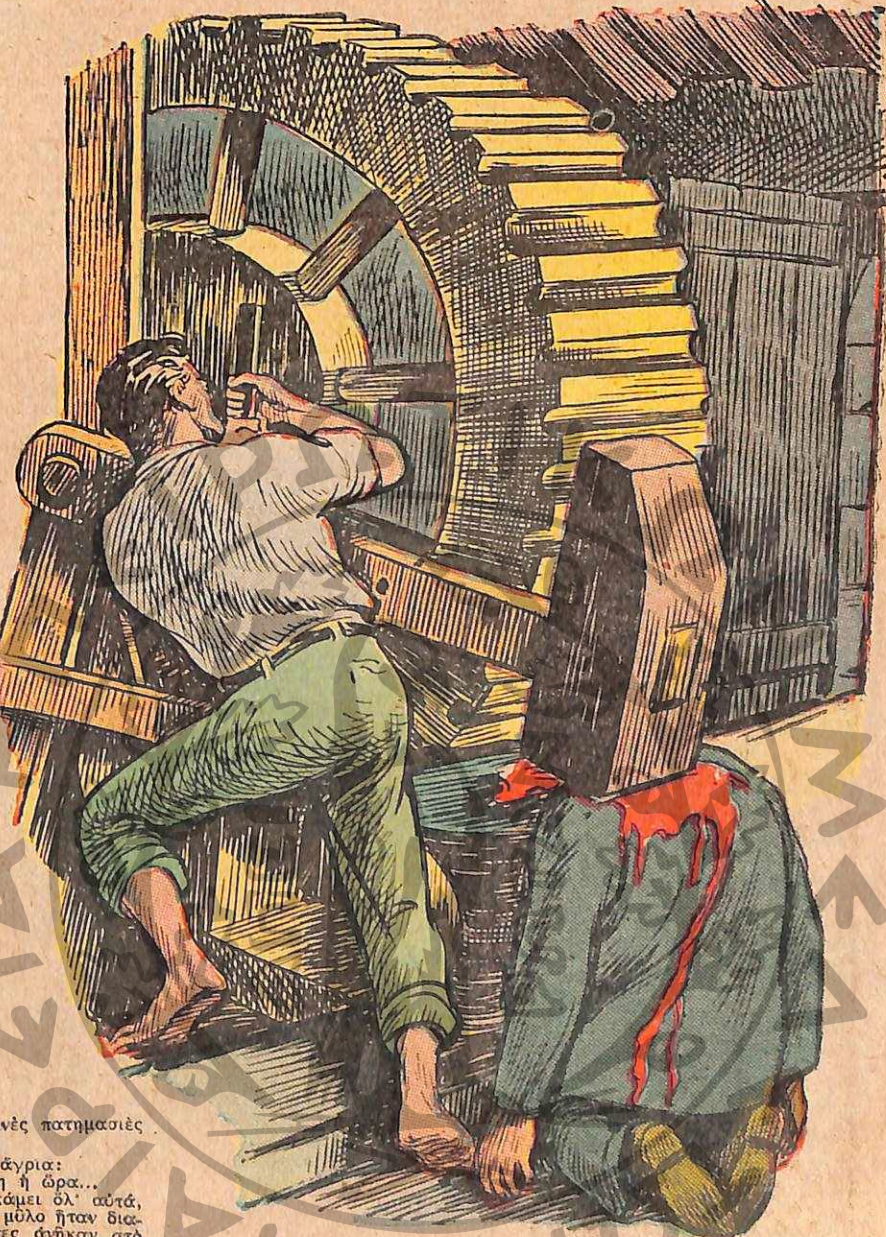
Ιδέα σας, για να καταλάβω κι' έγώ επιτέλους!

—Αυτό θα κάνω... Πρέπει να ξέρετε πως ό Τζί- φορντ άποτραβήχτηκε εδώ έπειτα από μια χρεώ- κοπία του. 'Ωστόσο, παρ' όλη τη σχετική φτώχεια

του, χάλασε άμέσως τόσα λεφτά για ν' αγοράση και να διορθώση τόν παλιό μύλο, που τού ήταν άχρηστος... Στο μεταξύ, ή γυναίκα του ασφάλισε τη ζωή του για 10 χιλ. λίρες. 'Ας πηδήσουμε τώρα ξη μήνες κι' άς έρθουμε στα χθεσινά γεγονότα. Ξέρουμε πως ή ώραία κ. Τζί- φορντ έγραψε στον αλήτη να την περιμένη στις 10 στο μύλο. Φυσικά, εκείνος πήγε. Δεν θα μάθουμε ίσως ποτέ τι ακριβώς συνέβη, όταν μπή- κε στο μύλο. Πάντως, δεν θα μπόρεσε ασφαλώς να θυσίση τόν και- ρό σε ερωτικές τρυφερότητες, γιατί έφτασε σαφνικά ό Τζίφορντ. Οι τρίτες πατημασιές, εκείνες που δεν ξανάβαινουν απ' τό μύλο, ήταν οι δικές του. Πιστεύω πως χτύπησε από πίσω στο κεφάλι τόν τοιγύναο και τόν έρριξε άναίσθητο. Άντάλλαξε ύστερα τά ρούχα του με τά δικά του και τόν έβαλε πάνω στ' άμόνι. 'Η γυναίκα του, αφού είχε παίξει πιά τό ρόλο του δολοφόνου, γύρισε σπίτι της κι' εξασφάλισε ένα άλ- λοθι, με τούς κρότους του σφυριού που έλυανε τό κεφάλι του αλήτη!

—'Ο Τζίφορντ σταμάτησε ύστερα τόν τροχό. Και, με τά ρούχα του θυμάτος και ξυπόλητος, έφυγε απ' τό μύλο, προσπαθώντας ν' άφιση καθαρές πατημασιές στο λασπώμενο μονοπάτι, ώστε να φαίνεται πως είχε έρθει κι' είχε ξανάφυγει ό 'Οκσοτ. Ποιός θα μπορούσε πιά ν' άμφι- βάλλη πως τό πτώμα ήταν του Τζίφορντ; 'Η «ήγρας» του θα τέλειωνε την ασφάλεια και θα πηγαινε να τόν βρή!... Άν ενδιαφέρεστε τώρα για τόν Τζίφορντ, θα τόν βρήτε στο ύπερκαένειο «Γιούνιον—Κέιστλ», που φεύγει αύριο τό πρωί για την 'Αργεντινή.

A. HNTER.

—'Ο Τζίφορντ σταμάτησε ύστερα τόν τροχό...

63

νετε ποτέ την έμπιστοσύνη των γυναικών σας, αν είσατε ελκρινής. Άλλα οι σεις δεν είσατε ελκρινής ούτε έναντι εκείνου που σας αγαπά, ούτε έναντι των γυναικών σας.

Έχετε μια διαρκή ανησυχία μέσα σας, μια αστάθεια κι' ένα φόβο. Ο άνθρωπος που σας αγαπά δεν θέλει ν' απομακρυνθείτε από το χωριό σας, γιατί ξέρει τους κινδύνους της πόλεως, ξέρει και την αστάθεια της δικής σας.

Αν τον αγαπάτε, βέβαια, δεν πρέπει να φύγετε. Άλλά, και σεις, τότε, κάτι πρέπει να ζητήσετε απ' αυτόν, κάτι το πιο σταθερό, για τις απαιτήσεις που έχει.

Να του ζητήσετε να συνεννοηθί με τους γονείς σας για ό,τι σας αφορά. Όπως επίσης καλό θα ήταν να μιλήσετε και στους γονείς σας γι' αυτό το ζήτημα. Έτσι η έμπιστοσύνη σας — όπως φοβάσαστε — δεν θα κλονισθεί καθόλου.

Κάποιο Κοσμή: Δεν πρέπει να λησθήτε ούτε αυτήν ούτε το παιδί. Να κάνετε αυτό που σας είπε ο δικαστής. Να καταθέσετε επίσης ένα ποσό το μήνα σε μια τράπεζα για το παιδί, για να έχετε τη συνειδησί σας ήσυχη. Μόνο τότε θα ησυχάσετε, και πρέπει να ησυχάσετε, γιατί σας αξίζει καλύτερος σύτροφος.

Μεγάλο πόνο σε μικρή καρδιά: Αυτό το γράμμα το αντίγραφο για να το διαδώσουν όλοι οι γονείς που έχουν κορίτσια και δεν τα προσέχουν όπως πρέπει, που δεν τα συμβουλεύουν, που άδικα φορούν για την ανατροφή τους.

«Είμαι δάδεκα ετών, αλλά έχω πρόωρη ανάπτυξη και γι' αυτό κρατώ τη θέση μου όταν μ' ενοχλή κανείς με το έρωτα το παιχνίδι. Άλλά δεν μπορέσα να τον αποφυγω και ένα βράδυ τον πρωτοσυνάντησα μέσα στο σινεμά. Δεν ξέρω τι ένοιωσα. Το επακόλουθο ήταν να σχετισθώ με μια μέρα κατάλαβα πως δεν με αγαπούσε όπως μου έλεγε, αλλά ήγιναι και με άλλες. Τα χαλάσαμε για ένα διάστημα. Άλλά δεν μπορέσα ν' αντισταθώ γιατί τον αγαπούσα πολύ παρ' όλο που μου φέρθηκε άσχημα και του τηλεφώνησα για να τον παρακαλέσω να ξαναγυρίσει κοντά μου. Πράγματι δέχτηκε, αλλά όταν τον παρακολούθησα πάλι, τον είδα με άλλη κοπέλα. Και όταν τον είπα ότι αυτό δεν ήταν σωστό, μου μίλησε βάνουσα. Τέλος, του έκανα δώρο ένα σατυρό. Έτσι έχω το προαίτιό μου, γιατί έχω το προαίτιό μου, όταν το μάθαν με τιμωρήσαν άσχημα, γι' αυτό πρέπει να μου πείτε τι να κάνω. Μουρχειται ν' αυτοκτονήσω».

Το γράμμα αυτό δίνει στη δημοσιότητα για όλους τους γονείς που έχουν κορίτσια. Σε τριβές και κρίσεις μικρή που μέσα ρωτά τι να κάνει έχω να πω, πως όσο πρόωρη ανάπτυξη κι' αν έχω, είναι πάντοτε 12 ετών... Έπομένως αν εκτίθεται από τώρα, άσφαλως θα εκτεθεί άκολλη από πολύ άγονότερα και θα καταλήξει πολύ άσχημα.

Πονεμένη καρδιά: Μου γράψατε σε τέσσερες μεγάλες σελίδες διάφορα περιστατικά για να λιβες μικρή που μέσα ρωτά τι να κάνει έχω να πω, πως όσο πρόωρη ανάπτυξη κι' αν έχω, είναι πάντοτε 12 ετών... Έπομένως αν εκτίθεται από τώρα, άσφαλως θα εκτεθεί άκολλη από πολύ άγονότερα και θα καταλήξει πολύ άσχημα.

Πονεμένη καρδιά: Μου γράψατε σε τέσσερες μεγάλες σελίδες διάφορα περιστατικά για να λιβες μικρή που μέσα ρωτά τι να κάνει έχω να πω, πως όσο πρόωρη ανάπτυξη κι' αν έχω, είναι πάντοτε 12 ετών... Έπομένως αν εκτίθεται από τώρα, άσφαλως θα εκτεθεί άκολλη από πολύ άγονότερα και θα καταλήξει πολύ άσχημα.

Πονεμένη καρδιά: Μου γράψατε σε τέσσερες μεγάλες σελίδες διάφορα περιστατικά για να λιβες μικρή που μέσα ρωτά τι να κάνει έχω να πω, πως όσο πρόωρη ανάπτυξη κι' αν έχω, είναι πάντοτε 12 ετών... Έπομένως αν εκτίθεται από τώρα, άσφαλως θα εκτεθεί άκολλη από πολύ άγονότερα και θα καταλήξει πολύ άσχημα.

Πονεμένη καρδιά: Μου γράψατε σε τέσσερες μεγάλες σελίδες διάφορα περιστατικά για να λιβες μικρή που μέσα ρωτά τι να κάνει έχω να πω, πως όσο πρόωρη ανάπτυξη κι' αν έχω, είναι πάντοτε 12 ετών... Έπομένως αν εκτίθεται από τώρα, άσφαλως θα εκτεθεί άκολλη από πολύ άγονότερα και θα καταλήξει πολύ άσχημα.

Πονεμένη καρδιά: Μου γράψατε σε τέσσερες μεγάλες σελίδες διάφορα περιστατικά για να λιβες μικρή που μέσα ρωτά τι να κάνει έχω να πω, πως όσο πρόωρη ανάπτυξη κι' αν έχω, είναι πάντοτε 12 ετών... Έπομένως αν εκτίθεται από τώρα, άσφαλως θα εκτεθεί άκολλη από πολύ άγονότερα και θα καταλήξει πολύ άσχημα.

ΧΑΧ. Λονδίνο: Αυτό όλα τα περιστατικά, που μου γράφετε, έχουν ιδιαίτερη οικογενειακή σημασία και άφορουν ένα ανδρόγυνο. Οι σύζυγοι αυτοί, όσο φίλοι σας κι' αν είναι, δεν πρέπει να σας ενδιαφέρουν παρά μόνον ως ανθρώποι. Ο κάθε άνθρωπος έχει το δικό του τρόπο να εκδηλώνεται. Να μην ανακατευθείτε λοιπόν άλλη φορά στην ιδιαιτερή τους ζωή. Νομίζω για μια στιγμή και νομίζετε πιθανόν ακόμη ότι αγαπάτε τη γυναίκα αυτή. Άλλά πρόκειται για οίκτο. Μην παρασύρεστε και μη τολμήσετε να κάνετε αυτό που σκέπτεστε. Η καταστροφή τότε θα είναι μεγαλύτερη, αλλά και οι υπόνοιες για ένα παράνομο έρωτα μεγάλες. Όλ' αυτά θα ξεθυμάνουν επάνω της, κι' αντί για καλό, θα της κάνετε πιο μεγάλο κακό. Άν εκείνη κουρστή και καταφύγει σε διαζύγιο, αν έλευθερωθεί τελείως απ' αυτόν τον άντρα και σεις αισθάνεστε ακόμη την ίδια αγάπη, τότε είναι δικαιολογημένο και εύγενο αυτό που σκεφθήκατε να κάνετε. Μη μπανέτε όμως άγάμεσα σ' ένα ανδρόγυνο, αφού μάλιστα και οι δύο είναι φίλοι σας.

Πονεμένο Νάσο: Αυτό όλα που μου γράφετε θα ήταν εύνοητα και θα είχαν κάποιο σκοπό, αν άφορούσαν ένα νέο άνω των 22 ετών, και ο οποίος θα βρισκόταν τουλάχιστον στο στάδιο ανώτερον σπουδών.

Γιατί, σ' όλα αυτά τα ζητήματα δεν υπάρχουν συνταγές αλλά η λογική σκέψη. Κι' αν έπρόκειτο για ένα νέο, όπως σας είπα άνω των 22 ετών θα του λέγαμε: Άφου σκοπός της αγάπης σας είναι

να κάνετε αυτή τη νέα σύτροφος της ζωής σας, πως μπορείτε να της έχετε έμπιστοσύνη, όταν πηγαίνει με τον ένα και με τον άλλο; Γιατί θέλετε να τη φέρετε πάλι μαζί σας, αφού σας άπατά και παίρνει τη συνθήκη της προδοσίας από τώρα, για να τη συνεχίση μεθαύριο και με άλλους;

Κ. Κ. Κ.: Το έξυπνο πουλί, από τη μύτη πιάνεται! Δύο είναι τα μεγάλα σφάλματα που κάνετε μέχρι στιγμής: πρώτον να έθαρρύνε έναν άνθρωπο να καταστρέψει την οικογένειά του και δεύτερον προχωρείτε άλματωδώς, και με τα μάτια κλειστά προς τη δική σας καταστροφή. Μά, ποιός άλλος, νομίζετε, πως μπορεί να είναι ο σκοπός του; Άλλά, δεν ήρθε ακόμη η στιγμή, για να έχω όλες τις δικαιολογίες και να ρίξω το φταίξιμο επάνω σας. Να φθάσετε εν γάμο; Αυτό μην το περιμένετε! Δεν θα γίνει ποτέ. Δεν εξαρτάται απ' αυτόν, άλλ' από τη γυναίκα του, αν θελήσει αυτή να δώσει το διαζύγιο. Κι' όταν μάθω ότι είναι μπλεγμένος με άλλη, δεν θα το δώσω ποτέ. Έτσι, αυτός θα έχω δική, για ό,τι κι' αν έκανε, κι' εσεις θα βγείτε ζημιωμένη. Έσας όμως δεν σας ενδιαφέρουν αυτά, ούτε η οικογενειακή τιμή, ούτε η δική σας αξιοπρέπεια, αρκεί ότι διασκεδάσετε σήμερα. Προβλέπω ότι πολύ γρήγορα θα μου ξαναγράψετε με την ερώτησι:

«Και τώρα, τι να κάνω;» Θα είναι όμως πολύ άργα, αν δεν μαζεψήτε και δεν σκεφθήτε τις συμφορές που θα επακολουθήσουν, δίχως καμιά θετική ωφέλεια για σας.

ΜΙΡΑΝΤΑ

... ΑΠΟ ΤΟ ΜΠΑΝΙΟ
ΑΠΟ ΤΟ ΗΛΙΟΛΟΥΤΡΟ

Μεταχειριζέστε μόνο
CRÈME Μυλίσ

Μελετημένη στο Έλληνικό κλίμα
κ' προσαρμοσμένη στον Έλληνικό ήλιο

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Απαντήσεις έπιστολών

Σ. Γεωργιάδην, Θεσσαλονίκη: Εύχαριστώ θερμά. Το γράμμα σας έφτασε σε πολύ καταλληλή στιγμή. Την άπάντησή σας θα μου γράψετε, θα τη δώτε πολύ σύντομα στη σελίδα των «Κατ'εργον», 11. Παυλιδην, Ένταυθα: Και σας εύχαριστώ με όλη μου την ψυχή. Το ενδιαφέρον σας με συγκινεί. Μ. Μαλιάρη, Ένα από τα προηγούμενα τεύχη. Περισσότερα δεν υπάρχουν. Δ. Μαργαλιαν, Χαλκίδα. Το έλθιο έκανε, όταν ήταν και στην Έλδα, το ίδιο και στα γερμανικά στρατόπεδα. Πρόκειται περί κοινού καταδότη. Άν. Καραγιαννόπουλο, Ναύπλιο: Όταν θα έρθετε στην Άθήνα, περάστε από τα γραφεία μας. Το ζήτημα αυτό δεν λύνεται με άλληλογραφία. Γ. Λυκογιάννην, Βέροια: Η συγγνώμη αξίζει περισσότερο. Είναι άρκετη η τιμωρία της συνειδήσεως του. Μ. Χρηστοφιδην, Λεχνιά: Εύχαριστώ. Περιμένω να μου στείλετε τα στοιχεία, για να συμπληρώσω τα δικά μου. Κ. Άλεξάνδρη, Πάτρας: Να ρωτήσετε τον Ε. Μ. αφού τον γνωρίσετε τόσο καλά. Αυτός θα σας εξηγήσει πως έγιναν τα πράγματα. Π. Κωνσταντίνου, Α. Λαμπρινήν, Χαρ. Λαζάρου και Νικ. Νανούλου, Θεογίνκη: Έτσι ακριβώς έγιναν. Ο Κ. Ν. ζή και μένει στην όδο Π. Σούτσου 3. Να του γράψετε. Γ. Θεοδωρίδην, Πύργο Ηλείας: Προς το παρόν δε γίνεται τίποτα. Αργότερα ίσως. Πάντως εύχαριστώ θερμά. Η. Αφεντούλην, Χαϊδάρη: Διάβασα το γράμμα σας με προσοχή. Για το ζήτημά σας κάτι μπορεί να γίνει, αλλά μετά τις 15 Σεπτεμβρίου. Πως δεν ενεργήσατε τόσα χρόνια; Μ. Γκαλόβανον, Αθήνα: Δεν είναι καθόλου περίεργο. Πολλοί βρήκαν τα ίχνη των χαμένων συγγενών τους, διαβάσαντας τα «Κατ'εργον». Α. Χατζηνίκον, Γ. Κατοικόπουλον, Κ. Βασιλειδην, Ι. Λουζαρίδην, Όρ. Παυλόπουλον, Η. Ανδρεάδην, Γ. Φούνταν, Γ. Καλαματιανόν, Θ. Κρίσαν, Θ. Σπανόν, Σ. Μαραθέαν, Δ. Πούτσην, Λουκά Νικητάκη, Χρ. Σακελλαρίδην, Μιχ. Νικαν, Κων. Θωμά, Στέφ. Τριανταφυλλίδη, Α. Μιχαλάκη, Ι. Ρούσον, Άντ. Παχαλάκη, Κίμων Δανδινάκη, Ηλ. Ηλιόπουλον, Εύαγ. Σταυρόπουλον, Παναγ. Παπαγιώτου, Ι. Λίκον, Γ. Λιμπονα, Γ. Σεμινάκη, Άπ. Βρακούλην, Φ. Αλεξήν, Κων. Ποταπόη, Σούλην Π. Ιωάννου, Σούλην Κ. Ιωάννου και Θεμ. Παρασκευά, μαθητάς Ν. Σ. Α., Ένταυθα: Εύχαριστώ θερμά. Καλές διακοπές. Είρήνη Μαργέτη, Ελένη και Μαρούλα Φωτεινάκη, Ουρανία Κιτριλάκη και Σωσώ Βαλαάκη, Λαγκαδά: Το ιστορικό σας πραγματικά συγκινητικό. Θα δημοσιεύω πολύ σύντομα. Άριστειδην Παναγιωτόπουλον, Φάρσαλα: Το ποτήρι είναι πολύ πικρό, αλλά δεν μπορεί ν' αλλάξει κανείς το δρόμο της μοίρας. Γρηγόριον Κ. Κωνσταντινίδην, Πειραιά: Δεν μπορώ να σας άπαντήσω από τη στήλη αυτή. Να μου στείλετε τη διεύθυνσί σας. Γεωργίον Σαραντόπουλον και Μάρκον Γαβριηλίδην, Άρδεια: Έγραψα. Θα το διαβάσετε πολύ σύντομα. Λουκά Μ. Γεωργιάδην, Άνδριτσάνη: Γιατί όχι; Έπρεπε ήδη να μου έχετε γράψει. Νικόλαον Λέφον, Αμαλιδά: Πρώτη φορά ακούω για την εκτέλεσι αυτή. Μήπως κάνετε λάθος στην ημερομηνία; Γιατί μετά από τις 26 Σεπτεμβρίου 1943, δεν άναφέρεται πια για να γίνει εκτέλεσι από Ιταλούς, έφθον η πατρίδα τους είχε καταρρεύσει. Άνδρέαν Μπενοβίαν, Κέρκυρα: Θα γράψω. Μιχαήλ Κοκκινάκην, Σύμνη: Όταν θα έπιστρέψετε στην Άθήνα, θα τα πούμε. Κωνσ. Σπαχίη, Πάρον: Και σε σας το ίδιο. Θεοφίλον Νάζον, Θεογίνκη: Πως είναι δυνατόν να γίνει κάτι τέτοιο; Γ. Β. Ι.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Μελαχροινό γόητα, Ένταυθα: Η διεύθυνσι της Marina Vady είναι: 38 Rue d'Alsace, Clichy, Seine, France, του Gerard Philipe: 22 Rue de Tocqueville, Paris 17e France και του Jean-Louis Barault, 18 Avenue du Pres-Wilson, Paris 16e, France. Τέλος το γράμμα που προορίζετε για τον Marlon Brandok άπευθύνετε το στην ακόλουθη διεύθυνσι: Screen Actors Guild, 7046 Hollywood Blvd, Hollywood, Calif, U.S.A.

Θαυμαστήν της Ταινιοταιτιά, Ένταυθα: Η νέα διεύθυνσι της Gina Lollobrigida είναι: Via Appia 223, Roma, Italia. Η διεύθυνσι της Antonelle Lualdi είναι: Via Cavour 6, Roma, Italia. Και του Vittorio Gassman: Via Apennini 47, Roma, Italia.

Γεωργίον Λουλέλην, Πάτρας: Η διεύθυνσι της Marlene Dietrich είναι: 882 N. Rexford, Beverly Hills, Los Angeles, Calif, U.S.A. Της Esther Williams, 2077 Mandeville Canyon, Brentwood, Calif, U.S.A. Και της Γκερς Κέλλυ: S. A. la Princesse de Monaco, Grace Kelly, Monte Carlo, Principauté de Monaco.

Άστρον Γιαννιτάων: Η διεύθυνσι του Victor Mature είναι: 11261 Brookhaven, West Los Angeles, Calif, U.S.A. Και του Tyrone Power: 402, N. Rockingham, Brentwood, Calif, U.S.A.

Δ. Κ., Καλλιθέα: Η διεύθυνσι της Eleonora Rossi-Drago είναι: Via Bettolini 44, Roma, Italia. Για την άλλη πληροφορία, τα στοιχεία που μας δίνετε είναι άνεπαρκή, δεδομένου ότι το φιλμ έχει προβληθί πρό πενταετίας τουλάχιστον.

Α. Θ. και Μ. Μ., Ένταυθα: Έχουμε ικανοποιηθεί από πολλούς την έπιθυμία σας. Σας δίνουμε πάντως εδώ μερικά βιογραφικά στοιχεία για τους άγαστημένους σας καλλιτέχνες: Ο Ζάν-Κλων Πασκάλ φέρει το πραγματικό του όνομα και γεννήθηκε στο Παρίσι στις 24 Οκτωβρίου 1927. Πρίν γίνει ηθοποιός ήταν σχεδιαστής σ' ένα εργοστάσιο όφαντουργίας. Η διεύθυνσι του είναι: Jean-Claude Pascal, 122 rue la Faisanderie, Paris 16e France. Ο Μοντγκόμερυ Κλιφτ γεννήθηκε στην Όμαχα της Νεβράσκας στις 17 Οκτωβρίου 1920 και ντεμπούταρε στο Μπρόντγουαι το 1935. Μπορείτε να του γράψετε στην ακόλουθη διεύθυνσι: Montgomery Clift, Screen Actors Guild, 7046 Hollywood Blvd, Hollywood, Calif, U.S.A.

Άγνωστον του Σουέζ, Σουέζ: Θα βρήτε πιο πάνω τη διεύθυνσι του Μάρλον Μπράντο. Τακτικόν άναγνώστην, Ένταυθα: Η διεύθυνσι της Françoise Arnoul είναι: 27 Avenue Pochont, Paris, 16e France. Τού Jean Gabin: 45 Boul. Edgar-Nortier, Neuilly-Sur-Seine, Seine, France. Και του Fernandel η διεύθυνσι είναι: 15 Ave. Trudaine, Paris 9e France. Το πραγματικό όνομα του τελευταίου είναι: Φερνάν-Ζοζέφ-Ντεζιρέ Κονσταντίν.

Νικόλαον Ζαφειράκην, Ιωάννινα: Η διεύθυνσι της Jean Peters είναι: 20th Century-Fox Studios, 1418 N. Western Ave, Hollywood, Calif, U.S.A. Μπορείτε να της γράψετε στην άγγλική ή γαλλική γλώσσα.

Νικόλαον Βακιρτζήν, Μυτιλήνη: Δεν έχουμε την άκριψη διεύθυνσι της Μπέτα Σαιν Τζην,

την όποια έκτός του φιλμ «Όλοι οι άδελφοί ήταν γενναίοι», είδαμε και στα έργα «Ο Χιτών», «Επικίνδυνη άποστολή» και «Πριγκίψη φοιτητής». Το τελευταίο της φιλμ «Ο νόμος έναντίον του Μπίλλυ, το παλληκάρι», το γύρισε για λογαριασμό της «Κολούμπια». Άπευθύνετε συνέπας το γράμμα σας στην ακόλουθη διεύθυνσι: Betta St. John, Columbia Pictures, 1438 N. Gower St. Hollywood 28, Calif, U.S.A.

Τασία Παπαδοπούλου, Πειραιά: Θα βρήτε πιο πάνω τη διεύθυνσι του Μοντγκόμερυ Κλιφτ. Τ. Σ. Ο. 315, Πειραιά: Δίνω πιο πάνω τη διεύθυνσι του Ζάν-Κλων Πασκάλ. Προτιμήστε τη γαλλική γλώσσα.

Σπύρον Νικητέαν, Ένταυθα: Η Μαρτίν Καρόλ βρίσκεται προσωρινά στην Άμερική. Η διεύθυνσι της στο Παρίσι είναι: Martine Carol 16 R. Frederic Passy, Neuilly-Sur-Seine, Seine, France. Το πραγματικό της όνομα είναι Μαρίζ Μουρέ και γεννήθηκε στο Μπαρί στις 16 Μαΐου 1922. Είναι σήμερα σύζυγος του σκηνοθέτη Κριστιάν Ζακ.

Μίρκια, Ένταυθα: Θα βρήτε πιο πάνω τη διεύθυνσι του Ζεράρ Φιλίπ. Όσον άφορά τον Μοντγκόμερυ Κλιφτ, θα φροντίσαμε να ικανοποιήσωμε συντόμως την έπιθυμία σας.

Κ. Α., Πόρον: Θα δημοσιεύσωμε φωτογραφία του άγαστημένου σας Βίκτωρ Μαρτιούρ μόλις βρούμε καμιά κατάλληλη για τη σελίδα μας.

Άέμπρον Τσαρνάν, Άγιον Κήρυκον, Ικαρίας: Η διεύθυνσι του Randolph Scott είναι κατά το καλοκαίρι: 10,018 Ocean Front, Palisades Beach, Calif, U.S.A. Και

ΕΙΘΘΕ
ΚΟΚΕΤΑ

● Το καλοκαίρι οι πόροι φράζουν εύκολότερα. Και τότε η «άναγνη» του δέρματος έμπόδιζεται. Το μπιμπικια πληθαίνει. Η δροσιά της έπιδερμίδος σβύνει κι' η όμορφιά χάνεται.

● Γι' αυτό τώρα, περισσότερο από κάθε άλλη έποχή, έπιβάλλεται ο καθημερινός καθαρισμός της έπιδερμίδος σας με το άγνό Γαλάκτωμα Ντεμακιγιάν Μελπάν. Μετά τον καθαρισμό, χρησιμοποίηστε κρέμα Λανολίνη Μελπάν, ως τροφή του δέρματος.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Οι άναγνώστες μας, άνδρες ή γυναίκες, που θέλουν να δημοσιεύσουν μία άγγελία άλληλογραφίας, αν είναι Άθηναίοι πρέπει να την φέρνουν οι ίδιοι στα γραφεία μας, καθημερινός 11-2 μ. μ., στην ειδική συνεργατιά μας (άρθρο, γραφείου 16), έπιδεικνύοντες συγχρόνως και την ταυτότητά τους. Οι τών έπαρχιών θα πηγαίνουν στο άστυνομικό τμήμα της περιφέρειας των, το όποιο προδύμω και θεορέαν θα θεωρή την ύπογραφή τους κάτω από την άγγελία.

Είδοποιούμε, λοιπόν, ότι στο έξής θα δημοσιεύωμε δωρεάν μόνο τις άγγελίες που θα λαβαίνωμε κατ' αυτόν τον τρόπο. Έξάίρεσι θα κάνουμε για τις άγγελίες των στρατιωτών, των άναγνώστων μας του έξωτερικού, καθώς και έκείνων που ζητούν άλληλογραφία με σκοπό την άνταλλαγή γραμματοσήμων κατ' ποσά ή άπλάς σκέψων έπι διαφόρων έπιστημονικών και καλλιτεχνικών θέμάτων. Όσοι τυχόν μας έγραψαν κατά τη διάρκεια του τελευταίου διμήνου και δεν είδαν την άγγελία τους να δημοσιεύεται, άς μας την ξαναστείλουν συμμορφούμενοι με τις άνωτέρω υποδείξεις μας.

Ο «ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

της Yvonne de Carlo: 12724 Valley Spring Lane, North Hollywood, Calif, U.S.A.

Γιούλην Σκάνοβιτς, Θεσσαλονίκη: Η διεύθυνσι του Rock Hudson είναι: Universal Studios, Universal City, Calif, U.S.A.

Τζάκ Νάιτ, Θεσσαλονίκη: Ο Γκρέγορι Πέκ είναι ανεξάρτητος και δεν δεσμεύεται διά συμβολαίου με καμιά έταιρεία. Το τελευταίο του φιλμ «Ο άνθρωπος με το γκρίζο κοστούμι», το γύρισε για τη «Φόξ».

Η διεύθυνσι του είναι: Gregory Peck: 1700 San Remo, Santa Monica, Calif, U.S.A.

Λουτζέλλα, Ζάκυνθος: Η διεύθυνσι του Vittorio de Sica είναι: Via Barnaba Orlandi 8A, Roma, Italia. Και του Amedeo Nazzari: Viale Parioli 122, Roma, Italia. Ο Τόνυ Κέρτις είναι σύζυγος της Τζάννετ Λη, και εύτυχης πατέρας. Το πραγματικό του όνομα είναι Μπέρναρ Σάρπς και γεννήθηκε στη Νέα Υόρκη, στις 3 Ιουνίου 1925. Τα καλύτερα φιλμ του είναι τα ακόλουθα: «Ο γυιός του Άλλ Μπαμ-

πά», «Το μυστικό της έκτης γεφύρας», «Κλέφτης του Βασιλέως», «Ο Ιππότης με την πορφυρή μάσκα» και «Τρία ναυαγία στο Παρίσι». Η διεύθυνσι του είναι: Tony Curtis, 236 S. Medio, Brentwood, Calif, U.S.A. Η διεύθυνσι της Rossana Podesta είναι: Via Donatello 71, Roma, Italia. Και του Massimo Girotti: Via della Camilluccia 48, Roma, Italia. Θα βρήτε πιο πάνω τη διεύθυνσι του Μάρλον Μπράντο. Ρ. Δ., Κουμανούδη 22, Ένταυθα: Η διεύθυνσι της Marilyn Monroe είναι: 20th Century-Fox, 1418 N. Western Ave, Hollywood, Calif, U.S.A. Της Virginia Mayo: 14635 Magnolia Blvd, Van Nuys, San Fernando Valley, Los Angeles, Calif, U.S.A. Και της Doris Day: 131 St. Fernando St., North Hollywood, Calif, U.S.A. Θα βρήτε πιο πάνω τις διεύθυνσεις του Φερνάντελ και του Τόνυ Κέρτις.

Θαυμαστήν του Κλάρκ Γκέμπλ, Χίον: Έχουμε γράψει κατ' έπανάληψιν για το είδαλό σας και ιδιαιτέρως μας άσπαχόλησαν οι έρωτές του και οι γάμοι του (βρίσκεται στον πέμπτο). Ο Όμπι γεννήθηκε στο Καντίλ το 1901. Έχει πάρει την άπόφασιν να άποσυρθεί, άνεβαλλε όμως την πραγματοποίησίν της, χάριν του «Συνεμασκόπ», το όποιο είναι φανταστικός θασμαστής. Η διεύθυνσι του είναι: Clark Gable, 4545 N. Pettit Encino, San Fernando Valley, Calif, U.S.A.

Ματίνα, Πειραιά: Η διεύθυνσι του Victor Mature είναι: 20th Century-Fox Films Studios, 1418 N. Western Ave, Hollywood, Calif, U.S.A.

Ι. Δήμου, Ένταυθα: Η διεύθυνσι της Esther Williams είναι: 2077 Mandeville Canyon, Brentwood, Calif, U.S.A.

Α. Α., Καλάμας: Η διεύθυνσι του Gene Kelly είναι: 725 N. Rodeo, Beverly Hills, Los Angeles, Calif, U.S.A.

Μικρή Μαρί Θ. Β. Ε.: Η διεύθυνσι του John Derek είναι: C/o Allied Artists Productions Inc, 4376 Sunset Drive, Hollywood 27, Calif, U.S.A. Δίνω πιο πάνω τη διεύθυνσι του Β. Μαρτιούρ.

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Νεόφυτος Χρίστοδούλου και ο Βάσος Προκοπίου, Τ.Κ. 203, Λεμεσός, Κύπρος, ζητούν άλληλογραφία με νέες άπ' όλην την Έλλάδα.

Ο Άνδρέας Θεοδοσίου (16 χρόνων), Πέτρα Σολέας, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήση με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Γεώργιος Γεωργιάδης (17 χρόνων), Καλλιθέα 6, Αμμόχωστος, Κύπρος, ζητεί άλληλογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο, στην έλληνική γλώσσα.

Νέος εκ Κύπρου ηλικίας 24 χρόνων, ζητεί άλληλογραφία με Έλληνες και Έλληνίδες, με σκοπό την άνταλλαγή γραμματοσήμων. Όσοι ενδιαφέρονται να δώ-

ΜΕΛΠΑΝ

Ο ΘΥΛΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΙΑΣ

σουν την διεύθυνσή τους στη στήλη αυτή.

Αυο φίλοι ο Φρίξος Έθε-
λοντ' (16 χρόνων), Πάφου 70,
Λεμεσός, Κύπρος, και ο Κόκος
Χριστοδουλίδης (16 χρόνων), Πά-
φου 126, Λεμεσός, Κύπρος, επιθυ-
μούν ν' αλληλογραφήσουν με μα-
θητρίες απ' όλην την Ελλάδα και
κατά προτίμωσιν τών Αθηνών.

Ο Γεώργιος Ίωάννου
(20 χρόνων), Άγιος Βασίλειος,
Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλλη-
λογραφήση με Έλληνίδες απ' όλον
τόν κόσμο.

Ο Λάκης Καρσελίδης,
Αθηνών 30, Λευκωσία, Κύπρος,
και ο Γεώργιος Στεφανίδης, Μιλ-
τιάδου 1, Λευκωσία, Κύπρος, ζη-
τούν αλληλογραφία με νέες της
Ελλάδος και της Αμερικής.

Η Γιολάντα Κυριάκου
(17 χρόνων), Αλοχόλου 36, Αμ-
μόχωστος, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλλη-
λογραφήση με νέους και νέες
της Ελλάδος και της Αιγύπτου ήλι-
κίας 18-23 χρόνων.

Η Χρυσώ Μιχαηλίδου
(18 χρόνων), Άλκι Χριστοφί-
δου (17 χρόνων) και η Έλλα Μα-
κρίδου (18 χρόνων), Παρθενώνος
7, Αμμόχωστος, Κύπρος, θέλουν ν'
αλληλογραφήσουν με νέους απ'
όλον τόν κόσμο, στην ελληνική,
γαλλική ή αγγλική γλώσσα.

Ο Κώστας Λάμπρου (17
χρόνων), Τομπάζη 43, Λευκωσία,
Κύπρος, ο Δημήτριος Νικολάου
(17 χρόνων) και ο Ντίνος Παυλός
(17 χρόνων), Ναυαρίνου 13, Λευ-
κωσία, Κύπρος, θέλουν ν' αλλη-
λογραφήσουν με νέες της ηλικίας
των απ' όλην την Ελλάδα.

Ο Κώστας Χριστοδού-
λου, ο/ο Τράπεζα Κύπρου, Λευ-
κωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλλη-
λογραφήση με Έλληνίδες απ' όλον
τόν κόσμο.

Ο Ίάκωβος Χατζηδη-
μητρίου (21 χρόνων), Σεφύρου
26, Βαρύσια, Κύπρος, ζητεί αλλη-
λογραφία με νέους και νέες απ'
όλον τόν κόσμο.

Η Σοφία Άντωνίου,
Ίπποκράτους 29Α, Λευκωσία, Κύ-
προς, θέλει ν' αλληλογραφήση με
Έλληνες της Αυστραλίας και της
Αμερικής.

Η Σμαρούλα Καρνταίν,
χωρίον Βάρλα, Λάρνακα, Κύπρος,
ζητεί αλληλογραφία με νέες απ'
όλην την Ελλάδα ηλικίας 16 χρό-
νων.

Η Έρρίκα Λοϊζίδου, Τ.
Κ. 336, Λεμεσός, Κύπρος, επιθυμεί
ν' αλληλογραφήση με νέους απ' ό-
λον τόν κόσμο.

Η Δέσποινα Παπανικό-
λα (15 χρόνων), Βαρύσια, Κύ-
προς, ζητεί αλληλογραφία με νέ-
ους απ' όλην την Ελλάδα ηλικίας
17-18 χρόνων, με σκοπό την άν-
ταλλαγή καρτ-ποστάλ.

Η Αντρούλα Χαραλάμ-
πους (16 χρόνων), Περικλέους
73, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί
ν' αλληλογραφήση με μαθητρίες
των Αθηνών.

Η Μαρίνα Γεωργιάδου
(17 χρόνων), Περικλέους 73, Λευ-
κωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλο-
γραφήση με μαθητρίες των Αθη-
νών, της Κερκύρας και της Ιτα-
λίας, στην ελληνική ή αγγλική
γλώσσα.

Ο Α. Π. Π. (20 χρόνων), Ό-
δυσσεως 3, Λευκωσία, Κύπρος, ζη-
τεί αλληλογραφία με νέους και
νέες απ' όλον τόν κόσμο, με την
προϋπόθεση πάντοτε ο ένας εκ των
γονέων των να είναι Έλληνας.

Ο Ανδρέας Στυλίου
νο (20 χρόνων), Λάρνακα, Κύ-
προς, θέλει ν' αλληλογραφήση με
Έλληνες ηλικίας 15-20 χρόνων.

Ο Γεώργιος Αρίστει-
δης (17 χρόνων), ο Γεώργιος Τη-
λεμάχου (16 χρόνων), ο Γρηγό-
ριος Αβραμίδης, ο Παύλος Γεωρ-
γίου (18 χρόνων), ο Ανδρέας Νι-
κόλας (16 χρόνων), ο Παναγιώ-
της Εύριπίδου (16 χρόνων), ο Μί-
κης Ίακώβου (15 χρόνων) και ο
Χρήστος Ίωάννου (14 χρόνων),
Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με
νέες απ' όλην την Ελλάδα.

Ο Φοίβος Χρήστου, Λευ-
κωσίας 39, Λευκωσία, Κύπρος, ο
Στέλιος Καραντόκης, Τ.Κ. 569,
Λευκωσία, Κύπρος και ο Πολύβιος
Χαραλάμπους, Αρχιεπισκόπου Φι-

ΧΑΡΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΚΑΛΥΨΗΝ ΝΕΑΣ ΒΙΤΑΜΙΝΗΣ ΘΑ ΠΑΥΣΟΥΜΕ ΕΙΣ ΤΟ ΕΞΗΣ ΝΑ ΔΙΨΟΥΜΕ

ΣΤΟΚΧΟΛΜΗ. — Ο Βιοχημ-
ικός Δρ. Σβέν Κάλρουπ ανέκρινε
μέσω του επιστημονικού περιο-
δικού «Φόρσκρινγκ» (Έρευνα) ό-
τι επέτυχε την ανακάλυψη μιας ά-
κόμη βιταμίνης του συμπλέγματος
Β εις την οποίαν έδωσε τό όνομα
«αντιδιψίνη» λόγω της ιδιότητος,
την οποίαν έχει να καταπαύη τη
διψή.

Ως αναφέρει εις την σχετικήν
του ανακοίνωσιν ο Σουηδός επι-
στήμων διά της παροχής μικράς
ποσότητος της βιταμίνης αυτής εις
πειραματόζωα, τα οποία είχαν επι-
τηδες άφαιρεσι τα διάφορα, επέτυ-
χε να καταπαύη την δίψαν τους χω-
ρίς να τους δώση ούδ' την παρα-
μικράν ποσότητα νερού.

Ο Δρ. Κάλρουπ, έφηρμεσεν έν συνεχεία
τά πειράματά και επί τού έαυτού
του και επέτυχε να κατασιγάση με
πολλά και σοβαρά προβλήματα
και με ένα μόνον ποτήρι μπόρας
την φθοράν του δίψαν, πού είχε
προκαλέσει διά βιοχημικών μέσων

και διά την κατάσβεσιν της όποι-
ας θα έπρεπε φυσιολογικώς να πιή
τουλάχιστον μίαν λίτραν ύδατος.
Όπως αναφέρει περαιτέρω ο Σου-
ηδός επιστήμων η νέα βιταμίνη
περιέχεται κυρίως εις την βύνην
την πρώτην ύλη της ζυθοιομηχα-
νίας, εις τούτο δέ πρέπει να απο-
δοθ' και η αντιδιψική επένεργεια
του ζύθου, πού ξεδιψά και όταν
ακόμη δέν πίνεται παγωμένος. Εις
σημαντικές αναλογίας περιέχεται
η αντιδιψίνη και εις τά τρόφιμα
έκείνα πού είναι ήδη γνωστά και
διά της άλλας βιταμίνας του
συμπλέγματος Β περιεκτικότητά
των.

Ο Δρ. Κάλρουπ αναφέρει έν
τέλει ότι άσχολεϊται τώρα με την
χημικήν σύσθεσιν της αντιδιψίνης,
η όποια, εάν επιτευχθ' θα λύση
πολλά και σοβαρά προβλήματα
σχετικά με τόν εις πόσιμον ύδωρ
ανεφοδιασμόν στρατών, όδοιπόρων,
πλοίων κλπ.

λοθέου 19, Λευκωσία, Κύπρος, έ-
πιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με
Έλληνες και Έλληνίδες απ' όλον
τόν κόσμο.

Ο Κωστάκης Μιχαηλί-
δης (17 χρόνων), Πλουτώνος 28,
Βαρύσια, Κύπρος, ζητεί αλληλο-
γραφία με νέες τού έξωτερικού,
στην ελληνική γλώσσα.

Ο Ανδρέας Κ. Αθράμ, ο
Τ.Κ. 3, Αμμόχωστος, Κύπρος, ο
Ανδρέας Νικολάου, Τ.Κ. 45, Αμ-
μόχωστος, Κύπρος και ο Ανδρέας
Χρήστου, Έγκωμη, Αμμόχωστος,
Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφή-
σουν με Έλληνίδες απ' όλον τόν
κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική
γλώσσα.

Ο Κωστάκης Άντωνιά-
δης (17 χρόνων) και ο Λάκης
Παπακυριάκου (17 χρόνων), Κυ-
πριανού 26, Βαρύσια, Κύπρος,
ζητούν αλληλογραφία με Έλ-
ληνίδες απ' όλον τόν κόσμο, στην ελ-
ληνική ή αγγλική γλώσσα.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η Έλένη Κονδύλη (16
χρόνων), Αλμπρου Κατσώνη 24,
Αθήναι, Γρεσε, επιθυμεί ν' αλλη-
λογραφήση με νέους και νέες τού
έξωτερικού και κατά προτίμωσιν
της Αμερικής και της Ιταλίας.

Η Σόνια Ψαράκη, Σκιά-
θου 22, Ξάνθη, Γρεσε, ζητεί αλλη-
λογραφία με νέους και νέες απ' ό-
λον τόν κόσμο, στην ελληνική, αγγ-
λική ή τουρκική γλώσσα, με σκο-
πό την ανάπτυξη μιας άνηθς φίλας,
πó την ανάπτυξη της Γρηγοριάδου
(18 χρόνων), Τσιμισκή 131, Θεσ-
σαλονίκη, Γρεσε, θέλει ν' αλληλο-
γραφήση με νέους και νέες τού έ-
ξωτερικού.

Η Λίντα Γεωργίου (19
χρόνων), Βυζαντίου 5, Λάρνακα,
Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με
Έλληνες τού έξωτερικού, με σκο-
πό τό γάμο.

Η Ρενέ Γιουλή (18 χρό-
νων), VII Μεραρχίας 80, Καβάλα,
Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με νέ-
ους απ' όλον τόν κόσμο. Παρακα-
λεί δέ εκείνους πού θα της γρά-
ψουν να έσωκλείσουν στο γράμμα
και μι' φωτογραφία τους.

Η Άννη Παράς (17 χρό-
νων), Άγιος Χαραλάμπους 2, Πύρ-
γος, Ηλεία, Γρεσε, επιθυμεί ν' αλλη-
λογραφήση με Έλληνες τού έξω-
τερικού, στην ελληνική ή γαλλική
γλώσσα.

Η Σόνια Στεφάνου, Ι.
Λαζαρίμου 17, Λευκά, Πειραιεύς,
Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με κά-
ποια οικόγενεια τού έξωτερικού, με
σκοπό να την βοηθήση γιά να με-
ταναστεύη και να έργασθ' κον-
τά της.

Η Πίτσα Μυλωνά (26
χρόνων), Τέρμα Υπαταντής 6, Αμ-
φιάλη, Πειραιεύς, Γρεσε, ζητεί αλλη-
λογραφία με Έλληνες τού έξω-
τερικού.

Η Κατίνα Βακοντίου,
Πατησίων 278, Αθήναι, Γρεσε, ζη-
τεί αλληλογραφία με Έλληνες τού
έξωτερικού, ηλικίας άνω τών 30
χρόνων, με σκοπό τό γάμο.

Η Νέλλη Μελά (17 χρό-
νων), Σκαρामαγκά 39, Περιστερί,
Αθήναι, Γρεσε, θέλει ν' αλληλογρα-
φήση με νέους απ' όλον τόν κόσμο,
ηλικίας 18-26 χρόνων, στην ελ-
ληνική ή αγγλική γλώσσα.

Η Τασούλα Καμαργά,
Συγγρού 27, Θεσσαλονίκη, Γρεσε,
ζητεί αλληλογραφία με νέους τού
έξωτερικού, ηλικίας 30-35 χρό-
νων, στην αγγλική ή γαλλική
γλώσσα.

Η Καστανούλα 222,
(22 χρόνων), ζητεί αλληλογραφία
με Έλληνες και Έλληνίδες απ' ό-
λον τόν κόσμο. Όσοι θέλουν ν' αλλη-
λογραφήσουν μαζί της να δώσουν
τη διεύθυνσή τους στη στήλη αυτή.

Αυο φίλες με τά ψευδώνυμα
«Μπριτίτ Μπαρντ» και
«Ονείροπόλη Μάτις», θέ-
λουν ν' αλληλογραφήσουν με μορ-
φομένους νέους τού έξωτερικού, η-
λικίας 22-30 χρόνων. Οι επιθυ-
μούντες ν' αλληλογραφήσουν μαζί
τους να στείλουν τις διευθύνσεις
τους στά γραφεία τού περιοδικού
μας.

Η Στέλλα Χ., επιθυμεί ν'
αλληλογραφήση με έναν κύριον τού
έξωτερικού, ηλικίας 30-45 χρό-
νων, με σκοπό τό γάμο. Ο ένδια-

φερόμενος να της δώση την διεύ-
θυνσή του από τη στήλη της αλλη-
λογραφίας μας.

Η Άλένα Τ., (20 χρόνων), ά-
πό την Θεσσαλονίκη, ζητεί αλλη-
λογραφία με ένα κύριον μορφωμέ-
νον τού έξωτερικού, ηλικίας 30-
35 χρόνων, με σκοπό τό γάμο. Έ-
κείνος πού θέλει ν' αλληλογραφή-
ση μαζί της να στείλη την διεύθυν-
σή του στά γραφεία τού «Θησαυ-
ρού».

Η Σούζη Ν., ζητεί αλληλο-
γραφία με νέους απ' όλον τόν κό-
σμο, ηλικίας άνω τών 25 χρόνων.
Όσοι επιθυμούν ν' αλληλογραφή-
σουν μαζί της, να γράψουν στην
διεύθυνσή τού περιοδικού μας.

Η Λίλη Ε., θέλει ν' αλληλο-
γραφήση με ένα κύριον μορφωμέ-
νον τού έξωτερικού, ηλικίας άνω τών
46 χρόνων, με σκοπό τό γάμο. Ο
ένδιαφερόμενος να δώση την σύ-
στασι του από τη στήλη αυτή.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Με την Ξανθία Αμαζό-
να, της οποίας την άγγελία δη-
μας, επιθυμούν ν' αλληλογραφή-
μοποιήσουμε σε προηγούμενο τεύχος
οι κάτωθι αναγνώστες μας:

Ο Άντώνιος Κολλάρος,
392 Σ.Α., Ίλη Διοσέως, Σ.Τ.Γ.
913Γ, ο Νικόλαος Κούβε-
λης, Α.Σ.Ι.Δ. Μεραρχίας, Σ.Τ.
Γ. 928, ο Γεώργιος Μικεδά-
κης, Αργυροπόλεως 17, Νι-
καία, Πειραιεύς, ο Σ. Πετρο-
πούλος, Αγγελοπούλου 13,
Ανώ Δάφνη, Αθήναι, ο Βασί-
λειος Αλεξόπουλος, Σταδίου 29,
Αθήναι, ο Σταύρος Μετα-
ξάς, Πόρος, Λευκά, ο Δημή-
τριος Καραγιάννης, Νέον
Τέρμα Χαλκίδας, Πατήσια, Αθήναι,
και ο Παύλος Τζαναβά-
ρας, Βασ. Κωνσταντίνου 33, Κό-
ρινθος.

Ο Σωτήριος Μπέμπης,
Α.Σ.Ι.Δ. Μεραρχίας, Σ.Τ.Γ. 918,
ο Όποσμηνής Νικόλαος Χα-
τζής, 124 Π.Β.Ε., Μ. Αυστο-
νίας, Σ.Τ.Γ. 927, Ε.Α.Α. και ο
Σίμος Βίλλης, 1ον Σ.Π.,
Λόχος Διοσέως, Σ.Τ.Γ. 912Β, θέ-
λουν ν' αλληλογραφήσουν με την
αναγνώστριά μας «Έρρικέτη Λ».

Ο Άντώνιος Λουρεν-
τζάκης, Τοπόλια Κισσάμης, Χα-
νιά, Κρήτη, ζητεί αλληλογραφία
με την Σούζια Η., την «Πρελούν-
τις», την «Οδάλισκη» και την
«Ξανθία Αμαζόνα».

Ο Άνθωγος Γρ. Χατζημ-
υχο, 572 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.
Γ. 917Α, επιθυμεί ν' αλληλογραφή-
ση με την «Οδάλισκη».

Με την αναγνώστριά μας πού
κρύβεται με τό ψευδώνυμο «Πρε-
λούντις», ζητεί αλληλογραφία ο
Νικόλαος Ραδάνης, 784 Α.
Γ.Μ., Β.Σ.Τ. 902. Επίσης τόσο
με την «Πρελούντις», όσο και με
την «Οδάλισκη» θέλουν ν' αλληλο-
γραφήσουν ο Γεώργιος Χούμ-
πας και ο Ζαχαρίας Σερεμέ-
της, Μοίρα Έφοδισμίου, 112 Π.
Μ., Τ.Γ.Α. 1010, ο Εύαγγελος
Σαφάκης, 809 Μ.Α.Μ.,
Σ.Τ.Γ. 917Β, ο Άθαν. Αθαν.
νασιδάκης, 392 Σ.Α.)2α «Ι-
λη», Σ.Τ.Γ. 913Γ, ο Ίωάννης
Γεωργιοβρεττάκος και ο Μίμης
Παρασκελίδης, ΑΝ.Σ. Σω-
τηρίας, Περίπτερον Λομβέρδεϊον,
Αθήναι, ο Παναγιώτης Σα-
μαράς και ο Έμμανουήλ Παπου-
τσάκης, ΚΕΒΟΠ, 6ος Λόχος, Β.
Σ.Τ. 902, ο Έρωτόκριτος
Παπαδημητρίου, Μητροπο-
λίτου Γρηγορίου 41, Παλαιά Βό-
λος, Βόλος και ο Όδυσσεύς
Νικολόπουλος, Σουικισμός
Παπαγεωργίου 76, Βόλος.

Ο Λόγος Νικόλαος Τράγ-
κας, 706 Τ. Μηχικού, Όρχος,
Σ.Τ.Γ. 920, ζητεί αλληλογραφία
με την Σούζια Η.,

Με την «Έλληνίδα της Πίνδου»
θέλει ν' αλληλογραφήση ο Τάκης
Κέλμαλης, Poste Restante, Κεν-
τρικόν, Αθήναι.

Ο Σπυρίδων Καρύδης
(23 χρόνων), επιθυμεί ν' αλληλο-
γραφήση με την Σούζια Η., την
«Πρελούντις» και την «Οδάλισκη».

Η διεύθυνσή τους είναι: Άγιος
Σώστης Τεγέας, Τρίπολις.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ο Εφστράτιος Σακε-
λαρίδης (27 χρόνων), Rue de la
Concorde 20, La Louviere, Belgique,

θέλει ν' αλληλογραφήση με νέες
απ' όλον τόν κόσμο, μέχρι 27 χρό-
νων, στην ελληνική ή ιταλική γλώ-
σσα με σκοπό τό γάμο. Όσοι τού
γράφουν παρακαλούνται να έσω-
κλείσουν στο γράμμα μι' αλληλο-
γραφία τους.

Ο Leonidas Poulis
S)T Tini C)ο Mene Grand Oil Co.
Puerto La Cruz, Venezuela, (άνθυπα-
ντοάρχος 27 χρόνων), ζητεί αλλη-
λογραφία με νέες 16-20 χρόνων,
τις όποιες παρακαλεί να έσωκλεί-
σουν στο γράμμα μι' αλληλογραφία
τους.

Ο Κύπριος Aris Stilia-
nou, Poste Restante, Rue Mohamed
Bey Farid, Le Caire, Egypte, ζητεί
αλληλογραφία με νέες απ' όλον
τόν κόσμο.

Ο Leonidas Rallis, Via
Vittorio Emanuele 97, C)ο Bata-
cehi, Firenze, Italia, ο Alessan-
dro Zervas Via Gioberti 105,
C)ο Babbucci, Firenze, Italia και ο
Vassili Bellis, Viale G. Matte-
otti 50, C)ο Anichini, Firenze, I-
talia, ζητούν αλληλογραφία με Έλ-
ληνίδες 17-20 χρόνων, απ' όλον
τόν κόσμο στην ελληνική, αγγλική,
γαλλική ή ιταλική γλώσσα, με σκο-
πό την ανάπτυξη μιας ειλικρινούς
φιλίας.

Ο Georgios Domeni-
cos, ο Spiridon Capsalis, ο Dionisios
Fokas και ο Nicolaos Dendrinis, Ca-
pital Hill Hostel, Cambera A.C.T.,
Australia, ζητούν αλληλογραφία με
Έλληνίδες, κατά προτίμωσιν από
την Κεφαλληνία και την Ίθκη.

Ο Georges Callima-
nopoulos, ο Constantin Spano-
poulos και ο Peter Roussos, S)S Hel-

lespont, Messers Topos Mares, Palais
de la Scala, Monte Carlo, Principauté
de Monaco, ζητούν αλληλογραφία
με Έλληνίδες απ' όλον τόν κόσμο,
με σκοπό τό γάμο.

Ο Vittorio Cosimo,
Via S. Gennaro al Vomero 5, Presso
Carbone, Napoli, Italia, ζητεί αλλη-
λογραφία με νέες της Ελλάδος
στην ελληνική, ιταλική, γαλλική ή
ισπανική γλώσσα.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Οι κάτωθι στρατιώτες μας
ζητούν αλληλογραφία με Έλ-
ληνίδες: Άντώνιος Κυθέλλος,
Κ.Ε.Ν. Καλαμών, 2ος Λόχος, Σ.
Τ.Γ. 909 Δ. Ίωάννης Καραγιαννί-
δης, 710 Τ.Μ., Σ.Τ.Γ. 916. Στέρ-
γιος Μαυροβιτάς, Φ.Σ.Α.Π.Π.,
Β.Σ.Τ. 902. Σταύρος Ίωάννου
και Χρήστος Σάλας, 605 Τ.Π.,
2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 920Γ. Δημή-
τριος Κινικλής και Δημή-
τριος Αντωνιάδης, Δ.Δ., Β. Δ.
Μάχης, Σ.Τ.Γ. 913Γ. Γεώργιος
Χαραλάμπους και Πέτρος Καλαμά-
κης, Κ.Ε.Ε. Μ.Π.Α., Σ.Τ.Γ.
909Α.

Υπαίκοι Άριστειδης
Σγουρδαίος, Κωνστ. Μπα-
τώνης, 186 Π. ΠΑΡ., Β.Σ.Τ. 902.
Υπαίκοι Ίωάννης Μαυράκης και
Λάκης Οικονομίδης, 399 Σ.Κ.Α.,
Τμήμα Ασυρμάτων, Σ.Τ.Γ. 913Γ.
Βάσος Νικολαΐδης, Ίω-
άννης Κοτσούμπας και Γεώργιος
Παπακώστας, Κ.Σ.Π.Α., Ουλαμός
Αρμάτων, Β.Σ.Τ. 910. Δημήτριος
Σερδέτος, Κ.Ε.Τ.Ε.Σ., 4ος Λό-
χος, Β.Σ.Τ. 902. Αέροτος Καν-
αρός, Κωνστ. Μαστόπουλος, Ανα-
στάσιος Μαχάρας, Γεώργιος Ίε-

τρού και Γεώργιος Σερνικός, 566
Τ.Π., Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 916Β.

Ίωάννης Ζαρείφης, 607
Λόχος Διοσέως, Δ. Διοσέως, Σ.Τ.
Γ. 920Α. Λοχίας Μιχαήλ Λαγου-
διανάκης, Π. Χατζηπέτρος και
Λάμπρος Παππάς, 605 Τ.Π., 3ος
Λόχος, Σ.Τ.Γ. 920Γ. Παναγ.,
Αργυροπούλου, Ίωάννης Κανελλό-
πουλος, Μάριος Γιαννακάς, Μιχα-
ήλ Αλεξόπουλος και Γεώργιος Χα-
τζηφορμίδης, 399 Σ.Κ.Α., Δια-
χειρίσιος Υλικού, Σ.Τ.Γ. 913Γ. Α-
ναστάσιος Παππάς, 4ος Λόχος, Κ.
Ε.Τ.Ε.Σ., Β.Σ.Τ. 902. Έλευ-
θέριος Αμύτης, 721 Τ.Μ., 1ος
Λόχος, Αργυροτόλιον, Κεφαλληνία.

Αλέξ. Θεολόγος, Σχολή
Μηχανικού, Λόχος Έκπαιδευτών,
Σ.Τ.Γ. 909. Σταύρος Πιταϊδιανός
και Νικόλαος Κοντονίκης και Δη-
μήτριος Αγγελόπουλος, 203 Ε.Τ.
Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 922. Βασι-
λείος Καραγιαννάκης και Γεώργιος
Σπανός, 399 Σ.Κ.Α., «Ίλη Δ»
σεως, Σ.Τ.Γ. 913Γ. Νικόλαος
Καζαντζίδης, 399 Σ.Κ.Α., Ε.
Σ.Ε., Σ.Τ.Γ. 913Γ. Φραντζής
Μαρβάς, 399 Σ.Κ.Α., «Ίλη Δ»
σεως, Σ.Τ.Γ. 913Γ. Δημήτριος Για-
νόπουλος, Γ.Δ.Ι. Μεραρχίας, Σ.Τ.
Γ. 919.

Βασίλειος Μεϊδάνης,
398 Σ.Κ.Α., Ε.Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 902.
Ρωμανός Παπαδόπουλος, Κ.Ε.
904. 6ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902.
Β.Ο.Π., 6ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902.
Υπαίκοι Νικόλαος Παπαγιάννης,
Γεώργιος Χολέτσας, Δημήτριος Πα-
λαχίου και Γεώργιος Περλιανός,
Κ.Ε.Ν.Π., 8ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 927.
Κων/νος Διανερτάκης και Κων/νος
Χριστοπούλης, Κ.Τ.Ε.Σ., 4ος
Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Υπαίκοι
Γεώργιος Μίχος (20 χρό-
νων), 399 Σ.Κ.Α., «Ίλη Δ», Σ.
Τ.Γ. 913Γ. Ίωάννης Καμπύλης,
Τ. Γ. 913 Σ.Π. Ρίμνι, Σ.Τ.Γ. 912
Α. Νάκης Αργυροπούλου, 2500
Μονάς, Β.Σ.Τ. 902. Υπαίκοι
Έμμανουήλ Παπαδάκης, Στυλίου
νός Ανδριανάκης και Γεώργιος
Ποθουτάκης, Κ.Ε.Ν. Καλαμών,
2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909Α.

Νικόλαος Ντάλας, Άλέ-
ξανδρος Γούναρης, Γεώργιος Λα-
μπούλας, Κων/νος Ευθυμιάδης,
Βασίλειος Γαϊκός, Βασίλειος Πε-
τσάκης και Ίωάννης Σμυρναϊός,
785 Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 901. Γρηγό-
ριος Κανελλόπουλος, Κ.Ε.Ν. Κα-
λαμών, 4ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909Α.
Εύαγγελος Σαφάκης, 809
Μ.Α.Μ., Σ.Τ.Γ. 919Β. Λοχίας Πε-
λοπίδας Γεωργίου, Βασίλειος Σα-
μώπουλος, Τηλέμαχος Φώδης και
Χρύσανθος Καλομοίρης, 507 Τ.Π.,
32 Λόχος, Σ.Τ.Γ. 912Α.

Ζοζέφ Γκερτσίκωφ, 391
Α)Τ Μονάς, Β.Σ.Τ. 903. Χρή-
στος Χαροπούλος, 497 Τ.Δ., Λό-
χος Διοσέως, Σ.Τ.Γ. 913. Λάκης
Οικονομίδης, Τάκης Μαυράκης,
Στάκης Πολυχρονίδης και Βασί-
λειος Τριανταφυλλίδης, 399 Σ.Κ.
Α., Ασυρμάτων, Σ.Π. 913Γ. Ε-
παμεινώνδας Βουλαγας,
398 Σ.Κ.Α., «Ίλη Δ» σε-
ως, Β.Σ.Τ. 904. Ίωάννης Μα-
κός, Λόχος Διοσέως, Κ.Ε.Τ.Ε.Σ.,
Β.Σ.Τ. 902. Λοχίας Γεώργιος Δη-
μητριάδης, 825 Μ.Α.Μ., Σ.Τ.Γ.
908.

Χριστόφορος Μαραμ-
θός, 1ος Λόχος, 625 Τ.Π., Σ.Τ.
Γ. 918Γ. Υπαίκοι Ίωάννης Κασ-
σιός και Τάκης Λαμπρινάκης (20
χρόνων), Κ.Ε.Β.Ο.Π., 3ος Λόχος,
Β.Σ.Τ. 902. Δημήτριος Δημητρί-
ου και Μάκης Λαζάρου, Ν.Α.Τ.Ο.
ου και Μάκης Λαζάρου, Ν.Α.Τ.Ο.
1ης Στρατιάς, Β.Σ.Τ. 904. Λοχί-
ης Ανδρέας Υφαντής, Άνα-
στάσιος Χρυσάκης, Στέλιος Καρα-
δάκης και Νικόλαος Πητσός, 582
Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 918Γ.
Χρήστος Χατζηαναστασίλ, Β.Σ.
Ευελπίδων, Λόχος Διοσέως, Σ.
Τ. 920.

Νικόλαος Βεργιτίης,
512 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914.
512 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914.
512 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914.
512 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914.
512 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914.

Νικόλαος Βεργιτίης,
512 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914.
512 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914.
512 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914.
512 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914.
512 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914.

Νικόλαος Βεργιτίης,
512 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914.
512 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914.
512 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914.
512 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914.
512 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914.

Νικόλαος Βεργιτίης,
512 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914.
512 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914.
512 Τ

Οι Δωδιάδες ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Προποζισιόνες

Ντοναλντ, καμάρι, και καύχημα είχε δ-
λο, το σόι και το συγγενολόι, όταν γεννή-
θηκε η Έφταλία στην Σμύρνη. Εκεί πρω-
τοστάθηκε, και πρωτομίλησε «Ντά...
ντά!...», εκεί ξετινάχτηκε, μεγάλωσε και
πρωτονόησε να βράζει το αίμα της. Κι,
είδε δόξες, γνώρισε γιουρούσια και γκιου-
λέσια.

— Ντροπή σας, παλινόμαντραχάδες!
φώναζε η συγχωρεμένη ή μάνα τη στους
γιαδουκλούδες, που την
κορτετζάρανε και πιάνω-
νε τα πόστα στο ντουρ-
σέκι.

Κουίστρα, λυγίστρα
και τσακίστρα, τσουρού-
φλησε τζιγέρια, ήκαψε καρδιές,
σπάθισε με τα μάτια
της, κοιονάρισε, ήπα-
σε κέφι, δούλεψε μπου-
λουκι το αντορατόροι,
που γκουστουρούσανε,
κουτουρτζίζανε, δερνόν-
τουσαν και γδερνόντου-
σαν για χατήρι τη
μπρός στο παραθύρι τη,
της κάνανε πατινάδες,
της ρίχνανε πουλούδα.

— Αυτά είναι χαιρε-
τισμός της νιότης στην ομορφιά! ήλεγε η
δασκάλα του μαχαλά. Ο θορίαμός της,
τραγουδι γέννης:

«Για το Έφταλίας το θέλημα
πάει κι ο φονήας Πλημμέλημα!...»

Κι' όταν με χρόνια ήβγαλε το φρονιμί-
τη, υπέφερε πάρα πολύ. Και το ήλεγε πάλι
η δασκάλα:

— Η φρόνησις είναι πηγή πόνων που
θάρθουν με τη σειρά τους. Σήμερα στο
στόμα, μετά λίγα χρόνια στην ψυχή...

Και νά, τώρα θυμήθηκε τα προφητικά
λόγια της δασκάλας της. Μέρα μεσημέρι
σεινάμενη κουνάμενη προχτές σ' ένα δρό-
μο στον αβαλό της Αθήνας, που περνούσε
σαν φεργάδα, σαν νταρνάνα, την πλη-
σίασε ένας μουρτάρης, το έδειξε μάτσο
τά χιλιάρκα και τη ψιθύρισε:

— Πάμε μιά βόλτα!...

— Μωρέεεε! ξεφώνισε η Έφταλία. Έ-
χω τίποτα το σουπελιδικό για να μου κά-
νης τέτοιες προποζισιόνες; Θα σηκώσω την
τσάντα μου...

— Τίποτ' απολύτως δεν θα κάνης, της
είπε ένας ηλικιωμένος περαστικός κυριός,
γιατί η μαύρη αγορά, ο πόλεμος με τα εύ-
κολα κέρδη και την αίσχροκέρδεια φέρανε
αυτή την κατάστασι... Μπορεί στη Σμύρ-
νη να σε θαυμάζανε, ν' αναστενάζανε, με-
ρες, μήνες, και χρόνια. Σήμερα εδώ οι
καταφερτζήδες που χαρήκανε λεφτά, αντί
ντεκλαρατιόνες, σου προτείνουν χιλιάρι-
κα. Απλοποίησης και συντομία... Σούκα-
νε την προσφορά, απορρίφθηκε, γλύτωσε!
Νάσαι, λοιπόν, ευχαριστημένη, όσο συν-
τομώτερη είναι η ενόχλησι, τόσο το καλύ-
τερο.

Μα η Έφταλία άρδουτι, μπορούτι, ξεφώ-
νισε:

— Και το ρεζιλήκι, ο εξευτελισμός;

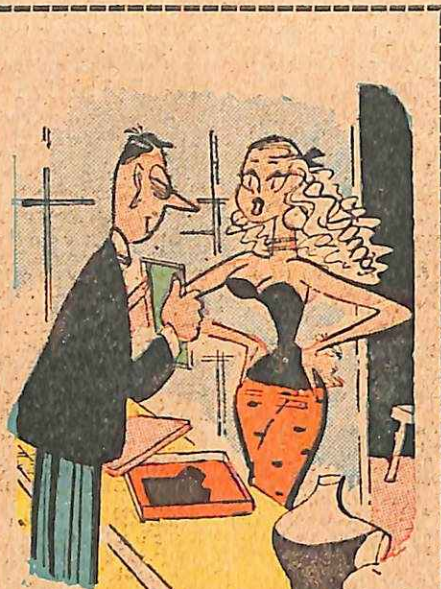
— Δεν υπάρχει εξευτελισμός! Ο Α-
νατολίτης που γύρευε μπατούρμα στην
οδό Σταδίου δεν εξευτέλιζε το κατόστημα,
απλώς ήκανε λάθος την διεύθυνσι...

Μα η Έφταλία συνέχισε γιναινά:

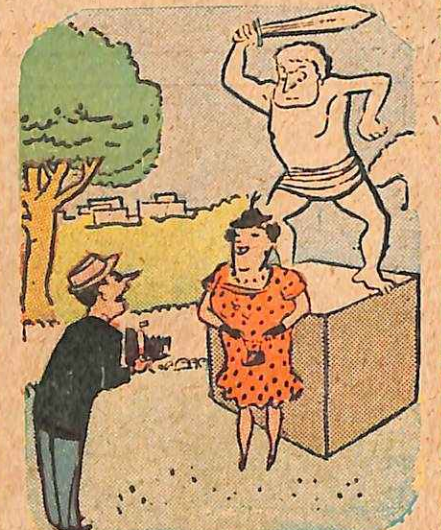
— Εγώ ξέρω πως ούλοι αυτοί οι πλού-
σιοι μαυραγορίτες ρισκάρουν με τέτοιες
προποζισιόνες, κι' ως προσέχουν τα κεφα-
λία και τα κεφάλαια τους!

Κι' έφυγε μεγαλόπρεπη.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Περιττός ο καθρέφτης!
Από τα μάτια σας καταλαβαί-
νω πως το μαγιώ αυτό μου πη-
γάνει...

— Οά είναι, γυναικούλα μου,
ή καλύτερη φωτογραφία, που
σου έβγαλα μέχρι σήμερα!...

Χωρίς λόγια

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ της θερμοκρασίας

Ο άνθρωπος κατέρωσε να φθάση στα
100 εκατ. βαθμών

Οι Ρώσοι επιστήμονες, διοικητές
ηλεκτρικού ρεύμα υψηλής τάσεως ο' ένα
αέριο δευτερίου, κατέρωσαν να παραγά-
γουν την δούληπτη για το μυαλό μας
θερμοκρασία των 100.000.000 βαθμών Κελ-
σίου (εκατονταδύσμου).

Από τ' άλλο μέρος, δεν μας υπολεί-
πονται παρά μόνον 44 δεκάκις χιλιοστά,
για τα φτάσμε στο απόλυτο μηδέν, που
είναι ο θάνατος της ύλης (ή ύλη, με τη
μορφή τουλάχιστον που μας είναι γνω-
στή, προϋποθέτει κίνησι μορίων, που με
τη σειρά της παράγει θερμότητα).

Άλλα να μερικοί αριθμοί που θα σας
επιτρέψουν να εξοικειωθήτε με τις θερ-
μοκρασίες:

ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΕΣ ΥΠΕΡ ΤΟ ΜΗΔΕΝ	
Βαθμοί του εκατονταδύσμου (Κελσίου)	
Μεγίστη επιτευχθείσα από τον άνθρωπο	100.000.000
Μερικών αστρών	25.000
Του κεραυνού	20.000
Από την έκρηξι του υγρού αέρος	7.088
Της επιφανείας του ήλιου	6.000
Του κέντρου της γης (υποτι- θεμένη)	6.000
Του από τουγκοτένιο ούρια- τος των ηλεκ. λαμπτήρων	2.800
Του φωταερίου για οικιακή χρησι	1.700
Της φλόγας ενός σπρίτου	1.550
Της λάβας των ήφαιστων	1.500
Των κινητήρων βενζίνης	1.000
Του σιδήρου που κοκκινίζει στη φωτιά	1.000
Του καπνού που καίει μέσα στο τσιμπούκι	750
Ένός πυραύλου που φτάνει σε ύψος 400 χιλιομ. (θερμοκρα- σία των εξώτ. τοιχωμάτων)	647
Του καπνού ενός αναμμένου ταιγάρου	600
Των κινητήρων Ντιζελ	600
Της επιφανείας του Έρμου, που είναι ο πλησιέστερος πλανήτης στον ήλιο	350
Του λαδιού στο τηγάνι	300
Του φούρνου που ψήνει το ψωμί	250
Μεγίστη του ηλεκτρικού σιδε- ρου για σιδέρωμα	230
Μεγίστη στην οποία μπορεί ν' αντέξη ο άνθρωπος (ατόν αέρα)	128
Του ημισφαίριου της σεληνης που είναι γυρισμένο προς τον ήλιο	120
Του νερού που βράζει	100
Του καπνού του ταιγάρου	88
Σε βάθος 6548 μέτρων μέσα στη γη	80
Της έρημου του Λούτ στην Περσία (μεγίστη της επιφα- νείας της Γης)	59
Σε βάθος 2300 μ. (μεταλλεία)	50
Μεγίστη ενός υγρού στην ο- ποιαν αντέχει ο άνθρωπος θερμοκρασία από την οποία αρχίζει ο πόνος	48
Μεγίστη του ανθρώπινου σώ- ματος (ήπαρ)	45
Μέση του ανθρώπου	40
Μεγίστη της επιφανείας της θαλάσσης (Περσ. κόλπος)	37
Της θαλάσσης στα 1000 μ.	35
Στον πυθμένα του βαθύτερου σηπλάου (728 μ.)	4,5
Του νερού στο βάθος των με- γάλων λιμνών	4
Θερμοκρασία στην οποία πα- γώνει το νερό	0
ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΕΣ ΥΠΟ ΤΟ ΜΗΔΕΝ	
Θερμοκρασία στην οποία πα- γώνει το κρασί	4,4
Έλαχιστη στο εσωτερικό ενός ψυγείου	10
Του παγωτού	10
Θερμοκρασία από την οποία αρχίζουν να παγώνε	18
Μέση των Πόλων	38
Του αέρος σε ύψος 20 χλμ.	50
Έλαχιστη της Γης (Σιβηρία)	78
Του ημισφαίριου της Σεληνης που δεν βλέπει τον ήλιο	150
Του υγρού αέρος	190
Της επιφανείας του Πλούτωνος που βρίσκεται στη μεγαλύτε- ρη απόστασι από τον ήλιο	240
Του υγρού υδρογόνου	252
Των διαπλανητ. διαστημάτων	272
Μεγίστη επιτευχθείσα από τον άνθρωπο	273,1356
Απόλυτο μηδέν	273,14

Αγαπημένη καρδιά

ΕΣΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΤΑΝ η «Εταιρία Επιστημονικών Έρευ-
νών» αποφάσισε να με στείλη στις πολι-
κές χώρες για να μελετήσω τη ζωή των
Έσκιμων, ήρθε μαζί μου κι' η γυναίκα μου, η Τζόαν.
Αδίκαια προσπάθησα να την πείσω πως δεν θ' άντεχε σε τόσες
ταλαιπωρίες και στερήσεις.

Ήταν πολύ μορφωμένη. Είχαμε δυο χρόνια παντρεμένοι, και την
αγαπούσα πάντα όσο και την πρώτη βραδυά που γνωριστήκαμε.
Μα είχε τρομερό πείσμα κι' ένα χαρακτήρα κάπως επιπόλαιο.
Τελικά, αναγκάστηκε να υποχωρήσω στην επιμονή της και να
την πάρω μαζί μου.

Στο ταξίδι γνωριστήκαμε με τον Τζέρυ. Έλεγε πως ήταν
κυνήγις. Ήμένα όμως μου φάνηκε μάλλον παλινανθρωπος και
τυχοδιώκτης. Είχε συμπαθητικά χαρακτηριστικά, αλλά τα σκλη-
ρά μάτια και το τετράγωνο σαγόνι του φανέρωναν τον τύπο
που δεν σταματάει μπροστά σε κανένα εμπόδιο.

Όσο κι' η γυναίκα μου επέμενε πως ήταν εξαιρετικός σύν-
τροφος και πως ήμαστε τυχεροί που θα τον είχαμε μαζί μας...

Όταν φτάσαμε στο χωριό των Έσκιμων, όπου θα μέναμε,
βρήκα τα πράγματα χειρότερα απ' ό,τι τα περίμενα. Θα κατοί-
κούσαμε σ' ένα «Ιγκλου» σκεπασμένο με πέγο και θα τρεφό-
μαστε με κρέας φώκιας — γιατί οι κονσέρβες μας ήταν ελάχι-
στες. Για μένα, δεν μ' ένοιαζε και τόσο. Είχα ζήσει κι' άλλους
στις πολιτικές χώρες κι' είχα γερό οργανισμό. Μα πως θ' άντεχε
στη λεπτήλεπτη Τζόαν, σ' ένα περιβάλλον τόσο άταίριαστο με τις
συνθήκες και το χαρακτήρα της;

Μ' εκνεύριζε εξ' άλλου η αναγκαστική συγκατοίκια με το
Τζέρυ. Για την ακρίβεια, αυτός έμενε σ' ένα «Ιγκλου» δίπλα στο
δικό μας, όλη την ημέρα όμως ήμουν υποχρεωμένος να τον
ανέχωμαι ανάμεσά μας. Θα τον έδιωχνα με τις κλωτσιές, αν ή
γυναίκα μου δεν εβρίσκε κάποια διασκέδασι στη συντροφιά του.

Συνθησυχάζει να τη θαυμάζουμε, είχε βρεθεί ξαφνικά χωρίς
θαυμαστές, κι' αυτό της έκανε περισσότερο κακό κι' απ' το τρο-
μερό κρύο.

Εβλεπα πως ο Τζέρυ την τριγύριζε μ' άτεχνα και χοντρο-
κομένα κομπλιμέντα και δεν μπορούσα να καταλάβω πως του
χαμογελούσε κι' ευχαριστιόταν με την παρέα του...

Εγώ τον αντιπαθούσα ολοένα περισσότερο. Ήμουν αναγκα-
σμένος να λειπω συχνά, για να συμπληρώσω τις μελέτες που
μου είχαν αναθέσει. Κι' όταν γύριζα και τους εβρίσκα να κου-
θεντίζουμε και να γελάμε κοντά στη θερμάστρα, ένοιωθα ν'
ανεβάζει το αίμα στο κεφάλι μου...

Είχα βρει μιά νέα Έσκιμω, για να συγυρίξω και να μας μα-
γερεύη το κρέας φώκιας και τα ψάρια που τρώγαμε κάθε μέρα.
Ήταν 16 χρονών κι' είχε μείνει κι' ένας κήρυς. Ο πατέρας της
ήταν ένας άρραβωνιάς πριν ακόμα κλείση τα 4, κι' όταν έγινε
13 χρονών την παντρεύε. Μα, πριν από ένα χρόνο, μιά άκου-
σα είχε κατασπαράξει τον άντρα της. Κι' επειδή δεν ήθελε να
ζαναπαντρευτεί, ζούσε μονάχη της από τότε.

Είχε ένα δύσκολο όνομα, που δεν κατάφερα να το προφέρω
σωστά. Ήξερα όμως πως σήμαινε «Αγαπημένη καρδιά», και τη
φώναζα έτσι.

Δεν ήταν μορφωμένη, τα μάτια της όμως είχαν μιά τρυφερή έκ-
φρασι, τα δόντια της ήταν γερά και κάτασπρα, κι' όταν έδωζε
το γούνινο σκούφο της τα μαύρα και λευκά μαλλιά της εκσφι-
ζαν μιά μεταλλική ανταύγεια.

Αντίθετα, η Τζόαν είχε γίνει χάλια. Το δέρμα και φρέσκο
δέρμα της είχε ξεραθεί. Τα μάτια της κοκκινίζουν απ' τους κα-
πνούς της λάμπας και της θερμάστρας. Τα μαλλιά της πέφταν
ακτινίστα στους αδυνατισμένους ώμους της.

Νευρίαζε με το παρσιμυρό και μου φώναζε να φύγουμε απ'
αυτή την «κόλασι». Μα δεν μπορούσα ν' αφήσω τη δουλειά μου
στη μέση...

Όσο για το Τζέρυ, ήταν ανυπόφο-
ρα πρόστυχος, στα λόγια και στις χει-
ρωναμίες του. Μα η γυναίκα μου τα-
βρίσκει όλ' αυτά χαριτωμένα και πρω-
τότυπα.

Μονάχα η «Αγαπημένη καρδιά» με ήσυχαι-
ε, όπως τα νεύρα μου καλυαρίζαν. Με βοηθούσε μιά ματιά τόσο ήρε-
μη, μιλώντας μου για τη ζωή της φυλής της. Κι' έθε πρώτ' ευ-
λόγες και τα ρούχα μου στεγνά. Μια μέρα που την ευχαρί-
στοσα για το ενδιαφέρον της, με κύτταξε παράξενα, έσκυψε
το κεφάλι της κι' έφυγε χωρίς να μου απαντήσει...

Ένοιωθα να γεννιέται μέσα μου ένα τρυφερό αίσθημα γι'
αυτό το μισοάγριο πλάσμα, κι' η φωνή μου άλλαζε όταν πρό-
φερα τ' όνομά της. Ήταν αληθινά «Αγαπημένη καρδιά» για μένα.

Ο χειμώνας γινόταν όλο και πιο βαρύς. Οι φώκες λιγόστευ-
αν. Ήξερα πως οι Έσκιμωις περίμεναν να περάσουν τα κο-
πάδια των «Καριμπού», για ν' αρχίσουν το κυνήγι.

Ένα πρωί όμως που ξυπνήσα, δεν άκουσα γύρω μου τις συνη-
θισμένες φωνές των παιδιών και τα γαυγίσματα των σκυλιών.
Βγήκα έξω κι' αντίκρισα με τρόμο τις άδειες καλύβες. Οι ι-
θαγενείς είχαν φύγει! Έμπερξα μιά φωνή απελπισίας. Θάνηκε
τότε η «Αγαπημένη καρδιά».

— Φύγαμε... μου εξήγησε. Ο μάγος έλεγε πως φταίγατε σεΐς
που δεν πέρασαν τα «Καριμπού». Γι' αυτό να κυνηγήσουμε άλλο.

— Εγώ γιατί δεν πήγες μαζί τους; τη ρώτησα με άπορία.

— Εγώ θα μείνω! Ψιθύρισε, και χαμήλωσε τα μάτια της.

Μια πρωτόγονη αγάπη με πλημμύρισε, και την έσφιξα στην
αγκαλιά μου. Μα, τη στιγμή εκείνη, άκουσα την εβρυνή και
θυμωμένη φωνή του Τζέρυ:

— Μήπως σ' άνησυχώ, πιτσουνακία μου; Έδώ κινδυνεύουμε
να πεθάνουμε, και σεΐς μου ζαχαρώνεις!

Η Έσκιμω μου ξέφυγε κι' έτρεξε να κρυφτεί. Άγριοκύτα-
ξα το Τζέρυ. Μα δεν ήταν κατάλληλη η ώρα για τσακωμούς.

Έπρεπε ν' απορρίπταμε τί θα κάναμε. Εγώ είχα μερικές
κονσέρβες και λίγο κρέας. Αυτός δεν είχε τίποτε, αλλά θα
μας έκανε τον οδηγό.

Ξεκινήσαμε άμεσα προς το Νότο. Το χιόνι μας στράβωνε,
ο αέρας μας έκοβε την ανάσα, το κρύο μας μούδιαζε. Το
βράδυ μείναμε σ' ένα πρόχειρο καταφύγιο από χιόνι.

Τη δεύτερη μέρα χειρότερασαν τα πράγματα. Η Τζόαν σκό-
νταζε κι' έπεφτε κάθε τόσο κι' έδραζε τα κλάματα...

Σε τέσσερες μέρες, είχαμε διανύσει μόλις το ένα τρίτο της
αποστάσεως, και τα τρόφιμά μας κόντεναν να τελειώσουν.

Μάλιστα διεκώσ με το Τζέρυ, που ήθελε να τρώη περισσό-
τερο απ' όλους και φερνόταν περιφρονητικά στη μικρή Έσκι-
μω. Δεν μας μένανε παρά λίγες κονσέρβες, κι' αποφασίσαμε
ν' ανοίγουμε μιά κάθε μέρα.

Το βράδυ εκείνο, αποκοιμήθηκα βαρεία απ' την κούρασι. Με
ξύπνησε μιά δυνατή φωνή. Πεταχτικά πάνω κι' είδα το Τζέρυ
να χτυπά την ίθαγενή, που προσπαθούσε να του πάρη απ' το
χειρί ένα σάκκο. Η γυναίκα μου κύτταξε, αμήλητη.

— Άρπασε το σάκκο κι' έμεινε ακίνητος. Άνοιξε το σάκκο.
Είχε μέσα όλες τις κονσέρβες. Ο Τζέρυ κι' η γυναίκα μου
είχαν συμφωνήσει να φύγουμε και να μας αφήσουν να πεθā-
νουμε τις πείνας. Μα η Έσκιμω είχε καταλάβει τα σχέδιά
τους και περσφύλαγε. Αυτή μ' έσωσε!

Εσπρώξα με το πόδι μου το Τζέρυ και τον άκουσα να βογ-
γάν. Η γυναίκα μου είχε μαζεψή σε μιά γωνιά και με κύτ-
ταζε τρέμοντας. Δεν ένοιωθα τώρα γι' αυτήν άλλο από πεί-
ρα φρόνιμη. Εβγάλα απ' το σάκκο τις μισές κονσέρβες και της είπα:

— Είμαι λιγότερο σκληρός από σένα. Σ' αφήνω αυτές τις κον-
σέρβες και το Τζέρυ. Καλή τύχη!

Και, παίρνοντας απ' το χέρι την «Αγαπημένη καρδιά», βγή-
κα απ' το «Ιγκλου»...

Σήμερα ζω ευτυχισμένος μαζί της. Η γυναίκα μου κι' ο φίλος
της δεν κατορθώσανε να φτάσουν ποτέ στα κατοικημένα μέρη
του Νότου, που μας δέχτηκαν μιά βδομάδα αργότερα, μισοπε-
θαμένους απ' το κρύο και την πείνα.

Τ. ΤΖΙΑΜΠΕΡΤ

Παίρνοντας απ' το χέρι την «Α-
γαπημένη καρδιά», βγήκα από το
«Ιγκλου»...

Ανατολίτικο

ΧΙΟΥΜΟΡ

Παλληκάρι της φακής

Ο Ναστραδίν είχε πολλά κουσούρια, κατάφερε όμως να τα κρύψει όλα, μια χαρά και μάλιστα να καμώνεται πως είναι γεμάτος προτερήματα.

Έτσι και με την παλληκαριά του. Αφού δεν είχε πάει ποτέ του σε πόλεμο ή αδέσφορος κι' ούτε στρατιώτης ακόμη είχε ντυθεί, καθότανε άρρες στον καφενέ του χωριού και διηγότανε φανταστικές ιστορίες για τα πολεμικά του κατορθώματα.

Καλά, τζάνουμ, Ναστραδίν, εσύ όταν δής σήμερα κι' ανοίγει καμιά μύτη, λιποθυμάς... του λέγανε μερικοί που τον ήξεραν καλλίτερα. Πώς μπορούσες, λοιπόν, τότε να σκορπίζης με τη σέσουλα το Χότζα;

Μά ο Χότζας δεν τ'άγανε με κάτι τέτοια. Αμέσως άγγριε θάλωνε το μάτι του κι' απαντούσε μ' ετοιμότητα:

— Δεν φταίτε σεις! Του λόγου μου φταίω και μάρτυς μου ο Άλλάχ! Για να καθίσω μαζί σας τόσα χρόνια, κατάντησα κι' εγώ πονόψυχος και κακομολής...

Κι' εξακολουθούσε κατόπιν να εξιστορήσει τα κατορθώματά του στον πόλεμο...

Έτσι κατάφερε ο Ναστραδίν να κρύψει τα κουσούρια του και να φαίνεται άλλος άνθρωπος στα μάτια του κόσμου.

«Καλλίτερα άλλος νάσαι κι' άλλος να φαίνεσαι! Είλεγε από μέσα του ο Χότζας. Οι άνθρωποι είναι κακοί, αλλά δεν μπορούν να σε βλάψουν, όταν δεν ξέρουν σε τι δόλωμα τσιμπάς...»

Και την αρχή του αυτή ο Ναστραδίν δεν την άφηνε ούτε στο ίδιο του το σπίτι. Ακόμη και στη γυναίκα του, τη Φατίμη, περνούσε για παλληκάρης και έντεχνος (φασαρία).

Μιά μέρα, λοιπόν, εκεί που σιγορίζε η Φατίμη το κανάκι της, βρήκε μέσα σ' ένα παλιό κασόνι ένα σκουριασμένο ντουφέκι. Τρομαγμένη τότε φώναξε το Χότζα και του είπε με σδυμένη φωνή:

— Τι είναι τούτο το πράμα, άντρα μου; Τι τα θέλεις τέτοια παληοσιδερίκα στο σπίτι μας; Πέταξε το γρήγορα! Έσύ είσαι νοικοκύρης άνθρωπος!

Μά ο Ναστραδίν, χωρίς να πη τίποτα, κτύπησε από πάνω ως κάτω τη γυναίκα του με περιφρόνηση και σηκώθηκε να φύγει.

Για τ' όνομα του Άλλάχ, Χότζα μου, που πάς και μ' αφήνεις μέσα στο σπίτι μόνη μου μ' αυτό το ντουφέκι;

Σώπα πιά, φοβετιάρα γυναίκα, γιατί βαρέθηκα να σ' ακούω!... της αποκρίθηκε ο Ναστραδίν και της έριξε πάλι ένα περιφρονητικό βλέμμα.

Μά, άντρα μου, δεν μπορώ να είμαι ήσυχη, όσο βλέπω αυτό το ντουφέκι εδώ μέσα!... έκουσε πάλι η Φατίμη.

Αδιάφορος όμως ο Χότζας για την τρομάρα της γυναίκας του, σηκώσε υπερήφανα το κεφάλι του και της είπε:

— Αδύνατον, γυναίκα! Το ντουφέκι θα μείνει εκεί που βρίσκεται, γιατί είναι κειμήλιο. Αυτό κάποτε μούσωσε τη ζωή.

Μά η Φατίμη που έτρεμε ολόκληρη από το φόβο της, τ' είχε χαμένα, γιατί δεν καταλάβαινε τίποτα. Μια γιατί δεν ήξερε τί πάει να πη κειμήλιο, και δεύτερο, γιατί δεν θυμότανε το Ναστραδίν να είχε ποτέ του πολέμισε!...

Ο Χότζας όμως όλο κι' έριχνε λάδι στη φωτιά:

— Κάποτε, γυναίκα, ήμουν χωρίς παράδες κι' είχα να φάω μέρες. Δουλειά δεν είδισκα. Κάνενας δεν μούδινε τίποτα. Τότε αυτό το παληοσιδερίο, που βλέπεις, μούσωσε τη ζωή...

— Τι; Άσπετες κανέναν, άντρα μου; τον ρώτησε η Φατίμη.

Μά ο Ναστραδίν, που άρχισε πιά να τη λυπάται, έσκασε στα γέλια και της αποκρίθηκε:

— Που κουράγιο για τέτοια δουλειά, ανόητη γυναίκα!... Απλούστατα, τ'όβλα ε-νέγυρο και βόλεψα για κάμποσο την κατάστασι...

Κι' ύστερα πρόσθεσε στην τρομαγμένη Φατίμη:

— Λοιπόν, σε το έχει που βρίσκεται, γιατί κατά πως πάνε τα πράγματα, μπορεί να μας ξανασώσει τη ζωή!

Τα βάσανα του Καραμπέτ

Η ΛΕΠΤΗ

Κουζούμ τί ήταν τούτο μπέ! Βαί, βαί, βαί! Έγώ λιγνές υναίκες δεν με άρεσσαν πολύ, έ-γώ — με ήξερες, γαβρούμ — το παχουλές υναίκες προτιμημένος έκανώ. Άμμμα τούτο έ-δα το πιράμμα, άλλο πιράμμα ήτανε! Τί να σέ πώ.

Εκεί στο Άκαδεμία, μεσημέρι ήτανε, δου-λειά είχα, άμα όλα τα άφισα και από πί-σα παρμένο τ'έκανα! Άμάν! Ύναίκα ήταν τούτο, γιάχο, γιά ζωγραφιά, μπέ;

Ένα πιρσωνάκι μικρό είχε, και το σωμα-τάκι της πολύ όμορφο ήτανε, λεπτό, λεπτό σαν λουλούδι ήτανε, να μ'ό το Θεός σε λέω! Τί ήτανε τούτο κουζούμ; Τέτοις λεπτό πιράμ-μα, υναίκα ήτανε, κουκλίτσα ήτανε, άγγελος ήτανε, τί ήτανε; Άφού τσελλάθηκα, γαβρούμ, ανταντί;

Τέ λοιπόν από πίσω παίρνω, ιδέλω, στο λεωφορείο του Έδέμ, ούρα περιμένει. Και έ-γώ δουλειά μου άφίνω και στο ούρα σταμα-τημένος ένομαι. Έκείνη μπροστά ιστέκεται, έγώ από πίσω ιστέκομαι. Στην αρχή χίτε δεν μιλούσα, άμα ύστερα χίτε ντέν μιτόρεσα να κρατηθώ.

— Κουζούμ, λέω, τί είσαι εσύ; Ύναίκα εί-σαι, λουλούδι είσαι, άγγελος είσαι, κουκλίτσα είσαι, τί είσαι μπέ;

Αυτό σιγά - σιγά τ'έλεα, χίτε κανείς να μ'ή με άκούη, άμα εκείνη τ'άκουσε και λίγο τ'ό χειλάκια της, ναυογελασμένα έιναν. Ύστε-ρος λεωφορείος ήρθε, μέσα στο λεωφορείο ιμπαίνει και ένώ από πίσω της πηαίνω, κυ-τάζω που καθισμένο θά έταται και έγώ πιλάι τη' καθισμένοι να ένωμαι.

Τέ λοιπόν κάθεται σε μ'ό θέσις και έγώ πι-λάι της άμέσως καθισμένος ένομαι. Τότε πάλι ισκούβω σιγά - σιγά και λέω:

— Γαβρούμ τέτοις λεπτό υναίκα χίτε τ'ά μάτ'οι άλλ' - φορό ντέν είδαν.

Έκείνη πάλι έξω κυττάζει, άμα ένώ ιδέλω τ'ό χειλάκια της πάλι χαμογελασμένα λιγάκι ένωμαι.

— Κουζούμ λέω χίτε ντέν ήβέλω ένοχλη-μένος να σ'έ κάνω άμα ντέν ήμπορά κατημέ-νος να ένωμαι. Συγγνώμη άμα έσένα όσο κυ-τάζ'ο κανείς τόσο τσελλάς έταται.

Έτσι τ'έλεω φοροειόα στο Φάληρο ήπαινε και έγώ σιγά - σιγά κουβεντούλες μου έλεα. Καμμιό φορό τ'ό λεωφορείος στο Έδεμ στα-ματημένος έταται και τ'ό λεπτό υναίκα κατεβαί-νει. Καί έγώ άφύσος από πίσω της κατεβα-μένος ένομαι και λέω:

— Μπάνιο θά έκάνετε, γαβρούμ;

Τέ λεπτό υναίκα χίτε πάλι ντέν μιλάει.

— Γιατί, κουζούμ, ντέν μιλάς;

Τότε ύρίζει και με λέει:

— Τί να πώ;

— Μπάνιο θά έκάνετε, γαβρούμ;

— Ναί μπάνιο, λέει και άμέσως πιροχω-σημένο έταται.

Τότε νίτε άλλο ντέν μιλάς και μαζί της από πίσω τ'ό μπανιέρες κατεβαμένους ένομαι. Έ-κείνη σε μ'ία κομπίνια ιμπαίνει και έγώ μαγιώ ήπαίνω σε μ'ία άλλη κομπίνια γοήγορα γοή-γορα ιμπαίνω. Ινδύναται, μαγιώ έβάζω και ά-μέσως έξω ιδγαίνω και πιριμένω. Τέ λοιπόν σε λιγάκι και εκείνη από τ'ό κομπίνια της με τ'ό μαγιώ ιδγαίνει.

Άμάν Άλλάν! Τί ήταν τούτο κουζούμ! Ά-νάσκελο π'ή να πέσω! Αυτό ντέν ήτανε υναί-κα γαβρούμ! Βαί, βαί,

βαί λίγα κόκκαλα ήτανε, ισκούλος να την έβλεπε άρ-παγμένη θά την έκανε.

— Άμάν! Λέω, έγώ λε-πτή είπα ήτανε, άμα αυ-τό μόνο κόκκαλα έιναι.

Βαί, βαί, βαί τί έπαθα ο μπουνταλάς!

Άμέσως έτρεξα, στο καμπίνιο μου έγύρισα, ντυ-μένος έίνα και όρκο ήπ'η-ρα: Λεπτό υναίκα χίτε π'ό κυτταγμένο ντέν θά έκάνω.

Βαλαά μπιλαά!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Οι ιδιοτροπίες

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Ποιόν άπ' τούς δυο

Τί ήλιθία έρώτησις είναι αυτή, άγα-πητέ μου κύριε; Σ'ας έπιδεικνύνουν ο χα-ζομπάμπας και ή χαζομαμά τ'ό νήπιόν τους, τ'ό ποίον μόλις και μετά βίας κα-τερβάνει ν' άρθρώση μερικές φράσεις και τ'ό λόγου σας, με ένα μειδίαμα πλήρες βλακείας, τ'ό απευθύνετε τήν ά-νόητη έρώτησι που συνηθίζουν ν' άπευ-θύνουν και πλείστοι όσοι άλλοι χαζοί:

— Ποιόν άγαπάς πιο πολύ, μέτρη; Τέ μπαμπά ή τη μαμά;

Ω! τής ήλιθίας έρώτησεως, που εί-ναι ικανή να προκα-λέση άηδία και ά-γανάκτησιν. Πώς; Ρωτάτε γιατί ή έρώ-τησις είναι ήλιθία; Άμ τί είναι; Μήπως είναι σοφή και δεν τ'ό ξέρω; Άπ'ε πού κι' ως πού, άγαπητέ και σαχλέ μου κύ-ριε, έχετε τήν άπαί-τησι από ένα νήπι-ο, ούτε τριών έτών κα-λά - καλά, να καθο-ρίση τ'ό ποσόν τής αγάπης πρὸς έκα-στον τών γεννητόρων του; Καί πρώτα-πρώτα αυτό τ'ό άποκρίσθαι, είναι εις θέσιν ν'ά έννοιση τί είδους άίσθημα εί-ναι ή λεγομένη αγάπη, ώστε να τήν ζυ-γίση και ν'ά κανονίση τ'ά προστά;

Αυ-τό τ'ό πραγματάκι δεν ξέρει άλλο από τ'ό μάμ και νάμ και τ'ά παιχνιδάκια του.

Και ώραία, Σ'ας είπε ότι άγαπάει πιο πολύ τ'ό μπαμπά ή τη μαμά, ό,τι τούρη στο στόμα του. Καί σεις τί κα-ταλάβετε μ' αυτό; Καί τί γίνεται μετά τήν σοβαρωτάτην αυτήν πληροφορίαν πού θά σ'ας δώση; Θά ίκανοποιηθή; Είμαι βέβαιος ότι θ'ά χασκογελάσετε και θ'ά π'ητε:

— Τό άτιμο. Τό μπαμπά άγαπάει περισσότερο.

Η και αντίστροφως. Καί λοιπόν; Τό πιστέψατε; Πιστέψατε, δηλαδή, ότι τ'ό βρέφος έκρινε και σ'ας έδωσε τήν όρθην άπάντησιν; Τί να σ'ας πώ, κύριέ μου. Λυπούμαι γιά λογαριασμό σας και κι-νώ με οίκτον τήν κεφαλήν μου, εις βά-ρος τής νοημοσύνης σας.

Ποιόν άγαπάει, πιο πολύ ο μπέ-μπης! Καί στο κάτω-κάτω έσας τί σ'ας νοιάζει; Όποιον θέλει άγαπάει!

Πώς είπατε; Έτσι ρωτάτε, γιά γού-στο; Σ'αν δεν ντρέπεστε, λέω έγώ. Γιά γούστο, λέει! Κι' έν πρώτοις, κύριε Κουφιοκεφαλάκι, μ'άθετε από μένα πού άντιπαθώ τ'ά παιδιά, ότι αυτή ή άνόητη έρώτησι είναι όλθερία, από παιδαγω-γικής άπόψεως. Μάλιστα. Διότι βάζει στα παιδιά τήν ιδέα ότι κάποιον από τούς δυο πρέπει ν'άγαπάη περισσότερο, ενώ τ'ά τέκνα οφείλουν ν'άγαπάουν έξ ίσου άμφοτέρους τούς γονείς. Έσείς βρίσκετε σωστό αυτό πού'κάνετε, γιά γούστο; Δεν μπορείτε να σκεφθήτε κάτι τ'ό πιο λογικό να ρωτήσετε τ'ό παιδί;

Άν δεν βρίσκετε, τότε βουλώστε το κι' άφήστε το να παίξη τ'ό σιδηροδρομάκι του, πού τ'άγαπάει περισσότερο και από τ'ό μπαμπά και από τη μαμά και από τ'ό νουνό και από τή νουνά και από τή γιγαλιά και από τόν παππού και από τούς θείους και από τίς θείες και άπ'όλο τ'ό σύμπαν. Μην τ'ό τυραννάτε άλλο, γιατί τ'ό θέμα μ'έκνευριζει προσωπικώς και μού προκαλεί τήν άηδία τήν ά-γανάκτησιν.

Πώς είπατε; Τά παραλέω; Αί, άε στο διάολο τότε, ήλιθιε, να μην άρπάσω τ'ό τούμπαλον τ'ό μικρού και στο φέρω στην κεφάλια σου. Γιά να σε μάθω έγώ παι-δαγωγική, παληοτενεκέ ξεγάνωτε.

Πώς είπατε; Τά παραλέω; Αί, άε στο διάολο τότε, ήλιθιε, να μην άρπάσω τ'ό τούμπαλον τ'ό μικρού και στο φέρω στην κεφάλια σου. Γιά να σε μάθω έγώ παι-δαγωγική, παληοτενεκέ ξεγάνωτε.

Πώς είπατε; Τά παραλέω; Αί, άε στο διάολο τότε, ήλιθιε, να μην άρπάσω τ'ό τούμπαλον τ'ό μικρού και στο φέρω στην κεφάλια σου. Γιά να σε μάθω έγώ παι-δαγωγική, παληοτενεκέ ξεγάνωτε.

Πώς είπατε; Τά παραλέω; Αί, άε στο διάολο τότε, ήλιθιε, να μην άρπάσω τ'ό τούμπαλον τ'ό μικρού και στο φέρω στην κεφάλια σου. Γιά να σε μάθω έγώ παι-δαγωγική, παληοτενεκέ ξεγάνωτε.

Πώς είπατε; Τά παραλέω; Αί, άε στο διάολο τότε, ήλιθιε, να μην άρπάσω τ'ό τούμπαλον τ'ό μικρού και στο φέρω στην κεφάλια σου. Γιά να σε μάθω έγώ παι-δαγωγική, παληοτενεκέ ξεγάνωτε.

Πώς είπατε; Τά παραλέω; Αί, άε στο διάολο τότε, ήλιθιε, να μην άρπάσω τ'ό τούμπαλον τ'ό μικρού και στο φέρω στην κεφάλια σου. Γιά να σε μάθω έγώ παι-δαγωγική, παληοτενεκέ ξεγάνωτε.

Πώς είπατε; Τά παραλέω; Αί, άε στο διάολο τότε, ήλιθιε, να μην άρπάσω τ'ό τούμπαλον τ'ό μικρού και στο φέρω στην κεφάλια σου. Γιά να σε μάθω έγώ παι-δαγωγική, παληοτενεκέ ξεγάνωτε.

Πώς είπατε; Τά παραλέω; Αί, άε στο διάολο τότε, ήλιθιε, να μην άρπάσω τ'ό τούμπαλον τ'ό μικρού και στο φέρω στην κεφάλια σου. Γιά να σε μάθω έγώ παι-δαγωγική, παληοτενεκέ ξεγάνωτε.

Πώς είπατε; Τά παραλέω; Αί, άε στο διάολο τότε, ήλιθιε, να μην άρπάσω τ'ό τούμπαλον τ'ό μικρού και στο φέρω στην κεφάλια σου. Γιά να σε μάθω έγώ παι-δαγωγική, παληοτενεκέ ξεγάνωτε.

Πώς είπατε; Τά παραλέω; Αί, άε στο διάολο τότε, ήλιθιε, να μην άρπάσω τ'ό τούμπαλον τ'ό μικρού και στο φέρω στην κεφάλια σου. Γιά να σε μάθω έγώ παι-δαγωγική, παληοτενεκέ ξεγάνωτε.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο έπισκέπτης ήτον ένας καλοντυμένος κύριος, γύρω στα σαραν-ταπέντε χρόνια. Κάθισε στην πολυθρόνα που τ'ό έδειξε ο άστυ-νομικός έπιθεωρητής κι' έπειτα από μικρή διακοπή είπε:

— Ο διευθυντής τ'ό δημόσιου νοσοκομείου;

— Άκριβώς.

— Σε τί μπορώ να σ'ας φανώ χρήσιμος, για-τρέ; ρώτησε ο έπιθεωρητής.

— Ηρβα γιά να παραβώ, άπάντησε ο για-τρέας. Πρίν από λίγη ώρα, σκότωσα τή Τζούλια Ραμιέ μέσα στο χειρουργείο τ'ό νοσοκομείου.

Ο έπιθεωρητής τόν κύτταξε από τ'ό κεφάλι ως τ'ά πόδια. Μήπως είχε νά κάμη με τρελλό;

— Άλλ' όχι, τ'ό ύφος του φαινόταν πολύ ήρεμο.

— Ποιά ήταν αυτή ή Τζούλια Ραμιέ; τόν ρώ-τησε.

— Η άρχινοσοκόμος...

— Καί είπατε πως τήν σκοτώσατε;

«Άρπαξα άμέσως τ'ό νυστέρι και τ'ό έχωσα στο στήθος τής Τζούλιας...»

— Ναί.

— Με ποιά τρόπο;

— Τ'ό βίβια από τ'ό στήθος ένα χειρουργικό μαχαίρι.

Ο θάνατός της ήταν άκαριαός.

Ο έπιθεωρητής νόμιζε πως κατάλαβε. Σίγουρα, ήταν ένα από τ'ά συνηθισμένα δράματα ζ'ηλοτυπίας.

— Σ'ας έπρέδιδε; ρώτησε.

— Όχι, γιά τ'ό όνομα τ'ό Θεού, άπάντησε ο γιατρός. Η Τζούλια δεν σκέφτηκε ποτέ να με προδώσει.

Ο έπιθεωρητής μετάνιωσε πού είχε βιαστή να βγάλη τ'ό συμπέ-ρασμά του.

— Σ'ας παρακάλώ, άφηγηθήτε μου πώς έγιναν τ'ά πράγματα, είπε με ψυχρό τόνο.

— Αυτό θά προσπαθώ να κάμω, άπάντησε ο γιατρός.

Γνώρισα τή Τζούλια πρίν από δέκα χρόνια. Ήταν κοριτσάκι τότε... Σε ρωτάω π'όσο π'όσο ή σκιά μου και, μ'όλο που δεν είχα άριζει ποτέ τ'ό στόμα της γιά να μ'ό μιλήση, γράφει από τήν τσάρα και τ'ό ύφος της πως μ'ά αγαπούσε. Ήμουν τότε μόνο έπιμελής... Δεν άγάπησα ποτέ τήν Τζούλια. Άλλά τί τ'ά θέλετε;... Αυτή ή σιωπηλή άφροσύνη της κολλάκε τόν έγωισμό μου... Πρέπει να προσθέω ότι ή Τζούλια ήταν πολύ όμορφη... Γιά να μην τ'ά πολυλογώ, συνδέθηκε και μπορώ να πώ ότι έγώ βοήθησα τήν Τζούλια ν'ά αναστείλ'η. Τήν έκαμα πρώτη βοηθό τ'ό χειρουργείου και κατόπιν άρχινοσοκόμο. Τά άξες, άλλωστε... Φαντάζεμαι μάλιστα πως ή Τζούλια έινε τόσο καλή στη δουλειά της μόνον και μόνο γιά νά μ'ά ευχαριστήση. Άγρυπνούσε τή νύχτα γιά να διασέη Ιατρικά βιβλία στη βιβλιοθήκη τ'ό νοσοκο-μείου. Ήθελε να τ'ά έξη όλα... Έγώ, ώστόσο, δεν τήν αγαπούσα. Νεμίζω ότι σ'ό τ'ό είπα, δεν είμαι...

— Έγώ άγάπησα μόνο τή Μπλάνς. Ήταν μιά νέα, πού τήν έφεραν μιά μέρα στο νοσοκομείο με μιά κρισι όεία σκωληκοειδίτιδος... Τ'ό έκαμα τήν έγχειρση. Η Μπλάνς κι' έγώ άγαπηθήκαμε από τήν πρώτη στιγμή... Ήταν ή γυναίκα τών όνείρων μου...

— Κατόπιν;

— Καταλαβαίνω ότι σ'ας κουράζω με όλες αυτές τίς λεπτομέρειες, είπε ο γιατρός. Θά προσπαθώ όμως να είμαι πιο σύντομος... Ή

Μπλάνς, τόν καιρό πού τήν έφεραν στο νοσοκομείο, ήταν άρραβωνιασμένη μ'ένα πλούσιο βιομήχανο. Σκεφθήκαμε στην αρχή να φύγαμε μαζί. Άλλά μερικά άπρόοπτα περιστατικά μας έμποδίσαν να πραγματοποιήσουμε τήν άπόφασί μας. Λίγο καιρό άργότερα, ο πατέρας τής Μπλάνς πέθανε, ξερνικά, από συγκοπή τής καρδιάς κι' ή μητέρα της τήν άνάγκασε να παντρευτή τόν άνθρωπο αυτό πού δεν αγαπούσε... Έτσι...

— Μείνατε πάλι μαζί με τή Τζούλια...

— Άκριβώς. Έμεινα και πάλι μαζί με τή γυναίκα πού δεν αγαπούσα...

— Καί γι' αυτό τή σκοτώσατε;

— Όχι. Περιμένετε... Κάνουμε τρία χρόνια να έ-δωθαμε με τή Μπλάνς. Άλλά τήν αγαπούσα πάν-τα... Κι' αυτή έπίσης μ'άγαπούσε... Πρίν από λίγο καιρό, ήρθε έδώ γιά νά κάμη με τρελλό...

— Η παλιά μας άγάπη ξαναζωντανέψε τότε...

— Καταλαβαίνω.

— Ήμουν μετανιωμένος, γιατί τήν είχα άφήσει άλλοτε να παντρευτή αυτό τ'ό βιομήχανο. Κι' ή Μπλάνς έπίσης είχε μετανιώσει, γιατί τόν είχε ά-κολουθήσει. Γιά νά μην πολυλογώ, άποφασίσουμε να διορθώσουμε τ'ό λάθος πού είχαμε κάμει άλλοτε.

Κανονίσαμε, λοιπόν, όλες τίς λεπτομέρειες και ώ-ρίσαμε τήν άναχώρησί μας γιά σήμερα τ'ό από-γεμα. Θά πηγαίναμε στη Νίκαια και από εκεί θά τηλεφωνούσα σ'ένα συνάδελφό μου γιά νά με άν-τικαταστήση στη διευθυνσι τ'ό νοσοκομείου. Η Μπλάνς, από τ'ό άλλο μέρος, θά έκανε γνωστή στον άντρα της τήν άπόφασί της να μην ξαναγυρίση πιά κοντά του.

— Κι' ή Τζούλια; ρώτησε ο έπιθεωρητής.

— Γι' αυτήν πρόκειται να σ'ας μιλήσω. Χθές τ'ό πρωί, μόλις βγήκα από τ'ό χειρουργείο, τήν κάλε-σα στο γραφείο μου και τής έκανα γνωστή τήν άπόφασί, πού είχαμε πάρει με τή Μπλάνς. Τήν βε-βαίωσα ταυτόχρονα ότι θά ήμουν πάντα ένας καλός φίλος γι' αυτήν και τής ύποσχέθηκα ότι θά τής έδωνα ένα ώριμαμένο χρηματικό ποσό τ'ό μήνα.

Η Τζούλια έκλαψε, αναστατώθηκε, αλλά, στο τέλος, τ'ό πένθος π'ήγα στο ξεινοδοχείο, όπου έμενε ή Μπλάνς γιά νά τή πάρω, άνήχηκε να με ακολου-θήση. Είχα τήν έντύπωσι πως έπεφτα από τ'ά σύν-νεφα... Μπορείτε τώρα να φαντασθήτε ποιά ήταν ή ατία πού τήν έκανε ν'άφνιεται.

Ο έπιθεωρητής δεν μίλησε.

— Η Τζούλια!... Μάλιστα, κύριε έπιθεωρητά, ή Τζούλια! Η ήρεμη της με είχε ξεγελάσει... Άκού-στε, λοιπόν, τί έκαμε... Φεύγοντας από τ'ό νοσοκο-μείο, έτρεξε να έρη τήν Μπλάνς και τήν παρακά-λεσε γονατιστή να μ'ά σταρέη στην καταστροφή της.

Άκούτε, κύριε, άπ'καλούσε καταστροφή της τ'ό ότι θά τήν άφηναν, αφού ήεσε πως δεν τήν άγαπούσα!

Τί ήταν, λοιπόν, ή Τζούλια γιά μένα; Τίποτα...

Τό "εγκλήμα" ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΥ

καί λιγώτερο κι' από τ'ό τίποτα!... Γιατί νά ένδιαφερό μ' αυτήν;

— Η Τζούλια δεν ήταν τίποτα γιά σ'ας, άλλ' έσείς όμως, είσατε τ'ό π'αν γιά τή Τζούλια, είπε ο έπιθεωρητής.

— Σκεφτόσαστε και σεις όπως ή Μπλάνς, άπάντησε. «Δεν μπορείς ν'άφήσης τή Τζούλια, πού δεν έχει κανένα άλλον εκτός από σένα...»

Μου είπε. Χάνοντας έσένα, θά χάση ή δυστυχισμένη τ'ό π'αν...»

Μίλησα στη Μπλάνς γιά τ'ά δικαιώματα πού είχε ή αγάπη μας.

Άλλά δεν θέλησε ν'άκούση τίποτα.

Μετάσχινα τώρα γιατί είχα μιλήσει στη Τζούλια, κάνοντας τή σκέψι πως ήταν καλύτερο να είχα μιά τίμια έξηγησι μαζί της. Πώς να φαντασθώ ότι ή Τζούλια θά κατάφερε να συγκινήση τήν Μπλάνς και να τήν κερδίση με τ'ό μέρος της;

— Έφραγα από τ'ό ξενοδοχείο με τή λύπη και τήν άπόγνωσι στην ψυχή.

— Ένωθα πως όλα είχαν τελειώσει πιά γιά τήν Τζούλια... Όταν γύρισα γιά τ'ό νοσοκομείο, ή Τζούλια ταχτοποιήσε στο χειρουργείο τ'ά εργαλεία γιά τίς έγχειρήσεις της άλλης ήμέρας. Πέρασα από μπροστά τήν χωρίς τήν κυτάδα και μπήκα στο γραφείο μου. Άλλά δεν μπορούσα να βωδ ήσυχια. Η σκέψι πως ή γυναίκα πού είχε καταστρέψει τή ζωή μου σκόταν εκεί, σε μικρή απόστασι από μένα, με άναστατώνε. Έπειτα από λίγο, έφτασ'ήκα στο διάδρομο... Η πόρτα τ'ό χειρουργείου ήταν μι-κροίχνη. Η Τζούλια τακτοποιήσε μέσα σε λεκάνες γυστήρια, λαβίδες, τσιμπήκια, ένα σωρό άλλα εργαλεία.

— Δεν θά μπορούσα να πώ πως μπήκα στο χειρουργείο. Τ'ό βέβαιο είναι ότι, σε κάποια στιγμή, βρέθηκα πλάι στη Τζούλια... Κρατούσε στα χέρια της μιά λεκάνη με γυστήρια, άλλα μικρότερα κι' άλλα μεγαλύ-τερα. Τ'ό μ'έτι μου έπεσε σ'ένα άπ' αυτά... Τ'ό άρπαξα έμέσως στα χέρια μου και με μιά γρήγορη κίνησι τ'ό έχωσα στο στήθος τής Τζού-λιάς. Τ'ό έκαμα τ'ό έγκλημα γιά νά τή ξαναζωντανέψω στα αίματα.

Δεν έφραγα πιά να βω άν ζούσε ακόμα. Όταν όμως άκούσθη τ'ό χέρι συνήθεια γιά νά τή ξαναζωντανέψω, τ'ό έκαμα τ'ό έγκλημα πιά... Έκτομα μου σκόπησε τ'ό κύριε έ

Η ΕΞΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

Η ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΤΟ ΥΠΑΙΘΡΟ

Η έφτεινή περίοδος στο υπαίθρο έχει μία επί πλέον χάρη, τη χάρη που προσθέτει η μόδα, προσδίδοντας στο κάθε τι, που θα φορέσει η γυναίκα, τον τόνο ακριβώς, που χρειάζεται για να βρεθείται σε πλήρη αρμονία με τη φύση και συγχρόνως να μπορεί να χαρή άνετα την κάθε στιγμή.

Η μόδα λανσάρει, πραγματικά, τόσο όμορφα σύνολα, που δεν έχουμε παρά να διαλέξουμε ανάμεσα σ' όλα αυτά ποιο μας ταιριάζει περισσότερο για τα μπάνια μας, για την ήλιοθεραπεία, για τις βάρκαδες, το φάρμα, τα παρκινάκια στην άμμουδια και στην άκρη.

Ένα χαριτωμένο σύνολο είναι αυτό που αποτελείται από ένα κοντό παντελονάκι κι ένα είδος μακρουδάς καζάκας κλειστής ως την ρίζα του λαιμού μπροστά και τελείως ανοικτής στην πλάτη. Γίνεται δε μ' ένα ύφασμα βαμβακερό σταμπato.

Πολύ της μόδας είναι επίσης το σύνολο σόρτ-μπολερό. Συνίσταται σ' ένα παντελονάκι σουρωτό στη μέση και σουρωτό επίσης στα δύο άκρα.

Το μπολερό έχει κουμπιές και σχηματίζει ένα πολύ κοντό μανίκι. Κουμπώνει στην πλάτη και καταβαίνει λίγο χαμηλότερα από το στήθος αφήνοντας το κάτω μέρος του θώρακος ελεύθερο.

Άλλο σύνολο τρουά-πιές είναι αυτό που αποτελείται από ένα σόρτ, ριχτό αυτή τη φορά, δηλαδή με τα δύο του άκρα ελεύθερα και ελαφρά σχιστό στα δύο πλάγια, ένα (μπουστιέ) και μία βέστα-υποκάμισο με γιακά γυριστό, τρουά-κάρ μανίκια. Κουμπώνει με κουμπιά σ' όλο το μπροστινό μήκος. Η παρισιανή μόδα λανσάρει αυτό το σύνολο από ύφασμα φαντό βαμβακερό με ελληνικά χωρικά κεντήματα που θα σχηματίζουν οριζόντιες ραβδώσεις.

Και έρχομαστε στη μεγάλη μόδα των κοραϊρ, δηλαδή τα παντελονάκια που δεν είναι ούτε κοντά ούτε και μακρού και σκεπάζουν μόνο τη μισή γάμπα. Τα παντελονάκια αυτά στενεύουν προς τα κάτω και στα δύο πλάγια είναι σχιστά ως ένα σημείο. Γίνονται από χονδρό βαμβακερό ύφασμα σε χτυπητό χρώμα και συμπληρώνονται με μία τουνίκα, που φθίνει ως το λόνατο. Είναι κι' αυτή ριχτή με σχίσμο στα δύο πλάγια όπως τα παντελόνια. Για τις καζάκες αυτές χρειαζόμαστε χρυσόμνη επιρριμμένα θαμνακερά ή και μονόχρωμα σε αντίθετο χρώμα από το χρώμα του παντελονιού.

Έξ' άλλου, το μακρύ παντελόνι δεν χάνει ποτέ την επικαιρότητά του και συνδυάζεται διαφορετικά.

Οι μπλουζες σεμνιές, οι ριχτές καζάκες, τα πουλόβερ, οι μαρινιέρ, όλα αυτά θα σάς δώσουν τον αέρα που χρειάζεστε για να είστε ντυμένοι όπως αρμόζει στο σπόρ, στο οποίο θα επιδοθήτε.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΣΤΗΝ ΠΛΑΖ

Η τελευταία μόδα θέλει τα παντελονάκια μάλλον να στενεύουν προς τα κάτω, ενώ τα κουμπιά, με τα οποία κουμπώνουν στα πλάγια θυμίζουν τα τρία κουμπιά που βλέπουμε στα μανίκια μιας κλασσικής κακέτας. Άλλοτε πάλιν αντί κουμπιών τα παντελόνια έχουν ένα άνοιγμα στα πλάγια χαμηλά όπως στα κορσαίρ, δεν θα περνάει όμως τα 6-8 εκατοστά.

Για τα παντελονάκια γενικώς χρησιμοποιούμε χονδρά λινά. Συνήθως είναι λευκά και τα μπλε φωτεινά. Για λίγο ελαφρότερα παντελονάκια χρησιμοποιούμε πολύ τόν πικέ. Αν όμως το παντελόνι προορίζεται για θαλασσινή εκδρομή, τότε θα προτιμήσουμε ένα λαινάς, που θα μάς εξυπηρετήσει ιδιαίτερα για τη γέφυρα ή το κατάστρωμα.

Όσο για το κοστούμι του μπάνιου σάς μιλήσαμε ήδη εκτενώς, γι' αυτό δεν επανέρχομεθα. Θα είχαμε όμως να προσθέσουμε το εξής:

Ανάμεσα στις (κούμπι) που σάς αναφέραμε φαίνεται ότι επικρατεί το δόκιμο κοστούμι, που σχηματίζει (μπουστιέ) χωρίς πριετέλλες και αφήνει ελεύθερο το σώμα να απολαμβάνει τον ήλιο.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Η μόδα δεν παραλείπει ν' ασχοληθεί και με τα παιδιά που είτε μικρά είτε πιο μεγάλα περιμένουν πώς και πώς το καλοκαίρι για ν' απολαύσουν τη ζωή στο υπαίθρο.

Σωστός μικρογραφίες των μεγάλων είναι κι' αυτά. Έχουν όμοια σύνολα, ντε πιές, τρουά πιές κομμένα από λινό χρωματιστά, ποπλίνες, τομπρίλκο, ριγέτα βαμβακερά.

Για ένα μικρούλη 4-5 χρόνων το καλύτερο ντύσιμο είναι ένα κοντό παντελονάκι, που το συγκρατούν με μπρετέλλες από ένα μπουστάκι κι' έχει για συμπλήρωμα ένα μικροσκοπικό μπολερό, που κουμπώνει μπροστά με τρία κουμπιά και έχει κοντά μανίκια.

Για την αδελφούλα του, που είναι ένα χρόνο μικρότερη, το κοστούμι είναι σχετικό, για να μη της αμφισβητούν όμως το γένος της ως της φορέσαμε μία φουστίτσα σουρωτή στη μέση, που την συγκρατεί μία ζώνη από το ίδιο ύφασμα και κουμπώνει μ' ένα μόνο κουμπί στη μέση πέφτοντας ανοικτή μπροστά.

Για τη μεγαλύτερη αδελφούλα θα προτιμήσουμε ένα σόρτ, ένα μπουστάκι, που να το συγκρατεί και μία βέστα ριχτή που σκεπάζει εντελώς το σόρτ. Αν διαλέξουμε ύφασμα ριγέ τοποθετούμε τις ραβδώσεις οριζόντιες και για γαρνιρίσμα χρησιμοποιούμε ραβδώσεις κάθετες.

Πολύ της μόδας είναι εξ' άλλου τα σύνολα που αποτελούνται από μία φουφούλα πολύ κοντή και φουσκωτή κι' ένα μπλουζάκι χωρίς μανίκια που σχηματίζει μπουφάν πάνω από την φουφούλα.

Ποδίστες, φουστάνικια, ριχτές βέστες για τα πολύ μικρά παιδιά γίνονται όλα με πολλές σουρτίτες, που ξεφεύγουν από άμψιασάν ή από φάσες γύρω στο άνοιγμα του ντεκολτέ και πέφτουν φουσκωτά δολογύρα σαν αναποδογυρισμένα τριαντάφυλλα.

1) Βέστα ριγέ για κοπελίτσα που φοριέται πάνω από μονόχρωμο σόρτ. 2) Φορεματάκι ριχτό για κοπελίτσα 4 χρόνων. Μία μεγάλη τσέπη, γαρνιρισμένη με κέντημα, είναι το μόνο του στολίσμα. 3) Κοστούμι κατάλληλο για την πλάζ για κορίτσι 4-5 χρόνων.

Τα περισσότερα παιδικά φουστάνικια είναι κεντημένα με εύθυμα σχέδια που θυμίζουν ζωή του υπαίθρου: ζωαράκια, πουλάκια, ψαράκια, λουλούδια του αγρού.

Για τις πιο μεγάλες κοπελίτσες οι πιοσευότες φουστίτσες είναι πολύ της μόδας και γίνονται άλλοτε με φαρδείς κουφώπιτες, άλλοτε με πιέτες πολύ λεπτές της μηχανής, που φοριούνται με μπλουζάκια, πουλόβερ ή σουέτερ βαμβακερά. Το ίδιο και για αγοράκια της ίδιας ηλικίας αντικαθιστώντας τη φούστα με κοντό παντελονάκι.

Και οι κοπελίτσες όμως όπως και οι μαμάδες τους εφαρμόζουν συχνά το παντελόνι, πότε κοντό, πότε μακρύ που είναι τόσο πρακτικό για την έξοχη.

Για τα παιδιά δς προτιμούμε πάντα απαλά χρώματα όταν διαλέγουμε μονόχρωμα ή φάσματα ενώ για τα σπλάτια διαλέγουμε χρώματα ζωηρά. Μη ξεχνούμε τα πουά σε διάφορες αποχρώσεις, που είναι τόσο της μόδας.

Η ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Η έφτεινή γραμμή της μόδας, που κατά γενική ομολογία προσδίδει μία τόσο ιδιαίτερη χάρη στη γυναικεία ολουέττα, συνεχίζει να εφαρμόζεται σε κάθε είδος τουαλέττας.

Η γραμμή αυτή συνίσταται κυρίως σε εξουδετέρωση του θώρακος και ανάδειξη της φούστας.

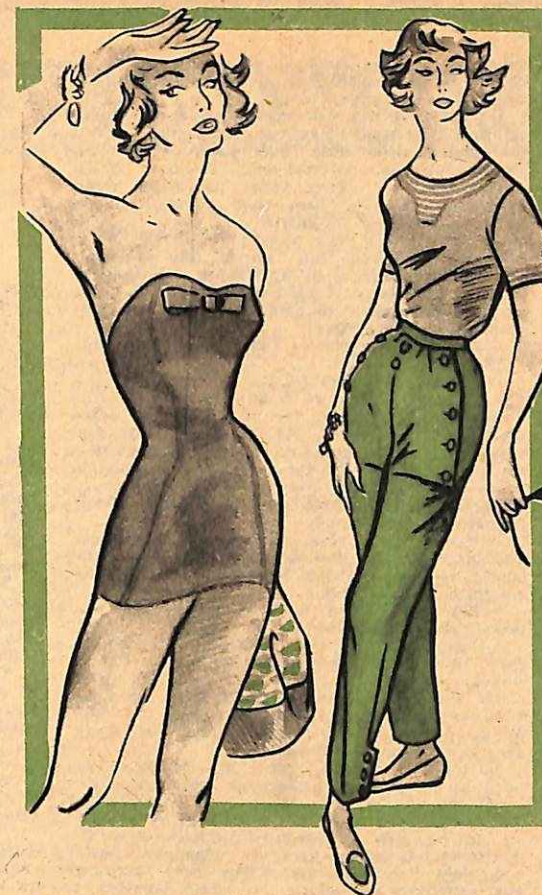
Ετσι και στις άμμιγιές και στις καθημερινές τουαλέττες βλέπουμε κορσάκ αρκετά εφαρμοστά, που είτε με πέννες, είτε κομμένα αν φόρμ σχηματίζουν το στήθος και υπαγοραμίζουν τη μέση, ενώ αντίθετως η φούστα απλώνεται άλλοτε με σουρές, άλλοτε σε κούπ κλός και άλλοτε με ελεύθερες πιέτες προσδίδοντας ελευθερία στις κινήσεις και εξαιρετικό αέρα στο περπάτημα.

ΝΤΕΚΟΛΤΕ ΚΑΙ ΦΙΟΓΚΟΙ

Τα μεγάλα ντεκολτέ συνήθως είναι πολύ για όλα τα είδη των φορεμάτων. Έπασαν πρό πολλού να είναι αποκλειστικότητα της άμμιγιέ τουαλέττας. Τα φορέματα που φοριούνται όλες τις ώρες της ημέρας έχουν ντεκολτέ ανοίγματα και στην πλάζ και στη πλά.

Τα σχήματα των ντεκολτέ είναι πολλά και διάφορα. Τα βλέπουμε άλλοτε σε μεγάλα τετράγωνα σχήματα, τόσο στο στήθος όσο και στην πλάτη, άλλοτε σχηματίζουν μύτη μικρότερη μπροστά και μεγαλύτερη πίσω, και άλλοτε έχουν σχήμα δόαλ, που άρνει αρκετά γυμνούς τους ώμους στα πλάγια.

Θα ιδούμε σε πολλές τουαλέτες τους ώμους να συγκρατούνται μ' ένα μικρό δαίμο από το ίδιο ύφασμα, που καταλήγει σε φιογκάκι, ενώ άλλοτε δυο ντραπαριστά κομμάτια χάρ

νονται σε δύο πλαϊνές ντεκούπ του κορσάκ. Μπροστά και πίσω σχηματίζουν σαν απαλές επωλέττες και συγκρατούν τρόπον τινά το κορσάκ στον τόπο του (μπουστιέ).

Είπαμε και άλλοτε πόσο συνηθίζεται η κίνηση του ανοίγματος του κορσάκ, που ρίχνει τον ώμο χαμηλότερα από την κανονική του θέση. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα ένα δαίμο και μικρό φιογκάκι.

Γενικώς οι φιογκοί παίζουν μεγάλο ρόλο στα έφτεινα φορέματα ιδίως τα άμμιγιέ. Χρησιμοποιούνται συχνά για να δώσουν την εντύπωση πριμορίας της μέσης χαμηλότερα από την κανονική της θέση, αλλά μόνο πίσω.

Απλοαί, βλέπουμε σε μία εύρη: τουαλέττα μία βελούδινη αρκετά φαρδιά κορδέλλα, που ξεφεύγοντας από τις δύο πλαϊνές ραβές, στο σημείο της μέσης, καταλήγει στο να δέσει ένα φιογκό πίσω μία πιεστή τουαλέττα κομμένη από την ίδια τη μέση. Πολύς φορές μάλιστα η ίδια η φούστα συγκεντρώνει σ' αυτό το σημείο ένα επί πλέον φάρδος με σουρές, ενώ μπροστά πέφτει σε κούπ κλός.

Οι φουστές, που ξεφεύγουν από το κορσάκ, που συνεχίζεται ως τους γοφούς, είναι τόσο της μόδας, όσο και οι φουστές που διατηρούν την κανονική τους θέση στη μέση.

Στην πρώτη περίπτωση είναι πολύ της μόδας οι κουφώτες πιέτες ή οι φαρδείς πλαγιώστες ή οι στενές. Στη δεύτερη περίπτωση, όταν δεν πρόκειται για φούστα σε κούπ κλός ή αν φόρμ, βλέπουμε να επικρατούν οι σουρές, ενώ το κορσάκ σχηματίζει με μία ντεκούπ ένα είδος φαρδιάς ζώνης, που δίνει την εντύπωση του κοντόταλλου.

Μία άλλη σκερτσόικη κούπη είναι αυτή, της οποίας το κορσάκ συνεχίζεται όχι πια ως τους γοφούς, αλλά παρνοντας φάρδος σχηματίζει ένα είδος τουνίκα, από την οποία ξεφεύγει η φούστα με ελεύθερες πιέτες σαν είδος βολάν. Αυτού του είδους η τουαλέττα θυμίζει στη μέση την κούπη πρενσές, γιατί την υπογραμμίζει απλώς και μόνον χωρίς την επέμβαση ζώνης.

Η Άλληλογραφία μου

Κύμα του Σαρανικού: Πρέπει να είστε μέλος του Ναυτικού Όμιλου. Όσο για θαλάσσιες εκδρομές, γίνονται σχεδόν κάθε Σαββατοκύριακο.

Μαίρη Κ. Λ., Πάτρας: Κάνετε πλύσεις του στόματος με διάλυμα βροσας. Σ' ένα ποτήρι νερό βραστό, 1 κουταλάκι γλυκού βόρσκα. Για τα πόδια, συμβουλευθείτε το γιαντό μας.

Κικήν Α. ή κ., Πετράλωνα: Θα βρήτε σε όλα τα μπουπωλεία. Ζήτησε το «μουαγιέν» και παύδρα «σαίρ».

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

4) Αυτή η φουφούλα και το κορσάκ είναι δ.τι χρειάζεται για κοπελίτσα 9 χρόνων. 5) Σύνολο από λινό ριγέ γι' αγοράκι 5-6 χρόνων. 6) Το παιδάκι των 2 χρόνων φορεί την χαριτωμένη αυτή «καμίζολα» για πλάζ. 7) Κοστούμιακι γι' αγοράκι 5-6 χρόνων.

ΥΠΟ ΖΥΛ ΣΑΝΣΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Τορπέν σε λίγο πέθανε από το τραύμα του κι' ο Ραούλ έμεινε μόνος στο πλοίο. Ύπληρε τώρα ο φόβος μήπως οι υπάλληλοι της μεταναστευτικής υπηρεσίας πιάσουν στη Γαλλία, γιατί ήταν μόνος και μικρός στην ηλικία. Εκείνος όμως έτρεξε στη σκέψη ότι μπορούσε να ξαναγυρίσει κοντά στις θείες του, στο Σανλι. Ο πλοίαρχος, που τον άγαπούσε, του υποσχέθηκε να τον βοηθήσει. Έτσι, όταν η «Πάμπας» έφτασε στο Μπουένος Άιρες, ο Ραούλ έτοιμασε τη βαλίτσα του και περιμένε στο κατάστημα, όπως του είχε πει ο καπετάνιος...

11ον Οι επιβάτες άρχισαν ν' αποβιβάζονται. Και είκοσι-είκοσι έχοντας επί κεφαλής υπαλλήλους με μπλε στολές, έβγαιναν στην προκυμιά. Κι' ο Ραούλ δλο και περίμενε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Θ'.

Ο αντίπρόσωπος της εταιρείας, που είχε συνοδεύσει τους μετανάστες, από τη Μασσαλία, παρουσιάστηκε σ' ένα Άργεντινικό υπάλληλο και του είπε:

— Κύριε πράκτορα, αυτό είναι το παιδί, που σάς μίλησα.

— Πολύ καλά, απάντησε εκείνος. Έγώ θα φροντίσω...

Κι' αφού πλησίασε τον Ραούλ, ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του και του είπε με καλωσύνη:

— Μικρέ μου, θα έρθεις μαζί μου στο ξενοδοχείο. Μη φοβάσαι τίποτα! Σου δίνω το λόγο μου ότι θα σε περιποιηθούν και δεν θα σου λείψει τίποτα. Μονάχα να είσαι καλός κι' εργατικός.

— Ήρθα για να εργαστώ, απάντησε ο Ραούλ και έμεινε πρόθυμος να σάς ακολουθήσω. Το μόνο που σάς παρακαλώ είναι να βρω γρήγορα μια δουλειά για να κερδίσω το ψωμί μου...

— Γι' αυτό το ζήτημα να μείνεις ήσυχος! Θα φροντίσουμε εμείς, του είπε ο υπάλληλος της Εταιρείας. Ο καπετάνιος, μ' όλες του τις ασχολίες, βρήκε καιρό νάρθη και ν' αποχαιρετήσει τον μικρό του επιβάτη. Μαζί του παρουσιάστηκε κι' ένας ναύτης, κρατώντας ένα μπασούλο και δυο βαλίτσες. Ο Ραούλ τα γνώρισε. Ήταν τα πράγματα του δυστυχήμένου Τορπέν.

— Αυτά, είπε ο καπετάνιος, είναι οι αποσκευές ενός φαρμακοποιού Τορπέν, που πέθανε στο καράβι μου. Αν δεν παρουσιάσει κανείς από την οικογένειά του να τα πάρει, θα τα κληρονομήσει ο Ραούλ.

— Μάλιστα, απάντησε ο Άργεντινός υπάλληλος. Και τώρα έλα μαζί μου, μικρέ...

Ο Ραούλ έσφιξε το χέρι του καπετάνιου και βγήκε από την «Πάμπας», ακολουθώντας τον οδηγό του.

Σε λίγο, βρέθηκε στην προκυμιά, ανάμεσα σ' αλλοιους μετανάστες, που όλοι οδηγούνταν σ' ένα μεγάλο κτίριο, πεντακόσια μέτρα από εκεί, που αποβιβάζονταν.

Τα πράγματά τους ακολουθούσαν φορτωμένα σε κάρρα.

— Άλλοι μετανάστες, που δεν είχαν εμπιστοσύνη στους υπαλλήλους, τα κουβαλούσαν μόνοι τους στον άμο. Από τ' άλλο μέρος είχαν και τα παιδιά τους, που οι γυναίκες τα έφερναν από το χέρι.

Οι πράκτορες, που ήξεραν αρκετές γλώσσες, τους βοηθούσαν. Έτσι άλλοι μιλούσαν Ιταλικά, άλλοι Γαλλικά, ή Σέρβικα.

Τέλος έφτασαν μπρος σ' ένα μεγάλο χτι-

ριο, όπου μια Ισπανική επιγραφή έλεγε: «Ο-τέλ ντε λος Εμιγκράντες».

Οι επιβάτες της «Πάμπας» στάθηκαν σε μια αυλή. Οι πράκτορες τους άφισαν εκεί για λίγο μέχρις ότου πάνε στα γραφεία και τακτοποιήσουν τους καταλόγους. Αλλά κι' άλλοι μετανάστες που είχαν έρθει με άλλα πλοία περίμεναν εκεί κι' όλοι τους κυταζόντουσαν με περιέργεια κι' ανησυχία.

Ο Ραούλ δεν είχε αφήσει τον Λοπέξ, όπως λεγόταν ο οδηγός του. Ύστερ, από μια ώρα γύρισαν επί τέλους οι πράκτορες κι' άρχισαν να τους φωνάζουν με τα ονόματά τους. Σε μια στιγμή ακούστηκε το όνομα του Τορπέν. Κάποιος τότε απάντησε:

— Μουέρτο ε μπόργτο (πέθανε στο καράβι). Ύστερ φώναξαν:

— Ραούλ Ντελακούρ!...

— Παρών! απάντησε ο μικρός.

— Αμέσως ο οδηγός τον πήρε και τον ώδηγησε στο ξενοδοχείο. Κι' αφού πέρασαν ένα χωμάτιο στους τοίχους του ήταν κρεμασμένοι γεωγραφικοί χάρτες, σχέδια, ονόματα αποικιστών, και διάσχιση μερικούς διαδρόμους, έφτασαν σ' ένα απόμικο διαμέρισμα, όπου βρίσκονταν τα λουτρά.

— Μικρέ μου, τώρα θα κάνεις το λουτρό σου, του είπε μ' ένα ψεύτικο χαμόγελο ο οδηγός του, κι' ύστερα θα σε πάνε στην τραπέζια για να φας.

— Μα εγώ έχανα λουτρό σήμερα στο καράβι! είπε ο Ραούλ.

— Δεν πειράζει. Θα κάνεις κι' ένα άλλο. Αυτό απαιτεί ο κανονισμός, του απάντησε ο Λοπέξ.

Ο Ραούλ, θέλοντας και μη πήρε το λουτρό του και άλλαξε. Ύστερ βγήκε στο διάδρομο όπου έρχονταν κι' άλλοι που είχαν κάνει κι' αυτό το ίδιο.

Κατόπιν υπήρχαν γιατροί που εξέταζαν όσους είχαν ανάγκη και κυρίως τα παιδιά.

Ο Ραούλ, σε μια στιγμή, που ο Λοπέξ είχε σταφί από τ' άλλο μέρος, άρχισε να κάνει βόλτες στο ξενοδοχείο. Διάσχιζε τις τοιχογραφίες ελαιογραφίες κι' έβλεπε ότι παντού, στην Κόρδοβα, στο Σακό, στην Παταγονία, ζητούσαν αποίκους.

Τη στιγμή εκείνη χτύπησε ένα κουδούνι. Ο Ραούλ είδε τότε τους μεταναστάτες να μπαίνουν σε κάποιες μεγάλες αίθουσες, που είχαν πόρτες προς τον κήπο. Μέσα εκεί ήταν τραπέζια στρωμένα. Άνεως όλοι οι θέσεις πιάστηκαν κι' οι υπάλληλοι με τις άσπρες πιέξιες στρώνονταν.

— Αμέσως όλοι οι θέσεις πιάστηκαν κι' οι υπάλληλοι με τις άσπρες πιέξιες στρώνονταν. Άνεως όλοι οι θέσεις πιάστηκαν κι' οι υπάλληλοι με τις άσπρες πιέξιες στρώνονταν.

— Αμέσως όλοι οι θέσεις πιάστηκαν κι' οι υπάλληλοι με τις άσπρες πιέξιες στρώνονταν. Άνεως όλοι οι θέσεις πιάστηκαν κι' οι υπάλληλοι με τις άσπρες πιέξιες στρώνονταν.

— Αμέσως όλοι οι θέσεις πιάστηκαν κι' οι υπάλληλοι με τις άσπρες πιέξιες στρώνονταν. Άνεως όλοι οι θέσεις πιάστηκαν κι' οι υπάλληλοι με τις άσπρες πιέξιες στρώνονταν.

— Αμέσως όλοι οι θέσεις πιάστηκαν κι' οι υπάλληλοι με τις άσπρες πιέξιες στρώνονταν. Άνεως όλοι οι θέσεις πιάστηκαν κι' οι υπάλληλοι με τις άσπρες πιέξιες στρώνονταν.

— Αμέσως όλοι οι θέσεις πιάστηκαν κι' οι υπάλληλοι με τις άσπρες πιέξιες στρώνονταν. Άνεως όλοι οι θέσεις πιάστηκαν κι' οι υπάλληλοι με τις άσπρες πιέξιες στρώνονταν.

— Αμέσως όλοι οι θέσεις πιάστηκαν κι' οι υπάλληλοι με τις άσπρες πιέξιες στρώνονταν. Άνεως όλοι οι θέσεις πιάστηκαν κι' οι υπάλληλοι με τις άσπρες πιέξιες στρώνονταν.

— Αμέσως όλοι οι θέσεις πιάστηκαν κι' οι υπάλληλοι με τις άσπρες πιέξιες στρώνονταν. Άνεως όλοι οι θέσεις πιάστηκαν κι' οι υπάλληλοι με τις άσπρες πιέξιες στρώνονταν.

— Αμέσως όλοι οι θέσεις πιάστηκαν κι' οι υπάλληλοι με τις άσπρες πιέξιες στρώνονταν. Άνεως όλοι οι θέσεις πιάστηκαν κι' οι υπάλληλοι με τις άσπρες πιέξιες στρώνονταν.

— Αμέσως όλοι οι θέσεις πιάστηκαν κι' οι υπάλληλοι με τις άσπρες πιέξιες στρώνονταν. Άνεως όλοι οι θέσεις πιάστηκαν κι' οι υπάλληλοι με τις άσπρες πιέξιες στρώνονταν.

— Αμέσως όλοι οι θέσεις πιάστηκαν κι' οι υπάλληλοι με τις άσπρες πιέξιες στρώνονταν. Άνεως όλοι οι θέσεις πιάστηκαν κι' οι υπάλληλοι με τις άσπρες πιέξιες στρώνονταν.

— Αμέσως όλοι οι θέσεις πιάστηκαν κι' οι υπάλληλοι με τις άσπρες πιέξιες στρώνονταν. Άνεως όλοι οι θέσεις πιάστηκαν κι' οι υπάλληλοι με τις άσπρες πιέξιες στρώνονταν.

— Αμέσως όλοι οι θέσεις πιάστηκαν κι' οι υπάλληλοι με τις άσπρες πιέξιες στρώνονταν. Άνεως όλοι οι θέσεις πιάστηκαν κι' οι υπάλληλοι με τις άσπρες πιέξιες στρώνονταν.

— Αμέσως όλοι οι θέσεις πιάστηκαν κι' οι υπάλληλοι με τις άσπρες πιέξιες στρώνονταν. Άνεως όλοι οι θέσεις πιάστηκαν κι' οι υπάλληλοι με τις άσπρες πιέξιες στρώνονταν.

— Αμέσως όλοι οι θέσεις πιάστηκαν κι' οι υπάλληλοι με τις άσπρες πιέξιες στρώνονταν. Άνεως όλοι οι θέσεις πιάστηκαν κι' οι υπάλληλοι με τις άσπρες πιέξιες στρώνονταν.

— Αμέσως όλοι οι θέσεις πιάστηκαν κι' οι υπάλληλοι με τις άσπρες πιέξιες στρώνονταν. Άνεως όλοι οι θέσεις πιάστηκαν κι' οι υπάλληλοι με τις άσπρες πιέξιες στρώνονταν.

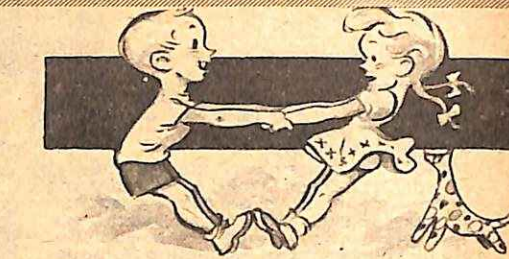
— Αμέσως όλοι οι θέσεις πιάστηκαν κι' οι υπάλληλοι με τις άσπρες πιέξιες στρώνονταν. Άνεως όλοι οι θέσεις πιάστηκαν κι' οι υπάλληλοι με τις άσπρες πιέξιες στρώνονταν.

— Αμέσως όλοι οι θέσεις πιάστηκαν κι' οι υπάλληλοι με τις άσπρες πιέξιες στρώνονταν. Άνεως όλοι οι θέσεις πιάστηκαν κι' οι υπάλληλοι με τις άσπρες πιέξιες στρώνονταν.

— Αμέσως όλοι οι θέσεις πιάστηκαν κι' οι υπάλληλοι με τις άσπρες πιέξιες στρώνονταν. Άνεως όλοι οι θέσεις πιάστηκαν κι' οι υπάλληλοι με τις άσπρες πιέξιες στρώνονταν.

— Αμέσως όλοι οι θέσεις πιάστηκαν κι' οι υπάλληλοι με τις άσπρες πιέξιες στρώνονταν. Άνεως όλοι οι θέσεις πιάστηκαν κι' οι υπάλληλοι με τις άσπρες πιέξιες στρώνονταν.

— Αμέσως όλοι οι θέσεις πιάστηκαν κι' οι υπάλληλοι με τις άσπρες πιέξιες στρώνονταν. Άνεως όλοι οι θέσεις πιάστηκαν κι' οι υπάλληλοι με τις άσπρες πιέξιες στρώνονταν.

πράκτορες με κόπο κατέφεραν ν' απομακρύνουν όσους δεν πρόφτασαν να βρουν θέσι.

Τα αυτοκίνητα ξεκίνησαν τότε με φωνές και με τραγουδία των επιβατών, που χαιρόνταν σ' αν παβιά γιατί πήγαιναν αυτοκίνητα με έξοδο της εταιρείας. Ο Λοπέξ καθίσε πλάι σ' ο σωφ και κοντά στο Ραούλ για να του εξηγή τα αξιόλογα.

Βγήκαν από το λιμάνι, πέρασαν τη συνοικία Παζέο ντε Τζούλιο και σταμάτησαν. Εκεί υπήρχαν μαγαζιά με διάφορα πράγματα της Άργεντινής. Κατόπιν μπήκαν στον κεντρικό δρόμο Ρεκοίντα, όπου βρίσκονταν οι Τράπεζες, πέρασαν την όδο Φλωρίντα, ύστερα τις μεγάλες όστριες Σάντα-Φε και Καλλάδα και τέλος έφτασαν στον Ζωολογικό Κήπο, κάτω, στην πλατεία της Ιταλίας.

Οι μετανάστες πήραν την άδεια να δουν τα ζώα του τόπου: τις στρουθοκαμήλους, τους γουανάκους και τους παύμια, που είναι μικρά λιοντάρια, σχεδόν ήμερα και που αφοδούν στα δάση του Σακό.

Ο Ραούλ, έχοντας πάντα για οδηγό του το Λοπέξ διασκεδάζει με το πιο εύχρηστο αυτό μέρος της Άργεντινής: πρωτεύουσας. Ύστερ ανέβηκαν πάλι σ' αυτοκίνητα και πέρασαν το αστυνομικό Παλέρμο, την ώρα που γινόταν ο περιπάτος, το «κόρσο» όπως λέγεται, των πλουσίων κατοίκων του Μπουένος-Άιρες. Δεν έβλεπε παρά άμείλια με κυρίες ντυμένες πλούσια, σάν να πήγαιναν σε χορό.

Άρχισαν πάλι ν' ανάβουν τα φώτα, όταν τ' αυτοκίνητα γύρισαν πίσω από τη λεωφόρο Άλφρεν. Όλοι είχαν καταγορηθεί με τα τότε ωραία πράγματα που είχαν δει. Έτσι, την πρώτη μέρα που πάτησαν στο έδαφος της Άργεντινής, είχαν φάει εντυπώσεις, που τους έδωσαν κάποιο θάρρος για να εργαστούν και να πλουτίσουν. Αυτός ήταν κι' ο σκοπός της Εταιρείας, που έκανε και τα έξοδα του περιπάτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι'

Απ' όλους εκείνους τους μετανάστες, που τόσο είχαν ενθουσιαστεί, μόνο ο Ραούλ είχε μείνει άσυγκλητος. Άναισθησία βέβαια τη φιλοξενία και την περιποίηση στο «Ξενοδοχείο των Μεταναστών», αλλά εκείνο που τους έλειπε ήταν η ελευθερία. Φαινόταν στους μετανάστες πως ήταν κλεισμένοι σε σχολείο. Ο Ραούλ μάλιστα, που ήταν καλλιτεχνική φύση, ανεξάρτητη, δεν μπορούσε να υποφέρει την περιποίηση στο ξενοδοχείο. Έκείνο που τον στεναχωρούσε πιο πολύ ήταν η διαρκής επίβλεψη του Λοπέξ και το ψεύτικο χαμόγελό του. Δεν έβλεπε την ώρα να πεταχτεί από το κλουβί του.

«Εγώ δεν έβουνα από το Σανλι, συλλογίζονταν, για να φυλακιστώ εδώ μέσα! Ο Λοπέξ θέλει να με στείλει σε άποικια, όπου θα δουλεύω από τις έξι το πρωί ως το μεσημέρι κι' από το μεσημέρι ως τις έξι το βράδυ. Θέλουν να με κάνουν χτίστη, χωρίς να ρυθίσουν και μένα. Έγώ ήρθα στην Άργεντινή για να ζήσω ελεύθερος και να καλλιτεργήσω το ταλέντο μου. Αν είναι να κάμω αυτό που θέλουν εκείνοι, τότε καθόμουν γραφιάς και στο συμβολαιογραφείο του κ. Ντιφούρι!...

Γυρίζοντας από τον περίπατο ο Ραούλ, είχε πάσει την απόφαση να κάνει μια βόλτα μόνος στις άμειδες του Παζέο ντε Τζούλιο, που βρίσκονταν κοντά στο ξενοδοχείο.

Τα τριακόσια φράγκα, που ήταν όλη του η περιουσία, τα είχαν ραμμένα οι θείες του στο παλτόνι του. Σκέφτηκε όμως, ότι θα ήταν πιο σίγουρα αν τα έβαζε σε μια ζώνη δερματίνη, από κείνες που πουλούσαν στα μαγαζιά, και φορούσαν όλοι οι Άργεντινοί.

Ετοιμαζόταν, λοιπόν, να βγει από την καγκελόπορτα του ξενοδοχείου για να πάει ν' αγοράσει τη ζώνη. Οι φύλακες όμως τον σταμάτησαν λέγοντάς του ότι κάποιος τον φώναζε. Ο Ραούλ γύρισε τότε και είδε το Λοπέξ, που τον κυνηγούσε.

— Πού πηγαίνεις, μικρέ μου; τον ρώτησε. — Περίπατο... απάντησε ο Ραούλ. — Μα είναι ώρα του φαγητού...

— Δεν με πειράζει! είπε ο μικρός. Έχω χρήματα και θα φάω έξω...

Ο Λοπέξ, με το γνωστό του χαμόγελο, πήρε το μικρό από το χέρι, λέγοντάς του: — Έχω διαταγή από τους προϊστάμενους μου να σε προσέχω. Δεν μπορώ να σ' αφήσω να γυρίσης βράδυ, μόνος σου σε μια πόλη που σου είναι άγνωστη. Είσαι πολύ μικρός... Η Εταιρεία Μεταναστευτικής σε έχει αναλάβει από την προστασία της, αφού δεν έχεις συγγενείς. Γι' αυτό έχει μεγάλη ευθύνη για σένα. Έτσι κι' εγώ δεν μπορώ να σ' αφήσω μόνο σου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΟ ΠΙΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΠΡΑΓΜΑ

Μία φορά κι' έναν καιρό σε μια άραβική χώρα ζούσε ένας έμμερος που τον έλεγαν Μάλεκ. Ήταν παιδί ενός κατατρεγμένου σουλτάνου και για να γίνει έμμερος είχε περάσει πολλά βασανιστήρια. Είχε έτοιμο να περάσει πολλά βασανιστήρια. Είχε έτοιμο να περάσει πολλά βασανιστήρια.

Οι άπογοητεύσεις όμως και οι περιπέτειες τον είχαν πλουτίσει με μεγάλη σοφία. Κυδερνούσε, λοιπόν, τη χώρα του με δικαιοσύνη. Δεν έμενε ωστόσο ευχαριστημένος στο τ' αυτό του. Γιατί έβλεπε πως οι υπάλληλοί του, παρ' όλη την καλή διοίκησή του, υποφέρονε. Αποσάσεις τότε να εξετάσει ο ίδιος την ατμόσφαιρα του κακού. Μεταμορφώθηκε, λοιπόν, σε δερδιστή και ξεκίνησε με το αλογό του να ρωτήσει και να μάθει τι ήταν εκείνο που βάραινε στην ψυχική του καθενός και τον έκανε δυστυχισμένο.

Από την αρχή είχε σχεδιάσει να ρωτήσει ανθρώπους από κάθε ηλικία και γένος. Και συγκεκριμένα από σειρά: 1) Ένα παιδί. 2) Ένα νέο. 3) Μία κοπέλλα. 4) Έναν άντρα. 5) Μία γυναίκα. 6) Ένα ποππού. 7) Μία χήρα και 8) Ένα σοφό.

Το πράγμα δεν ήταν δύσκολο. Όλους τους παραπάνω μπορούσε να τους συναντήσει και να τους ρωτήσει. Όσο για το σοφό, θα τον βοηθούσαν οι υπάλληλοί του να τον βρει.

Την πρώτη μέρα που τον ρωτάει περίσσοτε τους ανθρώπους και τους κάνει δυστυχισμένους; Ο κίνδυνος; Ο φόβος; Το άγνωστο; Ο θάνατος; Η βιοπάλη; Η ανώνυμοι; Όποιος βρή και νικήση αυτό το τέρας θα γίνει ευτυχισμένος!

Στο πρώτο χωριό ο έμμερος Μάλεκ συνάντησε ένα παιδάκι που έπαιζε με το σκύλο του.

— Ποιό είναι το πιο τρομερό πράγμα στον κόσμο, παιδί μου, που σε φοβίζει και σε κάνει δυστυχισμένο; το ρώτησε. Μπορείς να μου το πής;

Το παιδάκι κούταζε δειλά τον ξένο και του αποκρίθηκε:

— Το λιοντάρι! Όταν το είδα να ρίχνεται πάνω μου και με ξεσχίζει φοβήθηκα τόσο πολύ, που από τότε κάθε φορά που το σκέπτομαι, μιλώντας κλάματα και τρέχοντας κρυφά κάτω από το κρεβάτι ή στην άγκαλιά της μητέρας μου!

Κατάπληκτος ο έμμερος ρώτησε το παιδάκι:

— Είδες λιοντάρι, παιδί μου; Και χύμηξε πάνω σου.

— Ναί, τον βεβαίωσε το παιδάκι. Και του εξήγησε ότι του το είχε περιγράψει ο δάσκαλος του και ότι το είχε δει μία νύχτα στ' όνειρό του.

Ο Μάλεκ γέλασε με τον φόβο του παιδιού. Τουδωσε μερικά ζαχαρωτά και το συμβούλεψε να μη φοβάται, γιατί στη χώρα τους δεν ζούσαν λιοντάρια.

Την άλλη μέρα, στο άλλο χωριό συνάντησε έναν νέο και του έκανε την ίδια ερώτηση.

— Με φοβίζει ο θάνατος! του απάντησε αδιατάκτα ο νέος. Όσο σκέπτομαι πως μπορεί και αύριο το πρωί να πεθάνω και να χάσω τις διασκέδασεις της ζωής, με πιάνει απελπισία. Νά σκεφθής πως δεν κοιμάμαι, γιατί νομίζω πως ο ύπνος μου

κόβει ώρες από τις διασκέδασεις. Ο θάνατος είναι το πιο τρομερό σ' αυτόν τον κόσμο! Σου παίρνει με μιας όλες τις χαρές της ζωής.

Ο έμμερος Μάλεκ κούνησε το κεφάλι και απομακρύνθηκε.

Στο ίδιο χωριό μπήκε σ' ένα φτωχό-οπίο και ρώτησε μία κοπέλλα:

— Ποιό νομίζεις πως είναι το πιο τρομερό πράγμα που σε κάνει δυστυχισμένη; — Ο καίρος! απάντησε η νέα.

— Ο καίρος; — Ναί, αναστέναζε η νέα γυναίκα. Κάθε φορά που σκέπτομαι τον καιρό που περνάει και θα σβύσει την ομορφιά μου αναστατώνομαι και βασανίζομαι από επιθυμίες! Ο καίρος θα γεμίση ζήρες το πρόσωπό μου και θα χάσει την ομορφιά, που με κάνει σήμερα ευτυχισμένη.

Ο έμμερος παρηγόρησε την ομορφή κοπέλλα και συνέχισε το δρόμο του. Κι' άρχισε μάλιστα να συλλογίζεται πως κάθε άνθρωπος έχει δική του ατμόσφαιρα που τον κάνει δυστυχισμένο.

Την άλλη μέρα συνάντησε στην πρώτη πολιτεία που έφτασε, έναν γεροδεμένο άντρα που κουβαλούσε ζύλα.

Στην ερώτησή, λοιπόν, του μεταμορφώθηκε έμμερος, ο αγωγιάτης αποκρίθηκε:

— Το πιο φοβερό πράγμα για μένα είναι η βιοπάλη! Χρόνια τώρα και δεν ξέρω ά-κόμη πόσα — ίως ενόσω θα ζω — κάθε πρωί αναγκάζομαι να κόβω ζύλα και να τα πουλάω για ν' αγοράσω το ψωμί το δικό μου και τις οικογενειακές μου. Αυτός ο καθημέριος αγώνας με τρομάζει...

Ο έμμερος παραδέχθηκε το δικό του. Δεν είχε όμως τίποτα. Και γύρισε να ρωτήσει μια γριά που καθόταν στο κατώφλι του σπιτιού της.

— Το πιο φοβερό πράγμα για μένα είναι το πλέγμα της καλτίας! απάντησε αυτή. Άπογοητευμένος πια πως θα μπορούσε ποτέ να μάθει την αλήθεια, ο έμμερος σκέφθηκε να καταβύνη στο σοφό.

Στο μεταξύ, όπου να βρή το σοφό, ρώτησε έναν ποππού και μία χήρα.

Ο ποππούς βρήκε πως το πιο τρομερό πράγμα στη λιγοστή τώρα ζωή του ήταν η ανώνυμοι.

— Κάθε στιγμή που θυμάμαι την ομορφή ζωή, που πέρασα, Η καρδιά μου ματώνει και με πνίγει η στενοχωρία, είπε.

Η χήρα πάλι, μόλις άκουσε την ερώτησή, απάντησε:

— Είμαι έφτα... απαντάει ο Λάκης. — Μα δεν σου είπα να με ξυπνήσεις στις όχτρες; διαμαρτύρεται η αδελφή του.

Κι' ο Λάκης:

— Ναί, αδελφούλα μου, αλλά σε είδα να κοιμάσαι τόσο βαθιά, που ξύπνησα για να σου πω, ότι έχεις ακόμη μια ώρα για ύπνο!

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Μανώλακης: Δεν μου λες, μπαμπά, τι είναι χειρότερο; Νά πεις κανείς από το δέντρο και να σχιστεί το πατελόνι του ή να σπάσει το χέρι του;

Μπαμπάς: Το δεύτερο, βέβαια. Μανώλακης: Έ, τότε μάθε πως έχω σπάσει μόνο το πατελόνι μου...

Η δασκάλα: Παιδιά, όλο το σώμα μας αποτελείται από 208 κόκκαλα. Ο Μάκης: Έγώ, κυρία, έχω 209. Η δασκάλα: Όχι. Όλοι έχουμε 208! Ο Μάκης: Μα εγώ κατέπια χθες ένα φαροκόκαλο!

σι του έμμερος, άρχισε να κλαίει και να συλλογίζεται τον αγαπημένο άντρα της που δεν ζούσε πιά.

Απελπισμένος έτσι ο Μάλες ξαναγύρισε στο παλάτι του δίκως να ξέρη τι να κάνει. Τον πλησίασε τότε ο υπάσπιστός του και του ψιθύρισε στο αυτί:

— Άρχοντά μου, εκείνο που ζητάς να μάθεις θα στο πη κάποιος, που βρίσκεται στον σταύλο. Λέει πως είναι ο πιο σοφός! Χαρούμενος ο έμμερος έτρεξε στον σταύλο και τον βρήκε. Ήταν ένας γέρος κουρελής.

— Το πιο τρομερό πράγμα στον κόσμο, που κάνει τον άνθρωπο δυστυχισμένο σε όλη του τη ζωή, δεν είναι παρά η σκέψη του ανθρώπου! απάντησε ο γέρο κουρελής.

Κι' ο έμμερος, που παραδέχθηκε αυτή την αλήθεια έπαψε να βασανίζεται και κράτησε για πάντα κοντά του τον σοφό.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Η προειδοποίηση

Στη Μαρούλα άρεσει πολύ ο ύπνος και δεν λείπει το πρωί να σηκωθεί απ' το κρεβάτι της. Τώρα μάλιστα, που δεν έχει σχολείο, κοιμάται του καλού καιρού!

Ένα βράδυ όμως η Μαρούλα λείπει, με μεγάλη σοβαρότητα, στο Λάκη, τον αδελφό της:

— Άκου δέ, έσύ που ξυπνάς το πρωί από τα χαράματα, θέλω να με ξυπνήσεις αύριο στις όχτρες...

— Ναί, αδελφούλα μου, της λέει εκείνος και πέφτει να κοιμηθεί.

Και πραγματικά την άλλη ημέρα ο Λάκης πηγαίνει στο κρεβάτι της, την σκουντάει και της λέει:

— Έ! ύπναρου, ξύπνα! — Μα τί ώρα είναι; ρωτάει η Μαρούλα, καθώς χασμουριέται.

— Είναι έφτα... απαντάει ο Λάκης. — Μα δεν σου είπα να με ξυπνήσεις στις όχτρες; διαμαρτύρεται η αδελφή του.

Κι' ο Λάκης:

— Ναί, αδελφούλα μου, αλλά σε είδα να κοιμάσαι τόσο βαθιά, που ξύπνησα για να σου πω, ότι έχεις ακόμη μια ώρα για ύπνο!

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Η "ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ."

σώληνος, με διάμετρο όση μιάς ρουκέτας (3 μέτρων περίπου) και με μήκος 40 μέτρων. Θ' αφαιρεθούν τα χωρίσματα των τεπών καύσιμης ύλης της κάθε ρουκέτας, ώστε ολόκληρος ο εσωτερικός χώρος της να ελευθερωθεί, να ενωθεί και, να χρησιμοποιηθεί για προσωρινή κατοικία των συνεργείων. Μέσα σ' αυτόν το χώρο θα διατηρηθεί κανονική ατμοσφαιρική πίεση, ώστε οι τεχνίτες θα χρειάζεται να φορούν σκάφανδρα μόνο για τις εξωτερικές εργασίες.

10η ή μ ε ρ α.— Με το ίδιο σύστημα θα έχουν προστεθεί στη σειρά και άλλες ρουκέτες, 10 έως τώρα, και ο «σώληνος» θα έχει αποκτήσει μήκος 200 μέτρων. Όταν θα ενώνονται τελείως δυο ρουκέτες, θα αφαιρείται από μέσα το «ρύγχος» τους, ώστε να γίνεται ομοιομορφος και συνεχής ο «σώληνος». Για κάθε ενδεχόμενο ωστόσο, θα υπάρχουν σε διάφορα σημεία του στεγανών πόρτες, ώστε να μπορεί ν' απομονωθούν ωρισμένα τμήματα του από τα άλλα.

4η έ β ο ρ α.— Με τα προετοιμασμένα υλικά που φέρνουν διαρκώς από τη Γη οι ρουκέτες ανεφοδιασμού, το έργο προχωρεί ραγδαία. Γύρω από τον αρχικό «σώληνα» των 3 μέτρων εφαρμόζονται στη σειρά σ' όλο το μήκος του κυκλικά πλαίσια διαμέτρου 25 μέτρων. Η έλλειψη βαρύτητας διευκολύνει πολύ τις μετακινήσεις και την τοποθέτηση όλων αυτών των εξαρτημάτων στη θέσι τους.

10η έ β ο ρ α.— Τα κυκλικά πλαίσια έχουν αρχίσει να ντυνούνται ολόγυρα με φύλλα πλαστικής ουσίας, ώστε να σχηματισθεί ένας δεύτερος «σώληνος», με διάμετρο 25 μέτρων, γύρω απ' τον πρώτο των 3 μέτρων. Συγχρόνως κατασκευάζεται στη μία άκρη του ένας τροχός διαμέτρου 150 μέτρων, που θα περιστρέφεται σιγά-σιγά, για να απομιμηθεί έτσι τις συνθήκες της βαρύτητας και να κάνει πιο άνετη τη ζωή στις κατοικίες που θα εγκατασταθούν πάνω σ' αυτόν. Άλλες 6 ρουκέτες ένωονται με τις αρχικές 10, ώστε το μήκος του εσωτερικού «σώληνος» να φτάσει συνολικά τα 320 μέτρα.

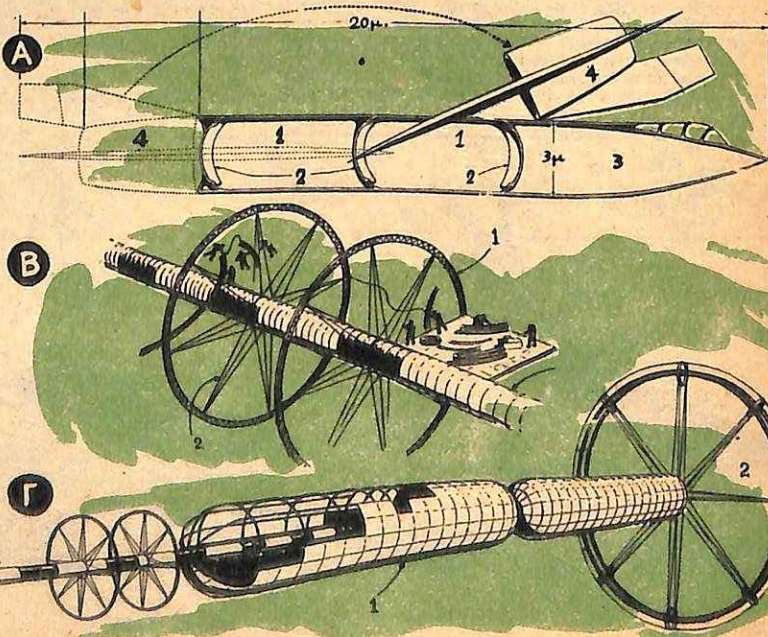
12η έ β ο ρ α.— Έχει συμπληρωθεί η κατασκευή του «τροχού βαρύτητας», που εξασφαλίζει κατοικήσιμο χώρο 120.000 κυβικών μέτρων. Θάβουν με ρουκέτες επιστήμονες και προσωπικό συντηρήσεως.

6ος μήνας.— Γύρω απ' τον δεύτερο «σώληνα» κατασκευάζεται με το ίδιο σύστημα άλλος, ακόμη πλατύτερος, διαμέτρου 300 μέτρων. Αυτός θ' αποτελέσει ομότιμο το μελλοντικό χώρο εργασίας των επιστημόνων και τεχνικών της «πόλεως του ουρανού», στον οποίο δεν θα υπάρχει βαρύτητα. Συγχρόνως η διάμετρος του τροχού βαρύτητας αυξάνεται από 150 σε 450 μέτρα, με προσθήκες στην περιφέρειά του.

2ο έτος.— Κι' άλλες ρουκέτες έχουν προστεθεί στην ίδια σειρά με τις προηγούμενες, ώστε ο «σώληνος» ν' αποκτήσει τελικά μήκος 1000 μέτρων και διάμετρο 300. Έπίσης ο τροχός βαρύτητας έχει τώρα διάμετρο 1600 μέτρων. Δύο ρουκέτες πνήμες φέρνουν υλικά κατασκευής από τη Γη, ενώ άλλες μεταφέρουν επιστημονικά όργανα, προμήθειες για τους κατοίκους της «πόλεως», έπιπλα και σκεύη για τα σπίτια τους, κλπ. Αρχίζουν να φτάνουν επισκέπτες.

3ο έτος.— Φτάνουν τα τελευταία υλικά κατασκευής, για την συμπλήρωση της «πόλεως», όπου μπορούν τώρα να ζήσουν και να εργασθούν πάνω από 20.000 άτομα. Στην εξωτερική επιφάνεια του κυλινδρικού τμήματος της «πόλεως» βρίσκονται οι θέλοι των αστεροσκοπείων, οι κεραίες του ραντάρ και ειδικά «παντζούρια» που μπορεί ν' ανοιγοκλείσουν ώστε ν' απορροφούν ή ν' αντανακλούν τις ηλιακές ακτίνες (αναλόγως της εσωτερικής θερμοκρασίας). Ολόκληρο το τερσίο κατασκευάσματος περιβάλλεται από ένα λεπτό εξωτερικό τοίχωμα, ελαστικό, που το προστατεύει απ' τα μετέωρα, πνίγοντας την όρμη της συγκρούσεως τους, ώστε να μη μπορούν να εισχωρήσουν ως το εσωτερικό τοίχωμα.

Οι κατοικίες, καταστήματα, κλπ., βρίσκονται μέσα στο σώμα του τροχού, κοντά στην περιφέρειά του. Για τους κατοίκους της «πόλεως», η κατευθυνσις «επάνω» είναι πάντα προς το κέντρο του τροχού και το «κάτω» προς την περιφέρειά του.

Είκοσι χιλιάδες άνθρωποι θα ζουν στο "Άπειρο"

Εωρεϊται πιά βέβαιο ότι το 1957-58, με την εύκαιρία του Διεθνούς Γεωφυσικού Έτους, θα πραγματοποιηθεί η εκτόξευσις του πρώτου τεχνητού δορυφόρου της Γης, από κάποιο σημείο των Ήνυμ. Πολιτειών. Θ' ακολουθήσουν αργότερα άλλοι μεγαλύτεροι δορυφόροι, μ' ένα ολιγάριθμο πλήρωμα από επιστήμονες και τεχνικούς.

Ός εδώ, δεν υπάρχει τίποτε το υπερβολικό σ' αυτές τις προβλέψεις, ανάλογα με τις σύγχρονες προόδους της επιστήμης και της μηχανικής.

Άλλ' ο ειδικός αεροφυσικός δόκτωρ Ντάρελ Ρόμικ, της Αεροπορικής Έταιρίας Γκουντγίφφ, συνέλαβε ένα σχέδιο ασυνκρίτως τολμηρότερο: Να δημιουργηθεί μία «πόλις του ουρανού», με χιλιάδες κατοίκους, που θα ζουν κανονικά, με τις οικογένειές τους, σ' ένα πελώριο τροχό, που θα περιστρέφεται σιγά-σιγά για ν' απομιμηθεί τις συνθήκες της βαρύτητας στη Γη. Θα εργάζωνται δε μέσα σ' ένα τεράστιο και κλειστό κυλινδρικό χώρο, μήκους 1.000 μέτρων, απηλαγμένο απ' τη βαρύτητα κι' εφωδιασμένο με επιστημονικά εργαστήρια, τηλεσκόπια, ραντάρ, συσκευές τηλεοράσεως συνδεδεμένες με τη Γη, εγκαταστάσεις για την έπισκευή («διαστημολαγών») ή και για την κατασκευή καινούργιων τέτοιων σκαφών, κλπ.

Τα τμήματα που θ' αποτελέσουν τον αρχικό πυρήνα αυτού του τεραστίου τεχνικού έργου θα είναι ρουκέτες μήκους 20 περίπου μέτρων, ικανές να φτάσουν στο μεγάλο ύψος όπου θα δημιουργηθεί η «πόλις του ουρανού».

Η ήλιακή ενέργεια θα χρησιμοποιείται για την παραγωγή ηλεκτρισμού και για τη θέρμανση της «πόλεως». Θα υπάρχουν ζυγές κατοικίες, θέατρα, καταστήματα, γυμναστήρια, ένα νοσοκομείο, κλπ.

Φυσικά, θα περάσουν χρόνια, από τότε που θ' αρχίσει αυτό το έργο ώσπου να ολοκληρωθεί. Άς ιδούμε όμως τις κυριώτερες φάσεις της κατασκευής του, όπως τις προβλέπει ο δόκτωρ Ρόμικ στη σχετική μελέτη του.

1η ή μ ε ρ α.— Οι δύο πρώτες ρουκέτες θα τοποθετηθούν σε ίσια γραμμή, ένωμένες μύτη με μύτη. Ειδικοί τεχνίτες, φορώντας «σκάφανδρα πίεσεως», θα βγούν απ' αυτές και θ' αρχίσουν να εργάζονται γύρω τους αλμυρούμενοι στο κενό. Θ' τις συνδέσουν με καλώδια και πάνω σ' αυτά θα προσαρμόσουν μετάλλινα στεφάνια της ίδιας διαμέτρου με τις ρουκέτες. Ύστερα θα τα ντύσουν ολόγυρα με φύλλα πλαστικής ουσίας, που θα βγάλουν απ' τα πτερύγια της κάθε ρουκέτας. Έτσι θα σχηματισθεί ένα είδος

Α) Με τέτοιες ρουκέτες, ένωμένες τη μία με την άλλη στην σειρά, θ' αρχίσει η κατασκευή του πρώτου «σώληνος», του πυρήνος της «πόλεως του ουρανού». 1) Χώροι αποθήκευσεως καυσίμου ύλης. 2) Στεγανές πόρτες. 3) Διαμέρισμα πληρώματος. 4) Τμήμα κινητήρος, που θα απορροβεί όταν δεν θα χρειάζεται πιά.

Β) Γύρω απ' τον κεντρικό «σώληνα» εφαρμόζονται κυκλικά πλαίσια διαμέτρου 25 μέτρων, στερεωμένα προσωρινά με καλώδια. 1) Πλαίσια. 2) Καλώδια.

Γ) Τα κυκλικά πλαίσια ντύνονται με φύλλα πλαστικής ουσίας, ώστε να σχηματισθεί ένας «σώληνος» με διάμετρο 25 μέτρων, γύρω απ' τον πρώτο. Συγχρόνως κατασκευάζεται ένας «τροχός βαρύτητας» 150 μέτρων. 1) Σώληνος 25 μέτρων. 2) Τροχός βαρύτητας.

Συναρπαστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό Φράνκ Ρόμπερτε

Η Βασίλισσα του Υποκόσμου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Κίρο άπαιτεί άπ' τον Κάνιν και τη Τζιλ να δίνουν στο Τζακινό μερίδιο άπ' τα κέρδη τους. Εκείνοι επιφυλάσονται ν' άπαντήσουν. Στο μεταξύ, η Τζιλ καλεί όλους σε μία γιορτή, στο σπίτι της. Ο Μπόχου έχει άρχισει ν' άρδιάζει αυτή την κατάσταση, τον παρηγορεί όμως η αγάπη που του δείχνει η γυναίκα του. Η συγχωρεί δε πάλι, ακόμα κι' όταν άνακαλύπτει πως είχε άλλες ερωτικές σχέσεις με τον Κίρο. Στη γιορτή που δίνουν στο σπίτι τους, ο Κίρο παραπονείται πως κάποιοι άγνώστοι τοσήσαν ένεδρα κι' άποπειράθηκαν να τον δολοφονήσουν. Ο Μπόχου μαθαίνει ότι ο Νάτ Τούλ είναι λαθρέμπορος ναρκωτικών. Άηδιασμένος άπ' το περιβάλλον, κλείνεται μονάχος του στην κάμαρά του κι' έτοιμάζει τις βαλίτσες του για να φύγει.

6ον — Όταν όμως έφτασε στις οδοκαίνουργες μπότες, με τις πολλές και άχρηστες τσέπες τους, έχωσε το κεφάλι του στα χέρια του και ξέσπασε σε λυγμούς.

Η πόρτα άνοιξε και ξανάκλεισε πίσω του. Στράφηκε, γεμάτος έλπίδα. Μά δεν ήταν η Τζιλ.

Ήταν μία άλλη νέα γυναίκα, που δεν την ήξερε. Φορούσε μία βραδυνή τουαλέτα λαμέ. Είχε ένα έκφραστικό προσωπάκι, μαλλιά και μάτια καστανά. Πήγε κοντά του, χαμογελώντας προκλητικά.

— Έσείς είσαστε ο Λούκε; τον ρώτησε. Είμαι η Άλις Γκρανάντα, η γυναίκα του Ντίκ. Μ' έστειλε η Τζιλ να σας κρατήσω συντροφιά. Φαίνεται πως δεν διασκεδάσετε πολύ...

Κι' ενώ ο Μπόχου την κύτταζε παραχαλισμένος, άνοιξε το φερμουάρ έκλαιρι της πλάτης της τουαλέτας της και την άφισε να πείη ως τα πόδια της, ξεσκεπάζοντας το άσπρο στήθος της...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Τρίτη 11 Δεκεμβρίου, ώρα 11 το βράδυ.

Κάτω απ' την τουαλέτα της, η Άλις φορούσε μονάχα μία λεπτή ροζ κομπινάζον. Ο Μπόχου ξαναδύθηκε ξαφνικά τη φωνή του, τινάχτηκε πάνω και ούρλιαξε με μανία:

— Μά για τί με περνάτε λοιπόν όλοι σας, που να σας πάρη ο διάβολος;...

Η νέα γυναίκα σταμάτησε, σαστισμένη.

— Η Τζιλ μου είπε... άρχισε να δικαιολογείται.

— Θά μού κάμετε τη χάρη να ξαναθυήθε, πριν σας το ξαναπώ! Δεν μού γουστάρουν οι γυναίκες του δρόμου...

Η Άλις έκρυψε το πρόσωπό της στα δύο της χέρια κι' άρχισε να κλαίει άδούρυδα. Τα δάκρυα κυλούσαν άνάμεσα στα δάχτυλά της.

Ήταν η πρώτη άληθινή ένθράπνινη αντίδρασι που έβλεπε ο Μπόχου, τη βραδυά εκείνη. Ντράπηκε λίγο για να προσβλητικά λόγια του.

— Δεν ήθελα να πώ αυτό...

τραύλιζε. Μού ξέφυγε... Είχα πιά μπουχτίσει, και τα πληρώσατε σεις για όλους!

— Είχατε δικη, είμαι μία παληγογυναίκα... μουρμούρισε εκείνη.

— Μά όχι, σάς λέω. Έγώ είμαι ένα κτήνος!... Έλάτε, καθήστε κοντά μου. Θά πιούμε ένα ποτηράκι, οι δύο μας. Θά μάς κάνει καλό.

Εσπράξε λίγο τις βαλίτσες, για να της κάνει θέσι δίπλα του, στο κρεβάτι. Ύστερα πήγε κι' έφερε δυο ποτήρια και μία μπουτίλια ρουμι. Η Άλις ήπιε, κρατώντας το ποτήρι με τα δύο της χέρια. Δεν είχαν σκουπίσει τα ίχνη που είχαν άφισει τα δάκρυα στα μάγουλά της.

— Άληθινά, είμαι αυτό που είπατε... μουρμούρισε. — Μη δίνετε σημασία στα λόγια μου. Είμαι μεθυσμένος, με τα νεύρα μου άνω - κάτω... Πέστε μου, γιατί άνεδήκατε εδώ;

— Τό πρότεινε η γυναίκα σας, κι' ο Ντίκ συμφώνησε...

— Σας έλεπε ο άντρας σας ναρρήτε να με βρήτε; ρώτησε ο Μπόχου, σάν να μην πίστευε στ' αϊτιά του.

Η Άλις χαμογέλασε πικρά. — Άδεισα το ποτήρι της και ξαπλώθηκε στο κρεβάτι, με τα μάτια της καρφωμένα στο ταβάνι. Δεν θάταν μεγαλειότερη από 25 χρονών, κι' όμως το πρόσωπό της είχε άρχισει να μαραίνεται.

— Είμαι ίσως μία γυναίκα του δρόμου, όπως λέτε, μουρμούρισε. Μά μισώ τον άντρα μου... Κι' όλος ο κόσμος τον μισεί.

Σάπασε για ένα λεπτό και στράφηκε στο Μπόχου.

— Είσαστε ένας παράξενος τύπος! πρόσθεσε. Τί γυρεύετε εδώ έσείς, σ' αυτό το περιβάλλον;

Ο Μπόχου προσπάθησε να της εξηγήσει.

— Ήθελα να ήσυχάσω πιά,

Μικρές Ιστορίες

Στραβομάρα!...

Ο νεαρός Στραβοσκιάδης είχε πάρει την απόφασιν να μην υπηρέτησιν στο στρατό. Όταν λοιπόν κάλεσαν την ηλικία του και παρουσιάστηκε στο Στρατολογικό Κέντρο για την Ιατρική εξέτασι και την έπιλογή του, δηλώσε... υμωπία!

— Άμέσως τότε τον παράπεμψαν στον οφθαλμολόγο, που του ζήτησε να διαβάσει τα γράμματα στον κρεμασμένο πίνακα.

— Ποιόν πίνακα; ρώτησε ο Στραβοσκιάδης κάνοντας πως κυττάζει τον αντίκρυνό του τοίχο.

Ο οφθαλμολόγος φάνηκε ύπομονετικός.

— Κάθισε, παιδί μου, σ' αυτή την καρέκλα, του είπε, και θά σου δείξω που είναι οι πίνακες...

— Ποιά καρέκλα, γιατρέ; ρώτησε ο φίλος μας.

Απογοητευμένος ο γιατρός από τη φοβερή στραβομάρα του νεοσυλλέκτου, έγκατέλειψε κάθε άλλη προσπάθεια και του είπε να περάσει ύστερ' από τρεις μέρες για να του υπογράψει το χαρτί της άπαλλαγής του από το στρατό.

Χαρούμενος ο Στραβοσκιάδης, που είχε τόσο άπροσδόκητη πετύχει το «κόλπο» του, έτρεξε το ίδιο βράδυ να... γλεντήσει τα μάτια του με τις καμπύλες της Μαρίλιν Μονρόε σ' έναν θερινό κινηματογράφο. Μόλις όμως άναψαν τα φώτα, διαπίστωσε με τρόμο ότι στο δίπλανό καθίσμα καθόταν και παρακολουθούσε την ταινία κι' ο... οφθαλμολόγος!

Συνήλθε άμέσως και με καταπληκτική ψυχραιμία τον ρώτησε:

— Συγγνώμη, κύριε: Στα Πατάσια πηγαίνει αυτό τό... λεωφορείο;

Κόκκαλο ο γιατρός!

ν' άποκτήσω ένα σπίτι δικό μου, αφού πέρασα όλη μου τη ζωή γυρίζοντας εδώ κι' εκεί σάν τσιγγάνους και πουλώντας όπλα και πολεμοφόδια. Τότε ακριβώς έτυχε να έρωτευθώ τη Τζιλ... και την παντρεύτηκα.

Τούπιασε το χέρι και τόσφιξε μαλακά.

— Με συγχωρήτε που έκλαψα, μά δεν βαστούσανε πιά τα νεύρα μου... Δεν άντέχω σ' αυτή τη ζωή, κοντά στο Ντίκ. Είναι ένας τύπος έντελώς άδειανός, χωρίς περιεχόμενο... Κι' όμως άπόψε είναι η ψυχή του γλεντιού!

— Τί ήταν, όταν τον παντρεύτηκατε;

— Δεν θυμάμαι... Μού τό πρότειναν άπ' το στούντιο, για να με βοηθήσουν στην καριέρα μου... Είχα άρχισει τότε ν' άποκτά κάποιο όνομα. Ίσως θα θυμάσθε την Άλις Λύν...

Δεν είχε ποτέ άκούσει τίποτα γι' αυτήν ο Μπόχου. Ώστόσο κούνησε καταφατικά το κεφάλι του, για να μη την κακοκαρδίσει.

— Έτσι λοιπόν παντρεύτηκαμε... συμπλήρωσε η νέα γυναίκα.

Ο Μπόχου είχε ξαναγεμίσει τα ποτήρια. Η Άλις έμεινε ξαπλωμένη. Της έβγαλε στο χέρι το ποτήρι και ξαπλώθηκε κι' αυτός δίπλα της.

Από κάτω έφταναν οι μακρνοί ήχοι της ορχήστρας, άνακατεμένοι με χειροκροτήματα. Μά η κάμαρα φαινότανε σάν άσσι σιωπής...

— Γιατί δεν χωρίζετε; ρώτησε ο Μπόχου.

— Δεν θά μ' άφινε να φύγω... για να μη κουτσουμπολέψω ο κόσμος. Τον φοβάμαι, δεν ξέρω τί μπορεί να κάνει... Κι' ύστερα έχω παιδιά...

— Παιδιά; Έχετε παιδιά; ρώτησε ζωηρά ο Μπόχου.

— Ναι, βέβαια! άπάντησε η Άλις, και το θλιμένο πρόσωπό της ζωήρεψε ξαφνικά από ένα χαμόγελο. Έχω δυο, ένα άγόρακι κι' ένα κοριτσάκι. Άν άκούσατε, τί όμορφα που είναι!...

— Ο άντρας μου δεν τ' άβηλε. Μά έπιμένανε άπ' το στούντιο.

— Θέλετε να πητέ... πως τον ύποκρέωσαν άπ' το στούντιο ν' άποκτήσετε παιδιά... κι' ότι σεις τό δεχθήκατε, με τέτοιους όρους;

— Ναι... Ξερω καλά πως δεν είναι πολύ ωραίο, αυτό. Μά έτσι έγινε μπερτά... κι' είναι το μόνο πράγμα για το οποίο δεν μετανιώω... το μόνο άπ' όσα έκανα στα δέκα τελευταία χρόνια.

Τα μάτια της βορνώσανε πάλι.

— Έχω τουλάχιστον τα παιδιά μου. Τ' αγαπά όσο μ' αγαπάνε κι' αυτά. Είμαι η μάνα τους... και φαίνομαι στα μάτια τους το ωραιότερο και το καλλίτερο πλάσμα του κόσμου.

Ο Μπόχου της έπιασε το χέρι και της το χάιδεψε τρυφερά. Ήταν υπέρα κι' είχε δι-

καίωμα στο σεβασμό του.
— Μπορώ να τηλεφωνήσω από δω; τον ρώτησε, καταπίνοντας τους λυγμούς της.
Της έδειξε το τηλέφωνο.
— Υποσχέθηκα πως θα τηλεφωνούσα για να μάθω τι κάνει η Φράνσις, η κορούλα μου. Είναι πέντε χρονών, κι' έχει κρυολογήσει λίγο. Δεν ήθελα ναρθώ απόψε, μα επέμενε ο Ντίκ...
— Και τ' αγοράκι σας πως λέγεται;
— Ντίκ.. δηλαδή Ρίτσαρντ, όπως κι' ο πατέρας μου. 'Η Φράνσις πήρε αυτό το όνομα, γιατί είχε νουό της το Φράν Κίρο.
Σηκώθηκε, πήγε ως το τηλέφωνο και πήρε ένα αριθμό.
— Άλλο! Έσθ, Μάρθα!... Ναι, εγώ είμαι... Πώς πάει η μικρή;... Πώς! Είναι ξύπνια ακόμα, τέτοια ώρα; Δώσε μου την στο τηλέφωνο... Ναι, αγαπούλα μου, είμ' εγώ, η μαμά. Πώς είσαι; Καλλίτερα!... Ναι, ναι, ξέρω... Θα δης όμως, αύριο το πρωί θαχες γίνει καλά, σου το υπόσχομαι... Κι' ύστερα, θα σου φέρω ένα δώρο... ναι, κάτι όμορφο...
— Έκλεισε το τηλέφωνο και στράφηκε στο Μπόχ, χαμογελώντας με υπερηφάνεια.
— Είναι ξύπνια η κορούλα μου, σπύρο μονάχο! Όλοι μου το λένε...
— Μιλήστε μου ακόμα γι' αυτήν... και για τ' αγοράκι σας. Διηγήθηκε μου πως παίζετε μαζί τους, τι κάνετε όταν αρρωστήσουν...
— Ο Ντίκ μου είναι εξη χρονών, μα φαίνεται πολύ μεγαλύτερος. Ο δάσκαλος λέει πως είναι το έξυπνότερο παιδί της τάξεως... Μη νομίζετε δε πως το λέει για να με κολακέψει...
Σηκώθηκε πάλι στο κρεβάτι, δίπλα του, κι' άρχισε να του μιλά με ζέση για τη Φράνσις και το Ντίκ.
— Λογαριάζω κι' εγώ ν' αποκτήσω παιδιά... της είπε ο Μπόχ. Χρόνια τώρα τ' όνειρεύομαι.
Γελούσανε κι' οί δυο, πιασμένοι απ' το χέρι, σαν φίλοι που είχανε ξαναβρεθή, μέσα σ' ένα κόσμο εχθρικό.
— Όταν δεν έχω όρεξη να φάω ο Ντίκ, τότε...
'Η Άλις σταμάτησε απότομα, γιατί είχε μπη ξαφνικά στην κόμαρα η Τζίλ. Ο Μπόχ άφισε άμέσως το χέρι της Άλις κι' ανασηκώθηκε γρήγορα, σαν ντροπισμένος. Μα η γυναίκα του, αφού τους έριξε μια γρήγορη ματιά, του είπε χαμογελώντας:
— Μην ενοχλήσαι, αγάπη μου. Ανέβηκα μια στιγμή για να βάλω λιγάκι τα χείλια μου. Μ' ευχαριστεί πολύ που βλέπω πως ταίριαζε...
Ο Μπόχ είχε γίνει κόκκινος σαν παπαρούνα. Πήδησε όρθιος και φώναξε:
— Δεν ταίριαζε με κανένα! Κουβεντιάζαμε απλώς... μιλούσαμε για τα παιδιά.
— Καλά, καλά, αγάπη μου, τον διέκοψε η Τζίλ. Δεν υπάρχει λόγος να μου δίνης εξηγήσεις.
Είχε καθίσει μπροστά στον καθρέφτη και διωρώντας ήσυχα το βάψιμο των χειλιών της.
'Ηταν κάτι που δεν μπορούσε πια να το χωνέψει ο Μπόχ.
— Γιατί δεν υπάρχει λόγος να σου δώσω εξηγήσεις; ούρλιασε. Δεν είσαι γυναίκα μου;

γκρένα

Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΣ ΤΟ ΠΡΩ;
Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

ΚΟΛΥΝΟΣ

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

Μεγάλη διάρκεια
Δυνατό φως

BEREC

ΜΠΑΤΑΡΙΕΣ ΡΑΔΙΟΦΩΝΩΝ - ΦΑΝΟΙ ΤΣΕΠΗΣ - ΣΤΗΛΕΣ ΔΙΑ ΦΑΝΟΥΣ ΤΣΕΠΗΣ - ΣΤΗΛΕΣ ΔΙ' ΑΚΟΥΣΤΙΚΑ ΒΑΡΗΚΟΙΔΑΣ - ΦΑΝΟΙ & ΣΤΗΛΕΣ ΠΟΔΗΛΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Δεν σε νοιάζει καθολου που με βρίσκει μαζί με μιαν άλλη γυναίκα, μισόγυμνη...
'Η Τζίλ ξανάκλεισε νευρικά το κραγιόν της και στράφηκε στο Μπόχ.
— Μα βέβαια, Λούκε, με νοιάζει, απάντησε. Δεν θα βελά όμως να φανώ γελοία και αναχρονιστική. 'Αν καταλάβης πως χρειάζεσαι κάποια διασκέδαση, μη διστάσης να το πής.. Δεν ωφελεί σε τίποτα ναχαι κανείς στενές αντιλήψεις...
Σκόνταψε ξαφνικά σε μια απ' τις βαλίτσες του. Τότε μονάχα τις πρόσεξε. Έγινε κατάχλωμη και ψιθύρισε:
— Όχι... όχι, Λούκε! Δεν θα φύγεις!...
— Α, σε πειράζει αυτό; της φώναξε με σαδιστική χαρά. Τι φταίω εγώ αν δεν έχεις πια τίποτε το ανθρώπινο; Κατάλαβες τώρα; 'Ετοιμάζω τα μπαγιάκια μου.
Προσπάθησε να πάη κοντά του, μα την απομάκρυνε με μια χειρονομία.
— Όχι, αγάπη μου, δεν μπορείς να μ' άφισες! τραύλισε εκείνη, βάζοντας τα κλάματα. Δεν μπορείς... ό,τι κι' αν συμβεί!...
Ποτέ άλλοτε δεν είχε νοιώσει ο Μπόχ πως την είχε τόσο απόλυτα στην εξουσία του. 'Ηταν έτοιμος να της πη πως θα φεύγανε κι' οί δυο μαζί, για μια καινούργια ζωή, όταν άνοιξε ξαφνικά η πόρτα και μπήκε ο Ρούντυ Κάνιν.
'Ηταν χλωμός σαν πεθαμένος κι' έτρεπε σύγκορμος.
— Μα πού ήσαστε λοιπόν, Τζίλ;... είπε. 'Ελάτε γρήγορα, άρχισαν οι υπερώδες!
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'
Τρίτη 11 Δεκεμβρίου, ώρα 11.45' το βράδυ.
Ο Κάνιν είχε σταθή στο κατώφλι κι' άκουμπουσε στην πόρτα για να μην πέση.
— Δεν είναι κατάλληλη στιγμή γι' άστειά, του είπε νευρικά η Τζίλ.
— Μα σ'ας φαίνομαι λοιπόν πως έχω κέφι ν' άστειευθώ;... Ο Φράν Κίρο έφυγε.
— Στο καλό!
— Πήρε όμως μαζί του, μέσ' στην τσέπη του, το μαγαζί μου, τον «Κένταυρο με τα σπηρούνια»!
'Η Τζίλ κύτταξε σαστισμένη τον Κάνιν.
— Τι θέλετε να πητε; ρώτησε.
— Φεύγοντας, ο Φράν έδειξε στο Σόλ κάτι αποδείξεις πληρωμής... Δεν έκαμε καν τον κόπο να τις δείξη σε μένα τον ίδιο... Ο παληάνθρωπος! Αγοράσε τις περισσότερες μετοχές της εταιρείας Κλάιν, αυτής που έχει τον «Κένταυρο με τα σπηρούνια». Αυτό σημαίνει πως, από τώρα κι' εμπρός, το μαγαζί μου είναι δικό του!
— Ω, Θεέ μου! ψιθύρισε η Τζίλ.
Κάθισε βαρειά στο κρεβάτι και τον κύτταξε, αμίλητα.
— Να πού καταντήσαμε, πρόσθεσε εκείνος πικρά. Μα εσ'ας δεν σ'ας κάνει καμιά εντύπωση! Χάνα το μαγαζί μου, και το μόνο που βρίσκετε να πητε, είναι: «Ω, Θεέ μου!»
— Φταίτε σεις, που είχατε βουτηχτή στο χρέος! ξέσπασε η Τζίλ. Πληρώνατε ένα σωρό λεφτά για ν' αγοράσετε καινούργια κοστούμια και για να δέτε τ' όνομά σας δημοσιευμένο στις εφημερίδες!

— Ναι, μα εγώ δεν ήμουνα ποτέ της γνώμης να τα χαλάσουμε με τη συμμορία του Κίρο! Ουμμάσε; Έλεγα πως υπάρχει ψυχή για όλους...
— Ωραιο ζευγάρι που κάνετε σεις οί δυο! επενέβη ξαφνικά ο Μπόχ, αηδισμένος.
'Η Τζίλ του έπιασε το χέρι, σαν να ήτοσε κάποια ανακούφιση.
— Μα δεν καταλαβαίνεις τί έγινε, Λούκε; του είπε. Ο Κίρο ανακατεύτηκε μ' αυτό το θεαματικό τρόπο στη δουλειά των χαρτοπαιγνίων.
— Ε, κι' έπειτα;
— Ξέρει πως δεν μπορεί ποτέ να άνεχθούμε αυτή την κατάσταση χωρίς να προσπαθήσουμε ν' αμυνθούμε. Περιμένει να του κηρύξουμε πόλεμο κι είναι έτοιμος να τον δεχθώ... Αυτό σημαίνει πως έχει εξασφαλίσει την άμεριστη υποστήριξη της Μαφίας.
'Η Τζίλ έτρωγε τα νύχια της απ' τον εκνευρισμό της.
— Άλλε Γκρανάντα σήκωσε από χάρη το φρέμα της.
— Πιστεύω πως είναι καιρός να φύγω εγώ, ψιθύρισε.
Ο Μπόχ της έσφιξε το χέρι και της είπε:
— Ελπίζω να τύχη να ξαναμιλήσουμε καμιά μέρα για παιδιά...
— Δεν το πιστεύω, απάντησε χαμογελώντας.
Οί άλλοι δυο την άφισαν να φύγη χωρίς να της δώσουν την παραμικρή προσοχή.
— Τι θα κάνουμε λοιπόν τώρα, Τζίλ; ρώτησε ο Κάνιν.
— 'Η «Μαφία» καταφέρνει ό,τι θέλει, μ' αυτά τα καταραμένα λεφτά της... μουρμούρισε η νέα γυναίκα. Κι' εγώ που νόμιζα πως είχα φέρει άποψη στα νερά μου το Γκρανάντα... ενώ αυτός κορόιδευε μαζί μου και τότε ήδη συμφορημένα με τον Κίρο!
— Δεν μου είπες τί πρέπει να κάνουμε...
— Θα κατεβώ κάτω να τον ξεκοιλιάσω, αυτό το γελοίο το Γκρανάντα! Θα τον κάνω εγώ να καταλάβη πως εδώ δεν είναι κινηματογράφος!...
'Η Τζίλ είχε γίνει έξω φρενών. Μα ο Μπόχ την κράτησε απ' το μπράτσο.
— Κάθισε φρόνιμα, της σύστησε. Αυτή είναι δική μου δουλειά.
Είχε ξεμεθύσει τώρα τελείως. 'Η Τζίλ τον κύτταξε βαρειά μέσ' στα μάτια.
— Δεν θα σ' άφισα ποτέ να μου φύγης, αγάπη μου! του είπε, χώνοντας με πάθος τα νύχια της στην παλάμη του.
Κατέβηκαν μαζί στο ισόγειο.
Ο Κάνιν έμενε λίγο πιο πίσω, για κάθε ενδεχόμενο. 'Η άρχηστρα εξακολουθούσε να χαλάει τον κόσμο. 'Αλλ' οί καλεσμένοι είχαν τώρα άρρωσσει λίγο. 'Ηταν φανερό πως ο Φράν Κίρο, φεύγοντας, είχε πάρει μαζί του και τους φίλους τους.
Είχαν φύγει επίσης ο Ντίκ Γκρανάντα κι' ο Λουίτζι Τζακίνο. Δεν μένανε παρά άνθρωποι του κινηματογράφου, ή φίλοι της Τζίλ, του Κάνιν ή του Νάτε Τούλ...
— Χάσαμε την ευχάριστη να τους πετάξουμε έξω, είπε η Τζίλ.
Ο Κάνιν είχε χάσει τελείως το ήθικό του. Ο Σόλ τον πλησίασε και του είπε:
— Τηλεφωνούνε απ' τον «Κένταυρο». Λένε πως πήγε ε-

Προκαλούνται εγκαύματα στο δέρμα όταν δεν προστατεύεται με NIVEA

Η NIVEA απορροφά τις καυστικές ακτίνες του ήλιου

Προφυλάξτε το δέρμα σας από τον ήλιο και τον αέρα με NIVEA. Η κρέμα NIVEA διατηρεί το δέρμα λείο και μαλακό, παρά τον καυτερό ήλιο.

Για πολύωρη ήλιοθεραπεία μεταχειρίζεσθε το λάδι NIVEA που προφυλάσσει από τα εγκαύματα και δίνει ωραίο μελαγχροινό χρώμα.

Μόνον η NIVEA περιέχει EUCERIT ουσία ουγενή προς το συστατικό του δέρματος και αυτήν άκριβως έχει καθημερινός ανάγκη το δέρμα σας για να είναι ωραίο.

ΓΝΗΣΙΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ BEIERSDORF, ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Ιδρωδης ΜΥΤΗ

ΔΙΟΡΘΩΣΑΤΕ ΤΑΣ ΔΥΣΜΟΡΦΙΑΣ ΤΗΣ ΜΥΤΗΣ ΣΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΥΠΝΟ

Με την Πινοφόρμ

Οί περισσότεροι κινηματογραφικοί άστέρες της Ευρώπης και της Άμερικής, κατά το μεγαλύτερο μέρος, άφειλουν το ζέε - άπλη είς το άρσεν και καλοαποθηκών σήμα που έδωσαν είς την μύτην των

Η «ΡΙΝΟΦΟΡΜ», κατασκευασθή δια να χόρημα ποικίλ από σπιν, κρύσταλ και με μαλακότητα. Παρά του ίδιου σελ, ενδισαρομένου - με καταληκτικά άποτελέσματα.

«ΡΙΝΟΦΟΡΜ» Trade Mark - Patented

ΤΗΜΗΜΑ ΠΩΔΗΣΕΩΝ - ΣΥΜΒΟΛΩΝ & ΠΑΡΗΡΟΦΟΡΙΩΝ

παρά το ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΕΙΑ «ΡΙΝΟΦΟΡΜ»

Όδός Έσθ. Μηνάκη 16 ΑΘΗΝΑΙ

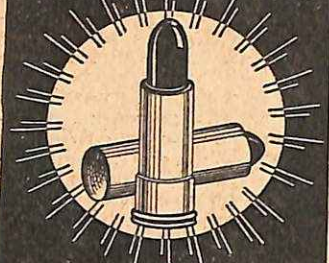
τίος όροφος Τηλέφ. 24.125 - 614.689

ΦΕΙΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗΣ ΑΠΟΤΕΛΕΑΤΑΙ ΤΟ ΑΠΟΤΥΠΩΜΕΝΟΝ ΣΤΕΝΟΥΝΤΑΙ ΣΟΒΑΡΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΙΟΝΤΟΙ ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ & ΜΕΣΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ

κει ένα καμινόνι, για να κουβαλήση τα άτομικά σας πράγματα. Ρωτάνε τι θα πη αυτό...
— Απάντησε τους να μη φέρουν κανένα εμπόδιο, είπε θλιμμένα ο Κάνιν. Βρες καμιά δικαιολογία... όποια θέλεις.
Ο Σόλ ξαναγύρισε στο τηλέφωνο.
— Δεν χάνει τον καιρό του, το κάθαρμα! μούγκρισε ο Κάνιν, άφρίζοντας από άνισχυρη μανία. Μα θα σου τον συγυρίσω εγώ! Θα τον ξεκάνω όπωσδήποτε έστω κι' αν το πληρώσω με τη ζωή μου!
'Ωστόσο ο τόνος του ήταν χλιαρός, χωρίς πεποίθηση. 'Ηταν φανερό πως δεν πολυπίστευε ούτε κι' ο ίδιος στις φοβέρες του.
— Φέρτε να πιούμε κάτι, του σύστησε η Τζίλ. 'Υστερα θα καταστρώσουμε το σχέδιο της επίθεσας.
— Όχι, όχι άποψε. Αύριο θα δούμε... Άποψε έχω ένα διαβολέμενο πονοκέφαλο. Θα γυρίσω σπίτι, να μου βάλη η γυναίκα μου καμιά κομπρέσα.
Ένας καμαριέρης έφερε τα παλτά του Σόλ και του Κάνιν. 'Η Τζίλ κι' ο Μπόχ τους συνόδευαν ως την καγκελλόπορτα.
'Ηταν μια όμορφη νύχτα, μ' άσπροφωγιά - μα μονάχα ο Μπόχ την απολάμβανε. Έμειναν για λίγο μπροστά στους δυο πέτρινους σκύλους, ανταλλάσσοντας μερικές λέξεις. Ο Κάνιν ήταν έτοιμος να φύγη πιά, όταν ο Μπόχ στράφηκε τυχαίως κι' είδε στη γωνία του δρόμου, καμιά εικοσαριά μέτρα μακρύτερα, τη γνώριμή του αντανάκλαση του φεγγαριού πάνω σ' ένα μεταλλικό πράγμα...
— Πέσατε χάρη, γρήγορα! ούρλιασε, σπρώχνοντας τους μέσα στο διπλανό χαντάκι.
Σχεδόν την ίδια στιγμή, άρχισε να δουλεύη το μυδαλλιοδόλο. Οί σφαίρες χτυπούσαν τα πέτρινα σκαλιά κι' έσπαζαν όλόκληρα κομμάτια.
Ο Μπόχ είχε πέσει πάνω απ' τη Τζίλ και την κρατούσε κολημένη στο έδαφος, άδιαφορώντας για τις προσπάθειές της ν' ανασηκωθή... Οί σφαίρες εξακολουθούσαν να σφυρίζουν γύρω τους...
— Κάθσε ήσυχα λοιπόν! ούρλιασε ο Μπόχ στη γυναίκα του. Έχεις όρεξη να σκοτωθής;
— Γιατί όχι; απάντησε εκείνη, σαν τρελή. Τι έστι, τί άλλο;...
Τα χείλια τους ένώθηκαν απότομα, βίαια. Κι' ο Μπόχ ένοιωσε στα χείλη του τη γεύση του αίματος, ενός αίματος ξεστού και γλοιώδους!
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'
Τρίτη 11 Δεκεμβρίου, μεσάνυχτα.
Ένα αυτοκίνητο, ξεκίνησε ξαφνικά κι' απομακρύνθηκε, με σβυσμένα τα φάτα του. 'Η ένεδρα είχε τελειώσει.
Ο Κάνιν έμενε ακόμα διαπλωμένος χαμω μπρούμυτα με το πρόσωπο κολημένο στο χώμα. Ο Σόλ έσφιγγε με τα δυο του χέρια το δεξί του πόδι.
Ο Μπόχ έσκυβε πάνω απ' το ματαμένο πρόσωπο της γυναίκας του και ψιθύριζε όλοένα τ' όνομά της με λαχτάρα. Εκείνη τον κρατούσε άγκαλιασμένο σπασμωδικά απ' το λαιμό, σαν να ήτοσε την προ-

ΕΛΜΕΝ ΝΙΟΥΣΦΕΡ

Τό εξαιρετον, Αμερικανικόν κραγιόν σέ 15 μοντέρνους χρωματισμούς

ΑΡΙΑΔΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ ΛΕΛΟΥΔΑ ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ΜΑΙΕΥΤΗΡ

Μετώκησεν επί της οδού Δελφών 3 (πάρδος οδών Διδότου και Σκουφά). Δέχεται καθημερινώς 11-1 και 5½-7 μ. μ. Τηλ. 612482 και 612515

ΜΕΝΤΙΟΥΜ Δάφνη

Βραβείον τηλεπαθείας μακράς αποστάσεως, της Έταιρείας Ψυχικών Έρευνών, Όδος Κυψέλης 34B. Ώραι επίσκεψης 9-1 και 4-6½. Τηλ. 812-278.

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Ειδική θεραπεία ρυτίδων, κρεατοελιών και αποτελεσματική θεραπεία πτώσεως μαλλιών.
Συμβουλα δωρεάν.
Αισθητική Σ. Α. ΧΡΥΣΗ
Νίκης 13, Τηλ. 29-548

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ Ladas

ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ ΙΑΤΡΟΥ
Γ. Μ. ΛΑΔΑ

Έγκριση παρά του Ανωτ. Υγειον. Συμβουλίου
Τα καλλυντικά "Ladas", έγκρι- μάθησαν, επελέγησαν και ΠΑ- ΡΑΜΕΝΟΥΝ, ΑΝΤΙΓΡΑΦΙΣΤΑ δι- οτι συνδυάζουν την εξαιρετική ποιότητα με την μικρότερη και σταθερά τιμή εξ όλων των κυ κλοφορώντων.

"LADAS"

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ
ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ
ΑΠΟΜΗΝΣΕΙΣ

PERMANANT ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΛΕΣ ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ Ιδού το μυστικό μας M. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ Αγ. Κωνσταντίνου 12 Τηλ. 53-100

στασία του απ' το θάνατο.

Ψαχούλεψε ελαφρά το πρόσωπό της, αναζητώντας την πληγή της.

— Ω, Τζίλ!... Θεέ μου!... Η νέα γυναίκα είχε κλείσει σιγά-σιγά τα μάτια της. Τινάχτηκε όμως, όταν ο Μπόχου άγγιξε το τριχωτό δέρμα της, πάνω απ' το αριστερό αυτί.

— Πονάω! βόγγηξε. Μη μ' άγγιξετε!

Είχε ξανανοιίξει τα μάτια της, φοβισμένη. Ήσυχασε όμως, αντικρύζοντας το πρόσωπο του Μπόχου.

— Μην κουνιέσαι, αγάπη μου, της σύστησε εκείνος. Θά είδοποιήσω ένα γιατρό... Ένοια σου, δεν είναι τίποτα...

— Όχι, όχι, πρέπει να σηκωθεί! Δεν θέλω να καταλα- δουν οι καλεσμένοι μας...

— Ακούμπησε το χέρι της στην πληγή.

— Δεν μου φαίνεται σοβα- ρή, πρόσθεσε. Μία απλή γρα- τσουδιά...

— Ανασηκώθηκε απότομα, χω- ρίς να δεχθεί τη βοήθεια που της πρόσφερε ο Μπόχου.

— Νά, κύτταξε, είμαι πολύ καλά! είπε. Είχα φοβηθεί μο- νάχα...

— Ακούμπησε πάνω μου.

Στηρίχθηκε στο μπράτσο του, ώσπου φτάσανε κοντά στο κεφαλόσκαλο, όπου έτοιμαζόν- ταν να φύγουν οι καλεσμένοι. Τόν άφισε τότε και προχώρησε μόνη της.

— Ο Σολ έσερνε το πόδι του και βογγούσε απ' τους πόνους.

— Έμένα με συγυρίσανε για καλά, μουρμούρισε. Θά φωνά- ξω ένα γιατρό...

— Ο Νάτε Τούλ βοήθησε το Ρούντυ Κάνιν να συνέλθω, δι- νωντάς του να πιη ένα ούισκυ. Αυτός δεν είχε πληγωθεί καθό- λου, κι' όμως ήταν ο πιο τα- ραγμένος απ' όλους, σχεδόν λιπόθυμος.

— Απ' την ορθάνοιχτη εξώπορ- τα του σπιτιού ξεχύνονταν ά- κόμα ήχοι χορευτικής μουσι- κής. Κανείς δεν είχε σκεφθεί να πη στην ορχήστρα να σταμα- τήση.

— Όλος ο κόσμος βομβάρδι- ζε μ' ερωτήσεις τη Τζίλ:

— Τι συνέβη;... Σας πυρο-βολήσανε;... Μα έχετε αίμα- τα!... Κάποιος έπιχείρησε να... Είδοποιήσατε την αστυνομία;

— Όχι, όχι, δεν είναι τίπο- τα, απάντησε η Τζίλ. Ένα μι- κρό ατύχημα μονάχα.

— Ένα ατύχημα;... ρώτησε κάποιος μ' αμφιβολία.

— Μπορεί νάταν και φάρσα.

— Υπάρχουν μερικοί άνθρωποι που δεν σηκώνουνε το πιστό, κι' όταν πίνουνε δεν ξέρουν πιά τί κάνουνε... Πάντως, δεν αξί- ζει τον κόπο να μιλάμε γι' αυ- τό. Άς γυρίσουμε στη σάλα του χορού κι' άς ξεχάσουμε ό,τι έγινε!

— Όστόσο, οι καλεσμένοι λοξο- κυττάζονταν μ' άμχανία.

Παρ' όλο το αίμα που εξακο- λουούσε να κυλά απ' το μά- γουλό της ως το γυμνό ώμο της, η Τζίλ είχε ξαναπάρει το ρόλο της οικοδέσποινας. Έδωσε το σύνθημα της επιστροφής στη σάλλα. Οι καλεσμένοι της την ακολουθούσαν. Είχαν άρχισει να ήσυχάζουνε.

— Ο Μπόχου δεν μπόρεσε να μη τη θαυμάση για το θάρρος και την ψυχραιμία της.

— Δισκοβαδίζε, σαν γέμουν κι' έγω εδώ, σύστησε σ' όλους η Τζίλ. Θ' αλλάξω φόρεμα και θά ξανακατεβώ άμέσως.

— Έκαμε νόημα στο Μπόχου να την ακολουθήσει και διευ- θύνθηκε προς τη σάλα.

Περπατούσε αλύγιστα, σαν αυτόματο. Όταν μπήκε στην κρεβατοκάμαρα, έκλεισε καλά την πόρτα, για ν' αποφυγή κά- θε αδιάκριτη ματιά, και ξε- φουκικά κυλίστηκε χάμω σαν ά- ψυχος όγκος!

— Ο Μπόχου το περίμενε. Τη σήκωσε άμέσως, την ξάπλωσε στο κρεβάτι και περιποιήθηκε την πληγή της. Όταν σταμά- τησε το αίμα, της καθάρισε το πρόσωπο και τούς ώμους απ' τ' αϊμάτα. Έκείνη αναπνέον- ξε κάθε τόσο, αλλά δεν άνοιγε τα μάτια της.

Της έβγαλε τα λαμέ πέδι- λά της, της ξέσφιξε το κορσάκι, τη σκέπασε μ' ένα πάπλωμα και κάθησε δίπλα της, σσιγ- γώντας το χέρι της μέσ' στο δικό του, ώσπου να φτάση ο Κάνιν με το γιατρό.

— Ο τελευταίος ήταν ένας λι- γομίλητος άνθρωπάκος. Έδε- σε γρήγορα την πληγή, είπε στο Μπόχου να μείνη κοντά στη γυναίκα του κι' ύστερα άρχισε άμέσως την έξαγωγή της σφαί- ρας που είχε χωθεί στην κνή- μη του Σολ.

— Ο Κάνιν δεν μπορούσε, φαί- νεται, ν' άνθεξη στο θέαμα της έγχειρήσεως, γιατί τριγύριζε νευρικά μέσ' στο δωμάτιο, λέ- γοντας και ξαναλέγοντας πως την είχε γλυτώσει φτηνά...

— Σωπάστε λοιπόν, φτάνει! του είπε στο τέλος ο Μπόχου.

— Η Τζίλ ξανανοιίξε τα μάτια της και μουρμούρισε:

— Λούκε!

— Ποτέ στη ζωή μου δεν εί- χα φοβηθεί τόσο πολύ... της είπε τρυφερά ο Μπόχου, με το μάγουλο κολλημένο στο δικό της.

— Δεν είμ' έγω ή πληγωμέ- νη, Λούκε, αλλά εσύ... Απ' την άρχη ακόμα, βάλθηκα να κατα- στρέψω το θαυμαστό εκείνο ζυ- γό που μάς ένωσε... Άν μ' ά- φινες τώρα να ξανακερδίσω σιγά-σιγά ό,τι έχασα!...

— Μα δεν χάθηκε τίποτα, α- γάπη μου... Φτάνει να ξανα- βρεθούμε μόνοι οι δύο μας... Αυτό είν' όλο...

— Ω, αγαπημένη μου!...

— Συνήλθε;... Πώς πάτε, Τζίλ; φώναξε ο Κάνιν, όρμών- τας προς το κρεβάτι.

— Μα ο Μπόχου τον απομάκρυνε, χτυπώντας τον με τον άγκώνα του στην κοιλιά, τόσο δυνατά, ώστε ούρλιασε απ' τον πόνο.

— Ε, τί τρόπος είν' αυτός; διαμαρτυρήθηκε.

— Βουλώστε το! τον έκοψε ξερά ο Μπόχου.

— Ελάτε τώρα, μη μαλάνε- τε! μπήκε στη μέση η Τζίλ. Τώρα καταλαβαίνετε, Ρούντυ, γιατί έβαλε ο Φράν να τον πυ- ροβολήσουνε, έξω απ' το μα- γαζί του. Ήθελε ν' αποδείξει έτσι στη «Μαφία» πως άρχι- σαι με έμεις τον καυγά.

— Πρέπει να κάνουμε γρήγο- ρα, αν θέλουμε να διορθώσου- με τα πράγματα. Κατεβαίνον- τας κάτω, κάντε μου τη χάρι να μού στείλετε το Νάτε. Άν έχη φύγει, είδοποιήστε τον να ξαναέρθω... Θά σας τηλεφωνήσω σέ λίγο, στο σπίτι σας.

Τού υποδείκνυε έτσι με τρόπο να φύγ. Κι' εκείνος συμμορφώ-θηκε άμέσως.

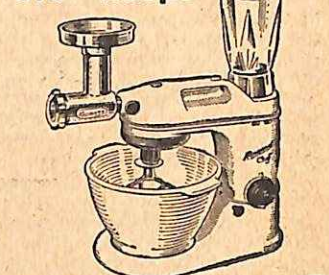
— Ο Μπόχου κύτταξε το χλωμό πρόσωπο της γυναίκας του που προσπαθούσε να του χαμογε- λάσει.

— Τί λές, μπορείς να μεί-

Αναμικτή ΤΡΟΦΩΝ

Ο καλλίτερος
στον κόσμο

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΗΓΟΙ
M. & I. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ: ΔΡΑΓΑΤΣΙΝΙΟΥ 8ΤΗΛΕΦ. 27.038
ΒΕΛΗΝΗ: ΤΣΙΜΙΣΚΗ 29 ΤΗΛΕΦ. 23-66

Κομμωτήριο Κ. ΧΑΜΑΡΑΚΗ

Είδοποιείται η έκλεκτη πελατεία του οίκου Κ. ΧΑΜΑΡΑΚΗ ότι την διεύθυνει το τμήματος

PERMANANT
άναλαμάνει και πάλιν από της 1ης Ιουλίου 1956 η Κα Κ. ΧΑ- ΜΑΡΑΚΗ.

Από του παρελθόντος μηνός εύ- ρίσκεται εις Παρίσιους ο υίος του ιδρυτού του καταστήματος Κ. ΑΛ- ΚΗΣ ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ, διά να πα- ρακολουθήση την τελευταίαν εξέλι- ξιν της κομμωτικής τέχνης. Ο Κ. ΑΛΚΗΣ Χαμαράκης θά επανέλθω μετά εξάμηνον διά να αναλάβη την διεύθυνσιν του κομμωτηρίου και του Ίνστιτούτου Καλλωνής.

ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΛΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΙΣ-ΕΛΑΝΞ
ΤΑΧΥΤΑΤΗ - ΥΠΕΡΘΥΝΗ - ΑΝΩΔΥΝΗ
ΡΙΖΙΚΗ 100%
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ΕΣΤΗΤΙΚΗ ΜΟΔΕΡΝΗ
M^ε KASTRIOTIS
ΠΑΛΑΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΗΔΑΚΛΕΙΤΟΝ 5 ΚΑΛΟΝΑΚΗ ΤΗΛ. 612-010

ΡΟΥΣΑ
ΠΛΑΤΗ - ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12 & 5-7 ως και επί συνεντεύξει. Ώαρ. Τρικούπη 113-Τηλ. 613-610.

ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ-ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ
I. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ: 5-8
Ακαδημίας 78 Τηλ. 25.226

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ

Επιπλα σκυριανά - βυζαντινά 1 σκυριανά χάλ, 8 τεμάχ. δρασμ. 1.950, βυζαντινά σαλόνια, 8 τε- μάχ., δρασ. 2.450 και 2.875, βυ- ζαντινές τραπεζαρίες, 10 τεμάχ., δρασ. 7.800, βυζαντινές επιπλώ- σεις γραφείων, 6 τεμ., δρασ. 6. 475. Κολοκυνθοές 4 και γωνία Αγιοσταύου. Κατεργόμενοι έξ. Ο- μνοίσε την όδον Πειραιώς τράμ 4, εις την 2αν στάσιν, παρά το Βρεφοκομείον. Τηλ. 54-737. Α- ΛΕΞ. ΤΟΡΤΟΡΕΛΗΣ ή Σεφεριό- πουλος.

νης μονάχη για λίγο; τη ρώ- τησε.

— Γιατί;... Όχι, δεν θέλω να φύγω!

— Θά πάω να σκοτώσω τον Κίρο!

— Όχι, όχι... Άκουσε με, Λούκε. Δεν καταλαβαίνεις λοι- πόν πως αυτό έλπιζει κι' εκεί- νος; Νά προσπαθούμε να τον βρούμε... Θά ναι καλά κρυμέ- νος κάπου κι' έτοιμος να χτυ- πήση!

— Θά τον βρώ, πρόσφερε ο Μπόχου με ψυχρό κι' αποφασι- στικό τόνο. Δεν πιστεύω να νο- μίμης πως μπορεί το πρώτο τυ- χόν κάθαρμα να έπιχειρήση να σκοτώση τη γυναίκα μου, κι' έγω να καθήσω με τα χέρια σταυρωμένα!

— Όχι, αγάπη μου, σέ ίκε- τεύω! Ξέρω καλά πως δεν φο- δάσαι τίποτε, κανένα. Δεν έ- χεις ανάγκη να μού τ' αποδεί- ξης. Γι' αυτό σ' αγαπώ! Μα δεν μπορείς να φαντασθής πό- σους φονιάδες θάχη σκορπίσει ο Φράν σ' όλη την πόλη, με την έλπίδα πως θ' άντεπιθεθούμε!... Ξέρω πως δέ σε τρομάζει ο- λόκληρος στρατός, αλλά...

— Χρόνια τώρα, αγάπη μου, άνακατεύομαι σε τέτοιες ίστο- ρίες

— Ξέρω, ξέρω! Μα σέ ίκε- τεύω, Λούκε... μη κινδυνέψης δίχως λόγο! Δεν είσαι συνη- θισμένος σ' αυτό του είδους τον πόλεμο... Άφισέ με έμένα ν' αποφασίσω, Ξέρω τί πρέπει να κάνουμε τώρα. Και θά σέ χρειαστώ γι' αυτό, περισσότε- ρο από κάθε άλλη φορά.

— Τί έχεις πάλι στο μυα-λό σου; γκρίνιασε ο Μπόχου.

— Μάς χρειάζονται λεφτά, για να κάνουμε να γείρη η πλαστήγγα προς το μέρος μας!... Νά, μπορούμε να γίνουμε κι' έμεις δυνατοί σαν τον Κίρο. Πίστewe με, με τα λεφτά κερ- δίξει κανείς το παιχνίδι καλλι- τερα παρά με το ρεβόλβερ...

— Χρειάζομαστε άμέσως με- τρητά, για να εξαγοράσουμε μερικές απ' τις προσωπικότη-τες που υποστηρίζουν τον Κί- ρο. Άκριβώς το ίδιο έκαμε κι' αυτός για να βγάλη απ' τη μέση το Ρούντυ.

— Ο Μπόχου κούνησε το κεφά- λι του.

— Πιστεύω πως είχε δίκιο, όταν μούλεγε πως δεν μπορού- σα να καταλάβω τίποτα απ' όλ' αυτά... είπε.

Είδε την ίκετευτική ματιά της και πρόσθεσε με φωνή λί- γο βραχνή:

— Καλά λοιπόν, σ' άφινω να κάνης ό,τι θέλεις. Άν χρει- άζεσαι όμως λεφτά, να ξέρης πως μπορείς να βασισθής και σέ μένα. Σου έχω πη πως έχω μερικές οικονομίες, αλλά δεν φαντάζεσαι ίσως πόσες είναι. Έχω καταθέσει 50 χιλιάδες δολάρια στην Τράπεζα του Μεξικού. Είναι στη διάθεσί σου, όταν θά θελήσης.

— Η Τζίλ γέλασε.

— Μά, αγάπη μου, έγω χρειάζομαι ένα εκατομμύριο! απάντησε.

— Ο Μπόχου έμεινε μ' άνοιχτό στόμα.

— Ένα εκατομμύριο δολλά- ρια!... μουρμούρισε επίτελους, παραξαισμένος.

— Νά, για να κάνουμε την άρχη. Δεν πρόκειται ν' αγορά- σω κανένα μπακάλικο!... Μα μ' έ με κυττάς λοιπόν σαν να παραμιλάω. Μπορώ να τ' άβω, αυτά τα λεφτά, Γι' αυτό έστει- λα να είδοποιήσουνε το Νάτε.

— Έχω την έντύπωσι πως δεν μιλάμε την ίδια γλώσσα! φιδύρισε ο Μπόχου, τελείως σα- στισμένος. Ένα εκατομμύριο δολάρια!...

— Σε νρειάζομαι, Λούκε. Εί- σαι ο μόνος άνθρωπος στον ό- ποιο μπορώ να βασισθώ από- λυτα... Δεν μπορώ να πάω έ- γώ ή ίδια. Δεν τολμώ να λεί- ψω απ' το Λος - Άντζελες, μ' αυτές τις ίστορίες που άρχι- σανε. Θά στείλω έσένα λοιπόν.

— Πού θά με στείλεις;

— Στο Φένιξ της Αριζόνας. Θά βρής εκεί ένα κάποιο Σίλβερ Μαγκκόλνικ. Θά σου δα- νείση τα λεφτά που χρειάζο- μαι.

— Διαβάζοντας τη δυσπιστία στο πρόσωπο του Μπόχου, η νέα γυναίκα πρόσθεσε:

— Μα νάι, σέ βεβαιώ... Θά μάς κάνη αυτό το δάνειο, κρα- τώντας για εξασφάλισί του τα χρεώγραφα που έχω φυλαγμένα κάτω στο χρηματοκιβώτιο της τουαλέτας μου. Είναι όμολογι- ες και μετοχές που άνήκανε στο Μίλτον Ρότ.

— Ξέρω καλά το Σίλβερ Μαγ- κόλνικ. Είν' έν τάξει στις δου- λειές του. Δουλεύει κι' αυτός με τα ναρκωτικά, αλλά σε πο- λυ μεγαλύτερη κλίμακα απ' το Νάτε. Κι' είναι ένας απ' τους λίγους που δεν μπλεχτήκανε ά- κόμη με τη «Μαφία». Είμαι βέ-βαιη μάλιστα πως θά εύχαρι- στηθώ πολύ αν μπορέση να της σκαρώσ' ένα άσχημο κόλπο!

— Έκαμε ένα γρήγορο ύπολο- γισμό, με τα μάτια μισόκλει- στα.

— Άν φύγης από δω σέ μιά ώρα... Χρειάζεσαι τρεις ώρες ως το Φένιξ!...

— Πώς! Τρεις ώρες μο-νάχα;

— Θά σέ πάη ο Νάτε, με το αεροπλάνο του.

— Δεν μ' άρέσει καθόλου να σ' άφισω μονάχη, όλον αυτό τον καιρό.

— Μά, αγάπη μου, δεν μπο- ρεί πιά να συμβή τίποτ' άλ- λο, για κάμποσον καιρό. Κι' ύστερα, μη ξεχνάς πως το σπι- τι μου είναι σωστό φρούριο, σχεδόν άπόρρητο.

— Κι' όμως σκοτώσανε έδώ μέσα το Ρότ, απάντησε σαρ- καστικά ο Μπόχου. Κι' άπόψε λίγο έλειψε να μάς ξεκαπνέ- δουνε!

— Νάι, μά έκτεθήκαμε άνό- ητα στον κίνδυνο. Όταν όμως είναι καλά κλειστές οι πόρτες, δεν μπορεί να μπή ούτε κου- νούπι!

— Δέν ξέρεις πόσο θά μού λεί- ψης, αγάπη μου! Μα είναι ά- πολύτη ανάγκη να πάς εκεί κά-τω, για μένα.

— Υποσχέσου μου τούλάχι- στον κάτι: πως θά ναι έδώ κά-ποιος να σέ φυλάη, όσο θά λείπω!

— Νάι, ό,τι θέλεις!... Πόσο θά μού λείψης, χρυσέ μου!... Φόρεσε κάτι ζεστό...

Είχαν αγκαλιασθή και φι- λιώντουσαν, όταν μπήκε ο Νά- τε Τούλ. Η Τζίλ το ξέγνησε όλη την ύπθεσι. Ο Μπόχου έλ- λαζε ρούχα. Έβγαλε το σακ- κάκι του και φόρεσε μιá φα- νέλλα με γυριστό γιακά και μιá πέτινη μπλούζα.

— Νά πάρω μαζί μου πι-στόλι; ρώτησε.

— Δεν υπάρχει λόγος, ά- πάντησε ο Τούλ. Κι' ύστερα, ο Σίλβερ Μαγκκόλνικ δεν συμπα-θει καθόλου αυτά τα παιχνιδά-κια...

— Η Τζίλ συμφώνησε, κουνών-τας το κεφάλι της. Ο Μπόχου άνασκήκωσε τούς ώμους του. Αυτοί οι δύο έξερνε καλλιτε-ρα, προκειμένου για κάτι τέ-τοιες δουλειές...

Μα ένοιωθε πως του λείπα-νε προπάντων οι παλινές μπό-τες του. Για πρώτη φορά, έδώ και χρόνια, θά ξεκινούσε για μιá «εκστρατεία» δίχως αυτές. Τί δεν θάδινε για να τις έχη τώρα στα πόδια του... Μα άπό-φυγε να κινή λόγος.

ΚΕΦΑΛΑΟΝ ΙΗ'

Τετάρτη 12 Δεκεμβρίου, 6 το πρωί.

— Ο Νάτε Τούλ φορούσε μιá γκαμπριλίνα κι' ήταν άπο- σχολημένος με το πιλοτάρισμα του αεροπλάνου του, τόσο που δεν σκέφθηκε ν' άναψη την έ- σωτερική θερμανσι παρά μονά-χα όταν άρχισε να σημερώνη, πάνω απ' την έρημο.

— Έτσι, ο Μπόχου τουρτούρισε απ' το κρύο στην άρχη του τα-ξιδιού.

Κρατούσε σφιχτά με τα χέ- ρια του τη χοντρή πέτινη τσαντά που είχε άκουμπισμέ- νη στα γόνατά του. Μέσα σ' αυτήν βρισκόταν 1 εκατομμύ- ριο δολάρια, τα λεφτά που είχε δανείσει ο Μαγκκόλνικ, κρατώντας για ένέχυρο τα χρε-ώγραφα του μακαρίτη Μίλτον Ρότ.

Είχαν καθυστερήσει, στο ξε- κίνημα απ' το Λος Άντζελες. Το μωτ' παρουσιάζε κάποιες άνωμαλίες, που φαινόταν πως δεν ήξερε να τις διορθώση ο Νάτε Τούλ. Όταν όμως άπο-

Ανυμνήσου!

τώρα με τη ζέστη
τί
άπολαυστική δροσιά
τί
ώραία ξεκούρασι
τί
χαρά που σου δίνει
μιά παγωμένη
ΦΙΞ
Θυμήσου
να παραγγείλεις!

γειώθηκαν, οδηγούσε μ' επιδειξιότητα και άνεση, προσέχοντας πάντα μήπως ακούση κανένα ύποπτο θόρυβο της μηχανής. Είχε κρατήσει τ' αεροπλάνο σε ύψος 700 μέτρων, με κατευθυνσι νοτιοανατολική.

Τώρα ο Μπόχου κύτταζε, σαν γοητευμένος, τις απέραντες έρημες εκτάσεις που ξεπροβάλλαν σιγά-σιγά απ' το μισοσκόταδο. Ήταν ένας κόσμος καινούργιος, που θα φαινόταν σαν ανεξερεύνητος, αν δεν τον διέσχισε η μακρεια και μονότονη λουρίδα του αυτοκινητόδρομου.

Εδώ κι' εκεί διακρινότανε κάποιο χωριουδάκι από φτωχικές καλύβες.

Μακριά, ο ήλιος που έβγαينه, καθρεφτιζότανε σε κάτι γαλάζιο και μεταλλικό. Ο Μπόχου είδε από κάτω τους ένα κοπάδι πελεκάνους που πετούσανε προς τη λίμνη.

Θα προσγειωθούμε αναγκαστικά! του φώναξε ξαφνικά ο Τούλ, σκεπάζοντας το θόρυβο της μηχανής με τη φωνή του.

Ο Μπόχου τον κύτταζε έρωτηματικά, κι' εκείνος πρόσθεσε:

— Πρέπει να ρίξω μια ματιά στην τρομπά της βενζίνης. Μην ανησυχήτε όμως. Ξέρω ένα μέρος κατάλληλο...

Και του χαμογέλασε καθησυχαστικά. Ο Μπόχου δεν απάντησε. Έσφιξε όμως περισσότερο πάνω του την πολυτιμή τσάντα.

Ο Τούλ είχε άρchiσει κι' άλλες τις απαιτούμενες μαנוβρές, δίχως νάχη μπορέσει ακόμα ο Μπόχου να διακρίνη το μέρος όπου λογαρίαζε να προσγειωθεί. Το είδε όμως ξαφνικά: Υπήρχε εκεί ένα μικρό κτίριο, κρυμμένο πίσω από μερικά δέντρα. Ένας δλοΐσιος δρόμος κατέληγε εκεί, ενώ προς το άλλο μέρος χανότανε μακριά, κατά τα βουνά. Για όποιον δεν ήξερε, ήταν απλώς ένας δρόμος σαν όλους τους άλλους — ίσως μονάχα λίγο πιο λείος και καλοδιατηρημένος. Για ένα μικρό όμως αεροπλάνο αποτελούσε ιδεώδες γήπεδο προσγειώσεως.

Οι ρόδες του αεροπλάνου άγγιξαν τη γη, αναπήδησαν, ξαναγγιξαν το έδαφος. Και τ' αεροπλάνο άρχισε να κυλά γρήγορα προς το κτίριο.

Ένα αυτοκίνητο ήταν σταματημένο στον ίσκιο των δέντρων. Μερικά πρόσωπα βγήκαν απ' το κτίριο και προχώρησαν προς το μέρος τους.

Ο Τούλ φρενάρισε, στράφηκε στο Μπόχου και του είπε ευθυμα:

— Δεκαπέντε λεπτών στά.

Οι επιβάτες μπορούνε να περάσουν στο μπουφέ.

Κάποιος άνοιξε απ' έξω την πόρτα. Κι' ο Μπόχου κατέβηκε, μουδιασμένος απ' την ακινησία και σφίγγοντας πάνω του την τσάντα με το εκατομμύριο.

Κύτταξε τα τέσσερα άτομα που στέκονταν ολόγυρα... και τού άνηκε ξαφνικά πώς το έδαφος έφευγε κάτω απ' τα πόδια του!

Οι τρεις απ' αυτούς τον σημάδευσαν με τα περιστροφά τους! Ήταν ένας γέρος Μεδικανός, κουρελής, κι' ένας κοντός και νέος Ιταλός. Ο Μπόχου δεν τους ήξερε. Ο τρίτος όμως του ήταν πολύ γνωστός... — Μεγάλη μου ευχαρίστησι που σας ξαναβλέπω! του είπε εκείνος ειρωνικά, σφίγγοντας στο χέρι το πιστόλι του.

Δεν ήταν άλλος απ' τον Τσάρλ Τσέρρυ, το φονιά με 'Ακαπούλκο, με τη σπασμένη μύτη του και τα χοντρά μογυαλιά του!

Ο Τσέρρυ φοβότανε πώς θα ζητούσατε να μάς κάνετε φασαρία, είπε ο Φράν Κίρο.

Ήταν ο τέταρτος — κι' ο μόνος που δεν κρατούσε άλλο όπλο απ' το μπαστούνι του με την άσπμνια λαβή. Φαινότανε βγαλμένος από ένα φηγουρίνι της μόδας, έντελως αταίριαστος σ' εκείνη την έρημο, τα

ξημερώματα...

— Εγώ όμως είχα προβλέψει πώς θα καθόσαστε φρόνιμα, πρόσθεσε. Και να που είχα δίκιο!

Ο καταραμένος ο Τούλ! ...ψιθύρισε ο Μπόχου ανάμεσα στα στεγνωμένα χείλη του.

Ο Νάτε Τούλ ξεπροβάλε πίσω απ' το αεροπλάνο και χαιρέτησε όλη τη συντροφιά, εκτός απ' τον Ιταλό που βάταν ο σωφέρ του Κίρο. Ομολογώ ότι φοβόμουν μήπως δεν τα καταφέρετε...

— Μπα, πώς το φανταστήκατε; επενέβη ο Μπόχου σαρκαστικά. Με την ψευτοδολάβη του μοτέρ, στο Λος Άντζελες, τα κανόνισε ώστε να βρισκόμαστε εδώ την ώρα που είχατε όρισει!

— Λυπάμαι, φίλε μου, είπε ο Τούλ μ' ένα χαμόγελο. Αυτά έχει ο πόλεμος! Πρέπει να ξερη κανείς ν' αλλάξει στρατόπεδο, όταν χρειάζεται... Από καιρό τώρα, δουλεύω κρυφά για λογαριασμό του Φράν, και βρήκαμε κι' οι δυο συμφέρονσα αυτή τη συνεργασία... Βλέπετε, έπρεπε να υπάρχη κάποιος κοντά στη μικρή μας Τζιλ, για να παρακολουθεί τα καπρίτσια της...

— Κι' ανέλαβε αυτό το ρόλο ο Τούλ, ο άφοσιωμένος σύμβουλος της, συμπλήρωσε ο Κίρο. Αυτός έστειλε τον Τσέρρυ στο 'Ακαπούλκο, για να τον ξεκάνη, κι' όταν απέτυχε το σχέδιό μας την έφερε πίσω μ' ένα τηλεγράφημα. Αυτός πληροφορήσε επίσης για το ταξιδάκι σας ως την Αριζόνα και για το ενδιαφέρον περιεχόμενο της τσάντας σας!

»Ετσι είχατε την ευχαρίστησι να με ιδήτε, εδώ, πρωτ' πρωτ'... Έλπίζω να μη σας χάλασα το κέφι!

— Τι έξυπνος τελοσπάντων αυτός ο Νάτε! είπε ειρωνικά και περιφρονητικά ο Μπόχου.

Και πρόσθεσε, μιμούμενος τη φωνή του Τούλ:

— Μην πάρετε πιστόλι... Ο Σίλβερ Μαγκόλνικ δεν συμπαθεί αυτά τα παιχνιδάκια!

— Δώστε μας την τσάντα! είπε ξερά ο Κίρο.

Ο Μπόχου κατάλαβε πώς δεν θα όφελουσε ν' άρνηθ. Την πέταξε μπροστά στα πόδια του. Πέφτοντας, σήκωσε ένα σύννεφο σκόνης, που κάθισε πάνω στα κολογυαλισμένα παπούτσια του. Ο Κίρο ζάρωσε τα φρύδια του.

— Τώρα, Τσέρρυ, μπορείς να του κανονίσης το λογαριασμό του, είπε. Δός του κι' μερικές για μένα!

— Πολύ ευχαρίστως! φώναξε ο Τσέρρυ, δίνοντας στον Ιταλό το πιστόλι του, για να μείνουν τα χέρια του ελεύθερα. Η μύτη του ήταν ακόμη λίγο προσημένη, απ' το βράδυ που του την είχε σπάσει ο Μπόχου, στην πλαζ του 'Ακαπούλκο. Τύλιξε σιγά-σιγά το μαντήλι του γύρω απ' τη γροθιά του, χαμογελώντας με σαδισμό.

Ο Μπόχου δεν μπορούσε να κόμη τίποτε για ν' άμυνθ, όσο τον σημάδευαν τα δυο ρεβολβέρ...

Μια τρικλοποδιά του άλλου τον πέταξε χάμα. Είχε όμως την έτοιμότητα να γυρίση το κεφάλι του, καθώς έπεφτε προς τα εμπρός, κι' έτσι το γόνατο του Τσέρρυ τον χτύπησε στη γωνιά του σαγονιού, κι' όχι στη μύτη και στα δόντια. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ, η συνέχεια.

Ο «άσωτος υιός»

Όταν άνοιξε το παράθυρό της η Σοφία, οι γείτονες ήξεραν ότι η ώρα ήταν ξηπ.

Κάθε πρωί, λοιπόν, την ίδια ώρα, δέκα χρόνια τώρα, άνοιγε το παράθυρό της, περιποιόταν τις γλάστρες με τα βασιλικά, και τ' άλλα λουλούδια της, χαϊρόταν το άρωμά τους κι' έπειτα χανόταν μέσα στο σπίτι.

Σ' αυτό το σπίτι, με τις τρεις καμαρούλες είχε έρθει να εγκατασταθ η Σοφία, όταν ήταν μια κοπέλλα όμορφη, είκοσι χρόνων, γεμάτη δροσιά. Το σπίτι άνηκε σ' ένα νάνο εργένι, το Μήτσοο Τσαπρίνη, που μια μέρα εξαφανίστηκε και δεν τον ξαναείδε κανείς.

Τι του ήταν η Σοφία; Συγγενής, αδελφή; Κανείς δεν ήξερε, ούτε κι' έμαθε ποτέ, κι' ως πέρασαν δέκα ολόκληρα χρόνια άλλο μυστήριο. Άλλ' ήταν κι' ένα άλλο μυστήριο για τους γείτονες. Η Σοφία δεν έβγαине συχνά από το σπίτι. Περνούσε τις εύκαιρες ώρες της στην αυλή, πίσω από το σπίτι, που την είχε φτιάξει όμορφο κήπο. Κάθε δεκαπέντε μέρες όμως, έφευγε το καπέντε πρωί και ξαναγυρίζε μ' ένα ταξί τη Δευτέρα, φέρνοντας μαζί της διάφορα δέματα και καλάβια...

Κάποιος περιέργος από τους γείτονες, πλησίασε μια Δευτέρα στον τοίχο του αυτοκινήτου και τον ρώτησε από πού είχε πάρει την επιταγή από τον κύτταξε μ' ένα χαμόγελο και του απάντησε:

— Από το αεροδρόμιο!

Κι' όμως δεν υπήρχε κανένα μυστήριο στη ζωή της Σοφίας. Είχε μόνο ένα μυστικό που ξεδιαλύθηκε την ημέρα, που έφτασε ο Μήτσος Τσαπρίνης, κι' άνοιξαν τότε όλα τα παράθυρα του σπιτιού, κι' ακούστηκε να βγαίνει χαρούμενο κάποιο τραγούδι: το τραγούδι της Σοφίας.

Από μικρή δεν γνώρισε ούτε πατέρα, ούτε μητέρα. Ήταν το παιδί ενός φλογερού έρωτα. Ο πατέρας της, ένας ξένος, ένας περσικός, γνώρισε τη μητέρα της, μια όμορφη χωριατοπούλα, την ξεγέλασε πώς θα την έκανε γυναίκα του σε πώς θα την έκανε φανταστική. Εκείνη, κι' έπειτα έγινε φανταστική, ντροπισμένη, θέλησε να πεθάνη, να μην τολμούσε να κάνει διπλό μά δεν τολμούσε να κάνει διπλό φωνικό. Αποδιωγμένη, λοιπόν, από το σπίτι που κατέφυγε σ' ένα άλλο, όπου βρήκε φιλοξενία σ' ένα χωριό, όπου έζησε όμως ως να αντρώγουν. Δεν έφευγε τις πενα μοίρα της. Παρ' όλες τις πενα μοίρες εκείνων των δυο καλών ριποιήσεις, πέθανε πάνω στη γέννηση, αφήνοντας ορφανή τη Σοφία.

Αδικά έτρεξαν και παρακάλεσαν να κι' άφησε ορφανή τη Σοφία. Αδικά έτρεξαν και παρακάλεσαν οι δυο χωριάτες της γονείς της να παραστρημένους κήπους, να βρουν παρυστήριον έγγονή.

Εκείνοι, όχι μόνον αδιαφόρησαν, αλλά και τους έδιωξαν από το σπίτι τους, από φόβο μήπως συνεχιστή το σκάνδαλο.

Εκείνοι τότε αποφάσισαν να κρατήσουν τη μικρή Σοφία, σαν παιδί τους, αφού τ' αγόρι τους, ο Μήτσος,

που ήταν δεκαπέντε χρόνων, δούλευε μακριά τους στην 'Αθήνα.

Πόσα όνειρα δεν είχαν κάνει γι' αυτόν! Θα πουλούσαν κι' αυτά άκομη τ' άμπελια τους και τα χωράδια τους για να τον κάνουν ένα έπισημόνα. Ο Μήτσος όμως, δεν άγαπούσε τα γράμματα. Είχε μπλέξει και με κακές συντροφίες και μια μέρα έφυγε για την 'Αθήνα. Κι' ούτε τους έγραψε, ούτε ενδιαφερόταν γι' αυτούς. Από όσα μάθαιναν οι δυστυχιοι γονείς, ο υιός τους δεν θάβγαине καλός άνθρωπος...

Ο Μήτσος, όμως, κατάφερε να ξεμπλέξη από κάτι ύποπτες δουλειές και να ξεκαθαρίση πολλά λεφτά. Μ' αυτά αγόρασε το σπιτάκι με τις τρεις καμαρούλες και μ' αυτά άνοιξε ένα γραφείο και έκανε τον χτηματομεσίτη. Τον τραβούσε ωστόσο η περιπέτεια κι' αποφάσισε να φύγη για το εξωτερικό για να κάνει πολλά λεφτά, φοβόταν μην ξαναμπλέξη και χάση κι' αυτά που είχε. Κανόνισε, λοιπόν, τα χαρτιά του για την Αυστραλία και θάφηνε έπειτα από δεκαπέντε μέρες με το πρώτο βαπόρι...

Τότε, σκέφτηκε να πάη στο χωριό του για ν' άποχαιρέτηση τους γονείς του, γιατί δεν ήξερε, τι μπορούσε να συμβη εκεί που πήγαινε κι' αν θα τους ξαναβλέπε πιά.

Ότανόταν στο χωριό του, ο Μήτσος, κατέβηκε από το λεωφορείο, σαν άγνωστος. Κανείς δεν τον γνώρισε. Στο σπίτι του, όταν χτύπησε την πόρτα, μια κοπέλλα, καμιά δεκαπενταριά χρόνων, η Σοφία, πρθε και τ' άνοιξε. Κυτταζόταν περιέργα κι' έκρινε την ρούπια:

— Εδώ, δεν είναι το Τσαπρίνη το σπίτι;

— Ναι, αυτό είναι, περάστε μέσα, του είπε η νέα.

— Κι' εσύ ποιά είσαι;

— Η κόρη τους!

Κατάπληκτος ο Μήτσος πέρασε μέσα και κάθισε. Δεν ήξερε να έχη άδελφή!

— Και πού είναι ο... άρχισε να λέη. — Άλλα σταμάτησε. Δεν τολμούσε να πη «ο πατέρας μου». Εκείνη όμως, πρόλαβε και του απάντησε:

— Έχουν πάει στ' άμπελια... Έσεις ποιος είστε;

— Εγώ; πρόφερε ο Μήτσος κι' άρχισε τα γέλια. — Εγώ, είμαι ο «άσωτος υιός»: ο Μήτσος! Δεν έχεις άκουσει για μένα;

Η Σοφία άπομεινε άναυδη. Κάθε μέρα άκουε τη μητέρα του να τον άναφέρει.

— Να τρέξω να τους φωνάξω, είπε η νέα με λαχτάρα.

— Όχι! της απάντησε ο Μήτσος. Κάθισε εδώ κοντά μου να σε δι...

— Άδελφή μου δεν φαίνασαι νάσαι. Δεν μοιάσεις από το σόι μας. Άλλά καλά κάνανε που σε πήραν σπτή μας. Είσαι πολύ όμορφη. Πώς σε λένε;

— Σοφία! απάντησε η νέα.

Τ' άπομεινέρο που ήρθαν οι γονείς του από τ' άμπελια, έπειτα από τ' άγκαλιάσματα και τα δάκρυα ο Μήτσος τους έδήγησε ότι του άρεσε η Σοφία μόλις την είδε. Θάβαλε μάλιστα να την παντρευτή, με τα χαρτιά του ήταν έτοιμα για να φύγη. Έτσι η Σοφία θα έμεινε κοντά τους ως την έπιτροφή του. Παρακάλεσε τόσο πολύ τους γονείς του που δέχτηκαν στο τέλος, γιατί κι' η Σοφία ήταν κι' αυτή έρωτευμένη μαζί του. Ήταν ώραιος άντρας ο Μήτσος...

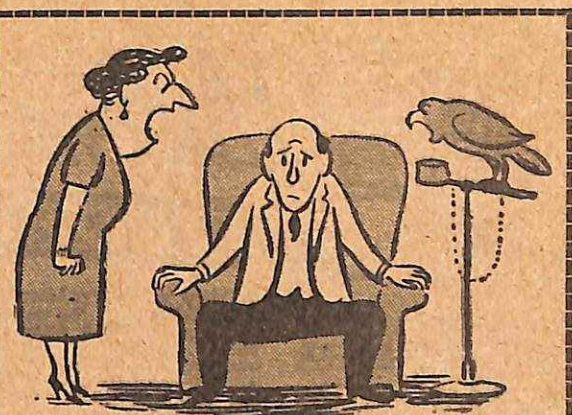
Συμφώνησαν λοιπόν κι' ο γάμος έγινε στο χωριό. Έπειτα όμως από δέκα μέρες ο Μήτσος έφυγε.

Από την Αυστραλία τους έστειλε συχνά γράμματα και χημίσια, μα οι γονείς του πέθαναν ύστερα από πέντε χρόνια, την ίδια μέρα, λες κι' είχαν κάνει τέτοια συμφωνία με τη μοίρα τους.

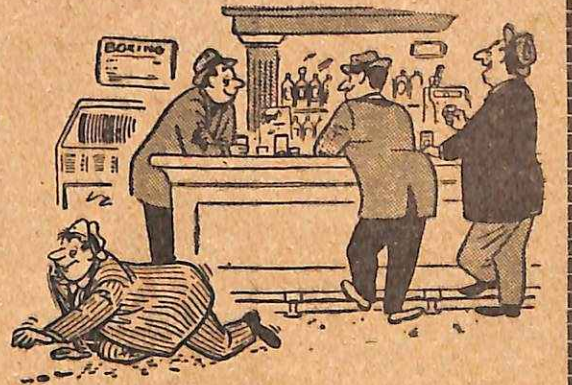
Μόνη τώρα η Σοφία, αφού έκλαψε τους ανθρώπους που την προστάτησαν, νοίκιασε όλα τα χτήματα σ' ένα νεύονα κι' πρθε κι' εγκαταστάθηκε στο σπίτι της 'Αθήνας. Κάθε δεκαπέντε όμως γυρίζε στο χωριό για να πάρη τα τρέφια που της έτοιμάζαν.

Μά τώρα που ο Μήτσος γύρισε με πολλά λεφτά κι' η εύτυχία νέμισε το σπίτι τους, κάθε μυστήριο ξεδιαλύθηκε. Όλοι πιά έμαθαν πώς η Σοφία ήταν η γυναίκα του Μήτσου Τσαπρίνη!...

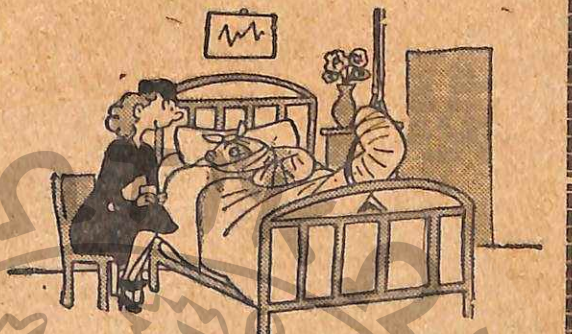
MIPANTA

Μεταξύ δυο πυρώ

—Ο Γιάννης έχει κι' ένα καλό. "Όταν παραπιή, φεύγει μόνος του για το σπίτι!..."

—Είδες τύχη, Κώστα μου! Έκτος απ' το τζάμι που έσπασες, το αυτοκίνητό μας δεν έπαθε άλλη ζημιά!...

—Πήγατε και στη Βενετία; —Ναι, αλλά ήμουν άτυχη. Έκείνη τη μέρα όλη η πόλη είχε πλημμυρίσει.

Ο ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΠΡΩ-ΓΑΘΛΗΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η κριτική της ισοπαλίας 0-0 με τον Παναθηναϊκό

Ο Ολυμπιακός είναι για δωδέκατη φορά πρωταθλητής της Έλλάδος, αν και στον τελικό ανεδείχθη ισοπαλός με 0-0. Τίτλοι του πρωταθλήματος Έλλάδος είναι: Ο Άρης Θεσσαλονίκης το 1928, Ο Παναθηναϊκός το 1930, Ο Ολυμπιακός το 1931, Ο Άρης Θεσσαλονίκης το 1932, Ο Ολυμπιακός το 1933, Ο Ολυμπιακός το 1934, 1935, 1936, 1937, Η ΑΕΚ το 1939, 1940, Ο Άρης Θεσσαλονίκης το 1946, Ο Ολυμπιακός το 1947, 1948, Ο Παναθηναϊκός το 1951, Ο Παναθηναϊκός το 1953, Ο Ολυμπιακός το 1954 και το 1955. Άθλος τιτάνειος του Ολυμπιακού και το εφετείο κατόρθωμα του γιατί κατακτήθηκε, ύστερα από δραματικούς αγώνες με αμφίβολα αποτελέσματα, που ίσως καμμία άλλη από τις νικηφόρες χρονιές του δεν είχε αντιμετωπίσει. Για την ιστορία του πρωταθλήματος πρέπει ν' αναφερθεί πως ποτέ άλλοτε δεν είχαν παρουσιασθεί σε τελικούς αγώνες τόσο κουρασμένες οι διεκδικητριες του τίτλου ομάδες, όσον εφέτος ο Ολυμπιακός με τον Παναθηναϊκό. Είχαν καμφοί από τις αδιάκοπες συναντήσεις, γι' αυτό και η ποιότητά του παιχνιδιού δεν ικανοποίησε τις 25.000 των φανατικών θεατών.

Ο Γάλλος διαιτητής κ. Ζακ ντε Βιλερ ήταν απορροπιστικός στη διεύθυνση του παιχνιδιού. Έκρινεν αμερόληπτα και ακριβοδίκαια. Έρμηνευε ταχύτητα και επενέβαινε αποτελεσματικά. Αν δεν κατεδίκαζε τους

Σούλην και Άγγελόπουλον με αποβολή απ' το γήπεδο, μετά τα θλιβερά επεισόδια του β' ημίχρονου, θα θρηνούσαμε θύματα. Πάντως, η μετά πεντάλεπτον αποβολή και των Δαρίδα — Άλωση συνεκράτησε τους φανατικούς από του να γίνουν άφορμή να διακοπή ο αγώνας πριν οριστική λήξη.

Ευθύς εξ αρχής φάνηκε πως το παιχνίδι θαταν συναρπαστικό, ταχύ, θεαματικό. Ο Παναθηναϊκός μπήκε στον αγώνα αποφασιστικά. Οργανώσε το παιχνίδι του δραστήρια. Συνεδούσθη ικανοποιητικά. Έδωσε αρκετά σουτ. Έχασε όμως πολλές ευκαιρίες. Τον 14 του α' ημίχρονου, όταν ο Κρητικός βρέθηκε έλευθερος εμπρός στο κενό τέρμα του Θεωδωρίδη και έστειλε άουτ τη μπάλα, έκρινε έλο τον αγώνα και την ισοπαλία. Δόθηκε ακόμη μία ευκαιρία στον ΠΑΟ να παρρησία τα ολυμπιακά δίκτυα, όταν ο Σοφιάνας, από στρωτή-αγκιστρωμένη προς τα πίσω πάσα του Παπαντωνίου, έυρισε με τη μπάλα την οριζόντια δοκό των αντιπάλων.

Οι Ολυμπιακοί ανέστρεψαν τους αγωνιστικούς όρους στο β' ημίχρονου και από άμυντική μετεπληθυσαν σε επιθετικούς. Πήραν την πρωτοβουλία και την υπεροχή. Εφάρμοσαν τακτική σφύματος προς σφύμα. Οι κυνηγοί τους όμως, προεξάρχοντες του Ύφανη, που έχει καταπέσει εξ... ατίας του και μόνον, δεν κατώρθωσαν να αξιοποιήσουν την δραστηριότητα της ομάδας και την πίεση επί της παναθηναϊκής άμυνας.

Γενικά το παιχνίδι εξελίχθη όπως και στον αγώνα Ολυμπιακού — ΑΕΚ. Ο Παναθηναϊκός έχασε αν και έπαιξε καλύτερα απ' τον Ο-

λυμπιακό. Το ίδιο και ο Ολυμπιακός έχασε στο Κύπελλο, αν και αγωνίστηκε ανώτερα απ' την ΑΕΚ.

Καθρέφτης της ποιότητας του αγώνος ΠΑΟ — Ολυμπιακού είναι και η στατιστική εξέλιξη του παιχνιδιού. Ο ντε Βιλερ κατέλογισε στον Ολυμπιακό 21 φάουλ, 1 όφσάιτ, 2 κόρνερ και στον Παναθηναϊκό 25 φάουλ, 1 όφσάιτ, 2 κόρνερ.

Βασικοί συντελεστές της αποδόσεως των ομάδων υπήρξαν: Για τον Ολυμπιακό ο Σούλης, που κράτησε παλληκαρία τη θέση του σέντερ-αχάκι των παναθηναϊκών κυνηγών, που εφάρμοσαν την τακτική της κατά μέτωπον επιθέσεως (κρίου) και ενέπνευσε ζωή και δράση στους συμπαίκτες του.

Ο Θεωδωρίδης, που φύλαξε την έστια του απόρροη-την απ' τα πυρά, απομάκρυνε με εύστοχες επεμβάσεις τον κίνδυνο και όταν παρίστατο ανάγκη επιβεβαιώσε την έτοιμότητα και τη σταθερότητα του.

Ο Σανθόπουλος, που με την μαχητικότητα του και το αδιάκοπο κυνήγι του Κρητικού ανέκοπτε τις επίκινδυνες προωθήσεις και ανέχαιτσε τις υπερφαλαγγίσεις στην κατάλληλη στιγμή.

Για τον Παναθηναϊκό: Ο Παπαντωνίου, το επιτελικό μυαλό της ομάδας. Έμπνευσμένες ιδέες του δεν αξιοποιήθηκαν όμως. Όστόσο, στο α' ημίχρονον ήταν ο μαέστρος της μπάλας. Αυτός δημιουργούσε τις ευκαιρίες. Αυτός μοίραζε άριστοτεχνικά το παιχνίδι. Αυτός έγινε αίτια να χάσει η ομάδα τον αγώνα, όταν μετετέθη-κε στην άμυνα. Γιατί;

Ο Κουρτζίδης με την ψυχραιμία του, ο Άλωση με το δυναμισμό του, ο Άγγελόπουλος με την σκληρότητα του, ο Σοφιάνας με τους αιφνιδιασμούς του και ο Γεωργιάδης με την τέχνη του πρόσδεσαν στοίχια ύπεροχής, αλλά δεν έδωσαν στον ΠΑΟ την ευκαιρία να «γελήσει» τον.

Θωτιές πιστοποιήσαν το τέλος του αγώνος και παγνύριζαν την κατάκτηση του τίτλου του πρωταθλήτου Έλλάδος απ' τον Ολυμπιακό. Είθε να φωτίσουν και τους ποδοφαιριστές στον καλό δρόμο για να μην επαναλάβουν τα θλιβερά επεισόδια που κατέγραψαν τους αγώνους φιλάθλους.

Μπορεί κανείς να αγωνίζεται ανθρωπινότερα, αν θέλει να λέγεται πολιτισμένος. Άλλοιως δεν θα διαφέρη από τους μονομάχους του Ρωμαϊκού Ιπποδρόμου.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Από... ευγνωμοσύνη

Ο Άγγλος Ίωσήφ Νταϊθς, ηλικίας 25 χρόνων, συναντήθηκε τελευταία σ' ένα δρόμο του Λονδίνου με την παλαιά δασκάλα του. Μόλις την είδε, έτρεξε άμεσως να την αγκαλιάσει και τη φίλησε με ένθουςιασμό στα δυο μάγουλα. Της έχηνησε κατόπι ότι είχε μια καλή θέσι κι ότι κέρδιζε αρκετά χρήματα.

— Αν έγινε κάτι, σέ σάς το χρωστάω! της είπε. Όταν χωρίστηκαν, η δασκάλα του ανέκαυσε εκπληκτική τη πορτοφολιά της, που είχε μέσα στην τσάντα της, καθώς και μια χρυσή καρφίτσα, που φορούσε στο στήθος, είχαν καμεί φτερά!

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

Συλλαβικό σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΧΑΡΕΜΙ — ΧΑΒΑΝΙ. 2) ΤΑΣΙ — ΖΑΜΑΝΙ. 3) ΜΙΜΟΖΑ — ΧΑΦΙ-ΕΣ. 4) ΛΑΧΑΝΑΓΟΡΑ. 5) ΑΔΑΝΑ — ΝΑΜΑΤΑ. 6) ΜΑΡΩ — ΑΛΗΤΙΣ — ΧΙΩΝ. 7) ΓΗΓΙΝΑΙ — ΤΗΓΑΝΙ. 8) ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΣ. 9) ΧΑΝΙΑ — ΜΑΡΑΖΙ. 10) ΝΙΑ — ΜΕΤΟΧΙ — ΧΑΝΩ. 11) ΤΑΡΑΛΗΣ — ΑΛΑΤΙ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΤΑΜΙΑΣ — ΣΑΧΑΝΙ. 2) ΧΑΣΙΜΟ — ΑΡΩΓΗ — ΝΙΑΤΑ. 3) ΖΑΛΑΔΑ — ΙΔΙΑ. 4) ΜΙΖΑ — ΧΑΝΑΝΑΙΑ — ΜΕΛΗΣ. 5) ΜΑΚΙΝΑ — ΧΩΡΑΤΟ. 6) ΧΑΝΙ — ΓΟΝΑΤΙΣΤΗΡΙ — ΧΙΑ. 7) ΧΑΡΑΜΑ — ΓΑΖΩΜΑ. 8) ΝΙΣΑΦΙ — ΤΑΧΙΝΙ — ΡΑΧΑΤΙ. 9) ΙΕΣ ΣΙΑ — ΜΑΖΙΝΩ.

Μικρά προβλήματα

1) Το 27. Οι άλλοι αριθμοί είναι πάντοτε ίσοι με το σύνολο των δυο προηγούμενων τους.

2) 30, 60 και 90 δραχμές. (3X + 5 (2X) + 4 (3X) = 70).

3) Ύστερα από 13 χρόνια. Η σημερινή διαφορά των δυο συνόλων είναι 26 και η διαφορά αυτή λιγοστεύει κάθε χρόνο κατά δυο μονάδες.

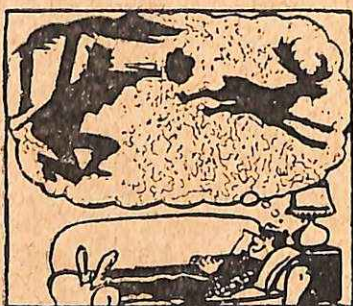
4) Ένα εκατομμύριο φορές (1000 X 1000).

5) Το 7.

Ποιά από τις τρεις;

1) Το 1929. 2) Ο Ιούλιος Καίσαρ. 3) Ο Αισχύλος. 4) Το 1926. 5) Το σκύλο. 6) Το 1789. 7) Ο Βέρθερος.

Τί όνειρεύεται;

Όπως βλέπετε, ο κ. Νεμερβίθς όνειρεύεται πως κυνηγά ένα μεγάλο έλαφι.

Η λύσις του υπ' αριθ. 596 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΠΕΡΙΤΟΝΙΤΙΣ. 2) ΤΟΝΟΣ — ΒΑΣΙΣ. 3) ΣΜΑΤΣ — ΤΑΜ — ΣΚΑΙΑ. 4) ΙΑΗ — ΑΕΡΑ — ΑΝΙΑ — ΝΥΝ. 5) ΝΕΜΩ — ΡΩΜΑΙΟΣ — ΚΑΛΟ. 6) ΣΠΑΝΑ — ΜΑΜΑΣ — ΚΑΣΟΣ. 7) ΤΙ — ΙΟΛΗ — ΩΜΕΣ — ΣΤ. 8) ΜΑΡΑ — ΗΡΙ — ΑΡΑΙ. 9) ΤΟΝ — ΑΜΕΡΙΚΑΝΑ — ΟΛΑ. 10) ΑΥΤΙ — ΑΜΑ — ΙΜΑΣ. 11) ΥΣ — ΒΟΑΣ — ΛΑΓΙΣ — ΑΑ. 12) ΤΑΦΟΣ — ΑΠΟΝΑ — ΣΑΛΕΜ. 13) ΟΝΟΣ — ΠΑΓΙΣΙΟΣ — ΝΑΤΟ. 14) ΝΟΡ — ΚΑΡΑ — ΛΙΑΝ — ΡΟΣ. 15) ΣΟΦΑΣ — ΡΕΑ — ΝΤΑΗΣ. 16) ΙΩΝΑΣ — ΝΤΟΡΣ. 17) ΣΕΣΗΜΑΣΜΕΝΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ. 2) ΣΛΕΠΙ — ΣΑΝΟΣ. 3) ΤΗΜΜΑ — ΜΝΑ — ΦΟΡΟΙ. 4) ΠΟΑ — ΟΝΙΑ — ΥΒΟΣ — ΦΩΣ. 5) ΕΝΤΑ — ΑΟΡΑΤΟΣ — ΚΑΝΕ. 6) ΡΟΣΕΡ — ΛΑΜΙΑ — ΠΑΣΑΣ. 7) ΙΣ — ΡΩΜΗ — ΣΑΡ — ΣΗ. 8) ΤΑΜΑ — ΗΡΑ — ΠΙΑΡ. 9) ΟΡΑ — ΑΜΕΡΙΜΝΟΣ — ΕΛΑ. 10) ΜΑΙΑ — ΙΚΑ — ΝΙΑΛ. 11) ΙΒ — ΝΟΣΩ — ΛΑΟΙ — ΝΜ. 12) ΤΑΣΙΣ — ΜΑΝΙΑ — ΣΑΝΤΕ. 13) ΙΣΚΑ — ΚΕΡΑΜΙΣ — ΝΤΟΝ. 14) ΣΙΑ — ΚΑΣΑ — ΑΣΑΝ — ΑΡΑ. 15) ΣΙΑΝΑΣ — ΙΟΣ — ΛΑΡΗΣ. 16) ΑΥΛΟΣ — ΑΕΤΟΣ. 17) ΝΟΣΤΡΑΔΑΜΟΣ.

ΟΥΓΗ ΜΕ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

Πρωτότυπο διήγημα

Το ταξί σταμάτησε μπροστά στο κιγκλίδωμα του μικρού αεροδρομίου κι ο ψηλός έκείνος άντρας κατέβηκε, κρατώντας στη μασχάλη του ένα χοντρό, πέσινο χαρτοφύλακα.

Πλήρωσε βιαστικά το σάφερ και κατευθύνθηκε πίσω από το υπόστεγο, όπου ο Ουίλλιαμ Ντάρσιτ έρριχνε μια τελευταία ματιά στον κινητήρα του μικρού του αεροπλάνου, πριν απογειωθεί.

— Καλησπέρα, είπε ο έξενος. Μπορείτε να πετάξετε άμεσα; Μία έπείγουσα δουλειά απαιτεί την παρουσία μου στο Μεξικό. Θέλω να ρωτήσω μου στο Σιουντάντ Χουαρέζ βρισκώμαι στη Σιουντάντ Χουαρέζ, θα σάς πληρώσω πεντακόσια δολάρια...

— Λυπάμαι, κύριε, αποκρίθηκε ο Ουίλλιαμ Ντάρσιτ, αλλά σέ τρία λεπτά πρέπει να κάνω μία διαφημιστική πτήση...

— Αφήστε τις ρεκλάμες, είπε ξερά ο άγνωστος. Από μένα θα πάρετε πολύ περισσότερα λεφτά. Σας προσφέρω πεντακόσια δολάρια. Φαντάζομαι, θάναί πολύ περισσότερα απ' ό,τι θα πάρετε γιό τη διαφημιστική πτήση σας.

— Άνοιξε το χαρτοφύλακα κι' ο Ουίλλιαμ Ντάρσιτ είδε με έκπληξη, πως ήταν γεμάτος από χοντρά χαρτονομίσματα. Σκέφτηκε λιγάκι κι' είπε:

— Πάει καλά. Θά σάς οδηγήσω στο Μεξικό. Πηγαίνω στο γραφείο ν' αναφέρω την αναχώρησή μου και... Έκανε να προχωρήσει, μα τον κάρφωσε ακίνητο κάτι που είδε εξαφανισμένο στον ορίζοντα. Ήταν η σκιά του παγερό βλέμμα του ανθρώπου εκείνου φανέρωναν μία σκληρή αποφασιστικότητα.

Ο άγνωστος έδειξε μ' ένα κίνημα του κεφαλιού του το μικρό αεροπλάνο, σαν να πρόσταζε τον Ουίλλιαμ Ντάρσιτ ν' ανεβή. Την ίδια στιγμή ο πιλότος διέκρινε από λαϊμό το συνομιλητή του μία πλατεία κοκκινωπή ούλη.

Είχε μπροστά του — ήταν τώρα βέβαιος γι' αυτό! — τον Σάμ Θόρροου, τον τρομερό γκάγκστερ, που πριν από λίγο καιρό είχε ληστέψει

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	
Ετήσια	Δρχ. 340.—
Εξαμηνιαία	170.—
Τριμηνιαία	85.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	
Ετήσια	Λίρες 7.—
	Δολάρια 20.—
	Φρ. Γαλ. 7.000
	Φρ. Βελγ. 1.000

Εμμέσματα Έσωτερικού διά ταχυδρομικής επίταξης και Έξωτερικού διά τραπεζικής τοιαύτης προς το περιοδικό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» προς το 4 (Πλατεία Κλαυδραματισίου), ΑΘΗΝΑΙ.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή οποιαδήποτε θέμιση του παρόντος έργου χωρίς την έγγραφη άδεια της Διευθύνσεως του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ».

Διευθύνσεις συμφώνως τώ άρθρω 6 και 7 του Α.Ν. 1092) 1938. 1. Διοκλήτης — Διευθυντής: Ε.Ε.Ε. «Γ. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ και Σία». Διαχειριστής και υπεύθυνος: Γ. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ. Βησσαρίωνος 3. Υπεύθυνος Τυπογρ.: Σπ. Μπέλλας, οδός Δάσσεως, Ν. Ηράκλειον.

την Τράπεζα της μικρής έκείνης πόλεως.

Η καρδιά του Ουίλλιαμ Ντάρσιτ φτερούγισε. Ο Σάμ Θόρροου είχε επικρουχή για δέκα χιλιάδες δολάρια.

— Λοιπόν; γρύλλισε μέσ' από τα δόντια του ο γκάγκστερ.

Ο Ουίλλιαμ δεν δίστασε καθόλου. Πήδησε στο κόθισμα του κι' ο γκάγκστερ κάθισε πίσω του.

Σέ λίγες στιγμές το αεροπλάνο διέσχισε τον νυχτερινό ουρανό. Στο μεταξύ, το μυαλό του Ουίλλιαμ Ντάρσιτ δούλευε γρήγορα. Δεν είχε καθόλου διάθεση ν' αφήσει τον άπιστο έγκληματία. Κι' από το άλλο μέρος επιθυμούσε πολύ να είχε στην τσέπη του τις δέκα χιλιάδες δολάρια. Άλλά τι θα μπορούσε να κάνει, γιό να στείλει τον Σάμ Θόρροου στη φυλακή και να πάρη την επικηρύξη;

Ο γκάγκστερ καθόταν πίσω του κι' είχε έτοιμο το πιστόλι του. Τα μάτια του δεν άφηναν το υψόμετρο και την πυξίδα, γιό να ναι βέβαιος πως το αεροπλάνο δεν άλλαξε κατεύθυνση και δεν χαμήλωνε στη γη.

Σέ μία στιγμή, όμως, ο Ουίλλιαμ Ντάρσιτ φάνηκε ν' ησυχάζει από την αγωνία του. Ένα χαμόγελο φώτισε το πρόσωπό του.

— Έχουμε χορηγήματα, φώναξε στον επίταξη του, αλλά καθώς βλέπετε πως καλά...

Ο άλλος δεν μίλησε. Το αεροπλάνο έκανε διάφορα ανεβοκατέβασματα, αλλά αυτό δεν είχε σημασία. Η γραμμή της πτερύδας του δεν άλλαζε. Αυτά τα ζιγκ-ζαγκ δεν ήταν βέβαια, κάτι τέτοιο, γιό ήταν φυσικό, σε δυατές ανέμους και θά υπήρχαν πολλά κενά αέρος.

Σέ δυό ώρες παρά κάτι, το αεροπλάνο προσγειωνόταν στο αεροδρόμιο της Σιουντάντ Χουαρέζ. Με τον χαρτοφύλακα κάτω από το μπράτσο, ο Σάμ Θόρροου πήδησε πρώτος στη γη κι' έβριζε ένα δέμα με χαρτονομίσματα στον Ουίλλιαμ Ντάρσιτ.

Άλλά την ίδια έκείνη στιγμή, τέσσερις πελάριοι αστυνομικοί έπεσαν πάνω στον γκάγκστερ και πριν προλάβη ν' αντιταχθή, ακούστηκε ο βρόχος κρότος που έκαναν οι χειροπέδες, που κλείστηκαν γύρω στους καρπούς των χεριών του.

— Έδειξε μεγάλη έξυπνάδα, νερέ μου, είπε ο έπιθεωρητής Ντάρσιτ στον πιλότο. Έχεις σιγουριά τις δέκα χιλιάδες δολάρια στην τσέπη σου!

— Όστε πήγαν όλα καλά; ρώτησε ο Ουίλλιαμ Ντάρσιτ, χαμογελώντας ικανοποιημένος.

— Όπως τα υπολόγισες!... Έκείνη τη στιγμή πλησίασε κάποιος, που φαινόταν φίλος του έπιθεωρητή κι' αυτός γύρισε και του έ-ληγησε:

— Είδες εδώ τι έγινε; Αυτό το αεροπλάνο έπρόκειτο να κάνει μία διαφημιστική πτήση γιό μία εταιρία ηλεκτρικών ειδών. Θάγαφε στον νυχτερινό ουρανό με φασφορούχο καπνέ λίγες λέξεις. Ο πιλότος δεν είχε παρά να πατά ένα κουμπί με το πόδι του, γιό ν' αφήνη πίσω του τον καπνέ, που θα σχημάτιζε τα γράμματα της ρεκλάμας. Αντί, όμως, γιό τα γράμματα της ρεκλάμας, έβγαλε τις έξης λέξεις: «Έχω μαζί μου τον Θόρροου. Προσγεινώνομαι στη Σιουντάντ Χουαρέζ». Ο γκάγκστερ δεν υποπτευόταν καθόλου αυτή την είδοψη, που άφηνε με τα πελάρια γράμματα του καπνού πίσω του το αεροπλάνο. Τά διάβασαν όμως χιλιάδες μάτια και μές ήρθαν ένα σωρό τηλεφωνήματα. Βιαστήκαμε, λοιπόν, να υποδεχτούμε τον γκάγκστερ Σάμ Θόρροου όπως του άξιζε!...

Α. ΜΟΡΙΣΟΝ

Όμορφιά και θάλασσα

Ένα από τα καλύτερα σπόρ, που διατρεί το σώμα σέ καλή κατάσταση, ελαστικό και όμορφο, είναι το κολύμπι. Με το κολύμπι κινούνται όλα τα μέλη του σώματος, δυναμώνουν οι μύες και τα νεύρα και λιγοστεύουν τα λίπη. Κυττάζετε αυτές και αυτές που έχουν ως σπόρ το κολύμπι. Τα σώματά τους είναι όπεροχα, κανονικά, χωρίς περίττα λίπη. Η γυμναστική του κολυμβηματος είναι πολύ πιο άνωτερη από τη γυμναστική του γηπέδου. Σέ το νερό μέσα θα βρή κανείς τη δροσιά του καλοκαιρι, γιό το νερό της θάλασσας είναι πάντα πιο κρύο από τον αέρα.

Το νερό στις δικές μας θάλασσες το καλοκαίρι είναι 23-27°, πάντα πιο ψυχρό από τη θερμοκρασία του περιβάλλοντος. Η δροσιά του νερού δίνει ένα αίσθημα ευεξίας και ευχαριστήσεως σ' αυτόν που βρίσκεται μέσα στη θάλασσα. Το νερό της θάλασσας είναι πολύ ευεργετικό στον οργανισμό και περιέχει πολλές ουσίες διαλυμένες σ' αυτό, που ωφελούν πολύ.

Τέτοιες ουσίες είναι το χλώριο, το νάτριο, το κάλιο, το βρώμιο και άλλες σέ πολύ μικρότερες αναλογίες, που μιλούν από το δέμα μέσα στην κυκλοφορία του αίματος και απ' εκεί στα διάφορα όργανα, που έχουν ανάγκη απ' αυτές τις ουσίες. Τέτοιες ουσίες βέβαια παίρνει ο άνθρωπος και με τις τροφές, μα στη θάλασσα απορροφώνται πιο εύκολα χωρίς να κουράζον το στομάχι και τά έντερα. Με την ίδια αναλογία του χλωρίου του νατρίου, που υπάρχει στη θάλασσα, κάνουν τον φυσιολογικό όρδο, που τον μεταχειρίζονται οι ένοσεις γιό να θρέψουν τον άνθρωπο στις βαριές έρασεις. Μ' αυτό καταλαβαίνει ο καθένας πως ευεργετική είναι η θάλασσα και πως συντελεί στην τόνωση και την ευξία του ατόμου.

Μέλις μή κανείς στη θάλασσα, μπορεί να αισθανθή ένα λαφρό ρίγος, μα πολύ γρήγορα με την κίνηση ποικαλείται υπεραίμια και ένα πολύ ευχάριστο αναίσθημα διαδέχεται το λαφρό ρίγος της αρχής. Το χτύπημα των κυμάτων και το κολυμβητικό προκαλούν μία πολύ έντονη περαστική, διευκολύνουν την όσπηση και η ανταλλαγή της ύλης γίνεται ευκολότερη. Οι μύς, τα νεύρα, οι αδένες και το δέμα λειτουργούν πιο έντατικά και μ' αυτό τον τρόπο το άτομο άπ' αυτά γερό, καλοδεμένο και κανονικό σώμα και μπορεί να άντεχη καλύτερα και να υποφέρει ευκολότερα τις μεταβολές του καιρού και να μην επηρεάζεται με το ελάχιστο κρύο, τη ζέση ή την υγρασία. Τα λουτρά γενικά ωφελούν όλους τους ανθρώπους, που κατά τη διάρκεια που βρίσκονται στη θάλασσα και όταν βγούν απ' αυτή, αισθάνονται ευξία κι' ευχαριστία. Αν όμως μέλις μπουν στη θάλασσα τουρτουρίζουν και δεν μπορούν να ευχαριστηθούν, τότε καλύτερα να απέλουν αυτοί από τη θάλασσα. Μόνον όταν μετά το λαφρό τουρτουρίσματος αισθάνονται ευχαριστία και ευξία, τότε τους ωφελεί η θάλασσα.

Τά λουτρά γενικά βλέπουν σέ δους έχουν δδωνται καρδιά, που δεν άντεχει εύκολα στις διοκινάσεις της θερμοκρασίας, ούτε μπορούν να κουραστούν από το κολύμπι, γιό μπορούν να μείνουν μέσα στη θάλασσα και να πάθουν σπληνική. Τά λουτρά βλέπουν επίσης τους ασθενικούς, τους αναμικτικούς και τους φυματικούς. Σέ δους υπάρχουν από σπασμούς και αιμοπύσεις, είναι πολύ επικίνδυνα τα θάλασσα λουτρά, γιό μέσα στο νερό στην όλη το αίμα φεύγει από την περιφέρεια και μαζεύεται στα σπλάχνα και προκαλείται εύκολα αιμορραγία και σπληνίτις.

Στά παιδιά καθώς και στους γερούς ανθρώπους είναι πολύ ωφέλεια τα θάλασσα λουτρά, γιό τους ανοίγουν την όρεξη και διευκολύνουν την όσπηση.

Στην αρχή δεν πρέπει να μείνη κανείς περισσότερο από 3-5 λεπτά, αργότερα όμως μπορεί να μείνη όσο τον ευχαριστεί στη θάλασσα, μπορεί μάλιστα να βγάλη στην σιμοδιά να λιάζεται λίγο και να ξεπαφθή στη θάλασσα.

Τά θάλασσα λουτρά ωφελούν τον άνθρωπο: 1) Από το νερό της θάλασσας, που είναι τόσο συμφωνο με τον οργανισμό του και προέχει ουσίες απαραίτητες γιό αυτόν, 2) Από τον αέρα που άσπνεται. Ο αέρας στη θάλασσα είναι καθαρός και δεν περιέχει ούτε σκόνης, ούτε μικρόβια. 3) Από τον ήλιο. Ο ήλιος στη θάλασσα επδρά καλύτερα στον άνθρωπο, γιό περνάει οι υπεριώδεις ακτίνες του από μέσα από καθαρή ατμόσφαιρα. Οι υπεριώδεις ακτίνες του ήλιου ενεργούν ευεργετικά στον οργανισμό του ανθρώπου, διευκολύνουν την κυκλοφορία του αίματος, δημιουργούν τις βιταμίνες D μέσα στο δέμα και άλλες χημικές ουσίες απαραίτητες γιό την όρεξη και τόνωση του οργανισμού. Χρησιάζεται όμως προσοχή να μην εκτίθεται κανείς πολλή ώρα στον ήλιο, γιό μπορεί και να τον βλάψη. 4) Από το κολύμπι. Το κολύμπι είναι η καλύτερη γυμναστική, που δημιουργεί κανονικά σώματα, εύλυσια και γερά. 5) Τον διαδέχεται ευχάριστα ψυχικά, τον ξεκουράζουν από τις καθημερινές φροντίδες που δίνουν μια ευφορία. 6) Τον ησυχάζουν από τους θόρυβους της πόλεως και τον κάνουν να ζήη μέρος της ήμερας του σέ απόλυτη γαλήνη και ψυχική ήρεμη. Η μεγάλη ωφέλεια είναι ότι μπορεί κανείς να συνδυάσει απόλυτη ανάπαυση από τις δουλειές του μαζί με θάλασσα λουτρά. Αυτά ξαναεπώνουν και σάς κάνουν άλλον άνθρωπο.

ΛΙΑΔΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ
Γιατρός Δερματολόγος

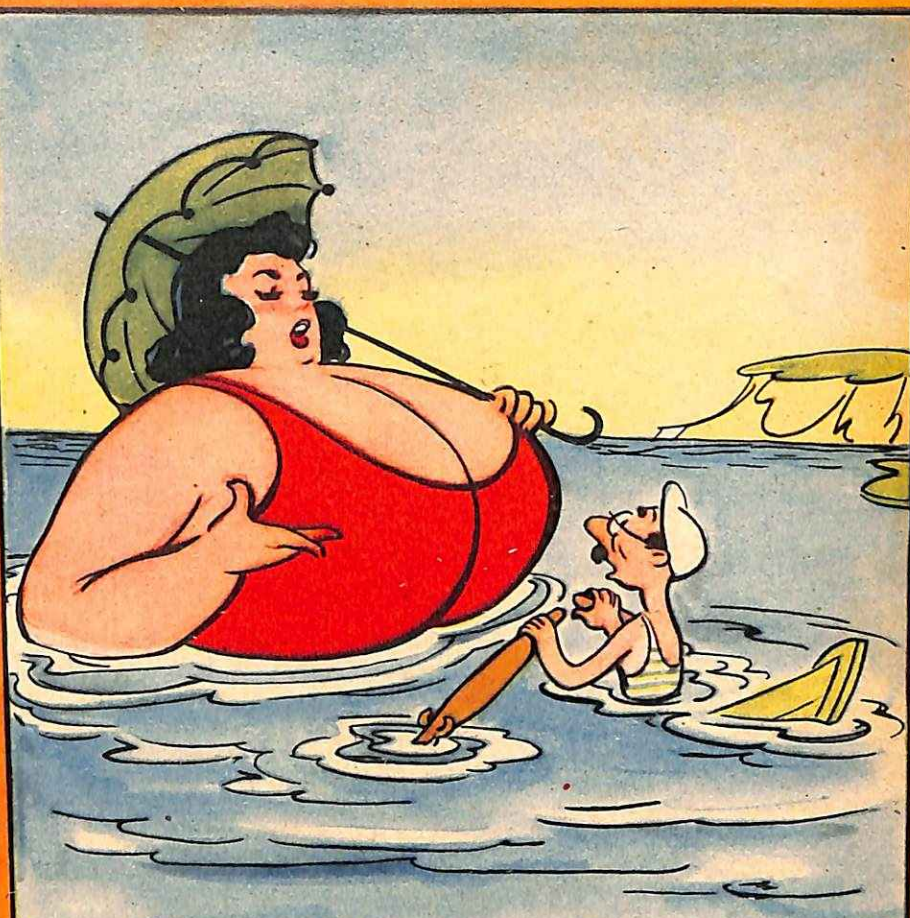

Χαρακτηριστική φάσι από τον αγώνα Ολυμπιακού — ΠΑΟ γιό τον τίτλο του πρωταθλήματος της Έλλάδος.

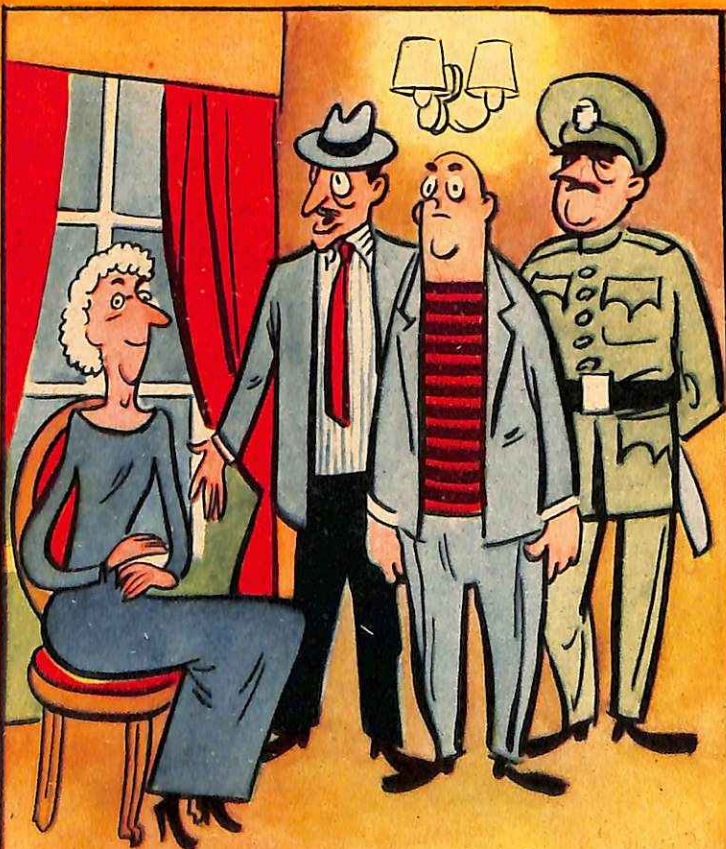

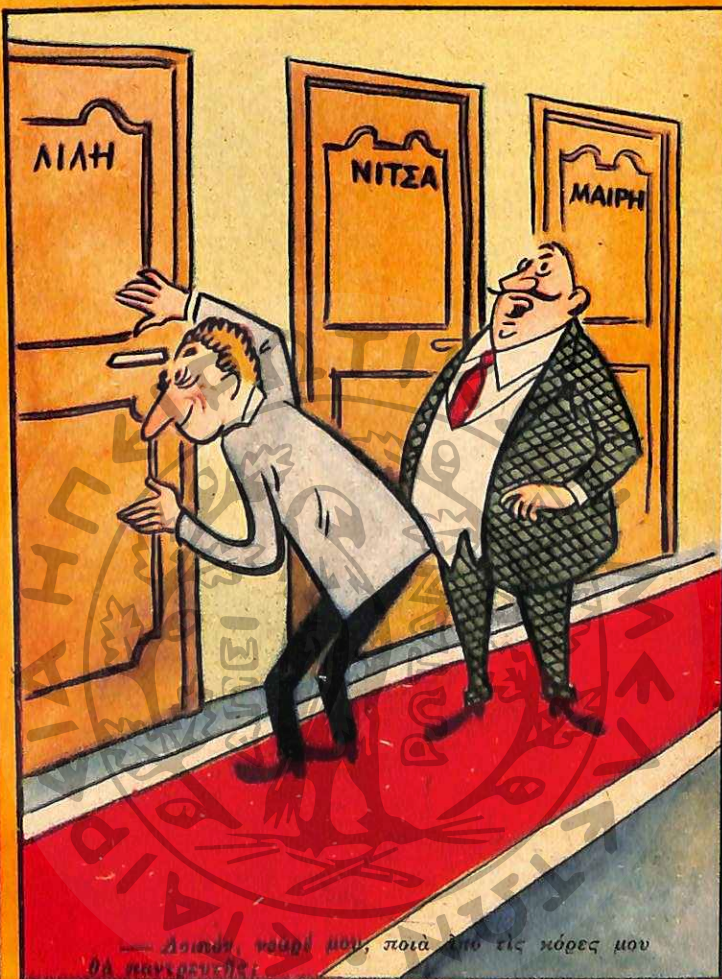
— Τὰ αἰσθήματά μου εἶναι ἀληθινά...
— Τὸ κολλιέ ὅμως εἶναι ψεύτικο!...

— Τί θὰ γίνη, Ζαχαρία, ἐδῶ θὰ σταματήσουμε; Δὲν θὰ πᾶ-
με πάρα πέρα;

— Αὐτὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος πὺν σᾶς ἐπετέθη χτές στὸ
δάσος;
— Μάλιστα!...
— Νὰ κάνομε ἀμέσως τὴν ἀναπαράστασι...
— Ναί, ἀλλὰ νὰ σβύσετε τὸ φῶς!...

— Δουλέ, κοῦρά μου, ποιά ἐπὶ τις κόρες μου
θὰ παντροτευθεῖ;